C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_8-Cesta_nozu_2.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_8-Cesta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.2.2005
Modification Date: 26.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA OSMÁ

CESTA NOŽŮ

Svazek 2

Robert Jordan

Kdo chce jídat s mocnými, musí vyšplhat po cestě nožů.

Anonymní poznámka psaná inkoustem
na kraji dějepisného rukopisu

(údajně z časů Artuše Jestřábí křídlo)
o posledních dnech Tovana Conclavese

Na výšinách jsou všechny cesty dlážděné noži.

Staré seanchanské rčení

KAPITOLA PRVNÍ

Zpráva od M'Haela

Míli západně od hřebene se objevily tábory - lidé, koně, ohně na vaření, ve větru povlávající zástavy a pár roztroušených stanů, rozmístěných podle národností a rodů; každý tábor byl rozbahněným jezerem odděleným od ostatních pásy tuhého vřesu. Lidé na koních i pěší se dívali, jak je míjejí Randovy vlající praporce, a pokukovali po ostatních táborech, aby viděli, jak reagují diváci tam. Když byli přítomni Aielové, tihle lidé si postavili jeden obrovský tábor, jak je poháněla jedna z mála věcí, kterou měli skutečně společnou. Nebyli Aielové a báli se jich, jakkoliv to popírali. Pokud neuspěje, svět zahyne, avšak Rand si nedělal iluze, že by k němu chovali věrnost nebo dokonce věřili, že osud světa nelze utvořit tak, aby vyhověl jejich potřebám, jejich touze po zlatě, slávě nebo moci. Snad hrstka, pouhá hrstka tomu věřila, ale většinou za ním šli proto, že se ho báli víc, než se báli Aielů. Možná víc, než se báli Temného, v něhož někteří ani pořádně nevěřili, ne v hloubi duše, nevěřili v to, že se může dotknout světa pevněji, než to už dělal, a že to neudělá. Teď už to Rand přijímal. Čekalo ho příliš mnoho bitev, aby plýtval silami na tu, již nemohl vyhrát. Dokud za ním půjdou a budou ho poslouchat, bude mu to muset stačit.
Největší tábor byl jeho vlastní a tady se illiánští rytíři v zelených kabátcích se žlutými manžetami strkali s tairenskými obránci Kamene v kabátech s nabíranými rukávci s černozlatými pruhy a stejným počtem Cairhieňanů ze zhruba čtyřiceti rodů, v tmavých barvách, z nichž některým nad hlavami trčel con. Vařili u různých ohňů, spali odděleně, koně poutali odděleně a ostražitě se po sobě dívali, ale mísili se. Měli na starosti bezpečí Draka Znovuzrozeného a svou práci brali vážně. Stará nenávist a nové rozmíšky by způsobily, že by se každá intrika vyzradila dřív, než by se zrádce zastavil, aby se rozmyslel.
Kolem Randova stanu, obrovského stanu ze zeleného hedvábí, celého vyšívaného zlatými včelami, stál na stráži kruh oceli. Stan patříval jeho předchůdci, Mattinu Stepaneosovi, a přišel, dalo by se říci, s korunou. Rytíři v leštěných kónických přílbách stáli bok po boku s obránci v kapalínech a Cairhieňany ve zvonových přílbách, nevšímali si větru a nepohody, tváře jim zakrývalo mřížové hledí a halberdy měli skloněné všichni ve stejném úhlu. Nikdo se nepohnul, když Rand přitáhl otěže, ale pro koně jeho a asha'manů přiběhli bdělí sluhové. Kostnatá žena ve žlutozelené vestě štolby z Královského paláce od něj převzala uzdu a třmen mu podržel chlapík v černozlaté livreji Tearského Kamene, s baňatým nosem. Zatahali se před ním za ofinu a ostře po sobě loupli okem. Boreane Carivinová, podsaditá bledá ženuška v tmavých šatech, mu důležitě podala stříbrný podnos s navlhčenými ručníky, z nichž stoupala pára. Byla Cairhieňanka a velmi pozorně sledovala druhé dva, i když spíš jako by se chtěla ujistit, že své úkoly dobře plní, než s nepřátelstvím, které ti dva jen špatně skrývali. Přesto je ale sledovala. To, co fungovalo u vojáků, fungovalo i u sluhů.
Rand si stáhl jezdecké rukavice a Boreane s podnosem zahnal. Když Rand sesedl, z ozdobně vyřezávané lavice před stanem se zvedl Damer Flinn. Až na věneček bílého chmýří byl docela plešatý a vypadal spíš na dědečka než na asha'mana. Pěkně tvrdého dědka se ztuhlou nohou, který viděl ze světa víc než jen svůj statek. Meč u jeho pasu nevypadal nijak nepatřičně, což bylo v pořádku, neboť to byl bývalý voják královniny gardy. Rand mu věřil víc než ostatním. Flinn mu nakonec zachránil život.
Nyní mu zasalutoval, pěst si položil na hruď, a když Rand pozdrav kývnutím opětoval, přikulhal blíž a počkal, dokud štolbové neodejdou s koňmi, než tiše promluvil. "Je tu Torval. Říká, že ho poslal M'Hael. Chtěl počkat v poradním stanu. Přikázal jsem Narishmovi, ať na něj dohlídne." Tak zněl jeho rozkaz, i když si Rand nebyl jistý, proč ho vlastně vydal. Rozkaz zněl, že každého, kdo přijde z Černé věže, mají nechat na pokoji. Flinn zaváhal a prstem si pohladil draka na černém límci. "Nebyl zrovna nadšený, když slyšel, že jsi nás všechny povýšil."

"To se podívejme," opáčil Rand tiše a zastrčil si rukavice za pás. A poněvadž se Flinn pořád tvářil nejistě, dodal: "Všichni jste si to zasloužili." Chtěl poslat jednoho asha'mana za Taimem - Vůdcem, M'Haelem, jak ho nazývali všichni asha'mani - ale teď mohl zprávu doručit Torval. V poradním stanu? "Nechej tam poslat něco na občerstvení," řekl Flinnovi a pak kývl na Hopwila a Dashivu, aby šli s ním.
Flinn znovu zasalutoval, ale Rand už odcházel a pod nohama mu čvachtalo černé bláto. V prudkém větru nikdo nejásal. Vzpomínal si, že tomu bývalo jinak. Pokud to nebyla jedna ze vzpomínek Luise Therina. Pokud byl Luis Therin někdy skutečný. Záblesk barev těsně za hranicí zorného pole, pocit, jako by se ho měl někdo už už zezadu dotknout. S námahou se soustředil.
Poradní stan byl velký, s červenými pruhy, a kdysi stával na Maredské pláni. Nyní byl uprostřed Randova tábora, s volným prostranstvím kolem. Tady nikdy nestávaly stráže, pokud neměl Rand poradu se šlechtici. Každého, kdo by sem chtěl potají proklouznout, by okamžitě spatřil tisíc pátravých očí. Tři praporce na vysokých žerdích tvořily kolem stanu trojúhelník, vycházející slunce Cairhienu, tři půlměsíce Tearu a zlaté včely Illianu, a nad karmínovou střechou, výš než ostatní, se skvěl Dračí praporec a Praporec Světla. Vál vítr, takže všechny prapory byly dobře vidět, povlávaly a pleskaly ve větru a stěny stanu se chvěly. Uvnitř byla podlaha složená z barevných koberců s třásněmi a jediným kusem nábytku byl velký stůl, vyřezávaný a zlacený, vykládaný slonovinou a tyrkysem. Celý stůl téměř zakrývaly mapy. Torval zvedl hlavu od map a očividně se chystal pěkně sjet každého, kdo by sem vrazil. Byl ve středních letech a vyšší než ostatní, kromě Randa a Aielů. Pohled měl chladný a málem se třásl rozčilením. Na límci kabátu se mu ve světle kandelábrů leskl drak i meč. Kabát měl z černého hedvábí, hodný i urozeného pána. Jílec meče u boku měl vykládaný stříbrem a zlatem a na hlavici se třpytil rudý drahokam. Další mu temně zářil na prstě. Cvičit muže, aby z nich byly zbraně, se nedalo bez jisté nadutosti, nicméně Rand neměl Torvala rád. Ani nepotřeboval hlas Luise Therina, aby každého muže v černém kabátě podezíral. Jak dalece vlastně věřil i Flinnovi? Přesto je musel vést. Asha'mani byli jeho dílo, jeho zodpovědnost.
Když Torval uviděl Randa, nedbale se narovnal a zasalutoval, jeho výraz se však téměř nezměnil. Už když se s ním Rand setkal poprvé, měl opovržlivě ohrnutý ret. "Můj pane Draku," pravil s tarabonským přízvukem a mohl zdravit sobě rovného. Nebo být milostivý k někomu níže postavenému. Do nafoukané úklony zahrnul i Hopwila a Dashivu. "Blahopřeji k dobytí Illianu. Velké vítězství, že? Bylo by tu víno na uvítanou, ale tenhle mladý... zasvěcený... zřejmě nerozumí rozkazům."
V rohu zazvonily stříbrné zvonečky, jež měl Narishma na koncích dlouhých tmavých copů, jak se pohnul. Byl starší než Rand, ale vypadal mladší než Hopwil, přesto měl tváře zrudlé ne rozpaky, ale hněvem. Svým nově získaným mečem na límci se nevytahoval, ale byl na něj velice pyšný. Torval se na něho usmál, pobaveně a nebezpečně zároveň. Dashiva se zasmál, jen krátce, a mlčel.
"Co tady děláš, Torvale?" zeptal se Rand drsně. Rukavice a Dračí žezlo hodil na mapy a po nich následoval opasek s mečem v pochvě. Na mapy, jež Torval neměl důvod studovat. Hlas Luise Therina rozhodně nepotřeboval.
Torval pokrčil rameny a z kapsy vytáhl dopis, který podal Randovi. "M'Hael posílá tohle." Papír byl silný a sněhobílý, do velkého oválu modrého vosku blyštícího se zlatými vločkami byla otištěná pečeť s drakem. Člověk by si mohl myslet, že dopis přichází od Draka Znovuzrozeného. Taim si o sobě hodně myslel. "Mám ti od něj vyřídit, že ty příběhy o Aes Sedai v Murandy s vojskem jsou pravdivé. Povídá se, že se vzbouřily proti Tar Valonu -" Torval se zatvářil ještě opovržlivěji, očividně tomu nevěřil - "ale pochodují na Černou věž. Brzy začnou být nebezpečné, že?"
Rand zlomil velkolepou pečeť. "Jdou do Caemlynu, ne do Černé věže, a žádnou hrozbu neznamenají. Mé rozkazy byly jasné. Nechat Aes Sedai na pokoji, pokud na vás přímo nezaútočí."
"Ale jak si můžeš být jistý, že nejsou nebezpečné?" naléhal Torval. "Možná mají namířeno do Caemlynu, jak říkáš, jenže jestli se mýlíš, tak to zjistíme, teprve až nás napadnou."
"Torval by mohl mít pravdu," ozval se zamyšleně Dashiva. "Nemůžu říct, že bych důvěřoval ženám, co by mě strčily do bedny, a tyhle nesložily žádné přísahy. Nebo ano?"
"Řekl jsem, nechte je na pokoji!" Rand udeřil pěstí do stolu, až Hopwil nadskočil. Dashiva se podrážděně zamračil, ale jenom na chviličku. Randa však jeho nálady nezajímaly. Náhodou - byl si jistý, že pouhou náhodou - mu ruka zabloudila k Dračímu žezlu. Paže se mu chvěla touhou zvednout ho a vrazit kopí Torvalovi do srdce. Luise Therina nakonec vůbec nepotřeboval. "Asha'mani jsou zbraň, která

udeří, kam já řeknu, a nebudou tu splašeně poletovat jako slepice pokaždé, když se Taim vyděsí, že hrstka Aes Sedai večeří ve stejné hospodě. Jestli budu muset, zajdu tam a vysvětlím mu to."
"Jsem si jistý, že to není nutné," pospíšil si Torval. Alespoň něco mu smazalo ten úsměšek ze rtů. S přivřenýma očima rozhodil rukama, skoro ostýchavě, téměř omluvně. A očividně vyděšeně. "M'Hael tě jen chtěl informovat. Tvé rozkazy se každý den čtou nahlas při ranních pokynech hned po krédu."
"Tak to je dobře." Rand mluvil chladně a jen s velkou námahou se nemračil. Tento muž se bál právě toho svého drahocenného M'Haela, ne Draka Znovuzrozeného. A vylekaný Taim by se mohl rozzlobit, pokud by něco, co Torval řekne, přivolalo na jeho hlavu Randův hněv. "Protože já zabiju každého z vás, který se k těm ženám v Murandy přiblíží. Vy seknete, kam já ukážu."
Torval se ztuhle uklonil a zamumlal: "Jak říkáš, můj pane Draku." Vycenil zuby v pokusu o úsměv, avšak nos měl zarudlý a snažil se vyhýbat pohledu ostatním do očí tak, aby to vypadalo, že se ničemu nevyhýbá. Dashiva se znovu uchechtl a Hopwil se lehce usmíval.
Narishmu však Torvalovy rozpaky netěšily, ani tomu nevěnoval pozornost. Bez mrkání se díval na Randa, jako kdyby cítil hluboké proudy, jež ostatním unikaly. Většina žen a mužů ho považovala jen za pohledného mládence, ale jeho příliš velké oči občas zřejmě viděly víc než oči ostatních.
Rand sundal ruku z Dračího žezla a uhladil dopis. Ruce se mu netřásly, ne tak úplně. Torval se chabě usmál, kysele, ničeho si nevšiml. Narishma u stěny stanu přešlápl a uvolnil se.
Dorazilo občerstvení, přineslo ho majestátní procesí v čele s Boreane, za ní pak kráčela řada Illiánců, Cairhieňanů a Tairenů v příslušných livrejích. Jeden sluha přinášel stříbrný podnos se všemi druhy vína ve stříbrných džbánech a další dva nesli podnosy se stříbrnými poháry na horký punč a svařené víno a sklenice z jemného foukaného skla na další pití. Růžovolící chlapík ve žlutozelené nesl podnos, na němž se nalévalo, a snědá žena v černozlaté tam byla pouze proto, aby nalévala. Objevily se oříšky, kandované ovoce, sýr a olivy, a každá krmě vyžadovala jednoho sloužícího. Boreane všechno řídila, takže to vypadalo jako tanec, samá poklona a pukrle, jeden ustupoval druhému, jak nabízeli, co přinesli.
Rand si vzal svařené víno, opřel se o stůl a horký pohár postavil vedle sebe, aby si mohl přečíst dopis. Nebyla na něm adresa ani oslovení. Taim nesnášel, když měl Randovi přiřknout nějaký titul, i když se to snažil zakrýt.

Mám tu čest ohlásit, že v Černé věži je nyní dvacet devět asha'manů, devadesát sedm zasvěcených a tři sta dvacet dva vojáci. Naneštěstí jich pár zběhlo a jejich jména byla vyškrtnuta, ale ztráty při výcviku jsou stále přijatelné.
Nyní mám v terénu neustále až padesát verbovacích čet, díky čemuž se téměř každý den na seznam připojí tři až čtyři muži. Za pár měsíců se Černá věž vyrovná Bílé, jak jsem sliboval. Za rok se před námi bude Tar Valon třást.
Tento černůvkový keř jsem obral sám. Malý keř, trnitý, avšak na svou velikost přinesl překvapivě velkou úrodu.

Mazrim Taim
M'Hael

Rand se zle zaškaredil a rychle na ten... černůvkový keř... zapomněl. Některé věci bylo třeba udělat. Celý svět platil za jeho existenci. Umře pro něj, ale celý svět platil.
Navíc tu byly další nepříjemné věci. Tři čtyři muži každý den? Taim byl optimista. Tímto tempem bude mít za pár měsíců víc mužů, než je Aes Sedai, to je pravda, ale i nejčerstvější sestry za sebou měly léta výcviku, jehož součástí byla výuka toho, jak jednat s muži, kteří dokážou usměrňovat. Nechtěl ani uvažovat o případném střetu mezi asha'many a Aes Sedai, které věděly, proti čemu stojí. Jediným výsledkem mohla být krev a lítost, ať už by se stalo cokoliv. Asha'mani však nebyli namířeni na Bílou věž, ať už si Taim myslel cokoliv. Nicméně bylo dobře, že si to lidé mysleli, pokud si díky tomu bude Tar Valon dávat pozor, kam šlape. Asha'mani potřebovali umět jenom zabíjet. Pokud toho zvládnou dost na správném místě a ve správném čase, pokud budou žít dost dlouho, aby to dokázali, tak právě kvůli tomuhle byli stvořeni.

"Kolik zběhů, Torvale?" zeptal se potichu. Zvedl pohár s vínem a napil se, jako by odpověď nebyla důležitá. Víno by ho mělo zahřát, ale zázvor, hřebíček a muškátový květ mu chutnaly poněkud hořce. "Jaké jsou ztráty při výcviku?"
Torvala občerstvení vzpamatovalo, mnul si ruce a se zdviženým obočím obhlížel nabídku vín, přičemž se předváděl, že pozná nejlepší, že je tu pánem. Dashiva přijal první, co mu nabídli, stál tam a mračil se do sklenice, jako by to byly pomyje. Torval ukázal na jeden podnos a zamyšleně naklonil hlavu, slova měl ale připravená. "Zatím devatenáct zběhů. M'Hael rozkázal, aby je zabili, pokud na ně narazí, a jejich hlavy přivezli jako odstrašující příklad." Vzal si z podnosu kousek hrušky v cukru, dal si jej do úst a blaženě se usmál. "Teď právě na Zrádcovském stromě visí jako ovoce tři hlavy."
"Dobrá," pronesl Rand nedbale. Mužům, kteří jednou utekli, se nedalo věřit, že neutečou zas, když budou životy jiných záviset na tom, aby zůstali. A taky jim nebylo možné dovolit jít si po svých. Kdyby utekli všichni vzbouřenci tam v kopcích, byli by méně nebezpeční než jeden jediný muž cvičený v Černé věži. Zrádcovský strom? Taim uměl skvěle pojmenovávat věci. Ale muži potřebovali ozdoby, symboly a jména, černé kabáty a špendlíky, aby je pomáhaly udržet pohromadě. Dokud nepřijde čas zemřít. "Až příště navštívím Černou věž, chci vidět hlavy všech zběhů."
Druhý kousek cukrové hrušky, v polovině cesty k ústům, vypadl Torvalovi z prstů a ušpinil mu skvostný kabátec. "Taková práce by mohla narušit verbování," namítl pomalu. "Zběhové se schovávají."
Rand se mu díval do očí, dokud druhý muž neuhnul pohledem. "Jaké jsou ztráty při výcviku?" otázal se.
Asha'man s ostrým nosem zaváhal. "Tak jaké?"
Narishma se předklonil a napjatě se na Torvala zahleděl. Hopwil také. Sloužící pokračovali v tichém tanci a nabízeli podnosy mužům, kteří je již nevnímali. Boreane využila toho, že je Narishma zaujat jinde, a nalila mu do poháru víc horké vody než svařeného vína.
Torval pokrčil rameny, ale bylo to příliš ledabylé. "Dohromady padesát jedna. Třináct jich vyhořelo a dvacet osm na místě zemřelo. Zbytek... M'Hael jim přidá něco do vína a oni se už neprobudí." Náhle mluvil potměšile. "Může to přijít kdykoliv a náhle. Jeden muž začal druhý den křičet, že mu pod kůží lezou pavouci." Záludně se usmál na Narishmu a Hopwila a téměř i na Randa, ale hovořil k prvním dvěma. "Chápete? Nemusíte se bát, že zešílíte. Neublížíte sobě ani své duši. Usnete... navždy. Je to laskavější než zkrocení, i kdybychom věděli, jak na to. Laskavější než nechat vás šílené a odříznuté, že?"
Narishma jeho pohled opětoval, napjatý jako struna, a na pohár v ruce docela zapomněl. Hopwil se znovu mračil na něco, co viděl jen on.
"Laskavější," pronesl Rand tiše a postavil pohár na stůl. Něco ve víně. Má duše je zčernalá krví a zatracená. Nebyla to obtížná představa, pouze prosté konstatování faktu. "Po takové milosti by mohl ledaskdo toužit, Torvale."
To Torvalovi smazalo jeho krutý úsměv z tváře, jenom tam stál a ztěžka dýchal. Bylo snadné to spočítat: jeden muž z deseti byl zničen, jeden z padesáti zešílel a další určitě přijdou. Bylo ještě brzy a do dne, kdy muž zemřel, netušil, zda osud porazil. Až na to, že osud nakonec vždycky porazí jej, ať tak nebo tak. Bez ohledu na ostatní, totéž hrozilo i Torvalovi.
Náhle si Rand uvědomil Boreane. Chvíli mu trvalo, než poznal její výraz, a pak musel potlačit chladná slova. Ona se opovažovala cítit lítost! Copak si myslela, že Tarmon Gai'don lze vyhrát bez krve? Dračí proroctví žádala přímo déšť krve!
"Nechte nás," řekl jí, a ona tiše sehnala sluhy, ale i když je vyháněla ven, tvářila se soucitně.
Rand se rozhlédl, hledaje způsob, jak by změnil náladu ve stanu, ale žádný nenašel. Lítost oslabovala stejně jistě jako strach a oni museli být silní. Aby čelili tomu, čemu museli čelit, museli být všichni jako z oceli. Jeho výtvor, jeho zodpovědnost.
Narishma, zcela ztracený v myšlenkách, hleděl do páry stoupající z jeho vína a Hopwil se stále snažil prohlédnout skrz stěnu stanu. Torval po Randovi vrhal kosé pohledy a snažil se znovu nasadit opovržlivý výraz. Jenom Dashiva vypadal nezaujatě, paže měl zkřížené a prohlížel si Torvala, jako by to byl kůň nabízený k prodeji.
Do nepříjemně se natahujícího ticha vrazil mohutný ošlehaný mladý muž v černém, s mečem a drakem na límci. Fedwin Morr byl v Hopwilově věku, což znamenalo, že na většině míst by nebyl dost starý ani na to, aby se oženil, a nosil napětí jako košili. Chodil po špičkách a v očích měl výraz kočky na lovu, která

ví, že je taky kořistí. Kdysi, ne tak dávno, býval jiný. "Seanchané brzy vyrazí z Ebú Daru," hlásil, jakmile zasalutoval. "Příště chtějí zamířit do Illianu." Hopwil sebou cukl a zasupěl, vytržen ze svých chmur. Dashivovou odpovědí byl opět smích, tentokrát neveselý.
Rand kývl a zvedl Dračí žezlo. Koneckonců ho nosil jako připomínku. Seanchané tancovali na vlastní muziku, ale nebyla to píseň, kterou by chtěl.
Rand přijal hlášení mlčky, Torval však ne. Znovu našel své opovržení a pohrdlivě zvedl obočí. "To ti všechno pověděli?" zeptal se jízlivě. "Nebo ses naučil číst myšlenky? Něco ti povím, chlapče. Já bojoval proti Amadičanům i Domancům, a žádné vojsko nedobude město jen proto, aby se pak sbalilo a táhlo tisíc mil daleko! Víc než tisíc mil! Nebo si snad myslíš, že umějí cestovat?"
Morr mu čelil klidně. A pokud ho to snad nějak zneklidnilo, jedinou známkou bylo, že palcem pohladil jílec meče. "S některými jsem mluvil. Většinou to byli Taraboňané, a další připlouvají každý den." Prošel kolem Torvala ke stolu a na Taraboňana se jenom klidně podíval. "Každý zrychlí krok, kdykoliv někdo, kdo šišlá, otevře pusu." Starší muž tu svou otevřel, rozzlobeně, ale mladší honem pokračoval, mluvě k Randovi. "Posílají vojáky do celých Venirských hor. Pět set, občas jich je tisíc naráz. Už jsou až u Arranské Hlavy. A kupují nebo zabavují všechny vozy a káry na dvacet leguí od Ebú Daru a tažná zvířata k nim."
"Káry!" vzkřikl Torval. "Vozy! Myslíš, že chtějí uspořádat jarmark? A co za hlupáka by poslal vojsko skrz hory, když tu má slušné silnice?" Všiml si, že ho Rand pozoruje, a zamračeně se odmlčel, náhle vyvedený z míry.
"Řekl jsem ti, ať se držíš při zemi, Morre." Rand do hlasu vpustil hněv. Když seskočil ze stolu, mladý asha'man musel couvnout. "Ne, aby ses šel vyptat Seanchanů na jejich plány. Měl ses koukat a být nenápadný."
"Byl jsem opatrný. Nenosil jsem špendlíky." V očích měl stále stejný výraz, výraz lovce i loveného. Něco v něm vřelo. Kdyby to Rand nevěděl určitě, byl by si myslel, že Morr drží jedinou sílu a snaží se přežít saidín, i když mu dodával desetkrát víc života. Málem se potil. "Jestli někdo z těch, se kterými jsem mluvil, věděl, kam mají namířeno, tak to neřekl, a já se neptal, avšak nad pivem byli ochotní fňukat, že pořád pochodují a nikdy nezůstanou na místě. V Ebú Daru všichni nasávali pivo, jak nejrychleji to zvládali, poněvadž říkali, že musejí již velice brzy zase vyrazit. A shánějí vozy, jak jsem říkal." To všechno z něj vyletělo naráz, až nakonec zaťal zuby, jako by chtěl zadržet slova, která se mu drala na jazyk.
Rand se náhle usmál a sevřel mu rameno. "Vedl sis dobře. Ty vozy by byly stačily, ale vedl sis dobře. Vozy jsou důležité," dodal a obrátil se k Torvalovi. "Když se vojsko krmí v krajině, tak jí, co najde. Nebo nejí, pokud nic nenajde." Když Torval uslyšel o Seanchanech v Ebú Daru, nehnul brvou. Pokud se ta zpráva dostala do Černé věže, proč se o tom Taim nezmínil? Rand doufal, že jeho úsměv nevypadá jako úšklebek. "Je těžší zařídit zásobovací trény, ale když je máš, víš, že je dost krmení pro zvířata a fazolí pro muže. Seanchané mají všechno zorganizované."
Chvíli se probíral mapami, než našel tu, co hledal. Rozložil ji, na jedné straně zatížil mečem a na druhé Dračím žezlem. Měl před sebou pobřeží mezi Illianem a Ebú Darem, lemované většinou kopci a horami, poseté rybářskými vískami a městečky. Seanchané si potrpěli na organizaci. Ebú Dar byl jejich stěží týden, ale kupečtí špehové psali o probíhajících opravách škod vzniklých během dobývání města, o čistých ošetřovnách zřízených pro nemocné, o jídle a práci pro chudé a ty, jež z domovů ve vnitrozemí vyštvaly nepokoje. V ulicích a okolí města hlídkovali vojáci, takže se nikdo nemusel bát loupežníků a banditů, ve dne ani v noci, a třebaže kupci byli vítaní, pašování bylo téměř udušeno. Poctiví illiánští kupci byli kvůli pašování překvapivě zachmuření. Co organizují Seanchané teď?
Zatímco Rand hloubal nad mapou, ostatní přistoupili ke stolu. Podél pobřeží vedly silnice, ale nijak dobré a označené spíš jako vozové cesty. Široké obchodní silnice byly dál ve vnitrozemí, vyhýbaly se nejhoršímu terénu a tomu nejhoršímu, co mohlo Bouřlivé moře nabídnout. "Nájezdy z těch hor by mohly znesnadnit cestování po vnitrozemských silnicích," řekl nakonec Rand. "Tím, že ovládnou hory, zabezpečí silnice, jako by to byly ulice ve městě. Máš pravdu, Morre. Míří do Illianu."
Torval, opírající se o pěsti, se na Morra zlobně mračil, protože měl pravdu, když on se zmýlil. V Torvalových očích to nejspíš byl vážný zločin. "Přesto potrvá pár měsíců, než nám začnou dělat potíže

tady," zavrčel mrzutě. "Stovka asha'manů, padesát, v Illianu dokáže zničit každé vojsko na světě dřív, než jediný muž dokáže překročit most."
"Pochybuju, že vojsko s damane zničíš tak snadno jako Aiely, které překvapíš, když se soustředí na útok," pronesl Rand potichu a Torval ztuhl. "Kromě toho musím chránit celý Illian, ne jenom město."
Přestal si ho všímat a prstem sledoval čáry na mapě. Mezi Arranskou Hlavou a městem Illian leželo sto leguí otevřené vody ústí Kabalské hlubiny, kde, jak říkali kapitáni v Illianu, ani nejdelší olovnice už míli od pobřeží nenarazí na dno. Vlny tam dokázaly předhonit loď, jak se hnaly k severu a deset, patnáct sáhů vysoké narážely na břeh. A za takového počasí to mohlo být ještě horší. Cesta kolem Hlubiny do města byla dvě stě leguí dlouhá, ale kdyby Seanchané vyrazili z Arranské Hlavy, na hranici by se i přes bouře dostali za dva týdny. Možná dřív. Lepší zřejmě bude bojovat na místě, které si zvolí on, ne oni. Prstem jel podél jižného pobřeží Altary, podél Venirského pohoří až k místu, kde se pohoří vytrácelo v pahorcích kolem Ebú Daru. Pět set tady, tisíc támhle. Lákavá šňůra korálků rozhozených podél pohoří. Prudký útok by je mohl zatlačit zpátky do Ebú Daru, dokonce by je tam mohl udržet, zatímco se budou snažit přijít na to, co má za lubem. Nebo...
"Bylo tam ještě něco," promluvil náhle Morr. "Mluvilo se o nějaké aessedaiovské zbrani. Zjistil jsem, kde ji použily, pár mil od města. Kus země tam byl celý vypálený, uprostřed úplně sežehlý, ten kruh měl dobře tři sta kroků v průměru a za ním byly ještě zničené sady. Písek se přetavil ve skleněné plotny. Tam byl saidín nejhorší."
Torval jenom opovržlivě mávl rukou. "Když město padlo, mohly tam být Aes Sedai, ne? Nebo to možná udělali sami Seanchané. Jedna sestra s angrialem by mohla -"
Rand mu skočil do řeči. "Co jsi myslel tím, že tam byl saidín nejhorší?" Dashiva se pohnul, divně se na Morra podíval a natáhl ruku, jako by chtěl mladíka chytit. Rand ho drsně odstrčil. "Co jsi tím myslel, Morre?"
Morr na něho civěl, rty stisknuté, a palcem hladil jílec meče. Vnitřní žár jako by chtěl prorazit navenek. Teď se mu na čele skutečně zaperlil pot. "Saidin byl... divný," zopakoval chraplavě. Slova přímo vyrážel. "Nejhorší to bylo tam - bylo to... cítit... ve vzduchu všude kolem mě - ale divný byl všude kolem Ebú Daru. Ještě dobře sto mil daleko. Musel jsem s ním bojovat. Ne jako obvykle, jinak. Jako kdyby ožil. Občas... Občas neudělal, co jsem chtěl. Občas... udělal něco jiného. Vážně. Nejsem šílený! Udělal to!"
Poryv větru s vytím zapleskal stěnami stanu a Morr se odmlčel. Narishmovy zvonečky zacinkaly, jak trhl hlavou, pak utichly.
"To není možné," zamumlal do ticha Dashiva, ale skoro ho nebylo slyšet. "To není možné."
"Kdo ví, co je možné?" opáčil Rand. "Já ne! Ty ano?" Dashiva překvapeně zvedl hlavu, Rand se však již obrátil k Morrovi a zmírnil tón. "Neboj se." Nemluvil vyloženě mírně - to nedokázal - ale doufal, že to zní aspoň povzbudivě. Jeho dílo, jeho zodpovědnost. "Budeš se mnou až do Poslední bitvy. To ti slibuju."
Mladý muž kývl a přejel si dlaní obličej, jako by ho překvapilo, že ho má zvlhlý. Podíval se na Torvala, který tu stál nehybně jako socha. Věděl Morr o tom víně? Vzhledem k ostatním možnostem to bylo milosrdenství. Malé a hořké milosrdenství.
Rand zvedl Taimův dopis, přeložil ho a strčil do kapsy kabátce. Jeden z padesáti již zešílel a ostatní to čekalo. Je Morr další na řadě? Dashivovi k tomu rozhodně moc nechybělo. Hopwilovy pohledy získaly nový význam, stejně jako Narishmův obvyklý klid. Šílenství neznamenalo vždy, že člověk křičí o pavoucích. Jednou se, opatrně, zeptal tam, kde věděl, že dostane pravdivou odpověď, jak očistit saidin. A jako odpověď dostal hádanku. Herid Fel tvrdil, že hádanka znamená "rozumné principy jak vyšší, tak přírodní filozofie", ale neviděl žádný způsob, jak ji aplikovat na jejich problém. Zabili Fela kvůli tomu, že mohl hádanku rozluštit? Rand získal náznak odpovědi, nebo si to aspoň myslel, nicméně jeho domněnka mohla být nebezpečně mylná. Náznaky a hádanky nebyly odpověďmi, přesto musel něco udělat. Jestli se té špíny nějak nezbaví, Tarmon Gai'don by mohl přijít na svět již zničený šílenci. Muselo se udělat, co bylo potřeba.
"To by bylo skvělé." Torval téměř šeptal. "Ale jak by mohl někdo kromě Stvořitele nebo...?" Nejistě se odmlčel.
Rand si neuvědomil, že něco vyslovil nahlas. Narishmovy, Morrovy i Hopwilovy oči jako by patřily jedinému obličeji, jak v nich náhle zazářila naděje. Dashiva vypadal, jako by dostal ránu mezi oči. Rand

doufal, že neřekl příliš. Některá tajemství bylo třeba uchovat. Včetně toho, co udělá příště.
Zakrátko se již Hopwil hnal ke svému koni, aby zajel na hřeben s rozkazy pro šlechtice, Morr a Dashiva šli najít Flinna a ostatní asha'many a Torval odcházel, aby odcestoval zpátky do Černé věže s rozkazy pro Taima. Narishma byl poslední, a Rand, myslící na Aes Sedai, Seanchany a zbraně, ho také poslal pryč s přesnými příkazy. Mladík jen pevně stiskl rty.
"S nikým nemluv," dokončil Rand mírně a pevně mu sevřel ruku. "A nezklam mě."
"Já nezklamu," odtušil Narishma bez mrknutí oka, rychle zasalutoval a byl pryč.
Nebezpečné, zašeptal Randovi v hlavě hlas. Ach ano, velmi nebezpečné, možná příliš. Ale mohlo by to fungovat. Mohlo. V každém případě musíš Torvala zabít hned teď. Musíš.
Do poradního stanu vstoupil Weiramon a cestou odstrkoval Gregorina a Tolmerana a o totéž se pokoušel s Rosanou a Semaradridem, jak všichni dychtili povědět Randovi, že vzbouřenci v lese se nakonec rozhodli zachovat moudře. Když Randa našli, smál se, až se mu po tvářích koulely slzy. Luis Therin se vrátil. Nebo už sám opravdu zešílel. Ať tak nebo tak, byl to důvod k smíchu.

KAPITOLA DRUHÁ

Silnější než psaný zákon

V chladné temnotě uprostřed noci se Egwain omámeně probrala z neklidného spánku a znepokojujících snů, které ji znepokojovaly o to víc, že si je nepamatovala. Sny pro ni vždy byly otevřená kniha, jasné, jako by byly zapsané v knize, ale tyhle byly kalné a děsivé. Poslední dobou jich bylo příliš. Když se probrala, chtěla utíkat, uniknout, ale nikdy si nevzpomněla před čím, jen byla vždy nejistá a zmatená, dokonce se třásla. Aspoň ji nebolela hlava. Aspoň si vzpomněla na sny, o nichž věděla, že musejí mít nějaký význam, třebaže netušila, jak je má vyložit. Rand nosící různé škrabošky, až náhle jedna z těch falešných tváří již nebyla maskou nýbrž jím. Perrin a nějaký cikán si sekerou a mečem zuřivě prosekávali cestu ostružiním, aniž by tušili, že přímo před nimi začíná propast. A ostružiní křičelo lidskými hlasy, které ti dva neslyšeli. Mat, vážící dvě Aes Sedai na obrovských vážkách, a na jeho rozhodnutí závisí... Netušila co. Něco velkého. Snad svět. V nedávné době byly sny o Matovi bezbarvé a plné bolesti, jako stíny vrhané nočními můrami, téměř jako by Mat sám nebyl skutečný. Kvůli tomu se o něj začala bát. Zůstal sám v Ebú Daru a ona si zoufala, že ho tam poslala, nemluvě o chudákovi starém Tomovi Merrilinovi. Byla si však jistá, že nejhorší jsou ty sny, které si nepamatuje.
Probudily ji tiché, hádající se hlasy. Měsíc byl v úplňku a vrhal dost světla, aby ve vchodu do stanu rozeznala dvě ženy.
"Tu chudinku bolí celý den hlava a v noci si skoro neodpočine," šeptala zuřivě Halima s rukama v bok. "Nechej to na ráno."
"Já se s tebou nehodlám dohadovat." Siuanin hlas byl jako sama zima, a když si rukou v rukavici odhodila plášť přes rameno, jako by se připravovala k boji. Měla na sobě zimní oděv, pevné sukno, nepochybně přes tolik spodniček, kolik jich pod šaty dostala. "Teď uhni a rychle, nebo si nadělám návnadu z tvých vnitřností! A oblékni si něco slušnějšího!"
Halima se se smíchem narovnala a postavila se Siuan do cesty. Bílá noční košile jí lnula k tělu, ale byla docela slušná. I když byl div, že v tom tenkém hedvábí nezmrzne. Uhlíky v ohřívadle na trojnožce již dávno vyhasly a ani spravované stanové plátno, ani vrstvy koberců na zemi teplo nezadržely. Oběma ženám stoupala od úst pára.
Egwain odhodila pokrývky a unaveně se na úzkém lůžku posadila. Halima byla venkovanka s nátěrem kultivovanosti a často si neuvědomovala, že se má vůči Aes Sedai chovat uctivě, nebo si možná myslela, že uctivá nemusí být k nikomu. S přísedícími mluvila jako s hospodyňkami z rodné vesnice, se smíchem se jim dívala do očí a mluvila s otevřenou zemitostí, která je šokovala. Siuan zase ustupovala ženám, jež ještě před rokem skákaly, jak ona pískala, a téměř na všechny sestry v táboře se usmívala a klaněla se jim. Mnohé jí stále dávaly za vinu potíže ve Věži a myslely si, že za to ještě zdaleka netrpěla dost. To stačilo, aby byl naježený každý. Společně byly ty dvě jako zapálená lucerna hozená do vozu ohňostrůjce, ale Egwain doufala, že se jí podaří zabránit výbuchu. Kromě toho by Siuan nepřišla uprostřed noci, pokud by neměla na srdci něco důležitého.
"Vrať se do postele, Halimo." Potlačila zívnutí a sklonila se pro střevíce a punčochy, jež měla pod postelí. Neusměrnila, aby zapálila lampu. Bude lepší, když si nikdo nevšimne, že amyrlin je vzhůru. "Běž, potřebuješ si odpočinout."
Halima odporovala, možná víc, než by měla odporovat amyrlin, ale brzy se vrátila na úzkou palandu, kterou pro ni do stanu nacpali. Se stojanem s umyvadlem, stojacím zrcadlem a skutečným křeslem, navíc velkými truhlami naskládanými na sebe, tady moc místa nezbývalo. V truhlách byl neustálý příliv šatů od přísedících, které si stále neuvědomily, že jakkoliv je Egwain mladá, rozhodně není dost mladá, aby ji oslnilo či rozptýlilo nějaké hedvábí a krajky. Halima ležela stočená do klubíčka a dívala se, zatímco si Egwain chvatně pročísla vlasy slonovinovým hřebenem, natáhla si teplé rukavice a přes noční košili si přehodila liščinou podšitý plášť. Noční košili měla ze silné vlny, ale nevadilo by jí, kdyby byla ještě silnější. Haliminy oči jako by chytaly slabé měsíční světlo, až se temně leskly.
Egwain si nemyslela, že by žárlila na její postavení mezi Aes Sedai, jak bylo neurčité, a Světlo ví, že

neroznášela drby, ale měla v sobě jakousi nevinnou zvědavost, ať už to byla její věc, či nikoliv. Což byl dostatečný důvod, aby Siuan vyslechla jinde. Každý už věděl, že se Siuan spojila s Egwain, třebaže si mysleli, že neochotně a zarputile. Vyvolávala občas pobavení, jindy lítost. Siuan Sanche, která se musela přidat k ženě nosící titul, jenž kdysi patříval jí, a kterážto žena nebyla víc než loutkou, jakmile se sněmovna přestane dohadovat kvůli tomu, kdo bude tahat za její provázky. Siuan byla natolik člověkem, aby občas zalitovala, ale zatím se jim dařilo uchovat v tajnosti, že rady nedává nijak zdráhavě. A tak snášela lítost i opovržení, jak nejlépe to šlo, a všichni věřili, že ji její zážitky změnily stejně, jako se změnila její tvář. A toto přesvědčení bylo třeba udržovat, jinak by si Romanda, Lelaine a nejspíš i zbytek sněmovny našly způsob, jak ji - a její rady - od Egwain oddělit.

Zima venku udeřila Egwain do obličeje a zajela jí pod plášť. Noční košile ji příliš nechránila. Přes dobré střevíce i punčochy měla pocit, že jde bosa. Kolem uší se jí kroutily pramínky mrazivého vzduchu a vysmívaly se husté kožešině na kapuci. Toužila po posteli a nevšímat si mrazu vyžadovalo veškeré její soustředění. Oblohou se hnaly mraky a přes třpytící se bělostnou pokrývku, přerušenou jen tmavými hromádkami stanů a vyššími obrysy povozů s plachtami, které již dávno měly dřevěné sanice místo kol, letěly stíny. Mnohé povozy již nestály stranou od stanů; zůstaly prostě přímo tam, kde je vyložili, protože nikdo neměl srdce nutit vozky, aby večer ještě vynakládali takovou námahu. Kromě stínů se nikde nic nehýbalo. Široké pěšiny, které byly vyšlapané skrz tábor, byly prázdné. Bylo tak hluboké ticho, až Egwain skoro litovala, že ho musí porušit.

"Co se děje?" zeptala se potichu a ostražitě se podívala na malý stan, kde bydlely její komorné Chesa, Meri a Selame. Byl stejně tichý a tmavý jako ostatní. Vyčerpání tábor zahalilo stejně jako sníh. "Doufám, že to není další odhalení jako s rodinkou." Rozčileně mlaskla. Byla utahaná, dlouhé dny mrzla v sedle a v noci se dost nevyspala, jinak by to neřekla. "Promiň, Siuan."

"Nemusíš se omlouvat, matko." Siuan rovněž mluvila potichu a rozhlížela se, aby se ujistila, že je nikdo nepozoruje ze stínů. Žádná nechtěla skončit tím, že bude muset o rodince povědět sněmovně. "Vím, že jsem ti to měla říct předem, ale vypadalo to jako maličkost. Nečekala jsem, že s nimi ty holky vůbec prohodí slovo. Je toho tolik, co bys měla vědět. Musela jsem vybrat to, co je důležité."

Egwain s jistou námahou potlačila povzdech. Siuan se jí předtím omlouvala téměř stejnými slovy. Několikrát. Snažila se do Egwain nacpat dvacet let zkušeností, jež měla jako Aes Sedai, a víc než deset let jako amyrlin, a to vše během několika měsíců. Občas měla Egwain pocit, že je husa, kterou vykrmují na posvícení. "No, tak co je důležité dneska?"

"Ve tvé pracovně čeká Gareth Bryne." Siuan nezvedla hlas, ale vkradlo se jí do něj napětí jako vždycky, když mluvila o urozeném pánu Bryneovi. Rozzlobeně pohodila hlavou a mluvila jako prskající kočka. "Ten člověk přišel celý zasněžený, vytáhl mě z postele a málem mi nedal čas se oblíknout, než mě vysadil za sebe do sedla. Neřekl mi nic, jen mě shodil na kraji tábora na zem a poslal si mě pro tebe jako nějakou služku!"

Egwain rázně potlačila stoupající naděje. Zažila příliš mnoho zklamání, a ať už Brynea přivedlo v noci cokoliv, nejspíš to bude zase nějaká hrozící pohroma a ne to, co by si přála. Jak je to ještě daleko k andorské hranici? "Tak půjdeme zjistit, co chce."

Vyrazila ke stanu, jejž všichni nazývali amyrlininou pracovnou. Sice se netřásla, ale i když si horko či chlad nepřipouštěla, ještě to neznamenalo, že zmizí. Mohla si je nepřipouštět až do chvíle, kdy jí úžeh uvaří mozek či jí umrznou ruce a nohy. Promyslela si, co jí sdělila Siuan.

"Ty jsi nespala ve svém stanu támhle?" zeptala se opatrně. Siuan vlastně byla služkou urozeného pána Brynea, jistým velmi složitým způsobem, ale Egwain doufala, že umíněná pýcha druhé ženy mu neposkytuje výhodu. Neuměla si to představit, ale nedávno by si vůbec neuměla představit, že Siuan takovou situaci přijme. Stále nechápala, proč tomu tak je.

Siuan si hlasitě odfrkla a kopla do sukní, přičemž uklouzla a málem spadla. Udupaný sníh se rychle měnil v ledovici. Egwain si velice opatrně vybírala cestu. Každý den musely unavené sestry léčit nějaké zlomené kosti. Egwain popustila plášť a nabídla Siuan rámě, jak pro to, aby ji podepřela, tak aby se sama opřela o ni. Siuan s remcáním přijala.

"Než jsem mu dočistila náhradní holínky a druhé sedlo, už bylo příliš pozdě vracet se. Ne že by mi nabídl víc než pokrývky v rohu, ne Gareth Bryne! Nechal mě najít si je v truhlách, zatímco on si šel Světlo ví

kam! Muži jsou potvory a tenhle je z nich nejhorší!" Bez nadechnutí změnila téma. "Neměla bys nechávat Halimu spát ve svém stanu. Je další, na koho by sis měla dávat zvlášť dobrý pozor. Kromě toho máš štěstí, že ses zatím nevrátila a nenašla ji, jak baví nějakého vojáka."
"Jsem moc ráda, že Delana může Halimu v noci postrádat," prohlásila Egwain rázně. "Potřebuju ji. Leda si myslíš, že příště mi Nisao to bolení hlavy vyléčí líp." Haliminy prsty jako by vytahovaly bolest. Bez ní by vůbec nedokázala usnout. Nisaina námaha neměla žádný účinek, a to byla jediná žlutá, za níž se Egwain se svým problémem odvážila zajít. Co se zbytku týkalo... Promluvila ještě rázněji. "Překvapuje mě, že pořád naslouchás těm klepům, dcero. Když se muži na ženu rádi dívají, neznamená to ještě, že ona to vítá, jak bys měla dobře vědět sama. Viděla jsem nejednoho, jak po tobě pokukuje a zubí se přitom." Mluvit tímhle tónem bylo snazší než dřív.
Siuan po ní polekaně loupla okem a po krátké chvíli omluvně zamumlala. Mohla to myslet vážně. Egwain to stejně přijala. Urozený pán Bryne měl na Siuaninu vzteklou povahu poměrně špatný vliv, a když v tom byla ještě Halima, byla Egwain nakonec ráda, že nemusí zaujmout ještě přísnější postoj. Siuan sama jí řekla, že nemá snášet hlouposti, a v žádném případě si nemohla dovolit snášet je od Siuan.
Mlčky, ruku v ruce, pokračovaly v cestě a zima jim pronikala pod kůži. Sníh byl prokletím a lekcí. Stále slyšela Siuan, jak žvaní o tom, čemu říkala zákon nechtěných následků, který byl podle ní silnější než jakýkoliv psaný zákon. Ať už to, co uděláš, má účinek, jaký jsi zamýšlela, bude mít kromě něj nejméně tři nečekané následky a jeden z nich je obvykle nepříjemný.
První deštíky byly překvapením i přes to, že Egwain již sněmovně sdělila, že Větrná mísa byla nalezena a použita. Víc se jim o tom, co jí Elain pověděla v Tel'aran'rhiodu, neodvažovala prozradit. Příliš mnoho věcí, které se udály v Ebú Daru, by jí podrazilo nohy, a její postavení bylo již tak dost vachrlaté. První přepršky vyvolaly výbuch radosti. V poledne se celá kolona zastavila a v mrholení byla uspořádána oslava. Sestry pronášely děkovné modlitby a sloužící a vojáci tancovali. Vlastně některé Aes Sedai křepčily též.
O pár dní později se z lehkého deštíku staly lijavce a pak zuřící bouře. Teplota klesala a z bouří se staly vánice. Teď vzdálenost, již dříve urazili za den, a Egwain přitom skřípala zuby kvůli tomu, jak pomalu postupují, překonali za pět, když byla obloha jen pod mrakem, a když padal sníh, tak zůstávali na místě. Bylo snadné přijít na tři nechtěné následky, i víc, a sníh z nich mohl docela dobře být nejméně nepříjemný.
Když dorazily až k malému záplatovanému stanu, nazývanému amyrlinina pracovna, pohnul se u vysokých vozů stín a Egwain se zadrhl dech v hrdle. Ze stínu se stala žena, a když si shrnula kapuci, ukázalo se, že je to Leana. Vzápětí se zase stáhla do tmy.
"Bude hlídat a dá nám vědět, kdyby se někdo přiblížil," vysvětlovala Siuan.
"To je dobře," zamručela Egwain. Taky jí to mohla říct předem. Prve se lekla, že je to Romanda nebo Lelaine!
V amyrlinině pracovně byla tma, ale urozený pán Bryne trpělivě čekal uvnitř, zabalený do pláště, jenom stín mezi stíny. Egwain uchopila pravý zdroj a usměrnila, ne světlo do lampy visící na tyči uprostřed, ani do některé ze svíček, ale do malé koule bledého světla, kterou zavěsila do vzduchu nad skládací stolek, jejž používala jako psací stůl. Byla to velice malá kulička a světlo vskutku bledé. Zvenčí si ho nejspíš nikdo nevšimne a mohla ho rychle zhasnout. Odhalení si nemohla dovolit.
Některé amyrlin vládly silou, jiným se podařilo nastolit rovnováhu sil se sněmovnou, a také byly amyrlin, které měly stejně málo moci jako ona, při vzácných příležitostech ještě méně, což patřilo mezi dobře utajené historie Bílé věže. Několik jich svou moc promarnilo, spadly z moci a vlivu, ale za tři tisíce let se jenom skutečně několika velmi málo podařilo propracovat opačným směrem. Egwain si tuze přála vědět, jak to Myriam Copan a ostatní z té hrstky dokázaly. Pokud někdy někoho napadlo tohle zapsat, příslušné stránky se ztratily již dávno.
Bryne se uctivě uklonil a její opatrnost ho zřejmě nijak nepřekvapila. Věděl, co riskuje, když se s ním tajně schází. Ona tomuto hřmotnému, silně prošedivělému muži s nezajímavou, ošlehanou tváří hodně důvěřovala, a nejenom proto, že musela. Měl na sobě plášť z rudého sukna podšitý kuninou a s vyšitým plamenem Tar Valonu, dar od sněmovny. Přesto dal v minulých týdnech jasně najevo, že ať už si sněmovna myslí cokoliv - a nebyl natolik slepý, aby mu tohle uniklo! - on patří amyrlin a následuje

amyrlin. Ach, nikdy to neřekl přímo, jen opatrnými náznaky, jež však nezanechávaly pochyb. Čekat víc by ale znamenalo čekat příliš. V táboře bylo téměř tolik spodních proudů, kolik tu bylo Aes Sedai, a některé byly natolik silné, že ho mohly potopit. Několik jich bylo dost silných, aby do nich zabředla ještě hlouběji, než byla, pokud by se sněmovna o téhle schůzce doslechla. Věřila mu víc než komukoliv kromě Siuan a Leany či Elain a Nyneivy, a možná víc než kterékoliv jiné sestře, jež jí potají odpřisáhla věrnost, a přála si, aby měla odvahu věřit mu víc. Koule bílého světla vrhala slabé, ubohé stíny.
"Máš zprávy, urozený pane Bryne?" optala se potlačujíc naději. Napadla ji desítka možných zpráv, které by ho mohly přivést v noci, a každá měla vlastní nástrahy a pasti. Rozhodl se snad Rand přidat si k illiánské další koruny, nebo Seanchané dobyli další město, či se Banda Rudé ruky náhle pohnula dál, místo aby sledovala Aes Sedai, nebo...
"Před námi na severu stojí vojsko, matko," odpověděl klidně. Ošlehanou rukou spočinul na jílci meče. Vojsko na severu, další sníh, všechno vyšlo nastejno. "Hlavně Andořané, ale je tam i hodně Muranďanů. Zvědové mi tu zprávu přinesli teprve před hodinou. Vede je Pelivar a je s ním Arathelle, hlavy dvou nejsilnějších andorských rodů, a přivedli si nejmíň dvacítku dalších. Asi spěchají na jih. Jestli budeš pokračovat jako doposud, což rozhodně neradím, srazíme se s nimi ve dvou dnech, nejvýš třech."
Egwain si podržela nehybnou tvář a potlačila úlevu. To, v co doufala, nač čekala. To, čeho se začala bát, že nikdy nepřijde. Po dechu kupodivu zalapala Siuan a příliš pozdě si plácla ruku v rukavici na ústa. Bryne zvedl obočí, ale ona se rychle vzpamatovala a nasadila aessedaiovskou vážnost tak silnou, až člověk málem zapomněl na její mladistvý vzhled.
"Tobě nevadí bojovat s krajany Andořany?" chtěla vědět. "Tak mluv, člověče. Tady nejsem tvoje pradlena." No, v té vážnosti byla malá prasklinka.
"Jak přikazuješ, Siuan Sedai." V Bryneově tónu nebyl ani náznak posměchu, přesto začala Siuan tisknout rty a zdánlivý chlad rychle vyprchával. Bryne se jí uklonil, lehce, ale bylo to přijatelné. "Samozřejmě budu bojovat, s kýmkoliv si matka bude přát." Ani v této chvíli nebyl vstřícnější. V přítomnosti Aes Sedai se každý rychle naučil mít se na pozoru. Ať muži, či ženy. Egwain si říkala, že se pro ni opatrnost stala druhou přirozeností.
"A když nebudeme pokračovat v cestě?" zeptala se. Tolik plánování, jenom ona, Siuan a občas Leana, ale stále musela našlapovat opatrně, stejně opatrně jako na zledovatělých pěšinách venku. "Když zůstaneme tady?"
Neváhal. "Jestli znáš způsob, jak je obejít bez boje, tím líp, ale zítra dorazí na pozici, kde se budou moct skvěle bránit, na jednom křídle budou mít řeku Armahn, na druhém velké rašeliniště a před sebou malé potůčky, které rozbijí přímý útok. Pelivar se tam usadí a bude čekat. Zná svou práci. Pokud dojde k vyjednávání, Arathelle se toho zúčastní, avšak píky a meče nechá na něm. Nemůžeme se tam dostat dřív, a když je on na severu, tamější terén by nám stejně nebyl k ničemu. Jestli chceš bojovat, tak ti radím vrátit se na ten hřeben, který jsme překročili předevčírem. Jestli vyrazíme hned za úsvitu, můžeme se tam v pořádku dostat, a Pelivar by si musel pořádně rozmyslet, jestli na nás bude chtít zaútočit, i kdyby měl třikrát víc lidí."
Egwain zavrtěla téměř zmrzlými prsty v punčochách a podrážděně vydechla. Byl rozdíl mezi tím, nenechat na sebe zimu působit a necítit ji. Pečlivě volila slova a nenechávala se rozptylovat chladem, když se zeptala: "Budou vyjednávat, když dostanou příležitost?"
"Pravděpodobně ano, matko. Na Muranďanech příliš nezáleží. Ti tam jsou jen kvůli výhodám, které z té situace dokážou vyzískat, stejně jako jejich krajané pod mým velením. Důležití jsou Pelivar a Arathelle. Kdybych si musel vsadit, řekl bych, že ti jenom chtějí zabránit vstoupit do Andoru." Ponuře potřásl hlavou. "Ale budou bojovat, když budou muset, možná i kdyby to mělo znamenat čelit kromě obyčejných vojáků i Aes Sedai. Čekám, že slyšeli tentýž příběh co my o té bitvě někde na východě."
"Rybí střeva!" zavrčela Siuan. Tolik k tomu, jak byla klidná. "Nedopečené povídačky a klepy nejsou důkazem, že k nějaké bitvě vůbec došlo, ty hňupe, a jestli ano, sestry by se do ní určitě nezamíchaly!"
Ten muž pro ni skutečně znamenal důvod k hřešení.
Bryne se kupodivu usmál. To dělával často, když Siuan vybuchla. Kdekoliv jinde a u kohokoliv jiného by Egwain ten úsměv považovala za laskavý. "Lepší pro nás by bylo, kdyby tomu věřili," sdělil Siuan mírně.
Tvář jí potemněla tak, až by si člověk mohl myslet, že nad ní ohrnuje nos.

Proč si tato normálně rozumná žena nechávala zalézt Brynea tak pod kůži? Ať už byl důvod jakýkoliv, dneska v noci na to Egwain neměla kdy. "Siuan, vidím, že někdo zapomněl odnést svařené víno. V tomhle počasí určitě nemohlo zkysnout. Ohřej nám ho, prosím." Nelíbilo se jí stírat druhou ženu před Brynem, ale bylo třeba jí přitáhnout otěže, a tohle vypadalo jako nejmírnější způsob. Vážně neměli nechávat ten stříbrný pohár na stole.
Siuan sebou sice necukla, ale z toho, jak se zatvářila, by člověk nikdy nevěřil, že mu pere spodky. Bez řečí trochu usměrnila, aby víno ve džbánu ohřála, rychle nalila víno do dvou čistých číší z tepaného stříbra a první podala Egwain. Druhou si nechala, civěla na urozeného pána Brynea, srkala víno a nechala ho, ať si nalije sám.
Egwain si o číši ohřívala prsty a pocítila záchvěv podráždění. Snad to patřilo k velmi opožděné reakci Siuan na smrt jejího strážce. Stále se každou chvíli rozbrečela, aniž pro to měla nějaký viditelný důvod, a potom se to snažila skrývat. Egwain toto pomyšlení zahnala. Dneska v noci byl tento problém jako mraveniště mezi horami.
"Chci se vyhnout bitvě, jestli to půjde, urozený pane Bryne. Vojsko je určeno pro Tar Valon, ne aby bojovalo ve válce tady. Pošli posly a zařiď co nejdřív setkání amyrlin s urozeným pánem Pelivarem a urozenou paní Arathelle a každým, o kom si myslíš, že by měl být u toho. Ne tady. Náš odrbaný tábor by na ně moc velký dojem neudělal. Hlavně ať je to co nejdřív. Kdyby to bylo možné, hodilo by se mi to zítra."
"To je dřív, než zvládnu, matko," namítl mírně. "Když vyšlu posly, hned jak se vrátím do tábora, s odpovědí se nejspíš nevrátí dřív než zítra večer."
"Tak to by ses měl rychle vrátit." Světlo, byla jí taková zima. A stahoval se jí žaludek. Ale hlas udržela klidný. "A chci, abys tu schůzku a také existenci jejich vojska udržel co nejdéle v tajnosti před sněmovnou."
Tentokrát ho žádala, aby podstoupil stejně velké riziko jako ona. Gareth Bryne byl jedním z nejlepších současných generálů, avšak sněmovnu rozčilovalo, když vojsku nevelel tak, jak se jí to hodilo. Zpočátku byly přísedící vděčné za jeho jméno, protože pomáhalo přilákat k jejich věci vojáky. Teď měly ve vojsku víc než třicet tisíc ozbrojenců a další přicházeli od chvíle, kdy začal padat sníh, takže si nejspíš myslely, že už urozeného pána Garetha Brynea nepotřebují. A samozřejmě tady byly takové, které si myslely, že ho nepotřebovaly nikdy. Za tohle by ho jen neposlaly pryč. Kdyby se sněmovna rozhodla jednat, mohl by docela dobře skončit na popravčím špalku za zradu.
Ani nemrkl a vůbec na nic se neptal. Zřejmě věděl, že by mu neodpověděla. Nebo si možná myslel, že odpovědi zná. "Mezi mým a vaším táborem nejsou zrovna velké styky, jenomže už to ví příliš mnoho lidí, aby to zůstalo tajemstvím dlouho. Udělám však, co půjde."
Tak prostě. První krok na cestě, která skončí tím, že usedne na amyrlinin stolec v Tar Valonu nebo uvízne v sevření sněmovny a bude moci rozhodovat jen o tom, jestli poslechne Romandu nebo Lelaine. Takový klíčový okamžik by měly provázet fanfáry nebo aspoň hromobití. V příbězích to tak bývalo vždycky.
Egwain nechala kouli světla zmizet, ale jakmile se Bryne otočil k odchodu, uchopila ho za loket. Bylo to jako sevřít silnou větev. "Chtěla jsem tě o něco požádat, urozený pane Bryne. Určitě nechceš muže ztrhat tím, že napochoduješ přímo k obléhání Tar Valonu. Jak dlouho budou muset odpočívat, než začneš?"
Poprvé neodpověděl hned a ona by mu byla moc ráda viděla do obličeje. Měla dojem, že se zamračil. "I když z toho vynechám lidi v žoldu Věže," začal nakonec pomalu, "zprávy o vojsku létají rychle jako sokol. Elaida to zjistí v den, kdy dorazíme, a nedá nám ani chvilku oddechu. Víš, že posiluje věžovou gardu? Zřejmě má už padesát tisíc mužů. Ale měsíc, pokud to půjde, na odpočinek a osvěžení. Deset dní bude stačit, ale měsíc by byl lepší."
Kývla a pustila ho. Ta nedbale položená otázka o věžové gardě zabolela. Věděla, že jí sněmovna a adžah říkají jenom to, co chtějí, aby věděla, a nic víc. "Asi máš pravdu," řekla vyrovnaně. "Jakmile dorazíme k Tar Valonu, na odpočinek nebude čas. Vyšli nejrychlejší jezdce. Nebudou mít žádné potíže, že ne? Pelivar a Arathelle je vyslechnou?" Tu úzkost nepředstírala. Kdyby museli bojovat hned, mohlo by to narušit nejeden její plán.
Bryneův hlas se ani na okamžik nezměnil, ale nějak ji uklidňoval. "Pokud bude dost světla, aby viděli bílé

peří, poznají příměří a budou poslouchat. Měl bych jít, matko. Je to daleko i na muže s náhradními koňmi."
Jakmile za ním spadla stanová chlopeň, Egwain si dlouze vydechla. Byla napjatá a čekala, že ji každým okamžikem začne bolet hlava. S Brynem se obvykle cítila uvolněná, nasávala jeho jistotu. Dnes v noci s ním musela manipulovat a myslela si, že on to ví. Na muže byl pozoruhodně všímavý. Avšak v sázce bylo příliš mnoho, aby mu věřila víc, dokud otevřeně neprohlásí, na čí straně stojí. Možná by mohl složit přísahu jako Myrelle a ostatní. Bryne šel za amyrlin a vojsko šlo za Brynem. Kdyby si začal myslet, že hodlá zbytečně zahodit životy jeho mužů, stačilo pár slov a předal by ji sněmovně připravenou jako prase na pekáči. Zhluboka se napila a cítila, jak jí v žilách koluje teplo ze svařeného vína.
"Bylo by pro nás lepší, kdyby tomu věřily," zamumlala. "Kéž by to bylo něco, čemu by mohly věřit. Když už neudělám nic jiného, Siuan, tak doufám, že nás aspoň osvobodím od tří přísah."
"Ne!" štěkla Siuan a znělo to pohoršeně. "Už pokoušet se o něco takového by mohlo znamenat pohromu, a kdybys uspěla... Světlo nám pomáhej, kdybys uspěla, zničila bys Bílou věž."
"O čem to mluvíš? Snažím se přísahami řídit, protože je máme na krku - prozatím - ale přísahy nám proti Seanchanům nepomůžou. Když sestry musí být v nebezpečí života, než můžou začít bojovat, tak je pouze otázkou času, než budeme všechny mrtvé nebo s obojky." Na okamžik znovu ucítila kolem hrdla a'dam, který ji změnil ve psa na vodítku. Skvěle vycvičeného a poslušného psa. Byla ráda, že je tma, takže není vidět, jak se třese. Siuaninu tvář halily stíny, bylo jen vidět, jak pohybuje ústy.
"Nedívej se na mě tak, Siuan." Jednodušší bylo zlobit se než bát, a snadné zamaskovat strach hněvem. Už nikdy jí nikdo obojek nenasadí! "Co ses od přísah osvobodila, plně toho využíváš. Kdybys v hrdlo nelhala, byly bychom všechny v Salidaru, bez vojska, seděly bychom na zadku a čekaly na zázrak. No, vy byste tam byly. Bez tvých lží o Logainovi a červených by mě nikdy za amyrlin nepovolaly. Elaida by vládla neomezeně a do roka by si nikdo ani nevzpomněl, jak se amyrlinina stolce zmocnila. Ona by Věž určitě zničila. Víš, že zvorala všechno, co se týkalo Randa. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se ho už pokusila unýst, nebýt toho, že má na krku nás. No, možná ne unýst, ale něco by už určitě podnikla. Aes Sedai by dneska nejspíš bojovaly s asha'manama a bylo by jim úplně fuk, že za obzorem číhá Tarmon Gai'don."
"Lhala jsem, když mi to připadalo nutné," supěla Siuan. "Když to bylo účelné." Svěsila ramena a mluvila, jako by se přiznávala ke zločinům, které si ani sama nechtěla připustit. "Občas mám dojem, že až příliš snadno všechno považuju za nutné a účelné. Lhala jsem už skoro každému. Kromě tebe. Ale nemysli si, že mě to nenapadlo. Pošťouchnout tě k rozhodnutí, nebo naopak. A nezastavilo mě to, že jsem si chtěla udržet tvou důvěru." Natáhla prosebně ruku. "Světlo ví, že tvá důvěra a přátelství pro mě moc znamenají, ale kvůli tomu to nebylo. Ani to, že vím, že bys mě nechala stáhnout z kůže nebo mě poslala pryč, kdybys to zjistila. Uvědomila jsem si, že alespoň u někoho se přísah musím držet, jinak se úplně ztratím. Takže nelžu tobě a Garethu Bryneovi, ať to stojí, co to stojí. A jakmile to jen trochu půjde, matko, zase na hůl přísah tři přísahy složím."
"Proč?" zeptala se Egwain potichu. Siuan že napadlo, že jí bude lhát? Za to by ji stáhla z kůže. Nicméně hněv ji přešel. "Neschvaluju lhaní, Siuan. Aspoň normálně ne. To jenom že občas je to vážně nutné." Hlavou jí prolétla doba strávená u Aielů. "Pokud jsi za to ochotná zaplatit. Viděla jsem sestry konat pokání za menší prohřešky. Jsi jedna z prvních z nového druhu Aes Sedai, Siuan, volná a nespoutaná. Věřím ti, když říkáš, že mi nebudeš lhát." Nebo urozenému pánu Bryneovi? To je tedy podivné. "Proč se chceš té svobody vzdát?"
"Vzdát se?" Siuan se zasmála. "Ničeho se nevzdám." Narovnala se a hlas jí zesílil, mluvila vášnivě. "Přísahy z nás dělají víc než jen skupinku ženských, které se pletou do všeho na světě. Nebo sedm skupin. Nebo padesát. Přísahy nás drží pohromadě, je to vyjádření přesvědčení, které nás spojuje, jedno vlákno, které prochází každou sestrou, živou i mrtvou, až k té první, která položila ruce na hůl přísah. To ony z nás dělají Aes Sedai, ne saidar. Usměrňovat může každá divoženka. Lidé se možná dívají na všechno, co řekneme, ze všech stran, ale když sestra řekne: ‚Je to tak,' vědí, že je to pravda, a věří tomu. Kvůli přísahám. Kvůli přísahám se žádná královna neobává, že jí sestry zpustoší města. Nejhorší zločinec ví, že si se sestrou může být jistý svým životem, pokud se jí nepokusí ublížit. Ach, bělokabátníci to nazývají lží a někteří lidé mají podivné představy o tom, co přísahy obsahují, ale kvůli přísahám je jenom

velmi málo míst, kam by Aes Sedai nemohla zajít a kde by ji nevyslechli. Tři přísahy jsou to, co dělá Aes Sedai Aes Sedai, jsou srdcem Aes Sedai. Zahoď je a bude z nás písek smývaný příbojem. Vzdát se něčeho? Já získám."
Egwain se zamračila. "A Seanchani?" Co dělá Aes Sedai Aes Sedai. Téměř ode dne, kdy poprvé dorazila do Tar Valonu, pracovala na tom, aby se stala Aes Sedai, ale nikdy skutečně nepřemýšlela o tom, co ženu dělá Aes Sedai.
Siuan se znovu zasmála, a tentokrát poměrně trpce a unaveně. Potřásla hlavou a i ve tmě vypadala značně utahaně. "Já nevím, matko. Světlo mi pomáhej, nevím. Ale přežily jsme trollocké války a bělokabátníky a Artuše Jestřábí křídlo a všechno mezi tím. Najdeme způsob, jak vyřídit tyhle Seanchany. Aniž bychom sebe zničily."
Egwain si nebyla jistá. Mnoho sester v táboře si myslelo, že Seanchané znamenají tak velké nebezpečí, že boj s Elaidou zatím může počkat. Jako by čekání neupevnilo Elaidino postavení na amyrlinině stolci. Mnoho dalších si zřejmě myslelo, že když prostě znovu sjednotí Bílou věž, za jakoukoliv cenu, Seanchané zmizí. Zůstat naživu ztratilo něco ze své přitažlivosti, když to znamenalo život na vodítku, a Elaida by je neutiskovala o nic méně než Seanchané. Co znamenalo být Aes Sedai?
"Není třeba Garetha Brynea udržovat v uctivé vzdálenosti," promluvila náhle Siuan. "Je pravda, že je chodící trápení. Jestli on nestačí jako pokání za mé lži, tak by nestačilo ani stažení z kůže zaživa. Brzo ho ztřískám jednou ráno a dvakrát večer, čistě ze zásady, ale jemu se můžeš svěřit se vším. Pomůže to, když pochopí. On důvěřuje tobě a je z toho celý nesvůj, jak si říká, jestli víš, co děláš. Nedává to najevo, ale já to vidím."
Náhle se Egwain v hlavě složily jednotlivé kousky jako kovářský hlavolam. Šokující kousky. Siuan je do toho muže zamilovaná! Nic jiného nedávalo smysl. Zamilovaná žena často odkládala mozek na polici, když se ocitla v blízkosti dotyčného. Jak si sama velmi dobře uvědomovala. Kde vůbec je Gawyn? Je v pořádku? Je v teple? Už toho bylo dost. Až moc, ve světle toho, co musela říci. Nasadila svůj nejlepší amyrlinovský hlas, jistý a velitelský. "Můžeš urozeného pána Brynea ztřískat, nebo se s ním vyspat, Siuan, ale budeš se s ním mít na pozoru. Nenecháš si uklouznout věci, které se ještě nesmí dozvědět. Rozumíš mi?"
Siuan se prudce narovnala. "Nemám ve zvyku plácat jako utržená plachta, matko," odsekla.
"To moc ráda slyším, Siuan." Přesto, že vypadala jenom o málo starší, byla Siuan dost stará, aby mohla být její matkou, se Egwain v této chvíli cítila být tou starší z nich. Tohle možná bylo poprvé, kdy se Siuan musela vyrovnat s mužem ne jako Aes Sedai, ale jako žena. Pár let jsem si myslela, že miluju Randa, říkala si Egwain trpce, a pár měsíců chodím po špičkách kolem Gawyna a vím všechno, co je potřeba vědět.
"Myslím, že jsme skončily," pokračovala a zavěsila se do Siuan. "Skoro. Pojď."
Stěny stanu sice příliš nechránily, ale když vyšly ven, zima na ně zaútočila s obnovenou silou. Měsíční světlo bylo tak jasné, že se v něm skoro dalo číst, jak se odráželo od sněhu, ale bylo to chladné světlo. Bryne zmizel, jako by tu nikdy nebyl. Leana, jejíž štíhlou postavu halilo několik vrstev vlny, se objevila jen na tak dlouho, aby jim sdělila, že nikoho neviděla, načež odspěchala do noci. O spojení mezi Leanou a Egwain nikdo nevěděl a všichni si mysleli, že Leana a Siuan jsou spolu málem na nože.
Egwain si přitáhla plášť k tělu, jak to jen jednou rukou šlo, se Siuan se vydala na opačnou stranu než Leana a snažila se nevšímat si mrazu. Ne že by byl venku někdo pouhou náhodou.
"Urozený pán Bryne měl pravdu," řekla Egwain, "o tom, že by bylo lepší, kdyby Pelivar a Arathelle těm příběhům věřili. Nebo aspoň kdyby si nebyli jistí. Aspoň natolik, aby se jim nechtělo bojovat, aby byli ochotní si nejdřív promluvit. Myslíš, že by uvítali návštěvu Aes Sedai? Siuan, posloucháš mě vůbec?"
Siuan sebou trhla a přestala zírat do dálky. Šla, aniž by klopýtla, ale teď uklouzla a málem se posadila na zledovatělou cestu, a rovnováhu získala právě včas, aby nestrhla Egwain s sebou. "Ano, matko. Ovšemže poslouchám. Možná je neuvítají přímo s otevřenou náručí, ale pochybuju, že by sestry odmítli přijmout úplně."
"V tom případě vzbuď Beonin, Anaiyu a Myrelle. Do hodiny vyrazí na sever. Jestli urozený pán Bryne očekává odpověď zítra večer, nemáme moc času." Škoda že nezjistila, kde přesně to vojsko táboří, ale kdyby se byla Brynea zeptala, mohlo to u něj vyvolat podezření. Najít je by pro strážce nemělo být těžké

a tyto tři sestry jich měly dohromady pět.
Siuan mlčky poslouchala. Nejenomže ty tři bylo třeba vytáhnout z postele, avšak s rozbřeskem Sheriam, Carlinya, Morvrin a Nisao zjistí, co mají vykládat při snídani. Bylo třeba zasít semínka, která nebylo možné zasadit dříve ze strachu, aby nevyrašila příliš brzy, teď však měla příliš málo času vyrůst.
"S potěšením je vytáhnu z pokrývek," prohlásila Siuan, když Egwain skončila. "I kdybych měla dupat kolem v tomhle..." Pustila Egwaininu ruku a otočila se, ale ještě se zarazila a nasadila vážný, skoro ponurý výraz. "Vím, že chceš být druhou Gerrou Kishar - nebo možná Sereille Bagand. Máš to v sobě, aby ses vyrovnala oběma. Ale dej si pozor, aby se z tebe nevyklubala druhá Shein Chunla. Dobrou noc, matko. Spi sladce."
Egwain se za ní dívala, jak odchází, celá zabalená v plášti. Občas uklouzla a vztekle nadávala tak hlasitě, že ji bylo slyšet.
Gerra a Sereille patřily mezi největší amyrlin v dějinách. Obě pro Bílou věž zajistily vliv a věhlas, jakým se od dob Artuše Jestřábí křídlo těšila málokdy. Obě také ovládaly samotnou Věž, Gerra tím, že obratně štvala jednu frakci ve sněmovně proti druhé, Sereille čirou silou vůle. Shein Chunla byla něco jiného, mocí amyrlin plýtvala a odcizila se většině sester ve Věži. Svět byl přesvědčen, že Shein zemřela ve svém úřadě před čtyřmi sty lety, ale dobře utajenou pravdou bylo, že byla sesazena a poslána do vyhnanství na doživotí. O jistých věcech se příliš nezmiňovaly ani tajné historie, ale bylo docela jasné, že když bylo odhaleno čtvrté spiknutí na její znovudosazení na amyrlinin stolec, sestry strážící Shein ji ve spánku udusily polštářem. Egwain se zachvěla a přesvědčovala sama sebe, že to je zimou.
Otočila se a pomalu se vydala zpátky ke svému stanu. Spi sladce? Měsíc visel nízko nad obzorem a do východu slunce ještě zbývalo pár hodin, ale ona si byla jistá, že už nedokáže usnout.

KAPITOLA TŘETÍ

Nečekaná nepřítomnost

Než se slunce dostalo nad obzor, Egwain svolala věžovou sněmovnu. V Tar Valonu by to doprovázely značné obřady a i po odchodu ze Salidaru se některých držely, i přes obtíže doprovázející cestování. Teď Sheriam prostě chodila od jednoho stanu přísedící k druhému, ještě za tmy, a ohlašovala, že amyrlin svolala zasedání sněmovny. Vlastně to ani zasedání nebylo. V šeru těsně před rozbřeskem stálo osmnáct žen v půlkruhu na sněhu, aby vyslechlo Egwain, a všechny byly dobře zabalené před zimou, která jim srážela dech před ústy.
Za nimi se objevovaly další sestry, aby si to taky poslechly, nejdříve jenom pár, ale když jim nikdo neřekl, že mají odejít, houf se zvětšil a ozýval se tu i tichý hovor. Velmi tlumený hovor. Jen málokterá sestra by se odvážila obtěžovat byť jedinou přísedící, natož celou sněmovnu. Přijaté v šatech s pruhy a pláštích, jež se objevily za Aes Sedai, byly samozřejmě tišší, a ještě tišší byly mladší novicky, jež zrovna neměly žádné povinnosti, třebaže těch bylo mnohem víc. V táboře nyní bylo asi o polovinu víc novicek než sester, tolik, že jen málokterá měla správné bílé šaty a většina se musela spokojit s obyčejnou bílou sukní místo se šaty novicky. Některé sestry stále věřily, že by se měly vrátit ke starým časům a nechat dívky, aby si je samy našly, ale většina litovala ztracených let, kdy počty Aes Sedai klesaly. Egwain sama se téměř zachvěla, kdykoliv si pomyslela, jaká Věž mohla být. Proti této změně nemohla nic namítat dokonce ani Siuan.
Uprostřed schůze se za rohem stanu vynořila Carlinya, a když uviděla Egwain a přísedící, ztuhla na místě. Bílé sestře, obvykle až do konečků prstů klidné, spadla brada a bledá tvář jí zrudla, než odběhla. Egwain potlačila grimasu. Ostatní se příliš věnovaly tomu, co měla dnes ráno za lubem ona, aby si toho všimly, ale dřív nebo později to některé dojde a začne se divit.
Sheriam si odhrnula složitě vyšívaný plášť, aby byla vidět úzká modrá štóla kronikářky, a udělala před Egwain natolik formální pukrle, kolik její oděv dovoloval, než zaujala místo po jejím boku. Žena s ohnivými vlasy, zabalená ve vrstvách jemného sukna a hedvábí, byla zosobněním vyrovnanosti. Když Egwain kývla, popošla dopředu a jasným, vysokým hlasem pronesla starobylou formuli.
"Přichází, přichází! Strážkyně pečetí, plamen Tar Valonu, amyrlin. Dávejte pozor, protože ona přichází!"
Tady to bylo trochu nevhodné a kromě toho tu už Egwain byla, nepřicházela. Přísedící jen mlčky čekaly. Několik se jich netrpělivě mračilo či si neklidně pohrávalo s plášti a sukněmi.
Egwain si rovněž odhrnula plášť a odhalila sedmipruhou štólu, kterou měla kolem krku. Tyto ženy potřebovaly co nejvíc připomínat, že ona je amyrlin. "Všichni jsou unavení z cestování v tomhle počasí," oznámila ne tak hlasitě jako Sheriam, ale dost hlasitě, aby ji všechny slyšely. Měla podivnou předtuchu, téměř se jí zatočila hlava. Bylo to stejné, jako když jí bylo špatně od žaludku. "Rozhodla jsem se zastavit tu na dva, možná na tři dny." To upoutalo pozornost. Doufala, že mezi posluchačkami je i Siuan. Snažila se držet přísah. "Koně si taky potřebují odpočinout a příliš mnoho vozů nutně potřebuje opravit. Kronikářka zařídí vše nezbytné." Skutečně to začalo.
Nečekala hádky ani debaty a taky k žádným nedošlo. To, co řekla Siuan, nebylo nijak přehnané. Příliš mnoho sester doufalo v zázrak, doufalo, že nebudou muset táhnout na Tar Valon, když je při tom pozoruje celý svět. Dokonce i mezi těmi, které byly do hloubi duše přesvědčené, že Elaidu je třeba pro dobro Věže vystrnadit, tak přese všechno, co udělala, se jich příliš mnoho chytí jakékoliv příležitosti celou věc oddálit, jakékoliv příležitosti, že se jejich zázrak stane.
Jedna z nich, Romanda, ani nepočkala, až Sheriam pronese závěrečnou formuli. Jakmile Egwain domluvila, Romanda, jež i přes těsný šedý drdol zakrytý kapuci vypadala docela mladě, se prostě otočila a odešla. Magla, Saroiya a Varilin se rozběhly za ní, i když při každém druhém kroku zapadly po kotníky do sněhu. Ale stejně běžely. Přísedící nepřísedící, bez Romandina svolení málem ani nedýchaly. Když Lelaine viděla, že Romanda odchází, vytáhla si z půlkruhu Faiselle, Takimu a Lyrelle a bez ohlížení vyrazila pryč, jako labuť se třemi nervózními housaty. Pokud je snad neměla tak pevně v rukou jako Romanda ty svoje tři, bylo to těsné. Vlastně ani ostatní přísedící skoro nepočkaly, než Sheriam splyne ze

rtů konečné, "Nyní odejděte ve Světle." Když se Egwain otočila k odchodu, její sněmovna se již rozprchávala na všechny strany. Ta předtucha byla silnější. A rozhodně jí nebylo dobře.
"Tři dny," zamumlala Sheriam a podala Egwain ruku, aby jí pomohla na ušlapanou pěšinu. Tázavě mhouřila šikmé zelené oči. "Já jsem překvapená, matko. Odpusť, ale skoro vždy, když jsem chtěla zastavit déle než na den, postavila sis hlavu."
"Promluvíme si znovu, až si pohovoříš s koláři a podkováři," sdělila jí Egwain. "Když nám budou koně kapat v postraňcích a vozy se nám budou rozpadávat za jízdy, daleko se nedostaneme."
"Jak říkáš, matko," opáčila druhá žena ne zrovna pokorně, ale přijala nevyhnutelné.
Cesta nebyla o nic lepší než v noci a občas uklouzly. Zavěšené do sebe postupovaly pomalu. Sheriam jí byla lepší oporou, než Egwain vyžadovala, ale dělala to potajmu. Amyrlin by neměla spadnout na zadek, aby ji při tom vidělo padesát sester a stovka sloužících, ale také nebylo vhodné podpírat ji jako mrzáka. Většina přísedících, jež přísahaly věrnost Egwain, včetně Sheriam, to udělaly čistě ze strachu a pudu sebezáchovy. Kdyby sněmovna zjistila, že poslaly sestry do Tar Valonu, aby tam přetahovaly Aes Sedai na jejich stranu, a hůř, že to utajily před sněmovnou ze strachu z temných družek mezi přísedícími, určitě by strávily zbytek života ve vyhnanství a pokáním. A tak ženy, které si myslely, že by mohly s Egwain mávat jako s loutkou, poté co se rozplynula většina vlivu, který měly na sněmovnu, místo toho přísahaly, že budou poslouchat ji. To bylo vzácné i v tajných historiích. Od sester se čekalo, že budou poslouchat amyrlin, ale přísahat jí věrnost bylo něco jiného. Většinu to stále ještě vyvádělo z míry, i když poslouchaly. Jen málokterá se chovala tak hrozně jako Carlinya, ale Egwain slyšela, jak Beonin cvakají zuby, když poprvé od chvíle, kdy jí přísahala, viděla Egwain s přísedícími. Morvrin se tvářila užasle, kdykoliv se na Egwain podívala, jako by tomu stále nemohla uvěřit, a Nisao se nepřestávala mračit. Anaiya mlaskala nad tím utajováním a Myrelle sebou cukala, i když ta k tomu měla víc důvodů než jen tu přísahu. Ale Sheriam se prostě vžila do role Egwaininy kronikářky, nejenže tuto funkci vykonávala jen podle jména.
"Smím navrhnout, že bych využila této příležitosti a zjistila, co zdejší krajina nabízí za jídlo a krmivo, matko? Docházejí nám zásoby." Nervózně se mračila. "Zvlášť čaj a sůl, i když to tady těžko najdeme."
"Udělej tedy, co půjde," řekla jí Egwain uklidňujícím hlasem. Zvláštní, když si pomyslela, že v ní Sheriam kdysi vzbuzovala bázeň, a nemálo se bála, že ji rozčílí. Jakkoliv to vypadalo podivně, když už teď nebyla správkyní novicek a nesnažila se Egwain postrkovat, aby udělala vše, co si přeje, vypadala Sheriam šťastnější. "Mám v tebe plnou důvěru, Sheriam." Ta se nad tou poklonou zcela jasně rozzářila.
Slunce se ještě nedostalo nad stany a vozy, ale v táboře to již kypělo činností. Jistým způsobem. Kuchaři připravili snídani a teď poklízeli za pomoci hordy novicek. Podle toho, s jakou vervou se do toho pustily, bylo zřejmé, že mladé ženy drhnutí kotlů sněhem zahřívalo, ale kuchaři se teď pohybovali těžce, narovnávali hřbety, vzdychali a nešťastně civěli do sněhu. Třesoucí se sluhové, kteří na sobě většinou měli veškeré šatstvo, jež vlastnili, začali automaticky bourat stany a nakládat vozy hned poté, co do sebe naházeli jídlo, a nyní se snažili stany zase postavit a vyložit truhly. Zvířata, která prve zapřáhli, teď odváděli unavení koňáci, kráčející se sklopenými hlavami. Egwain zaslechla několik nadávek od mužů, jimž uniklo, že jsou v doslechu sestry, ale víc jich zřejmě bylo příliš vyčerpaných, aby si stěžovali. Většina Aes Sedai, jež měly postavené stany, zmizela uvnitř, ale hodně jich ještě pobízelo dělníky a další spěchaly po vyšlapaných cestičkách. Na rozdíl od ostatních na nich nebyla únava patrná, což platilo i o strážcích, jimž se nějak dařilo vypadat, jako by se na tento krásný jarní den dosyta vyspali. Egwain tušila, že takhle sestry získávají sílu od svých strážců, kromě toho, co dokázaly s poutem. Když si strážce nepřipustil, že je mu zima a je unavený a hladový, musela to sestra prostě snášet taky.
Na jedné křižovatce se před nimi objevila Morvrin držící za ruku Takimu. Snad se podpíraly, i když Morvrin byla dost kulatá, aby vedle ní menší žena vypadala ještě drobnější, než ve skutečnosti byla. Snad se snažila Takimě zabránit v útěku. Když se Morvrin do něčeho pustila, byla neoblomná. Egwain se zamračila. Dalo se čekat, že Morvrin půjde najít nějakou přísedící za své adžah, hnědé, ale Egwain by spíš napadla Janya nebo Escaralde. Ty dvě zmizely z dohledu za vozem s plachtou na sanicích. Morvrin se skláněla a něco své společnici vykládala. Nedalo se poznat, zda jí Takima věnuje pozornost.
"Stalo se něco, matko?"
Egwain nasadila úsměv. "Jen jako obvykle, Sheriam. Jen jako obvykle."

U amyrlininy pracovny se Sheriam odporoučela, aby zařídila, čím ji Egwain pověřila, a Egwain vstoupila a zjistila, že je vše připraveno. Opak by ji byl překvapil. Selame na psací stůl právě kladla podnos s čajem. Byla hubená jako tyčka a na živůtku a rukávech měla výšivku z jasně barevných korálků. Nosila se pěkně nadutě a na první pohled nevypadala jako služka, ale zařídila, co bylo potřeba. Dvě ohřívadla plná žhavých uhlíků stan trochu vyhřála, i když většina tepla unikala dírou pro odvod kouře. Sušené bylinky, nasypané na uhlíky, dodávaly příjemnou vůni kouři, který neunikl, a knoty lucerny a lojovic byly přistřižené a zapálené. Nikdo nehodlal otevírat vchod natolik, aby sem mohlo světlo zvenčí.
Siuan už tu byla také, se štosem papírů v rukou, ustvaným výrazem ve tváři a šmouhou od inkoustu na nose. Úloha sekretářky jim poskytovala další důvod, proč by spolu měly hovořit, a Sheriam vůbec nevadilo se této práce vzdát. Siuan sama však často remcala. Na ženu, která od té doby, co do ní vstoupila jako novicka, jen zřídka opouštěla Věž, měla pozoruhodnou nechuť k tomu, pobývat uvnitř. V téhle chvíli byla obrazem ženy, která je trpělivá a chce, aby to všichni věděli.
Přes všechno nafoukané vystupování se Selame usmívala a klaněla tolik, že prostý úkol pomoci Egwain z pláště a rukavic se změnil ve složitý malý obřad. Pořád žvanila, jak by si měla matka dát nohy nahoru, snad by jí měla donést župan a možná by měla zůstat pro případ, že by matka chtěla ještě něco jiného, až ji Egwain nakonec doslova vyhnala. Čaj chutnal po mátě. V tomto počasí! Selame byla otravná a stěží se dala považovat za věrnou, ale rozhodně se snažila!
Na lenošení a popíjení čaje nebyl čas. Egwain si urovnala štólu a zaujala místo za psacím stolem, přičemž nepřítomně trhla za nohu od židle, aby se pod ní nesložila, jak se to často stávalo. Siuan se usadila na rozvrzané stoličce naproti ní a čaj chladl. Nemluvily o plánech, o Garethu Bryneovi ani o nadějích. To, co se dalo udělat zde, už udělaly. Hlášení a problémy se nahromadily během cesty a únava jim bránila je řešit, a když se teď zastavili, bylo třeba je projít. Vojsko před nimi na tom nic nezměnilo.
Občas si Egwain říkala, jak je možné, že se dá najít tolik papíru, když všechno ostatní vypadalo tak složité. Na hlášeních, které jí Siuan podávala, byly seznamy věcí, jichž byl nedostatek, a téměř nic jiného. Ne jen nedostatek toho, o čem se zmínila Sheriam, ale chybělo také uhlí, hřebíky a železo pro podkováře, kůže a naolejované provazy pro sedláře, olej do lamp a svíce a stovka dalších věcí, dokonce i mýdlo. A to, co nedocházelo, dosluhovalo, od střevíců po stany. Seznam byl psán Siuaniným rozmáchlým rukopisem, který byl tím agresivnější, čím potřebnější ta která věc byla. Když psala, kolik jim ještě zbývá peněz, málem v bezmocném vzteku protrhla papír. A nedalo se s tím vůbec nic dělat.
Mezi Siuaninými papíry bylo několik připomínek od přísedících s radami, jak vyřešit problémy s penězi. Nebo spíš v nich sdělovaly Egwain, co hodlají přednést sněmovně. Žádný plán však nepřinášel větší výhody, spíš pravý opak. Moria Karentanis navrhovala přestat vyplácet žold vojákům, avšak sněmovna si, podle Egwain, již uvědomila, že to by znamenalo, že se vojsko rozplyne jako rosa na slunci. Malind Nachenin přišla s prosbou k okolním šlechticům, která působila spíš jako požadavek a docela dobře proti nim mohla obrátit celý kraj, stejně jako nápad Sality Toranes vypsat pro městečka a vesnice, jimiž procházeli, daně.
Egwain všechny tři připomínky zmačkala a zamávala pěstí Siuan pod nosem. Mnohem raději by v té chvíli držela pod krkem ony tři přísedící. "To si všechny myslí, že všechno musí jít tak, jak si ony přejí, aniž by braly na vědomí skutečnost? Světlo, to ony se chovají jako děti!"
"Věži se dost často dařilo změnit svá přání ve skutečnost," podotkla Siuan smířlivě. "Nezapomínej, že některé tvrdí, že ty skutečnost taky nebereš na vědomí."
Egwain si odfrkla. Naštěstí, ať už bude sněmovna hlasovat jakkoliv, ona k ničemu z toho dekret nevydá. Dokonce i za těchto tísnivých okolností měla trochu moci. Velmi málo, ale bylo to víc než nic. "To se sněmovna chová vždycky takhle hrozně, Siuan?"
Siuan kývla a poposedla si, aby našla rovnováhu. Stolička neměla ani dvě nohy stejné. "Ale mohlo by to být horší. Což mi připomíná, že bych ti měla povědět o roce čtyř amyrlin. Bylo to asi sto padesát let po založení Tar Valonu. Za těch časů se normální fungování Věže dost podobalo tomu, co se děje dneska. Kdekdo se snažil zmocnit kormidla. Část toho roku ve Věži v Tar Valonu existovaly dokonce dvě soupeřící sněmovny. Skoro jako teď. Nakonec skoro všechny litovaly, včetně těch pár, které si myslely, že Věž zachrání. Některé z nich to i mohly dokázat, kdyby nešláply do pohyblivého písku. Věž však stejně přežila, jak jinak. Ona vždycky přežije."

Tři tisíce let, to už je nějaká historie, ale značná část jí byla před většinou světa ukrytá. Přesto Siuan jako by měla všechny podrobnosti v malíčku. Za léta, co pobývala ve Věži, musela hodně dlouhou dobu strávit zahrabaná v těch tajných historiích. Jednou věcí si byla Egwain jistá. Pokud to půjde, hodlala se vyhnout Sheininu osudu, ale nezůstane na tom tak jako teď, jen o málo lépe než Cemaile Sorenthaine. Dávno před koncem její vlády se nejdůležitější rozhodnutí, které jí bylo ponecháno, týkalo toho, co si má obléknout. Požádá Siuan, aby jí povykládala o tom roce čtyř amyrlin, ale netěšila se na to.
Paprsek světla, jenž sem dopadal dírou pro odchod kouře, se posunul k poledni, avšak Siuanin štos papírů se na pohled moc nezmenšil. V té chvíli by bylo vítané každé vyrušení, dokonce i předčasné odhalení. No, to možná ne.
"Co tam máš dál, Siuan?" zavrčela.
* * *
Pozornost Aran'gar upoutal pohyb, když vyhlížela mezi stromy k táboru vojska, jehož stany tvořily kruh kolem stanů Aes Sedai. K východu se pomalu sunuly vozy se sanicemi, doprovázené jezdeckou eskortou. Bledé slunce se odráželo od zbroje a hrotů kopí. Nemohla si pomoci, musela ohrnout nos. Oštěpy a koně! Primitivní chátra, jež se nedokázala pohybovat rychleji než krokem, vedená mužem, jenž netušil, co se děje o sto mil dál. Aes Sedai? Mohla je všechny zničit, a dokonce pak by nikdo z nich netušil, kdo je zabíjí. Ona by je ovšem dlouho nepřežila. Z toho pomyšlení se zachvěla. Veliký pán poskytl jenom málokomu druhou šanci v životě, a ona tu svou nehodlala zahodit.
Počkala, až se jezdci ztratí z dohledu v lese, a zamířila zpátky do tábora, přičemž uvažovala o tom, co se jí zdálo. Uhlazený sníh zakryje, co tu zakopala, až do jarního tání, což bude bohatě stačit. Pár lidí v táboře si jí konečně všimlo, muži se narovnávali od práce a pozorovali ji. Proti své vůli se usmála a uhladila si suknice. Bylo těžké si vzpomenout, jaké to bylo, když ještě byla mužem. Skutečně tehdy byla taky takový snadno manipulovatelný hlupák? Projít tím rojem s mrtvolou, aniž by ji někdo zahlédl, bylo obtížné, dokonce i pro ni, ale cestou zpátky se bavila.
* * *
Dopoledne pokračovalo zdánlivě nekonečným papírováním, až se stalo to, o čem Egwain věděla, že se stane. Určité denní události byly jisté. Bude mrazivá zima, bude sníh, budou mraky, zatažená obloha a vítr. A budou návštěvy Lelaine a Romandy.
Egwain již sezení unavilo, a tak si právě protahovala nohy, když se do stanu vřítila Lelaine s Faolain za patami. S nimi dovnitř vnikl ledový vzduch, než stanová chlopeň zase spadla. Lelaine se nesouhlasně rozhlédla kolem sebe, stáhla si kožené modré rukavice a dovolila Faolain, aby jí sundala rysinou podšitý plášť. V tmavomodrém hedvábí byla štíhlá a důstojná, oči měla pronikavé a chovala se, jako kdyby stan patřil jí. Na nedbalý posunek se Faolain uctivě stáhla do rohu i s pláštěm a ten svůj si zase přehodila přes ramena. Zjevně byla připravená na další sestřin pokyn odejít. Tvářila se odevzdaně a pokorně, což se jí příliš nepodobalo.
Lelainina rezervovanost na okamžik popraskala, když se na ni Siuan překvapivě mile usmála. Kdysi, před mnoha lety, bývaly kamarádky, a Lelaine jí nabídla něco jako záštitu, již přijala i Faolain, ochranu sestry před opovržením a obviněními ostatních sester. Lelaine jemně pohladila Siuan po tváři a cosi soucitně zamumlala. Siuan zrudla a zatvářila se překvapivě nejistě. Egwain si byla jistá, že to nepředstírá. Pro Siuan bylo dost těžké vyrovnat se s tím, co se v ní skutečně změnilo, a víc, s tím, jak snadno se tomu přizpůsobovala.
Lelaine se podívala na stoličku před psacím stolem a jako obvykle tak nestabilní sedátko zavrhla. Teprve tehdy vzala na vědomí Egwain a jen nepatrně sklonila hlavu. "Musíme si promluvit o Mořském národě, matko," pronesla tónem poněkud příliš rázným na to, že hovořila s amyrlin.
Teprve když Egwain kleslo srdce z krku zase na správné místo, uvědomila si, že se bála, že Lelaine ví, co jí řekl urozený pán Bryne. Nebo o setkání, které připravoval. Vzápětí jí srdce zase vyskočilo zpátky do krku. Mořský národ? Sněmovna se přece nemohla dozvědět o té šílené dohodě, kterou uzavřely Nyneiva a Elain. Neuměla si představit, co je k takové katastrofě vedlo ani co s tím sama provede. Žaludek se jí stahoval, když se posadila za stolek, ale nedávala nic najevo. A ta hloupá stolička se složila, takže se málem svalila na koberec, než se jí podařilo zase narovnat. Doufala, že není rudá jako rak. "O Mořském národě v Caemlynu, nebo v Cairhienu?" Ano, to znělo dostatečně klidně a ovládaně.

"V Cairhienu." Romandin vysoký hlas zněl jako zvon. "Rozhodně v Cairhienu." Vedle ní Lelaine vstupovala téměř nedbale, síla Romandiny osobnosti náhle vyplnila stan. Romanda se rozhodně neusmívala. Jakkoliv byla pohledná, úsměvy se k ní nehodily.
Za ní přišla Theodrin. Romanda si shodila plášť z ramen a hodila ho štíhlé sestře s tvářemi jako jablíčka s velitelským gestem, po kterém Theodrin odběhla do rohu naproti Faolain. Faolain byla podrobená, ale Theodrin měla šikmé oči vykulené, jako by byla neustále polekaná. Stejně jako Faolain, i její správné postavení v hierarchii Aes Sedai vyžadovalo lepší zaměstnání, ale žádná ho hned tak nedostane.
Romanda spočinula neúprosným pohledem na Siuan, jako by zvažovala, že ji taky pošle do kouta, ale pak prošla kolem Lelaine a zastavila se před Egwain. "Zdá se, že ten mladý muž vede hovory s Mořským národem, matko. Špehové žlutých v Cairhienu jsou z toho úplně pryč. Máš nějakou představu, co ho může zajímat na Atha'an Miere?"
Přes oslovení to neznělo, jako by Romanda hovořila k amyrlin, jenže ona tak nemluvila nikdy. Nebylo pochyb, kdo je ten "mladý muž". Každá sestra v táboře přijala, že Rand je Drak Znovuzrozený, ale každý, kdo by je slyšel, by si myslel, že mluví o nevychovaném mladém hulvátovi, který by mohl přijít opilý k večeři a pozvracet stůl.
"Těžko může vědět, co má ten kluk v hlavě," vyjela Lelaine, než Egwain stačila otevřít ústa. Tentokrát se neusmívala mile. "Jestli lze najít odpověď, Romando, tak v Caemlynu. Tam nejsou Atha'an Miere uzavření na lodi, a já silně pochybuju, že by vysoce postavení příslušníci Mořského národa vypluli tak daleko od moře kvůli různým věcem. Nikdy jsem neslyšela, že by to někdy vůbec udělali. Je možné, že se o něj zajímají. Už přece musejí vědět, kdo je."
Romanda se na ni taky usmála a na stěnách stanu by se z jejího úsměvu měla objevit námraza. "Není třeba mluvit o tom, co je nasnadě, Lelaine. První otázkou je, jak to zjistit."
"Právě jsem se k tomu dostávala, když jsi sem vrazila, Romando. Až se příště matka sejde s Elain či Nyneivou v Tel'aran'rhiodu, může jim předat rozkazy. Merilille může zjistit, co Atha'an Miere chtějí, nebo možná co chce ten kluk, až dorazí do Caemlynu. Škoda že holky nenapadlo zařídit pravidelné schůzky, ale musíme to nějak vyřešit. Merilille se může v Tel'aran 'rhiodu sejít s některou přísedící, až to bude vědět." Lelaine mávla rukou, tou přísedící očividně hodlala být sama. "Říkala jsem si, že Salidar by na to mohl být vhodný."
Romanda si pobaveně odfrkla. Ani v tom však nebylo nic milého. "Jednodušší je Merilille něco nařídit než dohlédnout na to, aby poslechla, Lelaine. Čekám, že ví, že ji čekají ostré otázky. Tu Větrnou mísu měly nejdřív přinést nám, abychom ji mohly prostudovat. Žádná ze sester v Ebú Daru toho podle mě o tančení v mracích moc neví, a tady vidíte výsledek, všechnu tuhle vřavu a spěch. Napadlo mě svolat slyšení před sněmovnou ohledně všech, jež se toho zúčastnily." Šedovlasá žena náhle mluvila úlisně, jako když másla ukrajuje. "Jak si vzpomínám, volbu Merilille jsi podporovala ty."
Lelaine se prudce narovnala a blýsklo se jí v očích. "Já podporovala tu, kterou navrhly šedé, Romando, a nic víc," vrčela vzdorně. "Jak mě mohlo napadnout, že se rozhodne použít mísu tam? A zahrnout do kruhu i divoženky Mořského národa! Jak si mohla myslet, že o počasí vědí tolik co Aes Sedai?" Hněv ji náhle přešel. Bránila se před svou nejzuřivější protivnicí ve sněmovně, vlastně svou jedinou protivnicí. A z jejího hlediska bylo nepochybně horší, že s ní souhlasila ve věci Mořského národa. Nebylo pochyb, že souhlasí, ale vyslovit to nahlas bylo něco zhola jiného.
Jak Lelaine zbledla vzteky, Romanda se usmála ještě víc. Přepečlivě si urovnávala sukně bronzové barvy, zatímco Lelaine hledala způsob, jak situaci obrátit. "Uvidíme, jak si stojí sněmovna, Lelaine," řekla nakonec. "Dokud nebude svoláno slyšení, nejlepší podle mě bude, když se Merilille nesejde s žádnou z přísedících zodpovědných za její zvolení. Dokonce i na náznak tajné dohody se bude pohlížet s nevolí. Určitě se mnou budeš souhlasit, že bych s ní měla mluvit já."
Lelaine zbledla jinak. Nebála se, alespoň to na ní nebylo vidět, ale Egwain skoro viděla, jak počítá, kdo by mohl stát na její straně a kdo ne. Tajná dohoda byla skoro stejně vážná jako obvinění ze zrady a vyžadovala jen menší konsenzus. Nejspíš se tomu dokáže vyhnout, ale námitky budou k věci a rozhořčené. Romandina frakce by mohla získat větší moc. To by vyvolalo nečekané problémy, ať už Egwaininy plány přinesou ovoce, či nikoliv. A ona to nemohla nijak zarazit, pokud by rovnou neodhalila, co se skutečně v Ebú Daru stalo. Klidně by je mohla žádat, aby ji nechaly přijmout stejnou nabídku jako

Faolain a Theodrin.
Nadechla se. Aspoň by mohla zabránit tomu, aby používaly Salidar jako místo schůzek v Tel'aran'rhiodu. Tam se teď totiž scházela s Elain a Nyneivou. I když to neudělala už několik dní. Jak se tak přísedící zjevovaly ve světě snů, najít místo, kde by se určitě neukázaly, bylo těžké. "Až se příště setkám s Elain nebo Nyneivou, předám jim vaše příkazy ohledně Merilille. Můžu vám dát vědět, kdy bude připravená se s vámi sejít." Což nebude nikdy, jakmile jí ty příkazy předá.
Přísedící otočily hlavy a upřely na ni oči. Ony zapomněly, že tu je! Snažíc se udržet neutrální výraz, uvědomila si, že podrážděně podupává, a nechala toho. Bude muset ještě chvíli hrát podle toho, co si o ní myslely. Ještě chvíli. Alespoň se jí už nedělalo zle od žaludku. Jenom byla rozlícená.
Do chvíle ticha vrazila Chesa s Egwaininým obědem na podnose zakrytém plátnem. Chesa byla tmavovlasá a hezká, ve středních letech, a dařilo se jí chovat s příslušnou úctou, aniž by se pokořovala. Předvedla pukrle stejně prosté, jako byly její tmavošedé šaty jen s kouskem krajky u krku. "Odpusťte, že ruším, matko, Aes Sedai. Mrzí mě, že jdu pozdě, matko, ale Meri se zřejmě někam zatoulala."
Rozčileně mlaskla, když kladla podnos před Egwain. Potulky se Meri moc nepodobaly. Ta zakyslá ženština neschvalovala žádné chyby jak u jiných, tak u sebe.
Romanda se zamračila, ale neříkala nic. Nakonec ji těžko mohla zajímat jedna z Egwaininých komorných. Zvlášť když pro ni ta žena špehovala. Právě jako Selame špehovala pro Lelaine. Egwain se vyhýbala pohledu na Theodrin a Faolain, které obě stály poslušně v rohu jako přijaté místo jako rovnoprávné Aes Sedai.
Chesa otevřela pusu, avšak zase ji zavřela, snad ji přísedící zastrašily. Egwain se ulevilo, když udělala další pukrle a odešla se "s tvým dovolením, matko". Chesiny rady byly vždycky nepřímé, byla-li u toho jiná sestra, ale v této chvíli poslední, co by Egwain chtěla, by byla zastřená připomínka, že má jíst, dokud je to teplé.
Lelaine pokračovala, jako kdyby k žádnému přerušení nedošlo. "Důležité je," pronesla rázně, "zjistit, co Atha'an Miere chtějí. Nebo co chce kluk. Třeba se chce stát i jejich králem." Natáhla ruce a dovolila Faolain obléci jí plášť, což tmavovlasá mladá žena opatrně učinila. "Budeš si pamatovat, že mi máš dát vědět, pokud tě k tomu něco napadne, matko?" Nebyla to zrovna žádost.
"Budu usilovně přemýšlet," řekla jí Egwain. Což neznamenalo, že se o své nápady podělí. Přála si, aby odpověď aspoň tušila. Na rozdíl od sněmovny věděla, že Atha'an Miere věří, že Rand je jejich předpovězený Coramoor, jenže co od nich chtěl, nebo co oni chtěli od něj, to si neuměla ani představit. Podle Elain to Mořský národ, který byl s nimi, taky netušil. Alespoň to tvrdil. Egwain si skoro přála, aby v táboře byla jedna z hrstky sester, jež od Atha'an Miere přišly. Skoro. Ať tak nebo tak, ty hledačky větru působily potíže.
Romanda mávla rukou a Theodrin přiskočila s jejím pláštěm. Podle toho, jak se Romanda tvářila, ji Lelainino sebeovládání nepotěšilo. "Budeš si pamatovat, že máš Merilille vyřídit, že s ní chci mluvit, matko," řekla a rozhodně to nebyla žádost.
Obě přísedící se na sebe chvíli koukaly a ve vzájemném nepřátelství na Egwain opět zcela zapomněly. Odešly bez dalšího slova a málem se strkaly ve vchodu, než se Romanda prodrala napřed a Theodrin odtáhla s sebou. Lelaine vycenila zuby a Faolain doslova vystrkala ze stanu před sebou.
Siuan si od srdce vzdychla a nepokoušela se zakrýt úlevu.
"S tvým dovolením, matko," zamumlala Egwain posměšně. "Jak si přeješ, matko. Smíte odejít, dcery."
Vydechla si a zase se posadila. Stolička se s ní okamžitě složila na koberec. Egwain se pomalu zvedla, trhnutím si narovnala sukni a urovnala štólu. Aspoň že se to nestalo před těmi dvěma. "Běž se najíst, Siuan. A přines něco k jídlu. Ještě nás čeká dlouhý den."
"Některé pády bolí míň než jiné." Siuan jako by mluvila k sobě, než odešla. Ještě že zmizela tak rychle, jinak by jí Egwain vrazila pohlavek.
Ale brzy se vrátila a společně jedly tvrdé rohlíky a dušenou čočku s tvrdou mrkví a kousky masa, na něž se Egwain raději moc nekoukala. Když začaly předstírat, že probírají papíry, došlo jen k několika vyrušením. Chesa přišla pro podnos a později přinesla další svíčky, i když kvůli tomu reptala, což se jí nepodobalo.
"Kdo by čekal, že Selame zmizí taky?" mručela. "Určitě se někde muchluje s vojáky. To je ten Halimin

špatný vliv."
Hubený mladý muž s nudlí u nosu rozdmýchal již vyhaslé uhlíky v ohřívadlech - amyrlin měla větší teplo než většina ostatních, ale stejně to za moc nestálo - a mladík si zakopával o vlastní nohy a civěl na Egwain způsobem, který byl po přísedících velmi příjemný. Zaskočila sem Sheriam, aby se zeptala, jestli Egwain nemá, ze všech věcí, nějaké další příkazy, a potom zřejmě chtěla zůstat. Těch pár tajemství, která znala, ji zřejmě vyvádělo z míry a pořád uhýbala pohledem.
To bylo vše, a Egwain si nebyla jistá, jestli je to proto, že amyrlin nikdo neobtěžuje bez příčiny, nebo proto, že všichni věděli, že skutečná rozhodnutí dělá sněmovna.
"Nevím, co s tím hlášením o vojácích jižně od Kandoru," řekla Siuan, jakmile za Sheriam zapadla stanová chlopeň. "Je jenom jedno a Hraničáři zřídka odcházejí dál od Morny, ale to ví každý hlupák, takže to nevypadá jako něco, co by si někdo vymyslel." Teď nečetla.
Siuan se zatím dařilo ovládat amyrlininu síť špehů a měla stálý přísun hlášení, klepů a drbů, které s Egwain probraly, než se rozhodly, co z nich sdělí sněmovně. Leana měla vlastní síť a přidávala další zprávy. Většinu z nich předaly dál - některé věci se sněmovna musela dozvědět a ony neměly záruku, že adžah oznámí to, co zjistí od svých agentů - ale všechno bylo třeba probrat, protože některé věci by mohly být nebezpečné nebo by mohly odvrátit pozornost od skutečného cíle.
Poslední dobou ale zprávy nebyly nejlepší. Z Cairhienu přicházely řeči, že se Aes Sedai spojily s Randem, a hůř, že mu slouží, ale aspoň ty bylo možné zavrhnout. Moudré toho o Randovi ani nikom, kdo s ním byl ve spojení, moc neřekly, ale podle nich Merana čekala, až se Rand vrátí, a sestry ve Slunečním paláci, kde měl Drak Znovuzrozený svůj první trůn, byly jistě semínkem, z něhož tyto příběhy vyrostly. Jiné bylo těžší nebrat vážně, i když bylo těžké se v nich vyznat. Jeden tiskař v Illianu tvrdil, že má důkaz, že Rand vlastníma rukama zabil Mattina Stepaneose a jedinou silou zničil jeho tělo, kdežto dělnice z doků říkala, že viděla, jak bývalého krále odnášejí, spoutaného, s roubíkem a zabaleného v koberci, na loď, která odplula do noci s požehnáním kapitána přístavní hlídky. To první bylo určitě pravděpodobnější, ale Egwain doufala, že žádný agent adžah podobnou povídačku nezachytil. U Randova jména bylo v knihách sester už tak příliš mnoho černých teček.
A tak to šlo dál. Seanchané se zřejmě usazovali v Ebú Daru za nepatrného odporu místních. To se dalo čekat v zemi, kde královnina skutečná vláda končila jenom pár dní cesty od hlavního města, ale nebylo to zrovna povzbudivé. Shaidové zřejmě byli všude, i když zprávy od nich pocházely vždy od někoho, kdo to slyšel od někoho, kdo to někde slyšel. Většina sester zjevně věřila, že roztroušení Shaidů je Randovo dílo, i přes to, že to moudré popíraly, což vyřizovala Sheriam. Pochopitelně nikdo nechtěl údajné lži moudrých probírat příliš podrobně. Objevily se stovky výmluv, ale nikdo kromě sester odpřisáhlých Egwain se s nimi nechtěl v Tel'aran'rhiodu setkat, a i ony to musely dostat rozkazem. Anaiya tato setkání suše nazývala "dost důraznými lekcemi v pokoře", a netvářila se u toho nijak pobaveně.
"Tolik Shaidů být nemůže," prskala Egwain. V druhé dávce dřevěného uhlí, které nyní dohasínalo, žádné bylinky nebyly a ji pálily oči z kouře, jenž visel ve vzduchu. Kdyby usměrnila, aby se ho zbavila, zahnala by i zbývající teplo. "Něco z toho musí být i práce banditů." Nakonec kdo pozná, zda lidé vesnici opustili, když prchali před bandity, nebo před Shaidy? Zvlášť z třetí či páté ruky. "Kolem je rozhodně dost banditů, aby za něco z toho mohli být zodpovědní." Většina z nich si říkala Dračí spřísahanci, což rozhodně nepomáhalo. Pohnula rameny, aby uvolnila zatuhlé svaly.
Najednou si uvědomila, že Siuan zírá do prázdna tak upřeně, až málem spadla ze stoličky. "Siuan, ty usínáš? Většinu práce jsme už udělaly, ale ještě je světlo." Světlo bylo vidět dírou pro kouř, i když sláblo.
Siuan zamrkala. "Promiň. Poslední dobou o něčem přemýšlím a nemůžu se rozhodnout, jestli ti o tom mám povědět. Týká se to sněmovny."
"Sněmovny! Siuan, jestli víš něco o sněmovně -!"
"Já nevím nic," skočila jí Siuan do řeči. "Mám jenom podezření." Rozčileně mlaskla. "Vlastně ani podezření. Aspoň nevím jaké. Ale vidím jistý vzor."
"Tak to bys mi o tom měla povědět," nakázala jí Egwain. Siuan byla velmi obratná, když měla najít nějaký vzor tam, kde ostatní viděli jenom zmatek.
Siuan si poposedla a napjatě se předklonila. "Jde o tohle. Kromě Romandy a Morie jsou přísedící

zvolené v Salidaru... příliš mladé." Siuan se hodně změnila, jenže mluvit o věku jiných sester se očividně zdráhala. "Escaralde je nejstarší, a jsem si jistá, že jí není moc přes sedmdesát. Nemůžu to zjistit bez knihy novicek v Tar Valonu nebo pokud nám to sama neřekne, ale jsem si skoro jistá. Sněmovna málokdy mívá víc než jednu přísedící mladší sta let, a my jich tu máme devět!"
"Avšak Romanda a Moria jsou nové," podotkla Egwain mírně a opřela se lokty o stůl. Byl to dlouhý den. "A žádná není mladá. Možná bychom měly být vděčné, že ty ostatní jsou, jinak by mě asi těžko zvolily." Mohla poukázat na to, že Siuan sama byla zvolena amyrlin, když jí byla polovina toho co Escaralde, ale to by bylo kruté.
"Možná," trvala Siuan umíněně na svém. "Romanda byla jasná, jakmile se objevila. Pochybuju, že by se některá žlutá odvážila namítat něco proti tomu, aby křeslo přísedící získala. A Moria... Nedrží se Lelaine, ale Lelaine a Lyrelle si nejspíš myslely, že bude. Nevím. Ale dej na mě. Když je žena pozvednuta příliš mladá, má to určitě nějaký důvod." Zhluboka se nadechla. "Jako když pozvedly mě." V očích se jí mihla bolest z té ztráty, určitě ze ztráty amyrlinina stolce a možná i ze všech ostatních ztrát. Ale byla to jen chvilička. Egwain nejspíš ještě nepoznala jinou ženu tak silnou jako Siuan Sanche. "Tentokrát tu byl dostatek sester vhodného věku, ze kterých se dalo vybírat, a já nevidím důvod, proč by je mělo pět adžah vynechat. Je v tom nějaký vzor, a já hodlám přijít na to jaký."
Egwain nesouhlasila. Změna visela ve vzduchu, ať už to Siuan chtěla vidět nebo nikoliv. Elaida porušila zvyklosti, téměř porušila i zákon, tím, že se zmocnila Siuanina postavení. Sestry uprchly z Věže a dopustily, aby se to svět dozvěděl, a něco takového se rozhodně ještě nikdy nestalo. Změna. Starší sestry byly spíš svázané se staršími způsoby, jenže dokonce i některé z nich musely vidět, že se všechno mění. To byl jistě důvod, proč byly zvoleny mladší ženy, vstřícnější k novotám. Neměla by nařídit Siuan, aby na tohle přestala plýtvat časem? Siuan měla spoustu jiné práce. Nebo by bylo laskavé, kdyby ji nechala pokračovat? Tolik chtěla dokázat, že ke změnám, jež vidí, vlastně nedochází.
Než se Egwain stačila rozhodnout, vrazila do stanu Romanda a zůstala stát v otevřeném vchodu. Po sněhu venku se táhly dlouhé stíny. Rychle se stmívalo. Romanda měla tvář stejně temnou jako stíny. Upřela na Siuan přísný zrak a štěkla jediné slovo. "Ven!"
Egwain nepatrně kývla, ale Siuan už byla na nohou. Klopýtla a potom doslova vyběhla ze stanu. Sestra v Siuanině postavení by měla poslechnout jakoukoliv sestru Romandiny síly v jediné síle, nejen přísedící. Romanda spustila chlopeň a popadla pravý zdroj. Obklopila ji záře saidaru a spletla ve stanu ochranu proti odposlouchávání, aniž by aspoň předstírala, že se Egwain ptá na dovolení. "Jsi hlupačka!" zachrčela. "Jak dlouho sis myslela, že to utajíš? Vojáci mluví, dítě. Muži vždycky mluví! Bryne bude mít štěstí, jestli sněmovna nenarazí jeho hlavu na kůl."
Egwain pomalu vstala a uhladila si sukni. Tohle čekala, ale musela jednat opatrně. Hra ještě zdaleka nebyla dohraná a všechno se pořád ještě mohlo obrátit proti ní. Musela předstírat nevinu, dokud si nebude moci dovolit skončit s předstíráním. "Nemusím ti snad připomínat, že hrubost vůči amyrlin je zločin, dcero," řekla tedy. Předstírala už dlouho a byla blízko.
"Amyrlin." Romanda došla na dosah ruky k Egwain a podle toho, jak se mračila, zřejmě chtěla udělat víc. "Jsi nemluvně! Tvůj zadek si pořád ještě pamatuje poslední setkání s proutkem, když jsi byla novicka! Po tomhle budeš mít štěstí, jestli tě sněmovna nestrčí do rohu s několika hračkami. Jestli se tomu chceš vyhnout, tak si mě poslechneš a uděláš, co ti řeknu. Teď si sedni!"
Egwain v duchu zuřila, ale posadila se. Bylo ještě příliš brzo.
Romanda spokojeně kývla a dala si ruce v bok. Civěla na Egwain jako přísná teta poučující zlobivou neteř. Velmi přísná teta. Nebo popravčí s bolavým zubem. "Ta schůzka s Pelivarem a Arathelle musí proběhnout, když už byla domluvena. Očekávají amyrlin a taky ji uvidí. Zúčastníš se toho se vší pompou a důstojností, jaké si tvůj titul zaslouží. A povíš jim, že za tebe budu mluvit já, a pak už budeš držet zobák! Dostat je z cesty bude chtít pevnou ruku a někoho, kdo ví, co dělá. Lelaine tu nepochybně bude každou chvíli a bude se snažit protlačit do popředí, ale ty nesmíš zapomenout, do jakých potíží se dostala. Celý den jsem hovořila s ostatními přísedícími a je vysoce pravděpodobné, že zodpovědnost za neúspěchy Merilille a Merany ponese Lelaine, až se sněmovna příště sejde. Takže jestli doufáš, že získáš zkušenosti, které budeš potřebovat, abys dorostla do té své štóly, tak budeš poslouchat mě! Rozumíš?"
"Rozumím," řekla Egwain, jak doufala, pokorně. Kdyby za sebe nechala mluvit Romandu, nezůstaly by

žádné pochybnosti. Sněmovna a celý svět by se dozvěděly, kdo drží Egwain z al'Vereů za krk.
Romandiny oči se jí zavrtávaly do hlavy, pak žena stroze kývla. "Doufám, že ano. Hodlám odstranit Elaidu z amyrlinina stolce a nedovolím, aby mi to zkazilo nějaké dítě, co si myslí, že ví dost, aby samo přešlo přes ulici." S frknutím si odhrnula plášť a vyletěla ze stanu. Ochrana vzápětí zmizela.
Egwain se posadila a zle se zamračila na vchod do stanu. Dítě? Světlo ji spal, ona je amyrlin! Ať už se jim to líbí nebo ne, ony ji pozvedly a ony s tím budou muset žít! Nakonec. Popadla kalamář a hodila ho na stěnu stanu.
Lelaine se sehnula a jen tak tak se vyhnula inkoustu. "Vzteklá, vzteklá," plísnila ji.
Nepožádala o dovolení, stejně jako Romanda, popadla pravý zdroj a spletla ochranu, takže nikdo neuslyší, co řekne. Romanda byla vzteky bez sebe, Lelaine pak vypadala spokojená sama se sebou, mnula si ruce v rukavicích a usmívala se.
"Asi ti nemusím říkat, že tvé malé tajemství je venku. Smůla pro urozeného pána Brynea, ale myslím, že je příliš cenný, aby byl zabit. Což je pro něj dobré. Tak se podíváme. Romanda ti asi řekla, že dojde k setkání s Pelivarem a Arathelle, ale mluvit máš nechat ji. Mám pravdu?" Egwain se ošila, ale Lelaine jenom mávla rukou. "Nemusíš odpovídat. Znám Romandu. Naneštěstí pro ni jsem se o tom doslechla dřív než ona a místo toho, abych s tím ještě zatepla běžela za tebou, jsem svolala ostatní přísedící. Chceš vědět, co si myslí ony?"
Egwain zaťala v klíně pěsti a doufala, že to není vidět. "Asi mi to řekneš."
"Nejsi v postavení, abys se mnou mluvila tímhle tónem," upozornila ji Lelaine ostře, ale vzápětí se už zase usmívala. "Sněmovna je s tebou nespokojená. Velmi nespokojená. Ať už ti Romanda vyhrožovala čímkoliv - a je snadné si to představit - dokážu to taky. Romanda, na druhou stranu, si svým zastrašováním mnoho sester znepřátelila. Takže pokud nechceš mít ještě míň autority, než máš teď, Romanda bude zítra pěkně překvapená, až za svou mluvčí jmenuješ mě. Je těžké uvěřit, že Arathelle a Pelivar byli natolik hloupí, aby něco takového podnikli, ale až s nimi skončím, utečou s ocasem hezky staženým mezi nohama."
"Jak mám vědět, že ty hrozby stejně nesplníš?" Egwain doufala, že hněv v jejím hlase zní spíš jako rozmrzelost. Světlo, ale že ji to už unavovalo!
"Protože říkám, že ne," štěkla Lelaine. "Copak už nevíš, že doopravdy neřídíš nic? Sněmovnu máme rozdělenou s Romandou. Tak za sto let bys mohla do té štóly dorůst, ale prozatím tiše seď, polož si ruce a nech někoho, kdo ví, co dělá, svrhnout Elaidu."
Když Lelaine odešla, Egwain tam jen seděla a zírala. Tentokrát se nevztekala. Mohla bys do té štóly dorůst. Skoro stejná slova použila Romanda. Někdo, kdo ví, co dělá. Klame sama sebe? Dítě, které zničí to, co by zkušená žena snadno zvládla?
Siuan vklouzla do stanu a tvářila se ustaraně. "Gareth Bryne mi právě přišel sdělit, že to sněmovna ví," pravila suše. "Pod rouškou toho, že se ptal na své košile. On a ty jeho zatracený košile! Setkání je dohodnuto na zítra ráno u jezera asi pět hodin jízdy na sever. Pelivar a Arathelle už jsou na cestě. Aemlyn taky. To je třetí silný rod."
"To je víc, než se Lelaine nebo Romanda namáhaly mi říct," vrčela Egwain suše. Ne. Když se sto let nechá vodit za ručičku a postrkovat za krk, nebo padesát, nebo i pět, nebude se už hodit k ničemu jinému. Jestli má dorůst, tak musí dorůst hned.
"Ach, krev a zatracenej popel," sténala Siuan. "Už to nevydržím! Co ti řekly? Jak to probíhalo?"
"Asi tak, jak jsme čekaly." Egwain se usmála. "Siuan, nemohlo to být lepší, ani kdybych jim řekla, aby mě předaly sněmovně."
* * *
Poslední světlo sláblo, když Sheriam mířila ke svému maličkému stanu, ještě menšímu, než byl ten Egwainin. Kdyby nebyla kronikářka, musela by se o něho dělit. Vstoupila a měla jen čas si uvědomit, že není sama, když ji někdo odstínil a hodil na kavalec. Ohromeně se pokoušela vykřiknout, ale kdosi jí do úst nacpal roh její vlastní pokrývky. Šaty a spodnička z ní sjely jako prasklý puchýř.
Kdosi ji pohladil po hlavě. "Měla jsi mě informovat, Sheriam. Ta holka má něco za lubem a já chci vědět, co to je."
Tazatelku bylo třeba chvíli ujišťovat, že už jí pověděla všechno, co ví, že si pro sebe nenechala jediné

slovíčko, ani šeptnutí. Když byla konečně zase sama, ležela schoulená, fňukala nad svými podlitinami a hořce si přála, aby nikdy v životě nepromluvila s jedinou sestrou ve sněmovně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Na ledu

Příštího rána vyjel z tábora Aes Sedai k severu zástup, ještě zdaleka nesvítalo. Kromě vrzání sedel a křupání kopyt na sněhu se nic jiného neozývalo. Občas koně zafrkali nebo zazvonil kov, ale zvuky byly rychle utlumeny. Měsíc již zašel a na obloze se třpytily hvězdy, ale sněhová pokrývka temnotu prosvětlovala. Když se na východě objevily první sluneční paprsky, byli jezdci na cestě už dobře hodinu. Což ještě neznamenalo, že se dostali daleko. Místy, na otevřeném prostranství, nechala Egwain Daišara jít lehkým klusem, jenom mu od kopyt odletoval bílý sníh jako kapky vody, ale většinou šli koně krokem, a to nijak rychlým, poněvadž procházeli poměrně řídkým lesem, kde sníh pod hustými větvemi vytvářel hluboké závěje. Duby, borovice, tupely, kaliny a stromy, které nepoznala, vypadaly ještě ucouraněji než v horku a za denního světla. Dnes byl Abramův svátek, ale nebudou žádné penízky zapečené v perníčcích. Světlo dej, aby pár lidí přece jenom našlo nějaké překvapení.

Vyšlo slunce, světle zlatá koule, která nevydávala žádné teplo. Každý dech stále pálil v hrdle a vytvářel obláček páry. Vál ostrý vítr, ne silný, ale kousavý, a na západě se k severu, cestou k Andoru, valily mraky. Egwain pocítila lítost nad lidmi, kteří poznají obsah těch mračen. A úlevu, že míří jinam. Kdyby čekala další den, zešílela by. Nedokázala usnout, i když kvůli neklidu, ne kvůli bolení hlavy. Neklidu a strachu, které se jako studený vzduch protahovaly pod okrajem stanu. Ale nebyla unavená. Cítila se jako stlačená pružina, napnutá, plná energie, která zoufale touží po uvolnění. Světlo, ještě by se všechno mohlo pokazit.

Zástup byl působivý, v čele vlál praporec Bílé věže, bílý plamen Tar Valonu uprostřed sedmibarevné spirály, jedna barva za každé adžah. Byl potají ušit v Salidaru a od té doby spočíval na dně truhlice i s klíči v opatrovnictví sněmovny. Nemyslela si, že ho vytáhnou, akorát že dnes ráno potřebovaly pompu. Doprovod tvořil tisíc těžkooděnců v plátové a kroužkové zbroji, sbírka kopí, mečů, řemdihů a seker, jež byly na jih od Hraničních států málokdy k vidění. Velitelem byl jednooký Shienarec s pomalovaným klípcem přes oko, muž, s nímž se kdysi setkala, i když teď jí to připadalo jako před celým věkem. Uno Nomesta se mračil na stromy přes ocelovou mřížku hledí, jako by čekal, že za každým číhá nepřítel, a jeho muži působili stejně pozorným dojmem.

Téměř mimo dohled mezi stromy jel hlouček mužů s přílbami a kyrysy, avšak jinak beze zbroje. Jejich pláště povlávaly ve větru, jednou rukou drželi otěže a v drahé svírali krátké luky. Další byli ještě víc vepředu, a mimo dohled vlevo, vpravo a vzadu jel další tisíc, zvědové a stráž. Gareth Bryne od Andořanů nečekal žádnou zradu, ale už se párkrát zmýlil, jak tvrdil, a Muranďané byli zcela jiná otázka. A pak tu byla možnost najatých vrahů placených Elaidou a dokonce i temní druzi. Světlo samo vědělo, kdy se nějaký temný druh může rozhodnout zabíjet a proč. A vlastně i když Shaidové měli být daleko odsud, nikdo asi nikdy netušil, že tam jsou, dokud nezačali zabíjet. A o příliš malý oddíl by se mohli pokusit i banditě. Urozený pán Bryne nebyl muž, který by zbytečně riskoval, a Egwain tomu byla ráda. Dnes chtěla mít co nejvíc svědků.

Ona sama jela před praporcem se Sheriam, Siuan a Brynem. Ostatní vypadali zamyšlení. Urozený pán Bryne seděl v sedle klidně, a jak dýchal, tvořila se mu námraza na hledí, přesto Egwain viděla, že klidně sleduje krajinu. Pro případ, že by tu musel bojovat. Siuan jela tak ztuhle, že ji dávno před cílem bude

bolet celé tělo, ale zírala k severu, jako by si myslela, že už vidí jezero, a občas si pro sebe kývla nebo zavrtěla hlavou. To dělala, pouze když byla neklidná. Sheriam o tom, co se dělo, nevěděla víc než většina přísedících, ale tvářila se ještě neklidněji než Siuan, neustále si poposedávala v sedle a škaredila se. A taky se jí zelené oči z nějakého důvodu blýskaly hněvem.

Kousek za praporcem jela v dvojstupu celá věžová sněmovna, samé vyšívané hedvábí a hustý samet, kožešiny a pláště s velkým plamenem na zádech. Ženy, které zřídkakdy nosily jinou ozdobu než prsten s Velkým hadem, dnes byly pokryté nejdražšími klenoty, jaké se v táboře našly. Na jejich strážce byl ještě velkolepější pohled prostě díky jejich barvoměnivým plášťům. Části těl jako by jim mizely, jak pláště povlávaly ve větru. Následovalo služebnictvo, dva tři sluhové na každou sestru, na nejlepších koních, jaké se pro ně našli. Sami by se mohli klidně vydávat za chudší šlechtice, kdyby nevedli soumary s nákladem. Všechny truhlice v táboře byly prohledány, aby mohli mít sloužící co nejlepší oděvy.

Možná proto, že byla jediná z přísedících, která neměla strážce, vzala s sebou Delana Halimu na divoké bílé klisně. Ty dvě jely těsně vedle sebe. Delana se občas k Halimě naklonila, aby s ní promluvila v soukromí, i když Halima byla asi příliš vzrušená, aby ji poslouchala. Halima měla být Delaninou tajemnicí, ale všichni to považovali za věc milosrdenství nebo možná přátelství, jakkoliv to mezi důstojnou plavovlasou sestrou a horkokrevnou vesničankou s havraními vlasy vypadalo nepravděpodobně. Egwain si všimla Haliminých rukou a ty vypadaly nedodělaně, jako ruce děcka, které se teprve učí psát. Dnes měla oděv stejně nádherný jako sestry, s drahokamy, jimiž se snadno vyrovnala Delaně, která jí je musela půjčit. Kdykoliv jí závan větru odhrnul plášť, předváděla pohoršlivě velkou část poprsí. Vždycky se jen zasmála a dala si načas, než si plášť zase přitáhla, odmítajíc přiznat, že jí je zima, jako by byla jednou ze sester.

Egwain byla pro jednou ráda, že dostala tolik šatů, takže sestry předčila. Zelené a modré hedvábné šaty měla bíle prostřihávané a vyšívané perlami. Perlami měla zdobené i hřbety rukavic. Romanda jí na poslední chvíli dodala plášť podšitý hermelínem a Lelaine náhrdelník a náušnice se smaragdy a bílými opály. Měsíční kameny, jež měla ve vlasech, pocházely od Janyi. Amyrlin dnes musela oslňovat. Dokonce i Siuan v modrém sametu s krémovou krajkou, širokým perlovým obojkem kolem hrdla a dalšími krajkami ve vlasech vypadala, jako by se chystala na bál.

Romanda a Lelaine vedly přísedící a jely kousek za vojákem s praporem, který se nervózně ohlížel přes rameno a občas pobídl koně blíž k jezdcům před sebou. Egwain se dařilo moc se neohlížet, přesto cítila jejich oči v zádech. Obě si myslely, že ji mají svázanou do kozelce, avšak obě se divily, čí provazy ji poutají. Ach, Světlo, tohle se nesmí zvrtnout. Ne teď.

Kromě nich se v zasněžené krajině skoro nic nepohybovalo. Na chladné modré obloze zakroužil dravec se širokými křídly, než odletěl k východu. Dvakrát Egwain v dálce zahlédla černoocasé lišky, stále v letním šatu, a jednou statného jelena s velkými parohy, jak mizí mezi stromy. Bele zpod kopyt vyskočil zajíc a rychle odběhl pryč, až kostnatá kobylka hodila hlavou, jak se lekla, a Siuan zaječela a popadla otěže, jako kdyby čekala, že se Bela splaší. Bela samozřejmě jenom káravě zafrkala a ploužila se dál. Egwainin vysoký prokvetlý valach zatančil, a to se k němu zajíc ani nepřiblížil.

Siuan si začala cosi mrmlat poté, co zajíc utekl, a chvíli trvalo, než Beliny otěže zase pustila. Jízda na koni ji vždycky rozčilovala - kdykoliv to bylo možné, vozila se na voze - ale takhle protivná bývala málokdy. Důvod nebylo třeba hledat dál než u urozeného pána Brynea, po němž vrhala vzteklé pohledy.

Pokud si on jejích pohledů všiml, nedal to najevo. On byl jediný, kdo na sobě neměl své nejlepší šaty, vypadal stejně jako vždy, prostě a trochu potlučeně. Omšelá skála, která vydrží každou bouři. Egwain byla z nějakého důvodu ráda, že odolal jejich snahám odít ho do něčeho lepšího. Skutečně potřebovaly udělat dojem, ale podle ní on dělal skvělý dojem, tak jak byl.

"Na projížďku je překrásné ráno," řekla Sheriam po čase. "Nic nevyčistí hlavu tak jako jízda ve sněhu." Mluvila nahlas a s úsměvem se podívala na stále mručící Siuan.

Siuan neřekla nic - před tolika lidmi to mohla těžko udělat - ale po Sheriam loupla pohledem slibujícím ostrá slova na později. Žena s vlasy jako plamen se náhle otočila a cukla sebou. Větrnice, její grošovaná bělka, chvíli tancovala, než ji Sheriam uklidnila. Ženě, jež ji jmenovala správkyní novicek, žádnou vděčnost neprokazovala a jako většina sester vjejim postavení dávala Siuan vinu za to, co se stalo. To byla jediná vada, kterou u ní Egwain našla od chvíle, kdy přísahala. No, namítala, že jako kronikářka by

neměla dostávat rozkazy od Siuan, tak jako ostatní, jež složily přísahu, ale Egwain okamžitě došlo, kam tím míří. Tohle nebylo poprvé, co se snažila zarazit osten. Siuan trvala na tom, že to se Sheriam vyřídí sama, a její pýcha byla příliš křehká, aby Egwain její žádost odmítla, pokud by se jí věci nevymkly z ruky.

Egwain by byla ráda, kdyby mohli nějak zrychlit. Siuan zase začala mrčet a Sheriam očividně uvažovala o něčem dalším, co by řekla a nevysloužila si tím rovnou napomenutí. Všechno to mručení a uhýbání pohledem se Egwain začínalo zadírat pod kůži. Po chvíli už ji rozčilovala i Bryneova vyrovnanost. Náhle uvažovala o věcech, které by jeho klidem otřásly. Naneštěstí - nebo možná naštěstí - nevěřila, že by to něco dokázalo. Ale jestli to bude muset ještě chvíli sledovat, tak praskne čirou netrpělivostí.

Slunce stoupalo již k poledni a cesta ubíhala bolestně pomalu. Konečně se jeden z jezdců otočil a zvedl ruku. Bryne se Egwain chvatně omluvil a odcválal. Jeho podsaditý ryzák se spíš namáhavě šoural než cválal, ale jezdce dohonil, vyměnil s ním pár slov a poslal přední voj mezi stromy a pak počkal na Egwain a ostatní.

Když se k nim zase připojil, dojely je Romanda a Lelaine. Obě přísedící Egwain málem nevzaly na vědomí a už na Brynea upřely chladný, vyrovnaný pohled, který otřásl tolika muži, již museli čelit Aes Sedai. Jen občas se zadumaně podívaly po sobě. Zřejmě si neuvědomovaly, co dělají. Egwain doufala, že jsou aspoň z poloviny tak nervózní jako ona. To by ji uspokojilo.

Chladné a vyrovnané pohledy se přes Brynea přelévaly jako voda přes skálu. Oběma přísedícím se lehce uklonil, promluvil však k Egwain. "Už dorazili, matko." To se dalo čekat. "Přivedli si skoro tolik vojáků co my, jenže všichni jsou na severní straně jezera. Vyslal jsem zvědy, aby se ujistili, že se ho nikdo nepokusí obejít, ale abych pravdu řekl, ani to nečekám."

"Doufejme, že máš pravdu," sjela ho Romanda ostře a Lelaine dodala ještě chladněji: "Tvůj úsudek není poslední dobou takový, jaký by měl být, urozený pane Bryne." Mrazivým, řezavým tónem.

"Jak říkáš, Aes Sedai." Znovu se nepatrně uklonil, aniž by odtrhl oči od Egwain. Jako Siuan, i on byl ve spojení s ní, alespoň co se sněmovny týkalo. I když ony nevěděly jak těsně. "Ještě jedna věc, matko," pokračoval. "Talmanes je u jezera taky. Na východní straně je asi stovka vojáků Bandy. Ne dost, aby dělali potíže, i kdyby chtěli, a já myslím, že je dělat nebudou."

Egwain jen kývla. Ne dost, aby dělali potíže? Talmanes sám by mohl stačit! Ucítila žluč. Teď-se-to-nesmí-zvrtnout!"

Talmanes!" vykřikla Lelaine a vyrovnanost ji přešla. Musela být stejně nervózní jako Egwain. "Jak to zjistil? Jestli jsi do svých plánů zahrnul i Dračí spřísahance, urozený pane Bryne, tak opravdu zjistíš, co znamená zajít příliš daleko!"

A Romanda přes ni ječela: "Tohle je nechutné! Říkáš, že to, že tu jsou, jsi zjistil teprve před chvílí? Jestli ano, tak je tvoje pověst nafouknutá jako puchýř!" Aessedaiovský klid dneska zřejmě tvořil jen tenkou vrstvu.

Pokračovaly ve stejném duchu, ale Bryne jel dál a jen občas zamumlal: "Jak říkáš, Aes Sedai," když musel něco říci. Při slyšení u Egwain dnes ráno to bylo horší a reagoval stejně. Nakonec Siuan zafrkala, a hned zrudla, když se na ni přísedící překvapeně koukly. Egwain málem potřásla hlavou. Siuan byla rozhodně zamilovaná. A rozhodně potřebovala pár slov! Z nějakého důvodu se Bryne usmál, ale to mohlo být jen proto, že mu přísedící konečně přestaly věnovat pozornost.

Stromy ustoupily otevřenému prostranství, většímu než ostatní, a na frivolní myšlenky nezbyl čas. Kromě širokého pásu vysokého hnědého rákosí a puškvorce, vyčnívajícího ze sněhu, zde nic na jezero neupomínalo. Mohla to být velká louka, rovná, zhruba oválného tvaru. Na zamrzlém jezeře stál velký modrý stan a kolem něj se hemžil menší dav, sloužící opodál potom drželi desítky koní. Vítr pohyboval houštinou praporců a plamenů a přinášel tlumený křik, což mohly být jedině rozkazy. Další sloužící vyrazili. Zřejmě tu nebyli dost dlouho, aby dokončili spěšné přípravy.

V lese za jezerem se v bezzubém slunci třpytil kov. Hodně kovu. Na východě, téměř u stanu, se stovka mužů z Bandy ani nenamáhala schovávat, prostě stáli vedle svých koní kousek od místa, kde začínal růst puškvorec. Když se objevil prapor Tar Valonu, ukazovali si na něj. Lidé kolem stanu se zastavili a dívali se.

Egwain bez zastávky vjela na zasněžený led. Představila si sama sebe jako poupě otevírající se slunci, byl

to starý cvik novicek. Saidar sice neuchopila, ale klid, který s cvikem přicházel, potřebovala.
Siuan a Sheriam ji následovaly, potom jely přísedící se svými strážci a služebnictvo. Urozený pán Bryne a korouhevník byli jediní dva vojáci, kteří se k nim připojili. Křik za zády jí prozradil, že Uno poslal své ozbrojence na břeh. Další lehkooděnci se stavěli po obou stranách a jiní dávali pozor na zradu. Jedním z důvodů, proč bylo vybráno jezero, byl ten, že led byl dost silný, aby udržel značný počet koní, ale ne stovky, natož tisíce. To snižovalo šance na podtrhy. Stan byl samozřejmě mimo dostřel, ne však mimo dosah jediné síly, zvlášť když byl všem na očích. Až na to, že i největší bídák na světě věděl, že před sestrou je v bezpečí, pokud ji přímo neohrožuje. Egwain prudce vydechla a opět se začala uklidňovat.
Při správném přijetí amyrlin by měli přiběhnout sluhové s teplými nápoji a ručníky omotanými kolem rozpálených cihel a urození pánové a paní by sami přebírali otěže a na počest Abrama nabízeli polibek. Každého výše postaveného návštěvníka by uvítali sluhové, jenže ve stanu se nikdo nepohnul. Bryne sám sesedl a šel převzít Daišarovy otěže, a tentýž hubený mladík, jenž přišel s novým uhlím, běžel Egwain podržet třmen. Stále mu kapalo z nosu, ale v rudém sametovém kabátě, co mu byl trochu velký, a jasně modrém plášti zastínil každého ze šlechticů, kteří na ně hleděli ze stanu. Ti na sobě většinou měli pevné sukno, sem tam nějakou výšivku a velmi málo hedvábí či krajky. Když začalo sněžit a oni už byli na cestě, nejspíš také museli hledat, aby našli vhodné oblečení. I když prostou pravdou bylo, že ten mladík by zastínil i cikána.
Ve stanu byly na podlaze položeny koberce a v ohřívadlech hořel oheň, třebaže vítr odnášel teplo i kouř. Pro delegace tu naproti sobě stály dvě řady židlí. Žádná nebyla o nic víc či míň zdobená či zlacená. Hubený mladík a několik dalších pobíhali sem a tam, přičemž se na ně šlechtici mračili, a bez dovolení vynášeli židle určené pro Aes Sedai do sněhu, načež letěli pomoci s vykládáním soumarů. Stále nikdo nepromluvil.
Brzy zde stálo dost sedadel, aby to stačilo celé sněmovně i Egwain. Byly to jen prosté lavice, i když vyleštěné do vysokého lesku, ale každá stála na bedně pokryté látkou v barvě adžah příslušné přísedící. Vepředu stála jedna bedna pro sedadlo Egwain, pokrytá pruhovanou látkou v sedmi barvách. V noci se hodně pracovalo, počínaje hledáním vosku na leštění a slušné látky ve správných barvách.
Když Egwain a přísedící zaujaly svá místa, seděly o půl lokte výš než ostatní. Trochu z toho měla obavy, ale chladné přijetí to vyřešilo. Nejchudší sedlák by o Abramově svátku nabídl pohár a polibek i vandrákovi. Ony nebyly prosebnice a nebyly jim rovny. Ony byly Aes Sedai.
Strážci se postavili za své Aes Sedai a Siuan a Sheriam zaujaly místa vedle Egwain. Sestry si okatě odhrnovaly pláště a sundávaly rukavičky, aby zdůraznily, že se jich zima nedotýká, což bylo v ostrém protikladu se šlechtici, kteří se choulili i v pláštích. Venku se v sílícím větru rozvinul plamen Tar Valonu. Jen Halima, rozvalující se na kraji šedě potažené bedny vedle Delaniny židle, ten velkolepý obraz kazila, ale velké zelené oči upírala na Andořany a Muranďany tak vyzývavě, že to zas trochu napravila.
Když se Egwain posadila, pár lidí se po ní podívalo, ale jen pár. Nikdo nevypadal skutečně překvapeně. Asi už slyšeli o mladičké amyrlin, pomyslela si suše. No, některé královny byly ještě mladší, včetně královen Andoru a Murandy. Klidně kývla a Sheriam ukázala na řadu židlí. Ať už první dorazil kdokoliv, a postavil ten stan, nebylo pochyb, kdo tuto schůzku svolal. A kdo tu velí.
Její činy samozřejmě nepřijali dobře. Nastalo váhání, zatímco se šlechtici snažili vymyslet, jak se jim zase dostat na roveň, a nemálo se jich zašklebilo, když jim došlo, že to už prostě nejde. Osm z nich, čtyři muži a čtyři ženy, se posadilo za rozzlobeného shrnování plášťů a upravování sukní. Ti níže postavení stáli za židlemi a bylo jasné, že Andořané se s Muranďany zrovna nemilují. Muranďané se taky strkali a dohadovali o to, kdo bude kde stát, stejně zuřivě jako jejich "spojenci" ze severu. Aes Sedai si také vysloužily nejeden temný pohled a několik z nich se zamračilo i na Brynea, který stál opodál s helmicí pod paží. Byl dobře znám na obou stranách hranice a vážili si ho i ti, kteří by ho nejradši viděli pod drnem. Aspoň tak to bylo, než se ukázalo, že velí vojsku Aes Sedai. On si kyselých obličejů nevšímal stejně, jako ignoroval kyselé poznámky přísedících.
Další muž se k jejich setkání nepřipojil. Byl bledý, o necelou dlaň vyšší než Egwain, v tmavém kabátě a kyrysu, čelo měl oholené a kolem levé paže měl ovázaný dlouhý rudý šátek. Plášť měl tmavohnědý a na prsou vyšitou velkou červenou ruku. Talmanes stál naproti Bryneovi, s nadutou nedbalostí se opíral o stanovou tyč a vše pozoroval, aniž by dal najevo, co si myslí. Egwain by moc ráda věděla, co tady dělá.

Moc ráda by věděla, co řekl, než dorazila. V každém případě si s ním musela promluvit. Pokud se to podaří zařídit bez stovky nezvaných uší.
Hubený, ošlehaný muž v rudém plášti, sedící uprostřed řady, se předklonil a otevřel ústa, ale Sheriam ho předběhla jasným hlasem, který se nesl hezky daleko.
"Matko, představuji ti, za Andor, Arathelle Renshar, hlavu rodu Rensharů, Pelivara Coelana, hlavu rodu Coelanů, Aemlyn Carand, hlavu rodu Carandů, a jejího manžela Culhana Caranda." Oni jenom kysele kývli, když vyslovila jejich jméno, a nic víc. Pelivar byl ten hubeňour a ztrácel vlasy z čela. Sheriam bez přestávky pokračovala. Ještě dobře, že jí Bryne dokázal sdělit jména těch, které zvolili za mluvčí.
"Představuji ti, za Murandy, Donela do Morny a'Lordeine, Cian do Menoh a'Macansa, Paitra do Fearna a'Conn, Segan do Avharin a'Roos." Muranďané zřejmě pociťovali vynechání titulů ještě trpčeji než Andořané. Donel, který na sobě měl víc krajek než většina žen, si zuřivě nakrucoval kníry a Paitr se zjevně snažil si ty svoje vyrvat. Segan špulila plné rty a v tmavých očích jí hořel oheň, kdežto Cian, podsaditá, šedivějící žena, hlasitě frkla. Sheriam si toho nevšímala. "Ocitli jste se před strážkyní pečetí. Stojíte před plamenem Tar Valonu. Smíte předložit své žádosti amyrlininu stolci."
Tak. To se jim ani za mák nelíbilo. Egwain si už předtím myslela, že se tváří kysele, ale teď vypadali, jako by se přejedli nezralých tomelů. Snad si skutečně mysleli, že mohou předstírat, že není amyrlin. Ale poučí se. Samozřejmě nejdřív bude muset poučit sněmovnu.
"Mezi Andorem a Bílou věží existují pradávné vazby," začala hlasitě a rázně. "Sestry vždy očekávaly, že je v Andoru či Murandy přivítají s otevřenou náručí. Tak proč jste proti Aes Sedai přivedli vojsko? Pletete se tam, kam se trůny a státy neodvažují vstoupit. Trůny už padly, když se pletly do záležitostí Aes Sedai."
To znělo dostatečně výhružně, ať už se Myrelle a ostatním podařilo připravit cestičku či nikoliv. S trochou štěstí už jsou na cestě do tábora a nikdo nic nezjistí. Pokud některý ze šlechticů nevysloví nesprávné jméno. Pak by přišla o svou výhodu proti sněmovně, ale vedle všeho ostatního to bylo jako stéblo slámy vedle stohu.
Pelivar si vyměnil krátký pohled se ženou vedle sebe a ona vstala. Vrásky na tváři nezastíraly skutečnost, že Arathelle bývala zamlada veliká krasavice. Teď měla vlasy skoro bílé a pohled tvrdý jako strážce. Rukama v červených rukavičkách si mačkala plášť u boků, ale rozhodně ne ustaraně. Rty měla stisknuté do tenké čárky, když si prohlížela řadu přísedících, a teprve pak promluvila. Ne na Egwain, ale na sestry za ní. Egwain zaskřípala zuby a nasadila pozorný výraz.
"Jsme tu právě proto, že se nechceme nechat zatáhnout do záležitostí Bílé věže." Mluvila s autoritou, což u hlavy rodu, a navíc mocného rodu, nebylo nic překvapivého. Ani náznak pokory, která se dala čekat, když i mocný rod čelil tolika sestrám, nemluvě o amyrlin. "Jestli je vše, co jsme slyšeli, pravda, tak kdybychom vás nechali projít do Andoru bez odporu, mohlo by to v očích Bílé věže vypadat, že vám pomáháme, dokonce jsme s vámi uzavřeli spojenectví. Kdybychom se vám nepostavili, mohli bychom zjistit, jak se hrozen cítí v lisu." Několik Muranďanů se na ni zamračilo. Nikdo v Murandy se doopravdy nepokusil zabránit sestrám v cestě. Nejspíš to nikoho nenapadlo, pokud zrovna neprocházely jeho územím.
Arathelle pokračovala, jako kdyby si toho nevšimla, ale nebylo to příliš pravděpodobné. "Přinejhorším... Slyšeli jsme... zprávy... o Aes Sedai a věžových gardistech, kteří se snaží proklouznout do Andoru potají. Tedy spíš klepy, ale přicházejí z mnoha míst. Nikdo z nás nechce, aby v Andoru došlo k bitvě mezi Aes Sedai."
"Světlo chraň a ochraňuj nás!" vybuchl Donel rudý jako rak. Paitr povzbudivě kývl a poposedl si a Cian se chystala přidat. "Tady to taky nikdo nechce!" plivl Donel. "Ne mezi Aes Sedai! Slyšeli jsme, co se stalo na východě! A ty sestry -!"
Egwain začala dýchat lehčeji, když ho Arathelle zarazila. "Prosím, urozený pane Doneli. Dostane se ti slova." Obrátila se zpátky k Egwain - vlastně spíš opět k sestrám - aniž počkala na odpověď, přičemž on jen prskal a ostatní tři Muranďané se chmuřili. Ona sama vypadala nevzrušeně, prostě žena předkládající fakta. Předkládající fakta, o nichž chce, aby je ostatní viděli ve stejném světle jako ona.
"Jak už jsem říkala. Tohle je to nejhorší, čeho se bojíme, pokud jsou ty příběhy pravdivé. A i kdyby nebyly, Aes Sedai se možná tajně shromažďují v Andoru i s věžovými gardisty. Aes Sedai s vojskem

jsou připravené vstoupit do Andoru. Příliš často se Bílá věž zdánlivě zaměřila na jeden cíl, jen abychom my ostatní později zjistili, že celou dobu mířila jinam. Neumím si představit, že by dokonce i Bílá věž zašla tak daleko, ale pokud tu někdy byl cíl, kvůli kterému byste si na sobě klidně udělaly uzel, tak to je Černá věž." Arathelle se zachvěla a nebylo to zimou. "Bitva mezi Aes Sedai by mohla zničit kraj na míle daleko. Tahle bitva by mohla zničit půlku Andoru."
Pelivar vyskočil. "Jasné je, že musíte jinudy." Hlas měl překvapivě vysoký, ale o nic méně pevný než Arathelle. "Jestli už musím zemřít při obraně svých zemí a svých lidí, tak raději tady než tam, kde by zahynuli i mé země a mí lidé."
Arathelle se ho snažila uklidnit, ale on se jen zase posadil. Nevypadal umírněně. Aemlyn, baculka zavinutá do tmavé vlny, souhlasně pokyvovala a její manžel taky.
Donel na Pelivara zíral, jako by ho něco takového taky nikdy nenapadlo, a nebyl sám. Několik stojících Muranďanů se začalo dost hlasitě hádat, dokud je ostatní neumlčeli. Objevila se i nějaká ta zaťatá pěst. Co to vůbec tyhle lidi popadlo, že se spojili s Andořany?
Egwain se nadechla. Poupě otevírající se slunci. Museli ji uznat jako amyrlin - Arathelle ji v podstatě ignorovala, jen ji ještě neodstrčila stranou! - a přesto jí dali všechno ostatní, co potřebovala. Klid. Teď přišla chvíle, kdy Lelaine a Romanda čekaly, že je jmenuje, aby vedly vyjednávání. Doufala, že mají žaludky stažené z toho, jak čekají, kterou jmenuje. Žádné vyjednávání nebude. Žádné být nemohlo.
"Elaida," začala klidně a prohlížela si Arathelle a sedící šlechtice, „je uchvatitelka, která porušila to, co leží v samém srdci Bílé věže. Já jsem amyrlin." Překvapilo ji, jak vznešeně se jí to podařilo vyslovit, jak chladně. Ale už ne tolik jako kdysi. Světlo jí pomáhej, ona je amyrlin. "Jdeme do Tar Valonu, abychom Elaidu sesadily a soudily, jenže to je věc Bílé věže a nikdo z vás nemůže očekávat pravdu. Tato takzvaná Černá věž je také naše věc. Muži, kteří můžou usměrňovat, byli vždycky věcí Bílé věže. Vyřídíme to s nimi podle svého, až bude vhodný čas, ale ujišťuji vás, že teď to není. Důležitější věci je třeba vyřídit dříve."
Mezi přísedícími za sebou zaslechla pohyb. Poposedávání a šustění sukní. Aspoň některé musely být silně podrážděné. No, několik jich navrhovalo, že Černou věž je možné vyřídit jen tak mimochodem. Žádná nevěřila, že by tam mohlo být víc než tucet mužů, bez ohledu na to, co slyšely. Nakonec prostě nebylo možné, že by tady byly stovky mužů, již chtějí usměrňovat. Ale také jim možná došlo, že Egwain nehodlá jmenovat Romandu ani Lelaine.
Arathelle se mračila, snad něco zachytila ze vzduchu. Pelivar se chtěl zvednout a Donel se hádavě narovnal. Nemohla dělat nic jiného než pokračovat. Teď ani nikdy jindy.
"Chápu vaše starosti," pokračovala dál stejně formálním tónem, "a beru je na vědomí." Jaké bylo to divné volání do zbraně, které používala Banda? Ano. Byl čas hodit kostky. "Jako amyrlin vám dávám toto ujištění. Zůstaneme tady jeden měsíc a budeme odpočívat, poté opustíme Murandy, ale hranice Andoru nepřekročíme. Murandy si s námi pak už nemusí dělat starosti a Andor taky ne. Jsem si jistá," dodala, "že murandští pánové a paní tady nám rádi splní naše požadavky výměnou za dobré stříbro. Zaplatíme slušnou cenu." Nemělo smysl obměkčovat Andořany, kdyby to znamenalo, že Muranďané budou útočit na koně a zásobovací trény.
Muranďané se znepokojeně rozhlíželi kolem sebe a vypadali skutečně rozervaně. Na zásobování tak velkého vojska mohli vydělat rozhodně hodně, jenže na druhou stranu, kdo by mohl s tak velkým vojskem úspěšně smlouvat? Vypadalo to, že Donel začne zvracet, zatímco Cian v duchu usilovně počítala. Přihlížející začali mumlat. A nejen to. Mluvili dost hlasitě, aby je Egwain slyšela.
Chtěla se ohlédnout přes rameno. Mlčení přísedících bylo přímo ohlušující. Siuan zírala přímo před sebe a mačkala si suknice, jako by se musela nutit dívat dopředu. Ona aspoň věděla, co přichází. Sheriam, která tuto výhodu neměla, se velitelsky dívala na Andořany a Muranďany, jako by každé slovo očekávala.
Egwain potřebovala, aby zapomněli na děvče, jež vidí před sebou, a slyšeli ženu s otěžemi moci pevně v rukou. A jestli je teď ještě neměla pevně v rukou, tak je určitě mít bude! Promluvila rázněji. "Pozorně mne poslouchejte. Učinila jsem rozhodnutí. Je na vás, zda je přijmete. Nebo budete čelit tomu, co vzejde z vaší porážky." Když se odmlčela, vítr krátce zavyl, roztřásl stan a zatahal za šaty. Egwain si klidně urovnala vlasy. Několik přihlížejících urozenců se zachvělo a přitáhlo si pláště k tělu, a ona doufala, že se

nechvějí jen kvůli počasí.
Arathelle si vyměnila pohled s Pelivarem a Aemlyn a všichni tři se zadívali na přísedící, než pomalu kývli. Věřili, že jen pronáší slova, která jí do úst vložily přísedící! Přesto si Egwain málem vydechla úlevou.
"Stane se, jak říkáš," pronesla šlechtična s tvrdým pohledem. Znovu k přísedícím. "O slovu Aes Sedai samozřejmě nepochybujeme, ale určitě pochopíte, když také zůstaneme. Občas to, co slyšíte, není to, co si myslíte, že jste slyšeli. Jsem si jistá, že to není tento případ, ale zůstaneme, dokud zůstanete vy."
Donelovi bylo zřejmě opravdu zle. Jeho pozemky nejspíš ležely nedaleko. Andorská vojska v Murandy málokdy za něco platila.
Egwain vstala a za sebou slyšela šustění, jak se přísedící rovněž zvedaly. "Tedy dohodnuto. Musíme všichni brzy odjet, máme-li se do setmění vrátit do svých postelí, avšak chvilku bychom se ještě zdržet měli. Poznáme-li se navzájem trochu lépe, mohli bychom se tím později vyvarovat nedorozumění." A taky by se při rozhovorech mohla dostat k Talmanesovi. "Ach. Ještě jednu věc bychom si měli všichni uvědomit. Kniha novicek je od nynějška otevřená každé ženě, bez ohledu na její věk, pokud složí zkoušku." Arathelle zamrkala. Siuan nikoli, nicméně tiše zavrčela. Tohle spolu neprobíraly, ale lepší chvíli by si nikdy najít nemohla. "Pojďme. Všichni byste si určitě rádi pohovořili s přísedícími. Zapomeňme na formality."
Aniž by počkala, až jí Sheriam podá ruku, sestoupila na zem. Bylo jí do smíchu. Včera v noci se bála, že svého cíle nikdy nedosáhne, ale už se k němu dostala skoro na půl cesty a nebylo to zdaleka tak obtížné, jak se obávala. Samozřejmě tu ještě byla ta druhá půlka.

KAPITOLA PÁTÁ

Zvláštní pozvání

Chvíli poté, co Egwain vstala, se nikdo nehýbal. Potom Andořané a Muranďané, jako jeden, zamířili k přísedícím. Malá amyrlin - loutka! - je očividně nezajímala, ne s těmi bezvěkými tvářemi před nimi, které hlásaly, že mluví se skutečnými Aes Sedai. Kolem každé přísedící se shlukli dva tři pánové a paní, někteří vzdorovitě vystrkovali brady, jiní pokorně ohýbali hřbety, ale všichni chtěli, aby je sestry vyslechly. Svěží vítr jim odtrhoval páru od úst a povlával plášti, na něž zapomněli, jak pro ně bylo důležité dostat odpovědi na své otázky. Sheriam byla také v obležení rudolícího urozeného pána Donela, jenž se střídavě vztekal a zase klaněl.
Egwain od něho Sheriam odtáhla. "Nenápadně zjisti, co půjde, o těch sestrách a věžových gardistech v Andoru," šeptala spěšně. Jakmile ji pustila, znovu se jí zmocnil Donel. Sheriam vypadala opravdu uštvaně, ale rychle se přestala mračit. Donel nejistě zamrkal, když se ona začala vyptávat jej.
Romanda a Lelaine na Egwain civěly s tvářemi jako vytesanými z ledu, ale obě u sebe měly párek šlechticů, kteří chtěli... něco. Snad ujištění, že v Egwaininých slovech není žádná lest. Obě to nesmírně dožíralo, ale jakkoli před tím uhýbaly, nemohly se tomu ujištění vyhnout, aniž by ji na místě nezneuznaly. A žádná z nich by tak daleko nezašla. Ne tady a ne veřejně.
K Egwain proklouzla Siuan a tvářila se pokorně. Až na to, že se neustále rozhlížela kolem sebe, asi čekala, že Romanda či Lelaine přiběhnou, zapomenou na zákon, zvyklosti a slušné vychování i na to, kdo se dívá, a popadnou je za krk přímo tady. "Shein Chunla," bylo vše, co tiše zasyčela.

Egwain kývla, ale ona hledala Talmanese. Většina mužů a některé z žen byli dost vysocí, aby ho zakryli. A jak všichni pořád pobíhali sem a tam... Zvedla se na špičky. Kam se poděl?
Zastavila se před ní Segan, ruce v bok, a poněkud pochybovačně se zadívala na Siuan. Egwain se rychle postavila na zem. Amyrlin nemohla poskakovat jako holka na tancovačce, která vyhlíží kluka. Rozvíjející se poupě. Klid. Vyrovnanost. Mor na všechny muže!
Segan byla štíhlá, s dlouhými tmavými vlasy, a jako kdyby se už mrzutá narodila, jak neustále špulila rty. Šaty měla z pevného modrého sukna a teplé, ale na živůtku měla příliš jasně zelenou výšivku a rukavičky dost křiklavé i na cikánku. Prohlédla si Egwain od hlavy k patě, našpulila rty ještě víc a tvářila se stejně nevěřícně, jako když se dívala na Siuan. "To, co jsi říkala o knize novicek," vyjela, "tos myslela ženu úplně libovolného věku? Takže se každá může stát Aes Sedai?"
Otázka byla blízká Egwainu srdci a odpověď by moc ráda dala - spolu s pár pohlavky za ty pochybnosti - ale v té chvíli v mezeře mezi lidmi zahlédla u stanu Talmanese. Mluvil s Pelivarem! Stáli ztuhlí, mastifové, kteří ještě nevycenili zuby, ale dávali dobrý pozor, aby nikdo nepřišel blíž a neslyšel, co si povídají.
"Každá žena libovolného věku, dcero," souhlasila nepřítomně. S Pelivarem?
"Děkuji ti," řekla Segan a váhavě dodala: "matko." Předvedla nástin pukrlete a odběhla. Egwain za ní zírala. No, byl to začátek.
Siuan zafrkala. "Klidně bych proplula Dračí Prsty v noci, kdybych musela," zamumlala si pro sebe. "Už jsme to probíraly. Zvážily jsme nebezpečí a stejně jsme neměly šanci, ani co by se vešlo rackovi do zobáku. Ale tys musela zapálit palubu, jen aby to bylo zajímavější. Lovit perutíny do sítě ti nestačí. Musela sis ještě nacpat do šatů ježíka. Nestačí ti brodit se hejnem žralounů -"
Egwain ji přerušila. "Siuan, myslím, že řeknu urozenému pánu Bryneovi, že jsi do něj až po uši zamilovaná. To bude jenom spravedlivé, nemyslíš?" Siuan málem vypadly oči z důlků a pohybovala rty, ale dokázala jenom chrochtat. Egwain ji poplácala po rameni. "Jsi Aes Sedai, Siuan. Snaž se zachovat aspoň stín důstojnosti. A snaž se zjistit něco o těch dalších sestrách v Andoru." Dav se znovu rozešel. Zahlédla Talmanese na jiném místě, ale stále u stanu. A byl sám.
Snažíc se neutíkat zamířila jeho směrem a nechala Siuan chrochtat. Pohledný černovlasý sluha, jehož baňaté vlněné spodky nedokázaly zcela zakrýt pěkně tvarovaná lýtka, Siuan nabídl stříbrný pohár, z něhož se kouřilo. Pohybovali se tu další sloužící se stříbrnými podnosy a podávali občerstvení, i když trochu opožděně. Na polibek míru bylo příliš pozdě. Egwain neslyšela, co Siuan řekla, když sebrala pohár z podnosu, ale podle toho, jak sebou chlapík trhl a začal se klanět, bylo zřejmé, že pustila uzdu svému vzteku. Egwain si povzdechla.
Talmanes stál s rukama zkříženýma na prsou a s pobaveným úsměvem, který mu nedostoupil až k očím, pozoroval dění kolem. Vypadal připravený vyrazit, ale v očích měl únavu. Když se přiblížila, uctivě se poklonil, ale když promluvil, ozývala se mu v hlase trpkost. "Dneska jsi změnila hranici." Přitáhl si k tělu plášť před mrazivým větrem. "Mezi Andorem a Murandy byla vždy... pohyblivá... cokoliv už mapy ukazovaly, ale Andořané ještě nikdy nevyrazili k jihu v takovém počtu. Teda kromě v aielské válce a v bělokabátnické válce, ale tenkrát tudy jenom procházeli. Jakmile tu setrvají celý měsíc, na mapě se objeví nová čára. Podívej, jak Muranďané pobíhají, lísají se k Pelivarovi a jeho společníkům stejně jako k sestrám. Doufají, že si pro nové časy udělají nové přátele."
Egwain se snažila zakrýt, jak pozoruje ty, kteří pozorovali ji, a měla dojem, že všichni šlechtici, Muranďané i Andořané, se soustředí na sestry. V každém případě měla na práci důležitější věci než hranice. Sestry byly vidět vždy jen na chviličku, pokud vůbec. Jen Halima a Siuan si jí zřejmě všimly a hluk připomínal kejhání hejna husí. Egwain ztišila hlas a pečlivě volila slova.
"Přátelé jsou vždy důležití, Talmanesi. Byl jsi Matovým dobrým přítelem a myslím, že i mým. Doufám, že se to nezměnilo. Doufám, že jsi nikomu neřekl nic, co bys neměl." Světlo, je nervózní, jinak by nebyla tak otevřená. Příště se rovnou zeptá, o čem se s Pelivarem bavili.
Naštěstí se jí nevysmál jako nevychované selce. Mohl se jí však vysmívat v duchu. Vážně si ji prohlédl, než promluvil. Potichu. Také uměl být opatrný. "Ne všichni muži klevetí. Pověz mi, když jsi posílala Mata na jih, věděla jsi, co dnes uděláš tady?"
"Jak jsem to přede dvěma měsíci mohla vědět? Ne, Aes Sedai nejsou vševědoucí, Talmanesi." Doufala, že se nějak dostane tam, kde byla teď, plánovala, ale nevěděla to, ne tehdy. Také doufala, že neklevetí.

Někteří muži to nedělali.
Romanda k ní vyrazila rázným krokem a se zamrzlým obličejem, ale zastavila ji Arathelle, popadla ji za paži a nedala se odbýt ani přes Romandino rozhořčení.
"Povíš mi konečně, kde Mat je?" zeptal se Talmanes. "Na cestě do Caemlynu s dědičkou? Proč se tváříš tak překvapeně? Služka si popovídá s vojákem, když nabírají vodu ze stejného potoka. I když je to hrozný Dračí spřísahanec," dodal suše.
Světlo! Muži byli občas opravdu... no, nepohodlní. I ti nejlepší z nich si uměli najít cestičku, jak říct špatnou věc ve špatnou chvíli, jak položit špatnou otázku. Nemluvě o svádění služek ke žvanění. Mnohem snazší by to bylo, kdyby dokázala zalhat, ale on jí dal v rámci přísah spoustu prostoru. Polovina pravdy bude stačit a zabrání mu, aby vyrazil do Ebú Daru. Možná méně než půlka.
Na druhém konci stanu stála Siuan zabraná do hovoru s vysokým mladým zrzkem se zakroucenými kníry, který si ji prohlížel stejně pochybovačně jako Segan. Šlechtici obvykle věděli, jak vypadá Aes Sedai. Ale Siuan mu věnovala jen částečnou pozornost. Neustále pokukovala po Egwain. Jako by křičela nahlas, hlasitě jako svědomí. Snazší. Účelné. Co znamená být Aes Sedai. Dodneška to nevěděla, jen doufala! Egwain podrážděně vydechla. Světlo spal tu ženskou!
"Když jsem o něm slyšela naposled, byl v Ebú Daru," zamumlala. "Ale touhle dobou už musí chvátat na sever. Pořád si myslí, že mě musí zachránit, a Matrim Cauthon, Talmanesi, si nenechá ujít příležitost být tam, kde bude moct říct: ‚já vám to říkal.'"
Talmanes se netvářil ani trochu překvapeně. "Myslel jsem si, že to tak nějak bude," povzdechl si. "Pár týdnů už něco... cítím. A nejsem v Bandě sám. Není to naléhavé, ale je to tu pořád. Jako kdyby mě potřeboval. Jako kdybych se měl dívat k jihu. Jít za ta'veren může být zvláštní."
"To asi může," souhlasila a doufala, že není vidět, jak žasne. Zvláštní bylo myslet na budižkničemu Mata jako na velitele Bandy Rudé ruky, natož jako na ta'veren, ale ta'veren musí být určitě přítomen, aspoň někde poblíž, aby měl nějaký vliv.
"Mat se mýlil, když si myslel, že potřebuješ zachránit. Tys za mnou nikdy nechtěla přijít pro pomoc, viď?"
Stále mluvil tiše, ale Egwain honem odvrátila zrak. Siuan je stále pozorovala. A Halima též. Paitr stál příliš blízko ní, narukoval se a nakrucoval si kníry - z toho, jak se jí díval na šaty, si ji se sestrou nespletl, to bylo jisté! - ale ona mu nevěnovala příliš velkou pozornost a pokukovala po Egwain, zatímco se na něj hřejivě usmívala. Všichni ostatní vypadali zaměstnaně, nikdo nebyl dost blízko, aby je slyšel.
"Amyrlin se může těžko někde schovávat, ne? Ale často mi bylo útěchou, když jsem věděla, že jsi tady," přiznala. Váhavě. Amyrlin by neměla potřebovat útočiště, ale nemohlo to uškodit, pokud se to nedozví žádná z přísedících. "Ty jsi můj přítel, Talmanesi. A doufám, že budeš i nadále. Opravdu."
"Byla jsi ke mně... otevřenější... než jsem čekal," přiznal pomalu, "tak ti něco povím." Jeho výraz se vůbec nezměnil - každý pozorovatel musel mít dojem, že je stejně lhostejný jako předtím - ale hlas ztišil do šepotu. "Kvůli Bandě za mnou přišel král Roedran. Zřejmě doufá, že se stane prvním skutečným králem Murandy. Chce si nás najmout. Normálně bych o tom ani neuvažoval, jenže nemáme dost peněz a s tímhle... s tímhle pocitem, že nás Mat potřebuje... Mohlo by být lepší, kdybychom zůstali v Murandy. Je jasné jako sklo, že ty jsi, kde chceš být, a máš všechno pod kontrolou."
Odmlčel se, když před nimi jedna mladá služka udělala pukrle se svařeným vínem na podnose. Měla složitě vyšívané zelené šaty a plášť podšitý skvrnitým králíkem. Pomáhali i ostatní sluhové z tábora, nepochybně proto, aby nemuseli jen stát a třást se zimou. Mladá žena měla tváře zarudlé mrazem. Talmanes ji odmávl a přitáhl si plášť, ale Egwain si vzala stříbrný pohár, aby měla čas na rozmyšlenou. Bandu už opravdu nepotřebovala. Přese všechno nadávání sestry braly její přítomnost za danou věc, bez ohledu na Dračí spřísahance. Již se nebály útoku a ona od odchodu ze Salidaru Bandu nepotřebovala, aby je popíchla k pohybu. Jediný skutečný důvod, jemuž Shen an Calhar nyní sloužila, byl ten, že přitahovala rekruty do Bryneova vojska, muže, kteří si mysleli, že dvě vojska znamenají bitvu, a chtěli být na straně s větším počtem vojáků. Už ji nepotřebovala, ale Talmanes se choval jako přítel. A ona byla amyrlin. Přátelství a zodpovědnost občas tahaly stejným směrem.
Když služka odešla, Egwain Talmanesovi položila ruku na paži. "To nesmíš udělat. Ani Banda nedokáže dobýt Murandy sama a všichni budou proti vám. Víš moc dobře, že jediné, co Muranďany spojuje, je

cizinec na jejich půdě. Pojď za námi do Tar Valonu, Talmanesi. Mat tam přijde. Nepochybuji o tom."
Mat doopravdy neuvěří, že je amyrlin, dokud ji neuvidí nosit štólu v Bílé věži.
"Roedran není hloupý," podotkl mírně. "Chce jenom, abychom seděli na zadku a čekali, cizí vojsko - bez Aes Sedai - o kterém nikdo neví, co má za lubem. Nebude mít větší potíže sjednotit šlechtice proti nám. Poté bychom tiše proklouzli přes hranici. Myslí si, že pak je dokáže udržet."
Nemohla si pomoci a vyletěla. "A co mu zabrání vás zradit? Jestli hrozba odejde bez boje, jeho sen na sjednocení Murandy by mohl odejít s ní." Ten hlupák se tvářil pobaveně.
"Já taky nejsem hloupý. Roedran se dokáže připravit nejdřív na jaře. Tahle tlupa by se ze svých zámků ani nehnula, kdyby Andořani nepřišli sem na jih, a ti vyrazili dřív, než začalo sněžit. Do té doby nás Mat najde. Jestli přijde na sever, musí se o nás doslechnout. Roedran bude spokojený s čímkoliv, čeho do té doby dosáhne. Takže jestli bude chtít Mat jít do Tar Valonu, možná se ještě setkáme."
Egwain rozčileně frkla. Byl to pozoruhodný plán, s něčím takovým by klidně mohla přijít Siuan, jenže si nemyslela, že Roedran Almaric do Arreola a'Naloy ho dokáže dotáhnout do konce. Povídalo se o něm, že je tak rozmařilý, až vedle něj Mat vypadal spořádaně. Ale taky by nevěřila, že něco takového dokáže vymyslet. Jisté bylo jedině to, že se Talmanes již rozhodl.
"Chci tvé slovo, Talmanesi, že Roedranovi nedovolíš, aby tě zatáhl do války." Zodpovědnost. Úzká štóla na ramenou jako by vážila desetkrát víc než plášť. "Jestli vyrazí dřív, než si myslíš, tak odejdeš, ať už se k vám Mat do té doby připojí nebo ne."
"Kéž bych ti to mohl slíbit, ale nemůžu," namítl. "První nájezd na své pícovníky čekám nejdéle tři dny poté, co zamířím pryč od vojska urozeného pána Brynea. Každý panáček a sedlák si bude myslet, že si za noci může ukrást pár koní, popíchnout mě a schovat se."
"Nemluvím tu o tom, aby ses bránil, a ty to víš," pravila rázně. "Tvé slovo, Talmanesi. Nebo ti tu dohodu s Roedranem nedovolím." Jediný způsob, jak ji zarazit, bylo vyzradit ji, ale nechtěla za sebou nechat válku, kterou začala, když sem Talmanese přivedla.
Chvíli na ni zíral, jako by ji viděl poprvé, a konečně sklonil hlavu. Zvláštní, ale tentokrát se uklonil obřadněji. "Stane se, jak pravíš, matko. Řekni, víš určitě, že taky nejsi ta'veren?"
"Jsem amyrlin," opáčila. "To stačí každému." Znovu se ho dotkla. "Světlo na tebe sviť, Talmanesi."
Tentokrát mu úsměv do očí téměř dostoupil.
Bylo nevyhnutelné, že i přes tichý hlas si jejich rozhovoru někdo všimne. Možná právě pro ten tichý hlas. Dívka, která se vydává za amyrlin, vzbouřenkyně proti Bílé věži, zabraná do hovoru s velitelem deseti tisíc Dračích spřísahanců. Usnadnila Talmanesovi jeho záměr s Roedranem, nebo ztížila? Je válka v Murandy méně pravděpodobná, nebo víc? Siuan a ten její zatracený zákon nečekaných následků!
Sledovala ji stovka očí a uhnula, když zamířila mezi lidi a ohřívala si prsty o pohár. No, většina uhnula. Tváře přísedících byly samá bezvěká aessedaiovská vyrovnanost, ale Lelaine vypadala jako hnědooká vrána sledující rybu, která se zmítá na mělčině, kdežto Romandiny tmavé oči by dokázaly vyvrtat díry do železa.
Sledovala slunce venku a pomalu obcházela stan. Šlechtici stále obtěžovali přísedící, ale přecházeli od jedné k druhé, jako by hledali lepší odpovědi, a ona si začínala všímat jistých drobností. Donel se cestou od Janye k Morii zastavil a hluboko se poklonil Aemlyn, jež ho vzala na vědomí s milostivým kývnutím. Cian, odvracejíc se od Takimy, udělala hluboké pukrle před Pelivarem a na oplátku se jí dostalo nepatrného pokývnutí. A byly tu další věci, Muranďan se vždycky skláněl před Andořanem, jenž mu odpovídal stejně obřadně. Andořané se snažili nevšímat si Brynea, jen se na něj divně mračili, ale Muranďané ho vyhledávali, jeden po druhém a stranou od ostatních, a z toho, jak se dívali, bylo jasné, že probírají Pelivara, Arathelle nebo Aemlyn. Možná měl Talmanes pravdu.
Jí se také klaněli, i když ne tak hluboko jako Arathelle, Pelivarovi a Aemlyn, natož přísedícím. Půl tuctu žen jí řeklo, jak jsou jí vděčné, že se všechno vyřešilo tak mírumilovně, i když popravdě skoro stejně tolik vydávalo jen neurčité zvuky nebo neklidně krčilo rameny, když vyjádřila totéž, jako by si nebyly jisté, že to skončí mírumilovně. Její ujišťování se setkávalo s důrazným: "Světlo dej!" či odevzdaným: "Dá-li Světlo." Čtyři ji oslovily matko, jedna bez zaváhání. Tři ostatní řekly, že je docela milá, že má krásné oči a že má půvabné chování, v tomto pořadí. Byly to poklony vhodné tak k jejímu věku, ale ne k jejímu postavení.

Konečně našla jedno nezkalené potěšení. Segan nebyla sama, koho zaujalo její prohlášení ohledně knihy novicek. Očividně to byl důvod, proč s ní ostatní ženy mluvily. Nakonec ostatní sestry se možná vzbouřily proti Věži, ale ona tvrdila, že je amyrlin. Musely mít opravdu velký zájem, aby to překonaly, i když to žádná nechtěla dát najevo. Arathelle se vyptávala tak zamračeně, že jí to přidalo vrásky. Aemlyn na odpověď potřásla prošedivělou hlavou. Zeptala se i hranatá Cian a po ní Negara, andorská urozená paní s ostrými rysy, pak hezká velkooká Muranďanka jménem Jennet a další. Žádná to nechtěla vědět kvůli sobě - několik jich to dalo jasně na vědomí, zvlášť ty mladší - ale zanedlouho se zeptala i poslední šlechtična zde a několik služek také, pod záminkou, že jí nabízejí svařené víno. Jedna, šlachovitá Nildra, přišla z tábora Aes Sedai.

Egwain sémě, které zasadila, docela potěšilo. S muži už to bylo horší. Málokterý na ni promluvil, a pokud ano, tak jen tehdy, když se jí ocitli tváří v tvář a neměli na vybranou. To potom zamručeli něco o počasí a buď chválili konec sucha, nebo láli na náhlý sníh, a přihodili naději, že potíže s bandity brzy skončí, přičemž občas pohlédli na Talmanese, a potom vyklouzli jako namaštění vepři. Jeden Andořan, hotový medvěd, Macharan se jmenoval, málem upadl, jen aby se jí vyhnul. Vlastně ji to ani nepřekvapovalo. Ženy měly ospravedlnění, byť jen pro sebe, díky knize novicek, ale muži si zřejmě mysleli, že když je někdo uvidí, jak se s ní baví, ulpí na nich špína.

Bylo to nepříjemné. Nezáleželo jí na tom, co si muži myslí o novickách, ale chtěla se dozvědět, jestli se bojí tolik jako ženy, že nakonec dojde k boji. Takové obavy se mohly snadno naplnit. Nakonec se rozhodla, že to může zjistit jediným způsobem.

Pelivar si vzal nový pohár vína a s tlumenou kletbou ucukl, aby do ní nevrazil. Kdyby stála blíž, musela by mu šlápnout na nohy. Na ruku v rukavici mu vyšplíchlo horké víno a stékalo mu pod rukáv, což vyvolalo kletbu ne tak tlumenou. Byl dost vysoký, aby nad ní čněl, a dařilo se mu to. Mračil se jako někdo, kdo by chtěl poslat protivnou mladou ženu rázně pryč. Nebo jako někdo, kdo málem šlápl na rudou zmiji.

Egwain se narovnala a soustředila se na představu, že je to jen malý nezbeda. Cosi zamumlal - mohl to být zdvořilý pozdrav či další kletba - lehce sklonil hlavu a pokusil se ji obejít. Postavila se mu do cesty. Couvl, ona jej následovala. Začal se tvářit uštvaně. Rozhodla se, že ho trochu uklidní, než mu položí nejdůležitější otázku. Chtěla odpovědi, ne další mrmlání.

"Musíš být rád, že dědička je na cestě do Caemlynu, urozený pane Pelivare." Slyšela, jak o tom mluví několik přísedících.

Ztuhl. "Elain z rodu Trakandů má právo vyslovit nárok na Lví trůn," opáčil hluše.

Egwain vykulila oči a on znovu, nejistě couvl. Možná si myslel, že ji nahněvalo, když nepoužil její titul, jenomže ona si toho stěží všimla. Pelivar podporoval Elaininu matku, když usilovala o trůn, a Elain si byla jistá, že ji bude podporovat též. Mluvila o Pelivarovi jako o oblíbeném strýci.

"Matko," zamumlala vedle ní Siuan, "musíme jet, jestliže chceš do tábora dorazit před setměním."

Podařilo se jí mluvit tiše a naléhavě zároveň. Slunce již prošlo zenitem.

"Tohle není vhodné počasí na pobývání venku po západu slunce," vyhrkl Pelivar. "Omluvíte-li mě, musím se připravit k odjezdu." Vrazil pohár na podnos, který kolem nesl sluha, zaváhal, než se neochotně uklonil, a pak odkráčel jako člověk, který právě vyvázl z pasti.

Egwain by ráda skřípala zuby vzteky. Co si muži myslí o té dohodě? Pokud se tomu dalo tak říkat, vzhledem k tomu, jak jim ji vnutila. Arathelle a Aemlyn byly mocnější a vlivnější než většina mužů, ale s vojáky jezdili Pelivar, Culhan a další. Pořád jí to mohlo vybuchnout do obličeje jako sud lampového oleje.

"Najdi Sheriam," zavrčela, "a řekni jí, ať všichni okamžitě nasednou, ať to stojí, co to stojí!" Nesměla dát přísedícím noc na přemýšlení o tom, co se dnes stalo, aby plánovaly a intrikovaly. Musely se vrátit do tábora před setměním.

KAPITOLA ŠESTÁ

Zákon

Posadit přísedící na koně nedalo žádnou práci, neboť dychtily dostat se pryč stejně jako Egwain, zvláště Romanda a Lelaine, obě chladné jako vítr a s bouří v očích. Ostatní byly ztělesněním aessedaiovské vyrovnanosti, sebeovládání z nich vycházelo jako těžká voňavka, a přesto ke koním dopluly tak rychle, až šlechtici zůstali stát s otevřenou pusou a jasně odění sloužící horem pádem nakládali soumary, aby své paní co nejdříve dohonili.
Egwain nechala Daišara běžet po sněhu a urozený pán Bryne ji kývnutím ujistil, že ozbrojený doprovod se pohnul stejně rychle. Siuan na Bele a Sheriam na Větrnici ji rychle dohnaly. Dlouhou dobu jeli sněhem, jenž koním sahal po spěnky, takže museli vysoko zvedat nohy, a plamen Tar Valonu vlál v ledovém větru, a i když museli zpomalit, poněvadž koně zapadali po hlezna, postupovali rychle.
Přísedící neměly jinou volbu než s nimi držet krok a jejich rychlost znemožňovala veškerý hovor. Při tak únavném tempu bylo třeba dávat na koně pozor, jinak to mohlo skončit zlomenou nohou u něj a zlomeným vazem u jezdce. Přesto se Romandě i Lelaine podařilo sehnat své kotérie a oba hloučky se brodily sněhem obklopeny ochranami proti odposlouchávání. Ty dvě se zřejmě pustily do hotových tirád. Ostatním přísedícím se povedlo jet chvíli pohromadě a vyměnit si v tichosti pár slov, přičemž vrhaly chladné pohledy na ni a občas i na sestry obalené saidarem. Jenom Delana se k žádné debatě nepřipojila, držela se vedle Halimy, která alespoň přiznávala, že jí je zima. Se staženou tváří si přitahovala plášť k

tělu, ale stále se snažila Delanu utěšit a neustále jí cosi šeptala. Delana vypadala, že uklidňovat vskutku potřebuje. Vraštila obočí, až měla na čele vrásku, díky čemuž vypadala stará.
A nebyla jediná, kdo měl starosti. Ostatní to maskovaly, vyzařovaly dokonalé ovládání, ale strážci s nimi jeli jako muži čekající, že po nich ze sněhu vzápětí vyskočí něco ošklivého, neustále těkali očima a jejich zvláštní pláště za nimi vlály, aby měli volné ruce. Když měla Aes Sedai starosti, měl starosti i její strážce, a přísedící byly příliš zaujaté, aby je napadlo, že by je měly uklidnit. Egwain byla docela ráda, že to vidí. Jestli měly přísedící starosti, tak se ještě nerozhodly.
Když Bryne odjel na poradu s Unem, chopila se příležitosti a zeptala se Siuan a Sheriam, co zjistily o Aes Sedai a věžových gardistech v Andoru.
"Moc ne," přiznávala Siuan napjatým hlasem. Kosmaté Bele toto tempo zřejmě nedělalo potíže, Siuan však ano, pevně držela otěže jednou rukou a druhou se chytala sedlové hrušky. "Dokázala jsem zjistit jen to, že tu koluje spousta klevet, ale žádné skutečné informace. Bylo docela pravděpodobné, že se takový příběh vynoří, ale mohla by to být i pravda." Bela sebou trhla, přední nohy jí zapadly hluboko do sněhu, a Siuan vyjekla. "Světlo spal všechny koně!"
Sheriam už víc nezjistila. Potřásla hlavou a podrážděně si povzdechla. "Mně to připadá jako čirý nesmysl, matko. Vždy kolují nějaké klepy o tom, že se sestry někam vplížily. Copak se nikdy nenaučíš jezdit, Siuan?" dodala a z hlasu jí náhle kanulo opovržení. "Do večera už nebudeš moci ani chodit!" Sheriam musela mít nervy nadranc, když tak otevřeně vybuchla. Z toho, jak neustále poposedávala v sedle, už svůj hněv soustředila na Siuan.
Siuan ztvrdl pohled a zaprskala, aniž by věnovala pozornost tomu, kdo ji snad pozoruje.
"Buďte zticha, obě!" štěkla Egwain. Zhluboka se nadechla. Sama měla trochu rozjitřené nervy. Ať už věřila Arathelle čemukoliv, pokud by proti nim Elaida poslala nějaký oddíl, byl by příliš velký, aby se někam mohl vplížit potají. Takže zbývala Černá věž, katastrofa na spadnutí. Dál se člověk dostane, když oškube kuře, co má na stole, než kdyby se snažil dostat to na stromě. Zvlášť když ty stromy byly v jiné zemi a další kuře už by nemuselo být k mání.
Přesto štěkala, když dávala rozkazy, které měla Sheriam vykonat, až se vrátí do tábora. Byla amyrlin a to znamenalo, že je zodpovědná za všechny Aes Sedai, dokonce i za ty, jež poslouchají Elaidu. Hlas však měla naprosto klidný. Jakmile člověk popadne vlka za uši, už je pozdě bát se.
Sheriam vykulila šikmo oči. "Matko, směla bych se optat, proč?" Egwain na ni upřela oči a ona zmlkla a polkla. "Stane se, jak přikazuješ, matko," řekla tiše. "Zvláštní. Vzpomínám si na den, kdy jste s Nyneivou přišly do Věže, dvě holky, které se nemůžou rozhodnout, jestli se mají těšit, nebo bát. Od té doby se tolik změnilo. Vlastně všechno."
"Nic nezůstane stejné navždy," sdělila jí Egwain. Důrazně se podívala na Siuan, ale ta ji odmítala vzít na vědomí. Zřejmě trucovala. Sheriam bylo nevolno.
Vrátil se urozený pán Bryne a musel vycítit, jaká mezi nimi panuje nálada. Jen podotkl, že jedou docela slušným tempem, a jinak držel pusu zavřenou. Moudrý muž.
Přesto když konečně vjeli do vojenského tábora, slunce již sedělo na vršcích stromů. Povozy a stany vrhaly dlouhé stíny na sníh a hodně mužů stavělo další nízké přístřešky z větví. Stanů nebylo zdaleka dost ani pro vojáky a v táboře bylo skoro stejně tolik sedlářů, pradlen, šípařů a dalších, kteří šli za vojskem. Zvonění kladiv prozrazovalo, že podkováři, zbrojíři a kováři jsou stále v plné práci. Všude hořely ohně na vaření a jezdecký doprovod se od nich oddělil, jak se vojáci těšili na teplé jídlo, jen co se postarají o unavená zvířata. Bryne kupodivu jel dál vedle Ewgain, i když ho propustila.
"Jestli dovolíš, matko," řekl, "napadlo mě, že tě ještě kousek doprovodím." Sheriam se užasle otočila v sedle. Siuan také zírala, ale přímo před sebe, jako by se na něj neodvažovala podívat.
Co si myslel, že dokáže? Bude jí dělat osobního strážce? Proti sestrám? Ten chlapík s rýmou by si vedl asi stejně dobře. Chtěl ukázat, jak je s ní těsně spojen? Na to bude čas zítra, jestli dnes v noci půjde všechno podle plánu. To odhalení by mohlo sněmovnu snadno splašit, takže by vyrazila do směrů, o nichž se ani neodvažovala uvažovat.
"Dnešní noc se budou probírat záležitosti Aes Sedai," řekla mu rázně. Ale jakkoliv to byl hloupý nápad, nabídl se, že kvůli ní ponese kůži na trh. Jeho důvody neznala - kdo mohl tušit, proč muži dělají cokoliv? - přesto mu za to byla dlužná. Mezi jiným. "Pokud pro tebe dnes v noci nepošlu Siuan, urozený pane

Bryne, měl bys do rána odjet. Jestli budou vinu za to, co se dneska stalo, dávat mně, mohlo by se to odrazit i na tobě. Zůstat by mohlo být nebezpečné. Dokonce osudové. Myslím, že ony žádné velké důvody nebudou potřebovat." Nemusela říkat, koho tím myslí.
"Dal jsem své slovo," opáčil tiše a poplácal svého koně po krku. "Do Tar Valonu." Zadíval se na Siuan. Neváhal, spíš zvažoval. "Ať už budeš mít dneska v noci na práci cokoliv," řekl nakonec, "nezapomeň, že za sebou máš Garetha Brynea a třicet tisíc mužů. To by mělo za něco stát, dokonce i mezi Aes Sedai. Tedy zítra, matko." Otočil koně a zavolal přes rameno. "Čekám, že tě zítra taky uvidím, Siuan. Na tomhle se nic nezměnilo." Siuan za ním civěla, když odjížděl, a v očích měla bolest.
Egwain mohla také jen zírat. Ještě nikdy nebyl tak otevřený, ani zdaleka ne. Proč tedy teď?
Přejela těch padesát kroků, které dělily vojenský tábor od tábora Aes Sedai, a kývla na Sheriam, jež přitáhla otěže u prvních stanů. Ona se Siuan jela dál. Sheriam za nimi promluvila, nahlas a jasně. "Amyrlin dnes povolává sněmovnu k formálnímu sezení. Ať urychleně začnou přípravy." Egwain se neohlédla.
U jejího stanu přiběhla kostnatá žena pro Daišara a Belu. Měla zarudlou tvář a jen sklonila hlavu, než odspěchala s koňmi. Teplo z ohřívadel uvnitř bylo jako zaťatá pěst. Do té doby si Egwain neuvědomila, jaká je venku zima. Ani jaká je zima jí.
Chesají odebrala plášť a vykřikla, když se jí dotkla. "Matko, jsi promrzlá až na kost." S brebentěním skládala Egwainin a Siuanin plášť a uhlazovala složené pokrývky na Egwainině lůžku, přičemž odstrčila podnos, který stál na jedné z truhlic. "Kdybych byla tak zmrzlá, hned bych skočila do postele obložené rozpálenými cihlami. Ale nejdřív bych se najedla. Teplo zvenčí bez tepla uvnitř toho moc nedokáže. Donesu pár dalších cihel a dám ti je pod nohy, než se najíš. A taky pro Siuan Sedai, samozřejmě. Ach, kdybych měla takový hlad, jaký musíte mít vy dvě, určitě bych hltala, jenže z toho mě vždycky bolí žaludek." Zastavila se u podnosu, prohlédla si Egwain a spokojeně kývla, když povídala, že by nejedla rychle.
Vážně odpovědět bylo těžké. Chesa byla vždycky veselá, ale po dnešku se Egwain málem vesele zasmála. Chesa byla jednoduchá. Na podnose byly dvě bílé misky s vařenou čočkou a vysoký džbán se svařeným vínem, dva stříbrné poháry a dva velké rohlíky. Ta žena nějak věděla, že Siuan bude jíst s ní. Z misek a džbánu stoupala pára. Jak často musela Chesa podnos vyměnit, aby Egwain rovnou uvítala teplá krmě? Prostá a jednoduchá. A pečovala o ni jako matka. Nebo přítelkyně.
"Ještě si nemůžu jít lehnout, Cheso. Čeká mě práce. Necháš nás o samotě?"
Když za baculkou zapadla stanová chlopeň, Siuan potřásla hlavou. "Jsi si jistá, že ti neslouží už od kolébky?" zamumlala.
Egwain si vzala misku, rohlík a lžíci a s povzdechem se usadila na židli. Také uchopila pravý zdroj a zabezpečila stan proti odposlouchávání. Naneštěstí si díky saidaru o to víc uvědomila prokřehlé ruce a nohy. A zbytek těla neměla o moc teplejší. Miska byla skoro příliš teplá na dotek a rohlík rovněž. Jak by se jí líbily ty horké cihly!
"Můžeme udělat ještě něco?" zeptala se a spolkla sousto. Měla hlad jako vlk a nebylo divu, od časné snídaně nic nejedla. Čočka a dřevnatá mrkev jí chutnaly jako maminčina největší pochoutka. "Mě už nic nenapadá, co tebe?"
"Co se dalo udělat, to jsme udělaly. Nic jiného už se dělat nedá, leda by nám přispěl pomocnou rukou Stvořitel." Siuan se chopila druhé misky a spustila se na nízkou stoličku, ale jenom tam seděla a bezmyšlenkovitě míchala čočkou. "Neřekla bys mu to, že ne?" zeptala se nakonec. "Nepřežila bych, kdyby to zjistil."
"Proč ne?"
"Využil by toho," zavrčela Siuan. "Ach, ne tak. To nemyslím." V jistých věcech byla hodně prudérní. "Ale ten chlap by mi mohl ze života udělat Jámu smrti!" A to, že mu každý den prala prádlo a leštila holínky a sedlo, to nic nebylo?
Egwain si povzdechla. Jak se jenom mohla rozumná, inteligentní a schopná žena kvůli něčemu takovému změnit v husu? Jako syčící zmije se jí před očima vynořil obrázek. Jak sedí Gawynovi na klíně a hubičkují se. V taverně! Ihned tu představu zahnala. "Siuan, potřebuju tvé zkušenosti. Potřebuju tvůj rozum. Nemůžu si dovolit, aby ses kvůli urozenému pánu Bryneovi chovala jako praštěná pavlačí. Jestli se nedokážeš sebrat, tak mu zaplatím, co mu dlužíš, a zakážu ti se s ním vídat. To udělám."

"Řekla jsem, že si ten dluh odpracuju," trvala Siuan umíněně na svém. "Mám stejnou čest jako zatracený urozený pán Gareth Bryne! A větší! On drží slovo a já taky! Kromě toho mi Min řekla, že se musím držet blízko něj, jinak oba umřeme. Nebo něco podobného." Ale ruměnec ji prozradil. Bez ohledu na svou čest a Minino vidění byla ochotná snášet kvůli tomu mužskému cokoliv!
"No dobrá. Jsi zamilovaná, a když ti řeknu, aby ses od něj držela dál, buď mě neposlechneš, nebo ti to úplně zamotá mozek. Tak co s ním uděláš?"
Siuan se vzdorovitě mračila a vrčela, co by se zatraceným Garethem Brynem nejraději udělala. Nic z toho by se mu nelíbilo. A něco z toho by nejspíš nepřežil.
"Siuan," varovala ji Egwain. "Ještě jednou popřeš, co je ti vidět na očích, a já mu to řeknu a dám mu ty peníze."
Siuan trucovitě našpulila rty. Našpulila rty! Trucovitě! Siuan! "Nemám čas na lásku. Nemám skoro čas přemýšlet mezi tím, jak dřu na tebe a na něj. A jestli dneska v noci půjde všechno jako na drátku, budu mít dvakrát víc práce. Kromě toho..." Zaškaredila se a poposedla si. "Co když... moje city neopětuje?" mrčela. "Nikdy se mě nepokusil ani políbit. Stará se jenom o to, jestli má čisté košile."
Egwain vyjedla misku dočista a překvapilo ji, že je prázdná. Z rohlíku jí zůstalo jen pár drobků na šatech. Světlo, pořád měla dojem, že má místo žaludku díru. S nadějí se podívala na Siuaninu misku. Siuan se zřejmě zajímalo jen o to, jak v čočce dělala lžící kolečka.
Náhle Egwain cosi napadlo. Proč urozený pán Bryne trval na tom, že si Siuan svůj dluh odpracuje, i když již věděl, kdo je? Jenom proto, že mu to slíbila? Byla to nesmyslná dohoda. Jen ji to udrželo v jeho blízkosti, což by nic jiného nedokázalo. A vlastně se častokrát divila, proč souhlasil, že postaví vojsko. Musel vědět, že tím nejspíš klade hlavu na popravčí špalek. A proč to vojsko nabídl jí, malé amyrlin bez skutečné autority a jediné přítelkyně mezi sestrami kromě Siuan, aspoň pokud věděl? Mohla být odpověď na tyto otázky prostě to, že... Siuan miloval? Ne, většina mužů byla frivolní a přelétavá, ale tohle bylo skutečně nesmyslné! Přesto se o tom zmínila, i když jen proto, aby Siuan pobavila. Mohlo ji to trochu rozveselit.
Siuan nevěřícně zafrkala. Znělo to divně od takové krasavice, ale nikdo nedokázal do frkání dát takový význam jako ona. "Není úplně padlý na hlavu," řekla suše. "Vlastně má na ramenou docela chytrou hlavu. Většinou uvažuje jako žena."
"Pořád jsem neslyšela, jak říkáš, že se vzpamatuješ," naléhala Egwain. "Musíš, tak nebo tak."
"No ovšemže to udělám. Nevím, co to se mnou je. Není to, jako kdybych se ještě nikdy nelíbala." Náhle přimhouřila oči, jako by čekala, že Egwain zapochybuje. "Nestrávila jsem ve Věži celý život. Tohle je směšné! Žvanit o mužích, a zrovna dneska v noci!" Zadívala se na svou misku a zřejmě si poprvé uvědomila, že drží jídlo. Nabrala si a ukázala lžící na Egwain. "Musíš to pořádně načasovat, teď víc než jindy. Jestli se kormidla chopí Romanda nebo Lelaine, už ho nikdy nedostaneš do ruky."
Ať už to bylo směšné či nikoliv, Siuan to rozhodně vrátilo chuť k jídlu. Spolykala čočku rychleji než Egwain a z rohlíku jí neupadl jediný drobek. Egwain prsty vyhrábla poslední čočky z misky.
Probírat to, co se mělo stát, nemělo smysl. To, co Egwain řekne a kdy, vylepšovaly a dolaďovaly tolikrát, že se jí o tom málem zdálo. Tedy ve spánku svou část splnila dokonale. Siuan na tom ale stejně trvala a jen těsně se vyhnula tomu, aby ji musela Egwain vyplísnit, jak to pořád opakovala a přicházela s možnostmi, které již stokrát promyslely. Kupodivu měla Siuan skvělou náladu. Dokonce předvedla i humor, což u ní poslední dobou nebylo obvyklé, i když to byl chvílemi humor šibeniční.
"Víš, že se Romanda kdysi chtěla stát amyrlin," pravila. "Slyšela jsem, že když štólu a hůl získala Tamra, odešla kvůli tomu do ústraní jako racek s přistřihnutými křídly. Vsadím stříbrnou marku, kterou nemám, proti rybí šupině, že vyvalovala oči dvakrát víc než Lelaine."
A později: "Kéž bych tam mohla být, abych je slyšela ječet. Někdo s tím brzy začne, a já bych radši, kdyby to byly ony než my. Nikdy jsem neuměla zpívat." A skutečně zazpívala úryvek z písně o tom, jak se přes řeku kouká po chlapci a nemá člun. Měla pravdu. Hlas měla poměrně příjemný, jenomže tón již udržet nedokázala.
A ještě později: "Ještě dobře, že teď mám tak hezkou tvářičku. Jestli se to zvrtne, oblíknou nás dvě jako panenky a posadí nás na polici, aby nás mohly obdivovat. Samozřejmě by se nám mohla stát nějaká ‚nehoda'. Panenka se občas rozbije. Gareth Bryne si potom bude muset najít někoho jiného, na koho by

se vytahoval." A teď se opravdu zasmála.
Egwain se značně ulevilo, když se stanová chlopeň prohnula dovnitř a ohlásila tak někoho, kdo věděl, že nemá vstupovat, jsou-li kolem ochrany. Opravdu nechtěla vědět, kam až by Siuan se svým humorem zašla.
Jakmile propustila ochranu, vstoupila Sheriam a s ní mohutný závan vzduchu, který byl snad desetkrát studenější než dříve. "Je čas, matko. Všechno je připravené." Zešikmené oči měla vykulené a špičkou jazyka si olizovala rty.
Siuan vyskočila a zvedla Egwainin plášť z postele, ale ještě jí ho nepřehodila přes ramena. "Já Dračí Prsty za tmy proplula, víš," řekla vážně. "A jednou jsem chytala perutíny, ještě s otcem. Dá se to zvládnout."
Když vyrazila ze stanu a dovnitř zase vnikla zima, Sheriam se zamračila. "Občas mám dojem," začala, jenže nedořekla. "Proč to děláš, matko?" zeptala se místo toho. "Tohle všechno, dnešek u jezera, v noci zasedání sněmovny. Proč jsi celý včerejšek každému vykládala o Logainovi? Myslela bych si, že se mi o tom zmíníš. Já jsem tvá kronikářka. Složila jsem přísahu."
"Povídám ti, co potřebuješ vědět," ujistila ji Egwain a přehodila si plášť přes ramena. Nebylo třeba říkat, že vynucené přísaze věřila jen do určité míry, dokonce i u sestry. A Sheriam by si mohla najít důvod, aby i přes tu přísahu pošeptala nevhodné slovo do nesprávných uší. Nakonec Aes Sedai byly vyhlášené tím, že v tom, co řekly, vždycky dokázaly najít kličku. Egwain sice nevěřila, že se to stane, ale, stejně jako s urozeným pánem Brynem, nemohla sebeméně riskovat, pokud to nebylo nezbytné.
"Musím ti říct," pokračovala Sheriam trpce, "že zítra bude tvou kronikářkou nejspíš Romanda nebo Lelaine a já budu sloužit pokání, že jsem sněmovnu nevarovala. A myslím, že ty mi budeš ještě závidět."
Egwain kývla. Bylo to pravděpodobné. "Půjdeme?"
Slunce tvořilo rudou kupoli nad vrcholky stromů na západě a od sněhu se odrážela jasná záře. Egwain kráčela po vyšlapaných pěšinkách a sloužící se jí cestou klaněli. Tvářili se ustaraně či nijak. Sloužící dokázali zachytit, jakou náladu měly jejich paní, stejně rychle jako strážci.
Zprvu nebylo vidět jedinou sestru a potom tu byly všechny, velké shromáždění kolem stanu postaveného na jediném volném prostranství v táboře, jež bylo dost velké. Odtud sestry klouzaly k holubníkům v Salidaru a cestovaly zpět se zprávami od svých špehů. Postavit stan z velkého kusu silného, záplatovaného plátna, pravý opak nádherného stanu u jezera, dalo spoustu práce. V posledních dvou měsících se sněmovna scházela podobně jako včera ráno, nebo se možná vmáčkla do jednoho z větších stanů. Od odchodu ze Salidaru stál tento stan pouze dvakrát. V obou případech kvůli soudu.
Sestry vzadu si všimly, že se Egwain se Sheriam blíží, a sdělily to těm před sebou, takže se objevila mezera, aby mohly projít. Sledovaly je bezvýrazné oči, z nichž se nedalo vyčíst, zda vědí, nebo aspoň tuší, co se děje. Nedalo se vyčíst, co si myslí. Egwain se stáhl žaludek. Růžové poupě. Klid.
Vstoupila na vrstvy koberců s vetkanými květinami jasných barev a různými vzory a prošla kruhem ohřívadel, rozestavených kolem stanu. Sheriam začala. "Přichází, přichází..." Jestli to snad znělo méně vznešeně než obvykle, nebylo divu.
Naleštěné lavice a látkou zakryté bedny opět našly své využití. Vypadaly mnohem obřadnější než nesourodé židle, které se používaly doposud. Stály ve dvou řadách po devíti a rozdělené po trojicích. Zelené, šedé a žluté adžah na jedné straně, bílé, hnědé a modré na druhé. Uprostřed a nejdál od Egwain stála pruhovaná bedna a amyrlinin stolec. Až tam usedne, stane se středem pozornosti naprosto všech a bude cítit, že je sama proti osmnácti. Ještě že se nepřevlékla, přísedící byly stále v nádheře, již měly u jezera, jenom si vzaly šátky. Růžové poupě. Klid.
Jedno sedadlo bylo prázdné, avšak ne nadlouho. Ve chvíli, kdy Sheriam domluvila, přiběhla Delana. Šedá sestra, uštvaná a zarudlá, se honem posadila mezi Varilin a Kwamesu. Ošklivě se šklebila a nervózně si pohrávala s ohnivými opály, jež nosila kolem krku. Člověk by si málem myslel, že před soudem stojí ona. Klid. Tady nikdo nestojí před soudem. Zatím.
Egwain pomalu zamířila k sedadlu mezi dvěma řadami, se Sheriam za patami, a Kwamesa vstala. Kolem štíhlé snědé ženy, nejmladší z přísedících, náhle zazářilo světlo saidaru. Dneska v noci budou formality striktně dodržovány. "Co je přineseno před věžovou sněmovnu, může rozhodnout pouze sněmovna sama," ohlásila Kwamesa. "Kdokoliv by nezván rušil, žena nebo muž, zasvěcený či cizinec, ať v míru či v

hněvu, toho podle zákona přivedu před zákon. Věžte, že co říkám, je naprostá pravda. Tak bude a tak se stane."
Tato formule byla starší než přísaha proti lhaní, z časů, kdy skoro tolik amyrlin zemřelo rukou najatého vraha jako ze všech ostatních příčin dohromady. Egwain pokračovala klidným krokem. Dalo jí práci nesahat na štólu. Snažila se soustředit na sedadlo před sebou.
Kwamesa se zase posadila a stále zářila jedinou silou. Mezi bílými povstala Aledrin a záře ji obklopila taky. Se zlatými vlasy a velkýma, světle hnědýma očima byla docela milá, když se usmála, ale dnes v noci měla obličej jako vytesaný z mramoru. "Na doslech jsou tací, kteří nepatří do sněmovny," pravila chladně se silným tarabonským přízvukem. "Co je vysloveno před věžovou sněmovnou, může slyšet pouze sněmovna, dokud a pokud se sněmovna nerozhodne jinak. Zařídím soukromí. Zapečetím naše slova pouze pro naše uši." Spletla ochranu, která obklopila celý stan, a sedla si. Sestry venku se začaly vrtět, protože ze sněmovny se neozýval ani hlásek.
Zvláštní, že tolik mezi přísedícími záviselo na věku, když rozlišování podle věku bylo mezi ostatními Aes Sedai téměř zakázané. Mohla Siuan vidět ve věku přísedících nějaký vzor? Ne. Soustřeď se. Klid a soustředění.
Egwain si sundala plášť, vystoupila na pruhovanou bednu a otočila se. Lelaine už stála, šátek s modrými třásněmi přehozený přes lokty, a Romanda se zvedala, aniž by aspoň počkaly, než Egwain usedne. Nesměla dopustit, aby se některá z nich chopila kormidla. "Předkládám sněmovně otázku," začala hlasitě a rázně. "Kdo povstane za vyhlášení války proti uchvatitelce Elaidě do Avriny a'Roihan?"
A pak se posadila, odhodila plášť a nechala ho sklouznout na sedadlo. Vedle ní stála Sheriam a vypadala úplně klidná, ale málem zakňučela. Egwain jen doufala, že ji nikdo jiný neslyšel.
Nastalo šokované ticho, ženy ztuhly a ohromeně na ni zíraly. Ohromeně jak kvůli tomu, nač se ptala, tak tomu, že se vůbec zeptala. Sněmovně nikdo nepředkládal otázky, dokud to neprobral s přísedícími. Tak se to prostě nedělalo, jak z praktických důvodů, tak z tradice.
Konečně promluvila Lelaine. "My nevyhlašujeme válku jednotlivcům," prohlásila suše. "Dokonce ani zrádcům jako Elaida ne. V každém případě žádám o odložení tvé otázky, dokud neprojednáme naléhavější záležitosti." Měla čas se po jízdě zpátky vzpamatovat, tvářila se jen naštvaně, ne vztekle. Ometla si modře prostřihávané suknice, jako by odmetala Elaidu - nebo možná Egwain - a obrátila se k ostatním přísedícím. "Dnes v noci nás sem přivedlo... Chtěla jsem říct prostá věc, ale tak tomu není. Otevřít knihu novicek? Ke zkouškám se nám budou drát staré báby. Zůstat tu měsíc? Nepotřebuji seznam těžkostí, počínaje s utracením poloviny našeho zlata, aniž bychom se o krok přiblížily k Tar Valonu. A co se týče toho, že nevstoupíme do Andoru -"
"Má sestra Lelaine ve své nervozitě zapomněla, kdo má právo promluvit první," skočila jí do řeči Romanda. Vedle jejího úsměvu se Lelaine tvářila vesele. Přesto si nejdřív upravila šátek jako žena, která má všechen čas na světě. "Chci sněmovně předložit dvě otázky a ve chvilce se vyjádřím k Lelaininým obavám. Naneštěstí pro ni se má první otázka týká její způsobilosti pobývat nadále ve sněmovně."
Usmála se ještě víc. Lelaine se pomalu posadila a mračila se jako ďas.
"Otázku války nelze odložit," ozvala se Egwain hodně nahlas. "Ta musí být zodpovězena dřív než otázky přednesené po ní. Takový je zákon."
Přísedící si vyměňovaly tázavé pohledy.
"Je to tak?" zeptala se nakonec Janya, zamyšleně přivřela oči a otočila se k ženě vedle sebe. "Takimo, ty si pamatuješ všechno, co přečteš, a já si určitě vzpomínám, jak jsi říkala, že jsi četla válečný zákon. Stojí v něm tohle?"
Egwain zadržela dech. Bílá věž za posledních tisíc let vyslala vojáky do nejrůznějších válek, ale vždy na žádost o pomoc od nejméně dvou vládců a vždy to byla jejich válka, ne válka Věže. Naposledy Věž skutečně vyhlásila válku Artuši Jestřábí křídlo. Siuan tvrdila, že teď už jenom pár knihovnic ví víc, než že válečný zákon existuje.
Takima, malá žena s tmavými vlasy po pás a slonovinovou pletí, lidem připomínala ptáka, když zamyšleně naklonila hlavu. Teď vypadala, jako by spíš chtěla uletět, poposedala, upravovala si šátek a urovnávala čepeček s perlami a safíry. "Stojí," řekla nakonec a prudce zavřela pusu.
Egwain začala znovu dýchat.

"Zdá se," pronesla Romanda úsečně, "že tě Siuan Sanche učí dobře. Matko. Co uvedeš na podporu vyhlášení války? A ženě?" Mluvila, jako by se snažila dostat z cesty něco nepříjemného, a posadila se, jako kdyby čekala, až to zmizí.
Egwain přesto zdvořile kývla a vstala. Jedné každé přísedící se podívala do očí. Takima před ní uhnula pohledem. Světlo, ta žena to ví! Ale nic neřekla. Bude mlčet dost dlouho? Už bylo pozdě měnit plány.
"Dnes proti nám stojí vojsko, které vedou lidé, již o nás pochybují. To vojsko by tu jinak nebylo." Chtěla do hlasu dostat vášeň, oheň, ale Siuan radila chlad, a ona nakonec souhlasila. Potřebovaly vidět ženu, která se ovládá, ne holku, jež se řídí svým srdcem. Ale slova jí i tak vycházela ze srdce. "Slyšely jste Arathelle, když říkala, že se nechtějí zaplést do záležitostí Aes Sedai. Přesto byli ochotní přivést do Murandy vojsko a postavit se nám. Měla jste snad některá pocit, že vás považují za skutečné přísedící?"
Malind, zelená sestra, kulatá, s ohnivým pohledem, se ošila a taky Salita cuchala žluté třásně svého šátku, i když se jí dařilo zakrýt, co si myslí. Berana, další přísedící zvolená v Salidaru, se jen zamyšleně mračila. Egwain se ani nezmínila o tom, jak reagovali na ni jako na amyrlin. Pokud je to už nenapadlo, nechtěla s tím sama přijít.
"Sdělily jsme seznam Elaidiných zločinů spoustě šlechticů," pokračovala. "Pověděly jsme jim, že ji chceme odstranit. Jenže oni pochybovali. Myslí si, že možná - možná - jsme to, co říkáme. A možná je to z naší strany jenom trik. Možná jsme jen Elaidinou prodlouženou rukou, splétáme nějakou složitou intriku. Když lidé pochybují, kolísají. Pochybnosti poskytly Pelivarovi a Arathelle odvahu postavit se před Aes Sedai a říci: ‚Dál už nesmíte.' Kdo ještě se nám postaví, bude se plést do našich věcí, protože si nebude jistý, a nejistota ho dovede ke zmatenému činu? Tento zmatek můžeme rozptýlit pouze jedním způsobem. Všechno ostatní jsme už udělaly. Jakmile vyhlásíme válku Elaidě, nebude nikdo pochybovat. Neříkám, že Arathelle, Pelivar a Aemlyn odtáhnou, jakmile to uděláme, ale oni i všichni ostatní budou vědět, kdo jsme. Nikdo se už neopováží tak otevřeně pochybovat, když řeknete, že jste věžová sněmovna. Nikdo se nám neodváží postavit do cesty a plést se do záležitostí Věže pro nevědomost a nejistotu. Došly jsme ke dveřím a položily ruku na petlici. Jestliže se bojíte projít, tak si říkáte o to, aby celý svět uvěřil, že jste jenom Elaidiny loutky."
Posadila se a užasla, jak klidně se cítí. Venku, za dvěma řadami přísedících, se sestry zavrtěly a daly hlavy dohromady. Uměla si představit vzrušené mumlání, jež tlumila Aledrinina ochrana. Kdyby jen Takima držela pusu zavřenou dost dlouho.
Romanda netrpělivě zavrčela a vstala, jen aby řekla: "Kdo vstane za vyhlášení války Elaidě?" Podívala se na Lelaine a zase se chladně, úlisně usmála. Bylo jasné, co považuje za důležité, jakmile bude tenhle nesmysl vyřízený.
Okamžitě vstala Janya a dlouhé hnědé třásně na šátku jí vlály. "To klidně můžeme," řekla. Neměla mluvit, ale zaťala zuby a ostrým pohledem vyzývala každou, ať se jen opováží ji seřvat. Obvykle nebyla tak útočná, ale slova se z ní, jak bylo jejím zvykem, hrnula páté přes deváté. "Spojit to, o čem ví celý svět, nebude kvůli tomu o nic těžší, než už je. No? No? Nevidím důvod, proč čekat." Escaralde kývla a vstala.
Moria vyskočila a zamračila se na Lyrelle, která si chytila sukně, jako by chtěla vstát, pak zaváhala a tázavě se podívala na Lelaine, ale ta byla příliš zaneprázdněná tím, jak se mračila na Romandu, aby si toho všimla.
Ze zelených vstaly Samalin a Malind a Faiselle prudce vzhlédla. Faiselle byla podsaditá Domanka s měděnou pletí a nedala se snadno poplašit, ale teď se vytřeštěně dívala ze Samalin na Malind a zpátky. Vstala Salita a pečlivě si upravila žluté třásně, přičemž se stejně pečlivě vyhýbala Romandinu podmračenému pohledu. Přidala se Kwamesa, pak Aledrin a ta s sebou za rukáv vytáhla Beranu. Delana se úplně zkroutila a dívala se mezi sestrami ven. Dokonce i v tichu bylo vzrušení přihlížejících jasné z toho, jak neustále přešlapovaly a pokukovaly po přísedících. Delana pomalu vstala s rukama přitisknutýma na břicho a vypadala, že je jí na zvracení. Takima se zaškaredila a zírala na ruce, které měla složené v klíně. Saroiya se podívala na bílé přísedící a zatahala se za ucho, jako to dělala, když byla zamyšlená. Ale nikdo jiný nevstal.
Egwain cítila v hrdle žluč. Deset. Jenom deset. Byla si tak jistá. Siuan si byla tak jistá. Už jen ta věc s Logainem by byla měla stačit vzhledem k tomu, že nic nevěděly o příslušných zákonech. Pelivarovo

vojsko a to, jak Arathelle odmítala přiznat, že jsou přísedící, by je mělo natlakovat jako pumpa.
"Pro lásku Světla!" vybuchla Moria. Otočila se k Lyrelle a Lelaine a dala pěsti v bok. Janya promluvila proti zvyklostem a tohle to zavázalo na uzel. Ve sněmovně bylo zakázáno se vztekat, ale Morii plály oči a její hlas s illiánským přízvukem zněl rozzuřeně. "Na co čekáte? Elaida štólu a hůl ukradla! Elaidino adžah udělalo falešného Draka z Logaina a jen Světlo ví z kolika dalších mužů! Žádná žena v historii Věže si tohle vyhlášení nezasloužila víc! Vstaňte, nebo přestaňte vytrubovat, jak jste odhodlané ji odstranit!"
Z Lelainina výrazu by si člověk mohl myslet, že ji napadl špaček. "Tohle ani nestojí za hlasování, Morie," pronesla ostře. "O dekoru si promluvíme později. Ale jestli potřebuješ ukázku odhodlání..." S frknutím vstala a trhla hlavou, což zvedlo Lyrelle, jako by ji měla na provázku. Lelaine asi překvapilo, že to nezvedlo i Faiselle a Takimu.
Takima jen prskla, jako by dostala facku. Tvářila se nevěřícně a pohledem přelétla stojící ženy a počítala. A pak to udělala znovu. Takima, která si všechno zapamatovala napoprvé.
Egwain si vydechla úlevou. Bylo to hotovo. Málem tomu nemohla uvěřit. Po chvíli si odkašlala a Sheriam nadskočila.
Kronikářka, s vykulenýma očima, si také odkašlala. "Menší konsenzus platí, Elaidě do Avriny a'Roihan je vyhlášena válka." Hlas neměla nejpevnější, ale stačilo to. "V zájmu jednoty se žádá, aby vstal větší konsenzus."
Faiselle se pohnula a pak zaťala ruce v klíně. Saroiya otevřela pusu a pak ji zase zavřela. Nikdo jiný se ani nepohnul.
"Ten nedostanete," prohlásila rozhodně Romanda. Opovržení namířené na Lelaine stačilo, aby bylo všem jasné, proč aspoň ona nevstává. "A když je teď ta drobnost vyřešená, můžeme pokračovat s-"
"Myslím, že nemůžeme," přerušila ji Egwain. "Takimo, co říká válečný zákon o amyrlin?" Romanda zůstala sedět s otevřenou pusou.
Takima stiskla rty a vypadala víc než kdy jindy jako ptáček, jenž se chystá uletět. "Válečný zákon..." začala, pak se nadechla a narovnala se. "Válečný zákon říká: ‚Jak jeden pár rukou musí vládnout mečem, tak bude amyrlin řídit a vést válku ediktem. Vyhledá radu věžové sněmovny, ale sněmovna bude plnit edikty co nejrychleji, a kvůli jednotě...'" Zaváhala a musela se viditelně zocelit, aby mohla pokračovat. "‚...musí schválit každý edikt, který amyrlin vydá ohledně vedení války, větším konsenzem.'"
Rozhostilo se dlouhé mlčení. Všem vylézaly oči z důlků. Delana se otočila a pozvracela se na koberec za svým sedadlem. Kwamesa a Salita k ní zamířily, jenže ona je odvolala a šátkem, který vytáhla z rukávu, si otírala rty. Magla, Saroiya a pár dalších, které ještě seděly, vypadaly, že by ji mohly následovat. Ale ani jedna z těch, jež byly zvoleny v Salidaru. Romanda byla připravená hryzat hřebíky.
"Velmi chytré," řekla nakonec Lelaine úsečně a schválně se odmlčela, než dodala: "Matko. Povíš nám, co ti tvá velká moudrost získaná z rozsáhlých zkušeností říká, že uděláme? Totiž ohledně války. Chci, aby mi všechny rozuměly."
"Já budu taky mluvit jasně," pronesla Egwain chladně, předklonila se a upřela na modrou přísedící přísný pohled. "Amyrlinin stolec vyžaduje jistou míru úcty a odteď ji bude mít, dcero. Teď není čas na to, abych tě zbavila křesla a určila pokání." Lelaine vyvalila oči. Opravdu si ta ženská myslela, že všechno bude jako předtím? Nebo po tak dlouhé době, kdy se Egwain neodvažovala ukázat víc než velmi měkkou páteř, Lelaine prostě uvěřila, že žádnou nemá? Egwain ji nechtěla zbavit křesla, poněvadž modré by ji zcela určitě vrátily a ona stále musela jednat přes sněmovnu ve věcech, které se nedaly přesvědčivě vydávat za součást války proti Elaidě.
Koutkem oka zahlédla, jak se Romanda při pohledu na usazenou Lelaine usmívá. Kdyby to mělo pozvednout Romandin status u ostatních, tak by jí to moc neprospělo. "To platí pro všechny, Romando," řekla Egwain. "Bude-li to třeba, může Tiana najít dvě břízy stejně snadno jako jednu." Romandu úsměvy okamžitě přešly.
"Smím-li promluvit, matko," ozvala se Takima a vstala, a i když se pokoušela o úsměv, pořád jí bylo špatně. "Já osobně si myslím, že jsi začala dobře. Měsíční zastávka zde nám může prospět. I delší."
Romanda se na ni podívala, ale Takima si jí pro jednou nevšímala. "Pokud přezimujeme tady, můžeme se vyhnout horšímu počasí dál na severu, a také pořádně naplánovat -"
"Oddalování skončilo, dcero," skočila jí Egwain do řeči. "Už žádné courání." Bude z ní další Gerra, nebo

další Shein? Obojí bylo stále možné. "Za měsíc odsud pocestujeme." Ne, ona je Egwain z al'Vereů, a jen Světlo ví, co tajné historie řeknou o jejích chybách a ctnostech, ale budou to její vlastnosti, ne kopie nějaké jiné ženy. "Za měsíc oblehneme Tar Valon."
Tentokrát ticho porušilo jen Takimino štkaní.

KAPITOLA SEDMÁ

Do Andoru

Elain doufala, že cesta do Caemlynu proběhne hladce, a zpočátku tak i vypadala. Myslela si to, i když s Aviendhou a Birgitte seděly k smrti utahané a v hadrech, které jim zbyly ze šatů, špinavých a potřísněných od krve ze zranění, jež utržily při výbuchu průchodu. Nejdéle za dva týdny by měla být připravená předložit svůj nárok na Lví trůn. Tam na kopci jim Nyneiva vyléčila rány a skoro nepromluvila, rozhodně jim nespílala. To bylo skutečně příjemné, byť nezvyklé. Úleva z toho, že je našla živé, se u ní svářela se starostmi.
Bylo třeba Lanovy síly, aby Birgitte vytáhl ze stehna šipku ze seanchanské kuše, než bylo možné ránu vyléčit, ale i když se jí z tváře ztratila barva a Elain skrze pouto cítila takovou bolest, až se málem rozplakala, jejímu strážci uniklo jen zaúpění přes zaťaté zuby.
"Tai'šar Kandor," zamumlal Lan a odhodil na zem šipku vyrobenou k tomu, aby prorazila i zbroj. Pravá krev Kandoru. Birgitte zamrkala a on se zarazil. "Odpusť, jestli jsem se zmýlil. Z tvého oděvu jsem usoudil, že jsi Kandořanka."
"Aha, ovšem," vydechla Birgitte. "Kandořanka." Tak ošklivě se mohla usmívat kvůli zraněním. Nyneiva Lana netrpělivě odháněla, aby Birgitte dostala konečně do rukou. Elain doufala, že ta žena z Kandoru zná víc než jenom jméno. Když se Birgitte naposledy narodila, žádný Kandor ještě neexistoval. Měla by to vzít jako špatné znamení.
Pět mil do malého, trojposchoďového kamenného zámečku s doškovou střechou ujela Birgitte za Nyneivou na její mohutné hnědé kobyle - jmenovala se Laskavka, no tohle - a Elain a Aviendha jely na Lanově vysokém vraníkovi. Tedy Elain seděla v Mandarbově sedle a Aviendha se jí držela kolem pasu, zatímco Lan svého ohnivého hřebce vedl za uzdu. Cvičený válečný oř byl stejně tak zbraní jako meč a pro cizí jezdce nebezpečný. Musíš si být jistá, holka, říkala jí vždycky Lini, ale ne příliš jistá, a Elain se

snažila. Měla si uvědomit, že události kolem sebe neovládá o nic víc než Mandarbovy otěže.
Pantáta Hornwell, zavalitý a šedovlasý, a panímáma Hornwellová, o něco méně kulatá a prošedivělá, ale jinak pozoruhodně připomínající svého manžela, sehnali všechny lidi pracující na panství. Pol, Merilillina komorná, a sloužící v bílozelené livreji, kteří přišli z Tarasinského paláce, usilovně pracovali s místními, aby uložili přes dvě stě lidí, většinou ženy, kteří se za soumraku z ničeho nic objevili u jejich prahu. Práce jim šla překvapivě rychle od ruky i přesto, že lidé z panství civěli tu na bezvěkou tvář Aes Sedai, tam na barvoměnivý strážcovský plášť či na ženy Mořského národa v křiklavém hedvábí s náušnicemi a nánosnicemi a řetízky s medilonky. Rodinka se rozhodla, že teď už je bezpečné se vyděsit, a tak ženy začaly ječet bez ohledu na to, co do nich Reanne a šicí kroužek hustily. Hledačky větru se hádaly o to, jak daleko se dostaly od slané vody proti své vůli, jak hlasitě vyřvávala Renaile din Calon. A šlechtičny a řemeslnice, jež byly tolik ochotné uprchnout před tím, co na ně čekalo v Ebú Daru, a byly ochotné vláčet na hřbetě svůj majetek, teď remcaly, že mají spát na seníku.
To všechno probíhalo, když Elain s ostatními dorazila se sluncem ležícím na obzoru. Všude panoval hrozný zmatek a ženy bezhlavě pobíhaly po domě a hospodářských budovách s doškovými střechami, ale Alise Tenjilová, usmívající se mile a neúprosně jako lavina, zřejmě měla všechno pod kontrolou, dokonce i schopné Hornwellovy. Ženy z rodinky, jež brečely tím víc, čím víc je Reanne uklidňovala, si na jediné slovíčko od Alise utřely slzy a začaly se chovat jako ženy, jež se o sebe staraly mnoho let v nepřátelském prostředí. Povýšené šlechtičny se svatebními noži v oválných výstřizích a s krajkou lemovanými živůtky a řemeslnice, předvádějící tolik nadutosti co poprsí, byť ne v hedvábí, sebou při pohledu na Alise trhly a ozlomkrk letěly i se svými ranci do vysoké stodoly, jenom cestou vykřikovaly, jak zábavné musí být spaní na slámě. Dokonce i hledačky větru, z nichž mnohé byly u Atha'an Miere důležité a mocné ženy, ztlumily stížnosti, kdykoliv se k nim Alise přiblížila. A vlastně i Sareitha, stále postrádající aessedaiovskou bezvěkost, se po Alise koukala úkosem a chytala se za hnědý šátek, jako by si chtěla připomenout, že ho má. Merilille - neochvějná Merilille - se dívala na ženy, které si šly po své práci, se směsí radosti a úžasu.
Nyneiva slezla z koně přede dveřmi do domu a na Alise se zlobně zamračila a zatahala se za cop, čehož si druhá žena nevšimla, jak měla plné ruce práce. Pak Nyneiva vrazila do domu a cestou si stahovala modré jezdecké rukavičky a cosi si mumlala. Lan se za ní díval a tiše se zasmál, ale okamžitě toho nechal, když Elain sesedla. Světlo, ale že měl studené oči! Kvůli Nyneivě Elain doufala, že je možné jej uchránit jeho osudu, ale když se mu podívala do očí, nevěřila tomu.
"Kde je Ispan?" zeptala se a pomohla Aviendze na zem. Tolik žen vědělo, že Aes Sedai - černá sestra - je držena v zajetí, že se to muselo po panství rozletět jako oheň v suché trávě, ale lepší bude, když na to budou místní trochu připravení.
"Adeleas a Vandene ji odvedly do dřevorubecké chýše asi půl míle odsud," odvětil Lan stejně tiše. "Myslím, že při tomhle všem si nikdo ženy s pytlem přes hlavu nevšiml. Sestry říkaly, že s ní dneska v noci zůstanou."
Elain se zachvěla. Temnou družku bylo zřejmě třeba opět vyslechnout. Byli teď v Andoru a ona měla pocit, že ten rozkaz vydala osobně.
Brzy byla v měděné vaně a těšila se z voňavého mýdla a čisté kůže. Zasmála se a šplíchla vodu na Birgitte, která se rozvalovala v další vaně, ale ta jí to vrátila a brzy se obě hihňaly tomu, jak Aviendha nedokázala zakrýt hrůzu z toho, že sedí po prsa ve vodě. Ta to sama považovala za skvělý vtip a začala vyprávět velmi neslušný příběh o muži, kterému se do zadku dostaly ostny segade. Birgitte povyprávěla ještě neslušnější příběh o ženě, které se hlava zachytila mezi plaňky v plotu, z něhož zrudla dokonce i Aviendha. Ale byly to legrační příběhy. Elain by taky moc ráda přispěla se svou troškou do mlýna.
S Aviendhou si navzájem vykartáčovaly vlasy - u skoro-sester to byl každovečerní obřad - a potom si unaveně zalezly do postele s nebesy v jednom pokojíku. Ona, Aviendha, Birgitte a Nyneiva, a naštěstí jich nebylo víc. Ve větších pokojích, včetně obývacích, v kuchyních a většině chodeb byly na podlaze rozložené palandy a slamníky. Nyneiva půl noci mumlala o tom, jak je neslušné, když žena musí spát odděleně od manžela, a druhou půlku do Elain strkala lokty, vždycky když usnula. Birgitte si prostě odmítla vyměnit místo a Aviendhu nemohla požádat, aby trpěla místo ní, takže se moc nevyspala.
Když se příštího rána hotovili k odjezdu, byla Elain stále ospalá. Slunce bylo jako koule roztaveného

zlata. Na panství bylo pouze pár náhradních zvířat, pokud by nechtěla sebrat ta, která tu byla zapotřebí, takže ona získala vraníka jménem Ohnivák a Aviendha s Birgitte dostaly nové koně, ale ti, kteří ze statku rodinky prchali pěšky, zůstali opěšalí. Včetně většiny členek rodinky, sloužících vedoucích soumary a asi dvacítky žen, které očividně litovaly, že statek navštívily v naději na klid a rozjímání. Strážci jeli napřed na zvědy. Cesta vedla nízkými kopci porostlými usychajícím lesem. Zástup vedla Nyneiva, Elain a ostatní sestry. A také Aviendha, pochopitelně.

Nemohli uniknout pozornosti, když tu cestovalo tolik žen jen s několika málo muži na ochranu, nemluvě o dvaceti tmavých hledačkách větru, které na koních seděly jako bedny kytu a na sobě měly barev jako exotičtí ptáci, a devíti Aes Sedai, z nichž šest neomylně poznal každý, kdo věděl, co hledat. I když jedna jela s pytlem přes hlavu. Jako kdyby to samo nepřilákalo pozornost. Elain doufala, že se do Caemlynu dostane nepozorovaně, jenže nyní už to nebylo možné. Přesto nebyl důvod, proč by měl někdo zjistit, že v průvodu je i dědička Elain z rodu Trakandů. Zpočátku si myslela, že největší potíže by mohly vzniknout, kdyby se o její přítomnosti dozvěděl někdo, kdo se postavil proti jejímu nároku, a poslal proti nim ozbrojence, aby ji strčil do žaláře, dokud nebude o nástupnictví rozhodnuto.

První potíže čekala od řemeslnic a šlechtičen s bolavýma nohama, jak byly všechny nafoukané a nezvyklé chodit po kopcích. Zvlášť když Merilillina komorná měla vlastní kobylu. Těm pár selkám mezi nimi to zřejmě nevadilo, ale skoro polovina z nich byly ženy vlastnící pozemky, zámky a paláce, a i většina ostatních by si mohla nějaké to panství koupit. Byly tady dvě zlatnice, tři tkadleny vlastnící dohromady přes čtyři sta stavů, žena, jejíž manufaktura obstarávala desetinu ebúdarské produkce lakových výrobků, a bankéřka. Šly pěšky se svými věcmi na zádech, poněvadž jejich koně nesli zabalené jídlo. Bylo to nutné. Všechny daly své peníze dohromady a předaly do správy skrblíkovi Nyneivě, jenže ani to by nemuselo stačit, aby cestou do Caemlynu mohly zakoupit dostatečné množství jídla, krmiva a ubytování. Zřejmě to nechápaly a první den si neustále hlasitě stěžovaly. Nejhlasitější byla hubená urozená paní s tenkou jizvou na líci, vážná osoba jménem Malien, která se prohýbala pod obrovským rancem s dobře desítkou rób a příslušnými spodničkami.

Když se první noc utábořili, soumrakem poblikávaly ohně na vaření a všichni se cpali fazolemi a chlebem, byť s tím nebyli úplně spokojení, Malien si svolala šlechtičny v ušmudlaném hedvábí. Řemeslnice se přidaly rovněž a bankéřka a selky stály opodál. Než Malien řekla jediné slovo, vrazila mezi ně Reanne. Usmívala se jako měsíček a hnědou sukni měla po straně přišitou nad kolenem, aby byly vidět křiklavé spodničky. Klidně mohla být další selka.

"Jestli chcete jít domů," ohlásila překvapivě pisklavým hlasem, "můžete kdykoliv odejít. Ale koně si budeme muset nechat, je mi líto. Jakmile to půjde, dostanete za ně zaplaceno. Jestli zůstanete, tak si laskavě pamatujte, že pravidla statku pořád platí." Hodně ženám spadla brada. Malien nebyla sama, kdo rozzlobeně otevřel pusu.

Vedle Reanne se objevila Alise s rukama v bok. Neusmívala se. "Řekla jsem, že posledních deset na cestě bude mýt nádobí," sdělila jim a vyjmenovala je. Zlatnice Jillien, bankéřka Naiselle se studenýma očima a všech osm šlechtičen. Zíraly na ni, dokud netleskla a neřekla: "Nenuťte mě použít pravidlo za nesplnění povinností."

Malien odběhla poslední pro špinavé misky, ale druhý den ranec vysypala a nechala své hedvábné šaty s krajkami a spodničky na stráni. Elain dál čekala výbuch, avšak Reanne držela otěže pevně a Alise ještě pevněji, a i když se ženy mračily a nadávaly kvůli mastným skvrnám na šatech, Reanne stačilo pár slov, aby si šly po své práci. Alise stačilo jen tlesknout.

Kdyby zbytek cesty proběhl stejně hladce, Elain by se k těm ženám u mastné práce s radostí připojila. Dávno před Caemlynem to věděla jistě.

Jakmile se dostali na první prašnou silničku, vlastně jen stezku pro vozy, začaly se objevovat statky, došková střechy a kamenné domy a stodoly na úbočích či v dolinách. Krajina byla místa kopcovitá, jinde rovina, objevovaly se lesy i louky, zřídkakdy však uběhlo víc než pár hodin, aby se na dohled neobjevilo další hospodářství či vesnice. A všude místní vyvalovali oči na velmi divné cizince. Elain se snažila zjistit, jak velkou podporu rod Trakandů má a co dělá lidem největší starosti. Dozvědět se tyto věci bylo k tomu, aby mohla předložit svůj nárok na trůn, stejně důležité jako podpora ostatních rodů. Slyšela dost, byť ne vždy to, co slyšet chtěla. Andořané si nárokovali právo říkat, co si myslí, i před královnou. A

před mladou šlechtičnou nebyli zrovna moc zdrženliví, i když cestovala v tak prapodivné společnosti. V Damelien, vesnici, kde u malé říčky stály tři mlýny a kvůli nízkému stavu vody byla jejich kola na suchu, hostinský u Zlatých snopů připustil, že Morgasu považoval za dobrou královnu, nejlepší, jaká kdy byla. "Její dcera by asi taky mohla vládnout dobře," mumlal a hladil si bradu. "Škoda že je Drak Znovuzrozený zabil. Asi musel - kvůli těm proroctvím nebo tak něco - ale nemá právo vysušit řeky, ne? Kolik ovsa má paní říkala, že potřebuje? Ale je to hrůza."

Tvrdá žena v obnošených hnědých šatech, jež na ní visely jako pytel, si prohlížela políčko za nízkou kamennou zídkou, kde horký vítr hnal mračna prachu k lesu. Ostatní statky kolem Kopaniny vypadaly stejné špatně nebo hůř. "Drak Znovuzrozený nemá právo nám tohle dělat, co? Ptám se tebe!" Plivla na zem a zamračila se na Elain na koni. "Trůn? Ach, Dyelin je stejně dobrá jako kdokoliv, když jsou teď Morgasa a ta její holka mrtvý. Některý tady se stavějí za Naean nebo Elenii, ale já jsem pro Dyelin. Caemlyn je daleko. Já se musím starat o úrodu. Jestli ještě někdy nějaká bude."

"No je to pravda, má paní, je to tak. Elain je naživu," řekl jí pokroucený starý tesař ve Forel. Hlavu měl holou jako koleno a prsty zkroucené stářím, ale v pilinách a odřezcích stálo jeho dílo a vypadalo dokonale. Byla s ním v dílně sama. Polovina obyvatel asi vesnici opustila. "Drak Znovuzrozený ji nechává přivíst do Caemlynu, aby jí mohl sám nasadit Růžovou korunu," přiznal. "Všude se to povídá. To nejni správný, jestli chceš znát můj názor. Jak jsem slyšel, je to jeden z těch černookejch Aielmanů. Měli bychom vytáhnout na Caemlyn a zahnat ho i s tou jeho sběří zpět, odkud přišli. Pak si může Elain trůn vzít sama. Teda jestli jí ho Dyelin nechá."

Elain se doslechla hodně o Randovi, povídalo se, že odpřisáhl věrnost Elaidě, i to, že se, ze všech věcí, stal králem Illianu. V Andoru mu dávali za vinu všechno špatné, co se v posledních dvou třech letech stalo, včetně potratů, zlomených nohou, přemnožení kobylek, dvouhlavých telat a třínohých kuřat. Dokonce i lidé, kteří si mysleli, že její matka zničila zemi a je dobře, že nastal konec vlády rodu Trakandů, stále Randa al'Thora považovali za vetřelce. Drak Znovuzrozený měl bojovat s Temným v Shayol Ghulu a měl by být vyhnán z Andoru. Tohle rozhodně slyšet nechtěla. Ale opakovalo se to pořád dokola. Vůbec to nebyla příjemná cesta. Byla to jedna dlouhá lekce v jednom z Liniiných nejoblíbenějších rčení. Nos si nerozbiješ kvůli kameni, který vidíš.

Napadla ji spousta dalších věcí, kromě potíží se šlechtičnami, a některé byly stejně hrozivé jako výbuch průchodu. Hledačky větru, nafoukané kvůli dohodě, kterou uzavřely s ní a s Nyneivou, byly na Aes Sedai neuvěřitelně protivné, zvlášť když vyšlo najevo, že Merilille se nechala ukecat a souhlasila, že bude mezi prvními sestrami na lodích. Ale i když to hořelo jako ohňostrůjcovská zápalná šňůra, k výbuchu nedošlo. Hledačky větru a rodinka, zvlášť šicí kroužek, by měly rozhodně vyletět. Když už se po sobě nešklebily, skákaly si do řeči. Rodinka považovala hledačky za "divoženky, které se vytahují", a hledačky rodinku za "krčící se patolízalky líbající nohy Aes Sedai". Avšak nikdy to nezašlo dál než k cenění zubů a hlazení dýk.

Ispan rozhodně představovala problém, který poroste, ale po pár dnech ji Vandene s Adeleas nechaly jet bez pytle, byť ne bez štítu, zamlklou postavu s barevnými korálky v cůpcích, sklánějící hlavu. Renaile každému, kdo poslouchal, vykládala, jak u Atha'an Miere temní druhové, jakmile jsou usvědčeni, jsou zbaveni jména a hozeni přes palubu s balastními kameny. Z rodinky dokonce i Reanne a Alise zbledly pokaždé, když Taraboňanku zahlédly. Ale Ispan byla stále pokornější, dychtila se zalíbit a neustále se na bělovlasé sestry podbízivě usmívala, ať už s ní dělaly cokoliv, když ji večer odtáhly od ostatních. Adeleas řekla Nyneivě, když u toho byla také Elain, že jim sdělila obrovskou spoustu informací o starých piklích černých adžah, o těch, s nimiž neměla nic společného, mnohem ochotněji než o těch, jichž se zúčastnila, jenže když pořádně zatlačily - a Elain si neuměla tak docela představit, jak na ni tlačí - uklouzla jí jména temných družek, z nichž většina byla zcela jistě po smrti a žádná z nich nepatřila mezi sestry. Vandene řekla, že se pomalu obávají, že složila Přísahu - velké písmeno bylo skoro slyšet - proti zradě svých kompliců. Dál ji co nejvíc izolovaly od ostatních a pokračovaly ve vyslýchání, ale bylo jasné, že teď jdou poslepu a velmi opatrně našlapují.

A potom tady byli Nyneiva a Lan. Nyneiva a Lan, kdy ona málem praskla, jak se v jeho přítomnosti snažila ovládat, a vykládala o něm, když museli spát odděleně - což bylo vlastně neustále, vzhledem k tomu, jak vypadalo ubytování - a byla rozervaná mezi dychtivostí a strachem, když se jí podařilo

proklouznout k němu na seník. Podle Elainina názoru to byla její chyba, že se rozhodla pro svatební obřad po způsobu Mořského národa. Mořský národ věřil v hierarchii stejně jako v moře a věděl, že žena a její manžel mohou být během života mnohokrát povýšeni jeden nad druhého. Jejich svatba tedy obsahovala příslušné obřady, které to řešily. Kdokoliv měl právo velet veřejně, toho bylo třeba poslouchat i v soukromí. Lan toho nikdy nevyužil, aspoň to Nyneiva tvrdila -"ne úplně", ať už to mělo znamenat cokoliv! A vždycky se přitom začervenala - ale pořád čekala, až to udělá, a on se tím zřejmě stále víc bavil. To právě Nyneivu vytáčelo k nepříčetnosti. Nyneiva vybuchovala často, což byl jediný z výbuchů, jež Elain očekávala. Štěkala na každého, kdo se jí dostal do cesty. Výjimkou byl jenom Lan, na něj byla jako med. A taky Alise. Jednou či dvakrát to málem udělala, ale i Nyneiva se nějak nedokázala přimět štěkat na Alise.
Elain doufala, že se jí povede využít i další předměty vynesené z Rahadu spolu s Větrnou mísou. Aviendha jí pomáhala a párkrát pomohla i Nyneiva, ale ta byla příliš pomalá a opatrná a moc neuměla hledat to, po čem pátraly. Další angrialy už nenašly, avšak sbírka ter'angrialů utěšeně rostla. Jakmile vyházely všechno neužitečné harampádí, předměty využívající jedinou sílu naplnily pět celých proutěných košů na soumarech.
Ale jakkoliv byla Elain opatrná, pokusy je prostudovat nebyly příliš úspěšné. Duch byl pro tenhle účel z pěti sil nejbezpečnější -pokud ovšem duch nebyl tím, co daný předmět spouštělo! - ale čas od času musela použít i jiné prameny, nejjemnější, jaké dokázala splést. Občas jemné pátrání nic nepřineslo, ale když se poprvé dotkla předmětu, jenž vypadal jako kovářský hlavolam vyrobený ze skla, zatočila se jí hlava a dlouho nemohla usnout. A když se pramenem ohně dotkla ter'angrialů, který připomínal přílbu z nadýchaných kovových per, způsobilo to každému na asi dvacet kroků hroznou bolest hlavy. Kromě ní. A pak tu byla karmínová hůl, která byla na omak horká. Jistým způsobem horká.
Sedíc na posteli v hostinci U Divočáka, zkoumala hladkou tyč ve světle dvou mosazných lamp. Tyč byla silná jako zápěstí a půl lokte dlouhá, vypadala jako z kamene, ale na omak byla spíš pevná než tvrdá. Teplo vycházející z ní ji přimělo myslet na oheň...
Zamrkala a posadila se na posteli. Oknem dovnitř proudilo sluneční světlo. Byla ve spodničce a Nyneiva, úplně oblečená, stála nad ní a mračila se. Aviendha a Birgitte se dívaly ode dveří.
"Co se stalo?" chtěla vědět Elain a Nyneiva důrazně zavrtěla hlavou.
"To nechtěj vědět." Zkřivila rty.
Aviendžina tvář nic neprozrazovala. Birgitte možná trochu tiskla rty, ale nejsilnější pocit, který od ní Elain cítila, byl spojením úlevy a - veselí! Ta ženská měla co dělat, aby se smíchy neválela po zemi!
Nejhorší bylo, že jí nikdo nechtěl říct, co se stalo. Co řekla či udělala. Byla si jistá, že něco takového to bylo, protože rodinka, hledačky větru i všechny sestry před ní rychle zakrývaly úsměvy. Ale nikdo jí nic neřekl! Pak se rozhodla nechat studium ter'angrialů na dobu, kde je bude moci studovat ve větším pohodlí než v hostinci. Kde bude mít větší soukromí!
Devět dní po útěku z Ebú Daru se na obloze objevily obláčky a prach na zemi smáčely velké kapky deště. Příštího dne chvílemi mrholilo a den nato musely zůstat pod střechou v domech a stájích ve Forel kvůli silnému lijáku. V noci se déšť změnil v déšť se sněhem a ráno už bylo zataženo a k zemi se snášely vločky sněhu. Do Caemlynu jim zbývala ještě větší část cesty a Elain už pochybovala, zda to zvládnou za dva týdny.
Když napadal sníh, začaly být problémem šaty. Elain si lála, že nepomyslela na to, že všichni by mohli před koncem cesty potřebovat teplé oblečení. Nyneiva si lála, že na to nemyslela. Merilille si myslela, že je to její chyba, a Reanne že její. Stály na hlavní ulici ve Forel, na hlavu jim padal sníh a dohadovaly se, která na sebe vezme vinu. Elain si nebyla jistá, která z nich si uvědomila, jak je to směšné, kdo se první zasmál, ale když se usadily u Bílé labutě, aby se rozmyslely, co dělat, chechtaly se na plné kolo. Řešení k smíchu nebylo. Opatřit teplý kabát či plášť pro všechny jim hodně ztenčí měšec, pokud se jich vůbec tolik najde. Bylo možné prodat či směnit šperky, ale nikoho ve Forelu náramky a náhrdelníky zřejmě nezajímaly.
Aviendha to vyřešila tím, že vytáhla váček plný dokonale čistých drahokamů, a některé byly docela veliké. Zvláštní, titíž lidé, kteří nepříliš zdvořile tvrdili, že náhrdelníky s drahokamy nepotřebují, náhle kulili oči na nezasazené kameny v Aviendžině dlani. Reanne prohlásila, že v tom prvním vidí tretky, v tom

druhém majetek, ale za dva rozumně velké rubíny, jeden velký měsíční kámen a malý ohnivý opál byli lidé z Forel ochotní dodat tolik teplých šatů, kolik si návštěvníci přáli, a některé ani nebyly obnošené.
"To je od nich tedy vážně velkodušný," mumlala Nyneiva kysele, když lidé začali vytahovat šaty z truhlic a půd. Do hostince přicházeli s plnými náručemi. "Za ty kameny bychom mohly koupit celou vesnici!"
Aviendha pokrčila rameny. Kdyby se do toho nevložila Reanne, byla by jim dala půlku kamenů.
Merilille potřásla hlavou. "My máme, co chtějí, ale oni mají, co my potřebujeme. To Světložel znamená, že cenu stanoví oni." Což se tuze podobalo řešení s Mořským národem. Nyneiva vypadala nemocná.
Když byly samy na půl cestě k hostinci, zeptala se Elain Aviendliy, kde takové bohatství vzala, zvlášť když byla ochotná se ho tak velmi snadno vzdát. Čekala, že její skoro-sestra řekne, že je to kořist z Tearského Kamene nebo možná z Cairhienu.
"Rand al'Thor mne oklamal," prskla mrzutě Aviendha. "Snažila jsem se od něj vykoupit svoje toh. Vím, že je to nejméně čestný způsob," hájila se, "jenže žádný jiný mě nenapadl. A on to obrátil vzhůru nohama! Proč, když věci rozumně předložíš, muž vždycky udělá něco úplně nelogického a získá navrch?"
"Mají v těch hezkých hlavičkách tak veliký zmatek, že žena prostě nedokáže sledovat způsob, jakým uvažují," sdělila jí Elain. Nevyptávala se, jaké toh se Aviendha snažila vykoupit ani jak ten pokus mohl skončit tím, že její skoro-sestra má pytlík plný drahokamů. Mluvit o Randovi bylo už tak dost těžké i bez toho, kam by mohlo vést tohle.
Sníh znamenal víc než jen nutnost teple se obléknout. V poledne, když sněžilo stále hustěji, vrazila do šenku Renaile a tvrdila, že ona svou součást dohody splnila, a požadovala nejen Větrnou mísu, ale i Merilille. Šedá sestra na ni užasle civěla, a nebyla sama. V šenku právě obědvala i rodinka a sloužící jim roznášeli jídlo. Renaile nijak neztišila hlas a všichni v šenku se po ní otáčeli.
"Můžeš se svým učením začít hned," sdělila Renaile vykulené Aes Sedai. "Šup po schůdcích do mé kajuty." Merilille cosi namítala, ale hledačka větru paní lodí si dala ruce v bok. "Když vydám rozkaz, Merilille Ceandevin," pronesla ledově, "tak čekám, že každý na palubě skočí. Tak hop!"
Merilille sice neskočila, ale zvedla se a šla a Renaile ji málem hnala do schodů. Jelikož dala slovo, neměla Merilille na vybranou. Reanne se tvářila zděšeně a Alise a tlustá Sumeko, stále s červeným páskem, to zamyšleně sledovaly.
V následujících dnech, když se draly po zasněžených silnicích či se snažily najít místo na spaní pro všechny ve vsích a na statcích, Renaile držela Merilille u sebe, jen občas jí nařídila, ať jde za jinou hledačkou větru. Šedou sestru a její doprovod téměř neustále obklopovala záře saidaru a Merilille předváděla tkaniva. Bledá Cairhieňanka byla o hodný kus menší než tmavé ženy Mořského národa, nicméně zpočátku se jí dařilo stát výš díky síle aessedaiovské důstojnosti. Ale brzy se začala tvářit polekaně. Elain zjistila, že když měli všichni postel, což nebylo pokaždé, Merilille se o tu svou dělí s Pol, svou komornou, a dvěma učednicemi hledaček větru Talaan a Metarrou. Elain si nebyla jistá, co to prozrazuje o Merililline statutu. Hledačky větru ji očividně nekladly na roveň s učednicemi, čekaly však, že udělá, co se jí řekne, kdy se jí řekne, bez zdržování a výmluv.
Reanne nad obratem událostí stále žasla, ale Alise a Sumeko nebyly jediné z rodinky, kdo vše pozorně sledoval a zamyšleně kýval hlavou. A najednou si Elain uvědomila další problém. Rodinka viděla, že Ispan je ve svém zajetí stále tvárnější, ale byla zajatkyní jiných Aes Sedai. Mořský národ nebyly Aes Sedai a Merilille nebyla zajatkyní, ale už skočila pokaždé, když Renaile vydala rozkaz, a také když ho vydala Dorile, Caire i Caiřina pokrevní sestra Tebreille. Každá z nich byla hledačkou větru klanové paní vln a nedokázaly ji přimět skočit s takovou vervou, ale stačilo to. Stále víc jich přecházelo od zděšeného civění k zamyšlenému pozorování. Aes Sedai možná nakonec nebyly z jiného těsta. A když byly Aes Sedai jenom další obyčejné ženy, proč by se měly znovu podřizovat přísným pravidlům Věže, aessedaiovské autoritě a disciplíně? Copak si nevedly dobře samy o sobě, některé dokonce déle, než byly starší sestry ochotné věřit? Elain mohla vidět, co si myslí.
Když se o tom ale zmínila Nyneivě, ta jen zamumlala: "Už bylo načase, aby sestry zjistily, jaký to je, snažit se učit ženskou, co si myslí, že ví víc než její učitelka. Ty, který mají šanci získat šátek, ho stejně budou chtít, a u těch ostatních nechápu, proč by neměly získat páteř." Elain se nezmínila o tom, jak si Nyneiva stěžuje na Sumeko, které páteř rozhodně narostla. Sumeko zkritizovala některá Nyneivina léčivá tkaniva, tvrdila, že jsou "neobratná", a Elain se bála, že Nyneivu na místě raní mrtvice. "Ale není

nutný o tom říkat Egwain. Jestli tam bude. Nic z toho. Už tak má dost na talíři." Nepochybně "nic z toho" znamenalo Merilille a hledačky větru.
Byly ve spodničkách, seděly na postelích na druhém poschodí U Nového pluhu, s kroucenými prsteny snových ter'angrialů zavěšenými kolem krku. Elain svůj měla na koženém řemínku, Nyneiva vedle Lanova těžkého pečetního prstenu na zlatém řetízku. Aviendha a Birgitte, stále oblečené, seděly na truhlicích na šaty. Stály na stráži, tak tomu říkaly, dokud se s Nyneivou nevrátí ze světa snů. Obě si nechaly pláště, dokud nezalezou do pokrývek. U Nového pluhu to rozhodně nebylo nové, omítnuté stěny byly popraskané a odevšad tu táhlo.
Pokojík byl maličký, s truhlicemi a ranci tu zůstalo místo stěží na postele a stojan s umyvadlem. Elain věděla, že se musí v Caemlynu předvést, ale občas se cítila provinile, když její věci vezli soumaři, kdežto většina ostatních si je musela nést sama. Nyneiva se tedy kvůli svým truhlicím rozhodně provinile necítila. Byli na cestě šestnáctý den a úplněk za úzkým oknem ozařoval sněhobílou pokrývku, kvůli níž se zítra potáhnou, i když zůstane jasno. Elain usoudila, že za týden do Caemlynu dorazí jen těžko.
"Mám dost rozumu, abych jí to nepřipomínala," sdělila Nyneivě. "Nechci, aby mi zase utrhla hlavu."
To bylo řečeno mírně. V Tel'aran'rhiodu nebyly od chvíle, kdy Egwain, noc po odchodu z panství, sdělily, že použily mísu. Také jí váhavě pověděly o dohodě, kterou musely uzavřít s Mořským národem, a ocitly se proti amyrlin s pruhovanou štólou na ramenou. Elain věděla, že je to nutné a správné - i nejbližší kamarádka královny mezi jejími poddanými věděla, že je královna stejně jako kamarádka, musela to vědět - ale nelíbilo se jí, když jim kamarádka rozzuřeně vykládala, že se chovají jako na hlavu padlá motovidla, která by na ně na všechny mohla přivolat pohromu. Zvlášť když s tím sama souhlasila. Nelíbilo se jí, že jediný důvod, proč je Egwain obě nepošle konat pokání, až by se jim z toho zkudrnatily vlasy, je ten, že si nemůže dovolit, aby plýtvaly časem. Nutné a správné. Až usedne na Lví trůn, stále bude Aes Sedai, poddaná zákonům, pravidlům a zvykům Aes Sedai. Ne v záležitostech Andoru - nepředá své země Bílé věži - ale v osobních věcech ano. Takže jakkoliv to bylo nepříjemné, přijala hubování s klidem. Nyneiva se kroutila a rozpačitě koktala, namítala a trucovala a pak se omlouvala tak důkladně, až Elain nemohla uvěřit, že je to tatáž žena, již zná. Egwain správně zůstala amyrlin, nemilost předváděla chladně, i když jim dávala odpuštění za jejich chyby. Dneska to přinejlepším nebude příjemné, pokud přijde.
Jenomže když se prosnily do Salidaru v Tel'aran'rhiodu, do pokoje v Menší věži, nazývanému amyrlinina pracovna, Egwain tam nebyla a jedinou známkou, že se sem od posledního setkání dostala, byla stěží viditelná slova chvatně naškrábaná na prožrané dřevěné obložení, jako by pisatelka nechtěla plýtvat silami na pořádné rytí.

ZŮSTAŇTE V CAEMLYNU

A o pár kroků dál:

BUĎTE ZTICHA A OPATRNÉ

To byly Egwaininy poslední rozkazy. Měly odjet do Caemlynu a zůstat tam, dokud nevymyslí, jak zabránit sněmovně, aby je posypala solí a zatloukla do sudu. Připomínka, kterou nemohly vymazat. Elain uchopila saidar a usměrnila, aby tu zanechala vlastní zprávu, do bývalého Egwainina psacího stolu vyškrábala patnáctku. Obrátila tkanivo a zavázala, takže jenom někdo, kdo po číslovce přejede prstem, pozná, že tam je. Do Caemlynu se možná dostanou dřív než za patnáct dní, ale byla si jistá, že to potrvá déle než týden.
Nyneiva došla až k oknu a rozhlédla se, aniž by hlavu vystrčila ven. Stejně jako v bdělém světě, i tady byla noc, úplněk ozařoval bílý sníh, i když tu nebyla taková zima. Kromě nich by tu neměl nikdo být, a pokud ano, tak by se mu měly vyhnout. "Doufám, že ty její plány vycházejí," podotkla.
"Řekla nám, abychom se o nich nebavily ani spolu, Nyneivo. ‚Vyslovené tajemství si najde křídla.'" To bylo další Liniino oblíbené rčení.
Nyneiva se zašklebila přes rameno a zase vyhlédla do úzkého údolí. "Pro tebe je to jiný. Já ji opatrovala

jako malou, měnila jí plínky a občas jí i naplácala. A teď musím vyskočit, když luskne prsty. Je to těžký."
Elain si nemohla pomoci. Luskla prsty.
Nyneiva se otočila tak rychle, až se rozmazala, a zděšeně vytřeštila oči. Šaty se jí rozmazaly taky, z modrých jezdeckých hedvábných na bílé s pruhy přijaté novicky a pak na dvouříčské sukno, tmavé a silné. Když si uvědomila, že tu Egwain není, málem omdlela úlevou.
Když se vrátily do svých těl a probudily se na dost dlouho, aby ostatním řekly, že si můžou lehnout, Aviendha to rozhodně považovala za dobrý vtip a Birgitte se smála rovněž. Nyneiva ale došla své pomsty. Příštího rána Elain probudila rampouchem. Elainin řev vzbudil celou vesnici.
Tři dny nato došlo k prvnímu výbuchu.

KAPITOLA OSMÁ

Povolání

Nad Bouřlivým mořem stále zuřily velké zimní bouře, zvané cemaros, drsnější, než lidé pamatovali. Někteří říkali, že letos se cemaros snaží dohnat mnohaměsíční zpoždění. Práskaly blesky tak jasné, až noc vypadala jako den. Vítr bičoval zemi a déšť se lil jako z konve, takže všechny cesty kromě nejlepších silnic se změnily v řeky bláta. Občas bláto v noci zmrzlo, ale s východem slunce pokaždé roztálo, i když byla obloha zatažená, a půda se opět změnila v bažinu. Randa překvapilo, jak to všechno komplikuje jeho plány.
Asha'mani, pro které rychle poslal, vyjeli z průchodu do prudkého lijavce, a obloha byla zatažená tak, že dopoledne vypadalo jako soumrak. Dírou ve vzduchu bylo vidět, že v Andoru sněží, nadýchané vločky vířily a byly tak husté, že všechno zakrývaly. Většina mužů byla zabalená do těžkých plášťů, ale zdálo se, déšť se jich a jejich koní nedotýká. Nebylo to příliš nápadné, ale kdo si toho všiml, zůstal civět. Zůstat v suchu vyžadovalo jen prosté tkanivo, pokud mužům nevadilo vyzradit, kým jsou. Ale černobílé kotouče v karmínovém kruhu na prsou to jasně ohlašovaly. Dokonce i když to zakrýval déšť, tvářili se pyšně, nadutě se nesli v sedlech. Vzdorně. Radovali se z toho, čím byli.
Jejich velitel Charl Gedwyn byl o pár let starší než Rand, průměrně vysoký, s mečem a drakem na límci dobře střiženého kabátu z nejlepšího černého hedvábí. Meč měl velmi bohatě vykládaný stříbrem, stříbrem měl pobíjený i pás zapnutý na stříbrnou přezku v podobě zaťaté pěsti. Představil se jako Tsorovan'm'hael, tedy bouřný vůdce ve starém jazyce, ať už to znamenalo cokoliv. Přinejmenším počasí to odpovídalo.
Přesto se zastavil ve vchodu do Randova zdobeného zeleného stanu a zamračil se na déšť. Stan obklopovala garda rytířů na koních, byli jen třicet kroků daleko, a přesto skoro nebyli vidět. Vypadali jako sochy.
"Jak můžeš chtít, abych v tomhle něco hledal?" zeptal se Gedwyn nakvašeně a ohlédl se na Randa. O chviličku později dodal: "Můj pane Draku." Oči měl tvrdé a vyzývavé, avšak takové je měl vždycky, ať už hleděl na člověka nebo na plot. "Přivedli jsme s Rochaidem osm zasvěcených a čtyřicet vojáků, což stačí na zničení vojska nebo na zastrašení deseti králů. Dokonce i Aes Sedai by nám mohly závidět," procedil trpce. "Ať shořím, my dva bychom to docela zvládli sami. Nebo i jen ty sám. Nač potřebuješ ještě někoho?"
"Čekám, že poslechneš, Gedwyne," řekl Rand chladně. Bouřný vůdce? A Manel Rochaid, Gedwynův

zástupce, si říkal Baijan'm'hael, útočný vůdce. Co to má Taim za lubem, že vytváří nové hodnosti? Důležité bylo, že z nich dělal zbraně. Důležité bylo, aby zbraně zůstaly při zdravém rozumu dost dlouho, aby je mohl použít. "A nečekám, že budeš plýtvat časem a pochybovat o mých rozkazech."
"Jak přikazuješ, můj pane Draku," zamumlal Gedwyn. "Okamžitě vyšlu muže." Stroze zasalutoval pěstí na prsou a vyrazil do bouře. Lijavec před ním uhýbal a klouzal po malém štítu, který kolem sebe setkal. Randa napadlo, jestli ten muž tuší, jak blízko byl smrti, když se bez varování chopil saidínu.
Musíš ho zabít, než on zabije tebe, hihňal se Luis Therin. Oni to zjistí, víš. Mrtví muži nemůžou nikoho zradit. Hlas v jeho hlavě zazněl tázavě. Ale občas nelžou. Jsem mrtvý? Jsi ty?
Rand ta slova zahnal, bzučela mu jako moucha na pokraji vědomí. Od chvíle, kdy se mu znovu vynořil v hlavě, Luis Therin málokdy zmlkl, pokud k tomu nebyl donucen. Působil stále šíleněji a obvykle i rozzlobeně. A občas i zesílil. Ten hlas Randovi vnikal do snů, a když sám sebe ve snu uviděl, ne vždycky byl sám sebou. A ne vždy to byl Luis Therin, tedy obličej, který si s Luisem Therinem spojoval. Občas bylo vše rozmazané, ale povědomé, a Luise Therina to očividně také lekalo. To byl náznak, jak daleko až ve svém šílenství může zajít. Nebo možná jak daleko může zajít Rand sám.
Ještě ne, říkal si v duchu. Ještě si nemůžu dovolit zešílet.
Tak kdy? zašeptal Luis Therin, než ho Rand stačil zase umlčet.
S příjezdem Gedwyna a asha'manů se začal plnit jeho plán na vyhnání Seanchanů na západ. Začal se plnit a plnil se tak pomalu, jako když se člověk plahočí sám po rozbahněných silnicích. Okamžitě přesunul tábor a nesnažil se to nijak skrývat. Utajování nemělo smysl. Jak začaly cemaros, zprávy po holubech cestovaly pomalu a ještě pomaleji po kurýrech, avšak on nepochyboval, že ho sledují, Bílá věž, Zaprodanci, kdokoliv, komu mohlo nějak prospět, když věděl, kam Drak Znovuzrozený chodí, a mohl si dovolit podplatit nějakého vojáka. Možná ho sledovali dokonce i Seanchané. Když mohl on pozorovat je, tak proč by nemohli oni jeho? Ale dokonce ani asha'mani zatím nevěděli, proč se stěhuje.
Zatímco Rand pozoroval muže nakládající jeho stan na vysoký vůz, objevil se u něho Weiramon na jednom ze svých z mnoha koní, ohnivém bělouši z nejlepšího tairenského plnokrevného chovu. Přestalo pršet, i když polední obloha byla stále ještě pod mrakem, a vzduch byl vlhký, že by se z něj dala voda vymačkat rukou. Dračí praporec a Praporec Světla visely zplihle na vysokých žerdích.
Rytíře nahradili tairenští obránci a Weiramon projel jejich kruhem a zamračil se na Rodrivara Tiheru, hubeňoura příliš tmavého i na Tairena, s krátkou bradkou zastřiženou do ostré špičky. Byl to bezvýznamný šlechtic, který získal povýšení díky svým schopnostem, a byl nesmírně pedantický. Na vyleštěné přílbě se mu kýval bohatý bílý chochol, což dodalo na eleganci jeho složité úkloně, již předvedl Weiramonovi. Vznešený pán se zamračil ještě víc.
Nebylo třeba, aby Randově osobní stráži velel kapitán Kamene osobně, ale on to často dělal, stejně jako Marcolin často osobně velel rytířům. Mezi obránci a rytíři vypuklo leckdy trpké soupeření ohledně toho, kdo by měl Randa hlídat. Tairenové si to právo přivlastňovali, protože v Tearu vládl déle, Illiánci proto, že byl nakonec králem Illianu. Weiramon možná zaslechl nějaké řeči mezi obránci, že je čas, aby měl Tear vlastního krále, a kdo by byl lepší než muž, jenž dobyl Kámen? Weiramon s tím souhlasil, ale ne s volbou toho, kdo by měl nosit korunu. A nebyl sám.
Jakmile si vznešený pán všiml, že se na něho Rand dívá, vyhladil výraz a seskočil ze zlatem vykládaného sedla, aby se uklonil, až vedle toho Tihera vypadal jako neomalenec. Jak měl Weiramon tuhá záda, dokázal se nafukovat a naparovat i ve spánku. I když se trochu zašklebil, když měl položit naleštěnou holínku do bláta. Měl na sobě pršiplášť, aby se mu mlha nedostala na šaty, ale také ten byl samá zlatá výšivka a límec vykládaný safíry. Rand měl kabátec z tmavě zeleného hedvábí se zlatými včelami na rukávech a klopách, až si mohli lidé myslet, že Mečová koruna patří na hlavu někoho jiného.
"Můj pane Draku," začal Weiramon, "neumím vyjádřit, jak jsem šťasten, že tě vidím pod ochranou Tairenů, můj pane Draku. Svět by určitě zaplakal, kdyby se ti stalo něco nepříjemného." Byl příliš inteligentní, než aby rytíře rovnou označil za nedůvěryhodné. Ale jen o vlásek.
"Dřív nebo později se to stane," opáčil Rand suše. Až jeho větší část skončí s oslavováním. "Vím, jak budeš lkát, Weiramone."
Ten muž se doopravdy nafoukl a uhladil si špičatou bradku. Slyšel, co chtěl slyšet. "Ano, můj pane Draku, mou stálostí si můžeš být jistý. Proto mi taky dělají starosti rozkazy, které mi tvůj člověk dnes

ráno doručil." To byl Adley. Mnoho šlechticů si myslelo, že když budou předstírat, že asha'mani jsou jen Randovi sluhové, budou tak méně nebezpeční. "To je od tebe moudré, že posíláš většinu Cairhieňanů pryč. A taky Illiánců. To je bez řečí. Dokonce chápu, proč omezuješ Gueyama a ostatní." Holínky mu začvachtaly v bahně, když přistoupil blíž, a do hlasu se mu vloudil důvěrný tón. "Jsem přesvědčen, že někteří z nich - neřekl bych přímo, že proti tobě kuli pikle, ale myslím, že jejich věrnost není vždycky nepochybná. Moje je. Bez nejmenších pochyb." Znovu promluvil sebejistě, člověk, jemuž leží na srdci pouze potřeby toho, jemuž slouží. Toho, který prvním králem Tearu zcela jistě udělá jej. "Dovol mi přivést všechny mé ozbrojence, můj pane Draku. S nimi a s obránci ti zajistím pocty hodné Jitřního pána i jeho bezpečí."

Ve všech táborech na vřesovištích se nakládaly vozy a kočáry a sedlali koně. Většina stanů již byla stržená. Vznešená paní Rosana vyjela k severu, její praporec se nesl v čele kolony dost velké, aby mezi bandity vyvolala hrůzu a Shaidy alespoň přiměla se zamyslet. Ale nestačilo to, aby začala mít pitomé nápady, zvlášť když polovina vojáků byli Gueyamovi a Maraconnovi družiníci a obránci Kamene. Totéž platilo pro Spirona Narettina, který jel k východu přes vysoký hřeben s tolika svými leníky, jako měl rytířů a mužů ostatních členů rady devíti, nemluvě o stovce pěšáků a několika z těch, kteří se včera vzdali v lesích za tím hřebenem. Překvapivě velké množství z nich si vybralo Draka Znovuzrozeného, ale Rand jim nevěřil natolik, aby je nechal pohromadě. Tolmeran jel na jih se stejně smíšeným oddílem a další vytáhnou, jakmile budou mít vozy naložené. Každý jiným směrem a nikdo se nebude moci spoléhat na muže za sebou natolik, aby udělal víc, než jen plnil Randovy rozkazy. Přivést do Illianu mír bylo důležité, ale každý pán i každá paní litovali, že jsou posíláni pryč od Draka Znovuzrozeného, a říkali si, jestli to znamená, že zklamali jeho důvěru. I když několik z nich mohlo taky napadnout, proč si u sebe některé nechává. Rosana se rozhodně tvářila zamyšleně.

"Tvá starost mě dojímá," řekl Weiramonovi, "ale kolik osobních strážců jeden člověk potřebuje? Nehodlám začít válku." Dobrý postřeh, pravda, ale tahle válka už probíhala. Začala ve Falme, pokud ne dřív. "Ať se tví lidé připraví."

Kolik jich zemřelo pro mou pýchu? zaúpěl Luis Therin. Kolik jich zemřelo pro mé chyby?

"Můžu se aspoň zeptat, kam jedeme?" zeptal se Weiramon skoro rozčileně vzápětí.

"Do města," odsekl Rand. Nevěděl, kolik lidí zemřelo kvůli jeho chybám, ale žádný kvůli jeho pýše. Tím si byl jistý.

Weiramon otevřel pusu, očividně byl zmatený, protože nevěděl, jestli míní Tear a Illian, nebo možná dokonce Cairhien, ale Rand mávl Dračím žezlem, až zelenobílé střapce zavlály. Přál si, aby jim mohl bodnout Luise Therina. "Nehodlám tu sedět celý den, Weiramone! Jdi ke svým mužům!"

O hodinu později se chopil pravého zdroje a chystal se udělat průchod pro cestování. Musel potlačovat závrať. Poslední dobou se ho zmocňovala, kdykoliv se chopil nebo propouštěl jedinou sílu. Jen tak tak, že se v Tai'daišarově sedle nekymácel. S roztavenou špínou plující na saidínu, se zamrzlým šlemem, když se dotkl pravého zdroje, mu bylo na zvracení. Na chviličku viděl dvojitě, což mu málem znemožňovalo setkat tkanivo. Mohl si říct Dashivovi nebo Flinnovi i dalším, aby to udělali, ale Gedwyn a Rochaid drželi koně před desítkou černě oděných vojáků, kteří teď zrovna nebyli na výzvědách. Jen tam trpělivě stáli. A pozorovali Randa. Rochaid, jen o dlaň nižší než on a tak o dva roky mladší, byl také plným asha'manem a kabát měl taky z hedvábí. Usmíval se, jako by věděl něco, co nevěděli ostatní, a bavil se tím. Co věděl? O Seanchanech jistě, byť ne to, co s nimi Rand zamýšlel. Co jiného? Možná nic. Závrať ho rychle přešla a dvojité vidění nakonec také, jako vždycky, aspoň v posledních týdnech. Dokončil tkanivo, bez čekání pobídl koně a projel otvorem, který se před ním otevřel.

Město, kam měl namířeno, byl Illian, i když průchod ústil na sever od města. Přes Weiramonovy údajné starosti nikdy nechodil bez ochrany a sám. Vysokou hranatou dírou ve vzduchu na louky kousek od široké rozbahněné cesty vedoucí k Silnici severní hvězdy projely tři tisíce mužů. I když měl každý urozený pán jen hrstku ozbrojenců - pro muže uvyklé stát v čele tisíce nebo tisíců byla stovka hrstkou - sečetlo se to. Tairenové, Cairhieňané, Illiánci, obránci Kamene pod velením Tihery, rytíři s Marcolinem a asha'mani za Gedwynem. Aspoň asha'mani, kteří přišli s ním, Dashiva, Flinn a ostatní, se drželi těsně za Randem. Všichni až na Narishmu. Narishma se ještě nevrátil. Rand věděl, kde ho má hledat, ale stejně se mu to nelíbilo.

Všichni se drželi pohromadě. Gueyam, Maraconn a Aracome jeli s Weiramonem a víc sledovali Randa než to, kam jedou, a Gregorin Panar se třemi dalšími členy rady devíti se k sobě nakláněli a potichu si povídali. Semaradrid s hloučkem naštvaných cairhienských pánů za sebou Randa pozoroval stejně pozorně jako Tairenové. Rand si ty, které vzal s sebou, vybral stejně pečlivě jako ty, které poslal pryč, a ne vždy z důvodů, jež by mohli využít ostatní.
Kdyby se někdo díval, byla by to skvělá podívaná se všemi těmi barevnými praporci a plameny a malými con, které nosili Cairhieňané na zádech. Skvělá a velmi nebezpečná. Někteří proti němu kuli pikle. Zjistil, že Semaradridův rod Maravinů měl staré spojenectví s rodem Riatinů, který se proti němu v Cairhienu otevřeně vzbouřil. Semaradrid to spojení nepopřel, ale ani se o něm Randovi sám od sebe nezmínil. Rada devíti pro něj zase byla příliš nová, aby riskoval a nechal je všechny za sebou. A Weiramon byl trouba. Kdyby to bylo na něm, klidně by se mohl pokusit získat přízeň pána Draka tím, že by s vojskem vytáhl proti Seanchanům či Murandy nebo Světlo ví komu a kde. Byl příliš hloupý, aby si ho Rand nedržel na očích, příliš mocný, aby na něj zapomněl, a tak jel s Randem a považoval si to za čest. Byla skoro škoda, že nebyl dost hloupý, aby udělal něco, čím by si vysloužil popravu.
Za nimi pak jeli sloužící a vozy - nikdo nechápal, proč Rand poslal ostatní povozy jinam, a on to nehodlal vysvětlovat. Čí budou další uši, které to uslyší? - a potom dlouhá řada náhradních koní, vedených koňáky, a zástup mužů v otlučených kyrysech, které se zrovna nehodily ke koženým kazajkám pošitým rezavými ocelovými kolečky, s luky a kušemi a oštěpy, dokonce i píkami. Další z lidí, kteří poslechli povolání "urozeného pána Brenda" a rozhodli se, že beze zbraní se domů nevrátí. Vedl je muž s rýmou, s kterým Rand mluvil na kraji lesa. Jmenoval se Eagan Padros a byl mnohem bystřejší, než vypadal. Pro kmána bylo těžké se příliš pozvednout, ale Rand si ho zapamatoval. Ten chlapík odvedl své muže stranou, ale všichni se šťouchali a strkali, aby lépe viděli na jih.
Silnice severní hvězdy vedla rovně, jako když střelí, dlouhé míle hnědými blaty, jež obklopovala Illian. Byla to široká cesta z udusané hlíny, přerušovaná jen kamennými můstky. Vítr od jihu přinášel vůni moře a stopy z koželužen. Illian byl velké město, velké jako Caemlyn či Cairhien. Střechy pokryté taškami jasných barev a stovky vysokých věží se leskly ve slunci a bylo je vidět přes moře trávy, kudy se brodili dlouhonozí čápi a nad nímž s pronikavým křikem poletovala hejna bílých ptáků. Illian nepotřeboval hradby. Ne že by hradby proti němu posloužily.
To, že se o cestě do Illianu nezmínil, vyvolalo značné zklamání, i když si nikdo nestěžoval nahlas, aspoň ne tam, kde to Rand mohl slyšet. Přesto se dost lidí tvářilo zachmuřeně a kysele remcalo, když chvatně stavěli tábory. Jako většina velkých měst, i Illian byl vyhlášený exotickými záhadami, výčepy a ochotnými ženami. Aspoň mezi muži, kteří tam nikdy nebyli, i když to bylo jejich hlavní město. Nevědomost vždycky pověst města v takových věcech nafukovala. Ale zatím jenom Morr odcválal do města. Muži se narovnávali od zatloukání stanových kolíků a poutání koní a žárlivě se za ním dívali. Šlechtici se tvářili ostražitě a snažili se předstírat, že se nedívají.
Asha'mani s Gedwynem si Morra nevšímali a stavěli si tábor, který se skládal ze smolně černého stanu pro Gedwyna a Rochaida, a pak vymačkali hnědou trávu dosucha a rozložili si na ni pokrývky. Všechno pochopitelně dělali s pomocí jediné síly. Všechno tak dělali, ani se nenamáhali připravit ohně na vaření. Pár lidí je sledovalo, když stan jako by vyskočil z vlastní vůle, ale většina se jen ujistila, co se děje, a pak se podívala jinam. Dva tři černě odění vojáci se dali do řeči.
Flinn a ostatní se ke Gedwynovi nepřipojili - měli své dva stany kousek od Randova - ale Dashiva zašel za "bouřným vůdcem" a "útočným vůdcem", kteří jen stáli opodál a občas vyštěkli rozkaz. Pár slov, a Dashiva se zase vracel, potřásal hlavou a cosi si rozzlobeně mumlal. Gedwyn a Rochaid nebyli zrovna příjemný párek. Což bylo dobře.
Rand zašel do stanu a plně oblečený se rozvalil na kavalec a zíral na strop. Na vnitřní straně na falešném stropě z hedvábí byly vyšité včely. Hopwil mu přinesl cínový korbel se svařeným vínem - Rand si sluhy nevzal - ale víno chladlo na psacím stole. Rand přemýšlel. Dva tři dny, a Seanchané dostanou pěkný výprask. Pak zpátky do Cairhienu, aby zjistil, jak pokračuje vyjednávání s Mořským národem, co má v plánu Cadsuane - byl jí dlužen, ale stejně měla něco za lubem! - a možná ukončil pozůstatky povstání. Dostali se Caraline Damodredovna a Darlin Sisnera v tom zmatku pryč? Kdyby do svých rukou dostal vznešeného pána Darlina, mohl by ukončit povstání v Tearu. Andor. Jestli jsou Mat a Elain v Murandy,

tak potrvá nejméně pár týdnů, než se bude Elain moci ucházet o Lví trůn. Jakmile to udělá, bude se muset držet od Caemlynu dál. Ale musel si promluvit s Nyneivou. Mohl by očistit saidín? Mohlo by to fungovat. Taky by to mohlo zničit svět. Luis Therin ječel hrůzou. Světlo, kde je Narishma?
Přihnala se cemaros, takhle blízko moře ve vší své zuřivosti. Do stanu bušil déšť jako paličky do bubnu. Blesky vytvářely ve vchodu modrobílé světlo, hrom duněl a znělo to, jako by se bortily hory.
A vtom do stanu vstoupil Narishma, promočený až na kůži, tmavé vlasy přitisknuté k hlavě. Dostal rozkaz za každou cenu se vyhnout pozornosti. Jemu nikdo nepochleboval. Promočený kabát měl obyčejný, z hnědého sukna, a tmavé vlasy měl jen stažené, ne spletené do copů. Dokonce i bez zvonečků přitahovaly u muže vlasy do pasu pozornost. Taky se mračil a pod paží nesl válcovitý ranec převázaný šňůrou, silnější než noha, jako malý kobereček.
Rand vyskočil a ranec mu bez řečí sebral. "Neviděl tě někdo?" vyptával se. "Proč ti to trvalo tak dlouho? Čekal jsem tě už včera v noci!"
"Chvíli mi trvalo vymyslet, co musím udělat," opáčil Narishma klidně. "Neřekl jsi mi všechno. Skoro jsi mě zabil."
To bylo směšné. Rand mu pověděl všechno, co potřeboval vědět. Byl si tím jistý. Nemělo smysl někomu důvěřovat, jen aby ho pak nechal umřít a všechno tím zničil. Opatrně si ranec strčil pod kavalec. Ruce se mu třásly touhou ho rozbalit, ujistit se, že v něm je to, pro co Narishmu poslal. Ten muž by se neopovážil vrátit, pokud by to tam nebylo. "Sežeň si pořádný kabát, než se připojíš k ostatním," řekl. "A Narishmo..." Narovnal se a upřeně se na druhého muže zadíval. "Jestli o tom někomu jen cekneš, tak tě opravdu zabiju."
Zabiju celý svět, chechtal se Luis Therin opovržlivě. Nebo zoufale. Já zabil celý svět a ty můžeš taky, když se budeš trochu snažit.
Narishma se pěstí udeřil do prsou. "Jak přikazuješ, můj pane Draku," řekl kysele.
Časně ráno se tisíc mužů z dračí legie vydalo z Illianu po Silnici severní hvězdy za rachotu bubnů. Oblohu zakrývala hustá šedá mračna a vál ostrý vítr od moře, až praporce vlály, a ohlašoval další bouřku. Legie přitahovala pozornost ozbrojenců v táboře, protože muži měli namodro natřené andorské přilby a dlouhé modré kabátce s rudozlatým drakem na prsou. Modrý plamen s drakem měl číslo pro každou z pěti setnin. Legionáři byli v mnoha věcech jiní. Například měli kyrysy, ale pod kabáty, aby byli vidět draci - což byl také důvod, proč měly kabáty zapínání po straně - a každý měl krátký meč u pasu a ocelí zpevněnou kuši. Všichni šli stejným krokem. Důstojníci v čele byli opěšalí a na přílbách měli vysoké rudé chocholy. Jediní koně byl Morrův myšák v čele a soumaři vzadu.
"Pěší," zamumlal Weiramon a plácl se otěžemi do dlaně. "Ať shoří moje duše, pěšáci nejsou k ničemu. Při prvním útoku se rozutečou. Dřív." První vojáci uhnuli ze silnice. Pomáhali dobýt Illian a nerozutekli se.
Semaradrid kroutil hlavou. "Nemají píky," remcal. "Viděl jsem, jak se pěšáci s dobrým velením udrželi, s píkami, ale bez nich..." Znechuceně zaprskal.
Gregorin Panar, třetí jezdec za Randem, zarytě mlčel. Možná že neměl předsudky vůči pěchotě - i když v tom případě by byl jedním z hrstky šlechticů, kteří je neměli - ale snažil se nemračit. Teď už všichni věděli, že muži s draky na prsou nosí zbraně, protože se rozhodli jít za Randem, jít za Drakem Znovuzrozeným, a žádný jiný důvod neměli. Illiánci si říkali, kam asi jdou, že tam Rand chce mít legii a nechce, aby to rada devíti věděla. Vlastně po něm Semaradrid úkosem pokukoval. Jenom Weiramon byl příliš hloupý, aby přemýšlel.
Rand otočil Taťdaišara. Narishmův balíček převinul do tenčího rance a měl ho uvázaný pod levým třmenem. "Zrušte tábor, vyrážíme," řekl třem šlechticům.
Tentokrát nechal průchod splést Dashivu. Ten se na něj zamračil a cosi si pro sebe mumlal - z nějakého důvodu se tvářil uraženě! - a Gedwyn a Rochaid těsně vedle sebe se sardonickými úsměvy přihlíželi, když se čára stříbrného světla otočila a vytvořila díru do nicoty. A pozorovali Randa spíš než Dashivu. No, ať se koukají. Jak často mohl uchopit saidín a riskovat, že dostane závrať, než skutečně omdlí? Nesmělo se to stát tam, kde by ho mohl někdo vidět.
Tentokrát je průchod dovedl na širokou silnici vytesanou nízkým zalesněným podhůřím na západě. Nemarellinské hory. Nevyrovnaly se pohoří Oparů a už vůbec ne Páteři světa, ale byly temné a přísné,

ostré štíty oddělující západní pobřeží Illianu. Za nimi ležela Kabalská hlubina a za ní...
Muži hory brzy poznali. Gregorin Panar se rozhlédl a spokojeně kývl. Ostatní tři radní a Marcolin u něho zastavili koně, aby se poradili, a z průchodu zatím stále vyjížděli další jezdci. Semaradridovi a Tiherovi to došlo rychle a také se tvářili, že konečně pochopili.
Stříbrná cesta vedla z města do Lugardu a po ní probíhal veškerý vnitrozemský obchod se západem. Taky existovala Zlatá cesta vedoucí do Far Maddingu. Cesty a jména vznikly v dobách před založením Illianu. Za staletí tu projel bezpočet vozů a prošel bezpočet koní a lidí a povrch byl udusaný, takže cemaros jim příliš neublížily. V Illianu bylo jen pár spolehlivých silnic, kudy se v zimě mohly přesunovat větší oddíly. Všichni věděli, že v Ebú Daru jsou Seanchané, i když v hodně příbězích to byli spíš horší bratranci trolloků. Pokud Seanchané chtěli napadnout Illian, Stříbrná cesta byla vhodným místem pro obranu.
Semaradrid a ostatní si mysleli, že vědí, co Rand plánuje: musel zjistit, že Seanchané přicházejí, a asha'mani tu byli, aby je zničili, až přijdou. Vzhledem k příběhům o Seanchanech nikomu zřejmě moc nevadilo, že nebude mít moc práce. Weiramonovi to ovšem musel vysvětlit Tihera a to ho rozčílilo, i když se to snažil zakrýt velkolepým proslovem o moudrosti pána Draka a vojenském géniu Jitřního pána, k čemuž přihodil, jak on osobně povede první útok proti těmto Seanchanům. Hlupák, jako když vyšije. S trochou štěstí všichni ostatní, kteří se dozvěděli o shromáždění na Stříbrné cestě, nebudou o moc chytřejší než Semaradrid a Gregorin. S trochou štěstí se to nikdo důležitý nedozví, než bude příliš pozdě.
Rand se utábořil a čekal, usoudil, že to bude jen den dva, ale jak čas běžel, začal si říkat, zda ze sebe neudělal stejně velkého hňupa, jako byl Weiramon.
Většina asha'manů pátrala po Illianu, Tearu a Maredské pláni po zbytku těch, které Rand chtěl. Hledali v cemaros. Průchody a cestování byly užitečné, ale i asha'manovi chvíli trvalo, než našel, co hledal, když lijavec skryl všechno, co bylo dál než padesát kroků, a bláto téměř udusilo klevety. Pátrající asha'man mohl minout svou kořist jen na necelou míli, jen aby po návratu zjistil, že už zase vyrazila na cestu. Někteří museli jít dál, když hledali lidi, kteří nechtěli, aby je někdo našel. Než dorazily první zprávy, uběhlo několik dní.
K Weiramonovi se připojil vznešený pán Sunamon, nevychovaný tlusťoch - aspoň k Randovi se choval neuctivě. Ulízaný, v hedvábném kabátě, stále se culil a vyhlašoval svou věrnost, ale proti Randovi intrikoval tak dlouho, že to nejspíš dělal už i ve spánku. Přijel vznešený pán Torean, s tváří sedláka a obrovským majetkem, a koktal, jaká je to čest opět vyjet po boku pána Draka. Toreana ze všeho nejvíc zajímalo zlato, snad kromě výsad, jež Rand odebral všem tairenským šlechticům. Zvlášť mu vadilo, že v táboře nejsou žádné služebné a v blízkosti není žádná vesnice s povolnými selkami. Torean proti Randovi intrikoval stejně často jako Sunamon. Možná víc než Gueyam, Maraconn a Aracome.
A byli tady další. Bertome Saighan, malý, drsně pohledný muž s vyholeným čelem. Po smrti své sestřenky Colavaere prý moc netruchlil jak proto, že se tím stal hlavou rodu Saighan, tak proto, že ji Rand dal údajně popravit. Nebo zavraždit. Bertome se klaněl a usmíval, ale tmavé oči měl stále chladné. Někteří lidé tvrdili, že svou sestřenici měl velice rád. Ailil Riatin přišla, štíhlá, důstojná žena s velkýma tmavýma očima, již ne mladá, ale docela hezká, a tvrdila, že její ozbrojence vede kopinický kapitán a ona nijak netouží vytáhnout do pole. Rovněž tvrdila, že je věrná pánu Drakovi. Ale její bratr Toram vznesl nárok na trůn, který Rand chtěl pro Elain, a šuškalo se, že ona pro Torama udělá cokoliv na světě. Dokonce by se i spojila se svými nepřáteli. Aby škodila nebo špehovala. Nebo obojí. Objevili se Dalthanes Annallin, Amondrid Osiellin a Doressin Chuliandred, kteří podporovali Colavaere, když se zmocnila Slunečního trůnu a oni si mysleli, že se Rand do Cairhienu už nikdy nevrátí.
Cairhieňané a Tairenové přicházeli jeden po druhém, s padesáti až stovkou družiníků. Muži a ženy, jimž důvěřoval ještě méně než Gregorinovi a Semaradridovi. Většinou mužům, ne že by ženy považoval za méně nebezpečné - tak velký trouba nebyl, žena dokázala zabít dvakrát rychleji než muž a obvykle k tomu potřebovala mnohem méně důvodů! - ale proto, že se nedokázal přimět vzít nějakou ženu, kromě těch nejnebezpečnějších, tam, kam šel. Ailil se mohla mile usmívat, zatímco zvažovala, kam člověku vrazit nůž mezi žebra. Anaiyella, hubená ufňukaná vznešená paní, která docela dobře předváděla krásnou husu, se vrátila do Tearu z Cairhienu a začala se otevřeně hlásit o zatím neexistující tairenský trůn. Možná byla hloupá, ale podařilo se jí získat značnou podporu jak mezi šlechtici, tak mezi kmány.

A tak je shromáždil všechny, všechny lidi, kteří byli příliš dlouho mimo jeho dohled. Nemohl na ně dávat pozor neustále, ale nemohl si dovolit, aby zapomněli, že se čas od času dívá. Shromáždil je a čekal. Dva dny. Skřípal zuby a čekal. Pět dní. Osm.
Déšť bušil do stanového plátna, když konečně dorazil poslední muž, na něhož čekal.
Davram Bashere vytřepal proudy vody z naolejované pláštěnky, znechuceně si foukl do hustých, prošedivělých knírů a přehodil pláštěnku přes židli. Byl malý, s velkým nosem, a vypadal větší, než byl. Ne proto, že by se naparoval, ale proto, že považoval za dané, ze je stejně velký jako kterýkoliv jiný z přítomných, a ostatní ho tak brali. Aspoň ti moudří. Za opasek s mečem měl nedbale zastrčenou slonovinovou hůl s vlčí hlavou vrchního maršála Saldeie, již si vysloužil na bitevních polích i u mnoha poradních stolů. Byl jedním z mála lidí, jimž Rand bezvýhradně věřil.
"Vím, že nemáš rád vysvětlování," řekl Bashere, "avšak menší osvětlení by se hodilo." Upravil si meč, rozvalil se do křesla a přehodil nohu přes lenoch. Vždycky vypadal vyrovnaný, ale uměl se pohnout rychle jako blesk. "Ten asha'man mi nechtěl povědět víc, než že jsi mě potřeboval už včera, ale prý si nemám vzít víc než tisíc mužů. Měl jsem jich s sebou jenom pět set, ale přivedl jsem je všechny. Nemůže to být bitva. Půlka erbů, co jsem venku viděl, patří lidem, kteří by si raději ukousli jazyk, kdyby za tebou uviděli někoho s nožem, a ostatní by se nejspíš snažili odvést tvou pozornost. Teda pokud by toho chlápka s nožem nenajali oni."
Rand seděl jen v košili za psacím stolem a unaveně si přitiskl dlaně na oči. Když neměl Boreane Carivinovou, knoty v lampách nebyly řádně zastřižené a ve vzduchu se vznášel kouř. Kromě toho byl skoro celou noc vzhůru a probíral se v mapách na stole. Mapách jižní Altary. Ani dvě se neshodovaly.
"Jestli chceš táhnout do bitvy," řekl Basheremu, "tak kdo by měl raději zaplatit účet u řezníka než lidé, kteří tě chtějí mít mrtvého? A stejně tuhle bitvu nevyhrají vojáci. Ti jenom mají zabránit ostatním dostat se k asha'manům. Co si o tom myslíš?"
Bashere frkl, až mu zavlály kníry. "Myslím, že je to jedovatá kaše, to si myslím. Někdo se s ní udáví. Světlo dej, ať to nejsme my." A pak se zasmál, jako by to byl skvělý vtip.
Luis Therin se smál taky.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Houstnoucí mračna

V hustém mrholení Randovo malé vojsko v zástupech táhlo po nízkých pahorcích v podhůří Nemarellin. Hory byly temné a ostře se rýsovaly proti obloze na západě. Nebylo třeba být otočený směrem, kterým hodlal cestovat, ale neudělat to by Randovi připadalo divné. Přestože pršelo, mraky řídly a brzy jimi pronikalo překvapivě jasné sluneční světlo. Nebo možná po tom nedávném šeru den vypadal jasný.
V čele čtyř zástupů byli Bashereho Saldejci v pytlovitých kalhotách, beze zbroje, v krátkých kabátech, stojící trpělivě vedle svých zvířat pod lesem blyštivých hlavic kopí. Zbylých pět zástupů vedli modrokabátníci s draky na prsou, pod velením podsaditého mrňouse Jaka Masonda. Masond se pohyboval překvapivě rychle, ale teď stál úplně nehybně, rozkročený a s rukama sepjatýma za zády. Jeho muži byli na místě, stejně jako obránci a rytíři, kteří byli nabručení, protože museli jít až za pěchotou. Byli to hlavně šlechtici a jejich zbrojnoši a nejistě přešlapovali, jak nevěděli, kam jít. Kopyta i boty vázly v hustém blátě, v němž se utápěly i vozy. Seřadit skoro šest tisíc promočených mužů, kteří byli stále mokřejší, chvíli trvalo. Nemluvě o povozech se zásobami a náhradních koních.
Rand si oblékl svůj nejlepší kabát, takže se na první pohled odlišoval. S pomocí jediné síly olízl Dračí žezlo, takže se lesklo jako zrcadlo, a totéž provedl s Mečovou korunou, zlato se jen blyštělo. Pozlacená

přezka s drakem na opasku zachytávala světlo, stejně jako zlaté krumplování na modrém hedvábném kabátci. Zalitoval, že sundal drahokamy, které kdysi zdobily jílec meče a pochvu. Tmavá kančí kůže sloužila dobře, ale tu mohl nosit každý ozbrojenec. Ať lidé vědí, kdo je. Ať Seanchané vědí, kdo je přišel zničit.
Seděl na Tai'daišarovi a netrpělivě pozoroval šlechtice na kopcích. O kousek dál seděli Gedwyn a Rochaid na koních před svými muži, stojícími v dokonalém čtverci, zasvěcení v předních řadách a vojáci seřazení za nimi. Vypadali, jako kdyby se chystali na přehlídku. Mnoho jich mělo šedé nebo žádné vlasy, jiní byli velice mladí - několik dokonce tak mladých jako Hopwil a Morr - ale všichni do jednoho byli dost silní, aby vytvořili průchod. Tak zněl požadavek. Flinn a Dashiva čekali za Randem v neuspořádaném hloučku s Adleym, Morrem, Hopwilem a Narishmou. Praporce drželi dva ztepilí korouhevníci, jeden Tairen, druhý Cairhieňan, s kyrysy a přílbami a dokonce i ocelí zesílenými rukavicemi vyleštěnými do vysokého lesku. Karmínový Praporec Světla i dlouhý bílý Dračí praporec visely zplihle a kapalo z nich. Rand uchopil jedinou sílu ve svém stanu, kde si nikdo nevšimne, že se na okamžik zapotácel, a řídký déšť nyní dopadal na palec od něj a jeho koně.
Špína saidinu byla dnes zvlášť hustá, odporný páchnoucí olej, který mu pronikal přes póry až do kostí. Až do duše. Myslel si, že si na ten hnus zvykl, jenže dneska se mu z něj dělalo zle, byl silnější než zamrzlý oheň, roztavený mráz samotného saidinu. Teď pravý zdroj držel, kolik nejvíc udržel, přijímal hnus, aby se vyhnul nové nevolnosti, když se ho chopil. Mohlo by to být nebezpečné, kdyby dovolil, aby ho nevolnost rozptylovala v tomhle zápase. Možná to bylo nějak spojené se závratěmi. Světlo, ještě se nesměl zbláznit a nesměl zemřít. Ještě ne. V sázce bylo příliš mnoho.
Levou holeň přitiskl Tai'daišarovi k boku, jenom aby cítil ranec přivázaný mezi třmenem a šarlatovou čabrakou. Kdykoliv to udělal, po prázdnotě se cosi zavlnilo. Předtucha a možná i strach. Valach byl dobře vycvičený, a tak začal obrat doleva, ale Rand ho zase srovnal. Kdy se ti šlechtici konečně seřadí? Netrpělivě skřípal zuby.
Vzpomínal si, jak, když byl malý, muži se smáli, že když padá déšť a zároveň svítí slunce, Temný dává výprask Semirhage. Ale někteří se smáli nervózně a hubený dědek Cenn Buie vždycky prskal, že potom bude Semirhage dožraná a přijde si pro malý kluky, kteří se pletou do cesty starším. Což stačilo, aby malý Rand utekl. Teď si přál, aby si pro něj přišla, hned teď a tady. Donutil by ji plakat.
Semirhage nedonutí nic plakat, podotkl Luis Therin. Ona donutí plakat ostatní, sama ale nebude.
Rand se potichu zasmál. Kdyby přišla dnes, tak by ji donutil až k pláči. Ji i ostatní Zaprodance, všechny dohromady, kdyby přišli dnes. A zcela jistě donutí k pláči Seanchany.
Ne všechny jeho rozkazy potěšily. Sunamonovi zmizel úlisný úsměv z tváře, kdykoliv si myslel, že se Rand nedívá. Torean měl v sedlových brašnách láhev, nepochybně žitnou, možná i několik láhví, protože pil bez ustání a pití mu zřejmě nedocházelo. Semaradrid, Marcolin a Tihera se objevili před Randem s námitkami a vážnou tváří. Před pár lety by skoro šest tisíc mužů stačilo na libovolnou válku, ale oni už viděli vojska čítající desítky tisíc bojovníků, stovky tisíc, jako za časů Artuše Jestřábí Křídlo, a proti Seanchanům jich chtěli mít mnohem víc. Rand je prostě poslal pryč. Nechápali, že zhruba padesátka asha'manů je dost velké kladivo na každého. Pomyslel si, co by asi řekli, kdyby jim sdělil, že on sám je dost velké kladivo. Napadlo ho, že to udělá sám. Ještě by na to mohlo dojít.
Dostavil se Weiramon. Nelíbilo se mu, že má dostávat rozkazy od Bashereho, ani skutečnost, že jedou do hor - v horách se těžko prováděl rázný jezdecký útok - a ještě pár dalších věcí - Rand si byl jistý, že toho je víc - ale on ho prostě nepustil ke slovu.
"Ten Saldejec si zřejmě myslí, že bych měl jet na pravém křídle," vztekal se Weiramon a kroutil se, jako by pravé křídlo z nějakého důvodu znamenalo velkou urážku. "A pěšky, můj pane Draku. Vážně si myslím -"
"Já si myslím, že bys měl připravit svoje muže," pronesl Rand chladně. Část chladu pocházela z toho, jak se vznášel v prázdnotě. "Nebo nebudeš na žádném křídle." Myslel tím, že ho klidně nechá tady, když nebude připravený včas. Takový hlupák by určitě nemohl nadělat moc potíží, kdyby zůstal na tak odlehlém místě jen s několika ozbrojenci. Rand bude zpátky dřív, než by se Weiramon stačil dostat někam dál.
Ale Weiramonovi se vytratila krev z obličeje. "Jak můj pán Drak velí," vyhrkl rázně a koně otočil dřív,

než domluvil. Dnes měl vysokého ryzáka.
Před Randem zastavila urozená paní Ailil v doprovodu vznešené paní Anaiyelly, což byla dost zvláštní dvojice, a nejen proto, že se jejich státy ze srdce nenáviděly. Ailil byla na Cairhieňanku vysoká a všechno na ní působilo důstojně a přísně, od zvednutého obočí přes pohyb ruky v rudé rukavičce po to, jak měla rozložený pršiplášť s perlovým límcem přes zadek své kouřově šedé klisny. Na rozdíl od Semaradrida, Marcolina, Weiramona a Tihery při pohledu na kapky klouzající kousek od něj a jeho koně ani nemrkla. Anaiyella mrkla. A nadechla se. A zasmála se, což zakryla dlaní. Anaiyella byla krasavice, pružná a snědá, na límci pršipláště měla rubíny a ještě výšivku zlatou nití, ale tím veškerá podobnost s Ailil končila. Anaiyella byla samá přemrštěná elegance a uculování. Když se uklonila, i její bělouš ohnul přední nohy. Energické zvíře se rádo předvádělo, ale Rand usoudil, že mu schází výdrž. Stejně jako jeho paní.
"Můj pane Draku," řekla Ailil, "musím znovu předložit důrazný protest vůči tomu, že se musím účastnit této... výpravy." Hlas měla chladný a neutrální, ale ne přímo nepřátelský. "Pošlu své družiníky, kam přikážeš a kdy, ale rozhodně se netoužím dostat do víru bitvy."
"Ach ne," dodala Anaiyella s půvabným zachvěním. Dokonce i její hlas zněl uculeně! "Bitvy jsou ohavné. Alespoň to tvrdí můj vrchní podkoní. Přece nás do toho nebudeš nutit, můj pane Draku! Slyšely jsme, že na ženách ti zvlášť záleží. Viď, Ailil?"
Rand byl tak užaslý, že se prázdnota zbortila a saidín zmizel. Do vlasů a za límec mu začaly stékat kapky deště, ale on se musel chytit vysoké sedlové hrušky, aby se udržel v sedle, a místo dvou uviděl čtyři ženy. Kolik toho vědí? Ony to slyšely? Kolik lidí to ví? Jak to mohl někdo zjistit? Světlo, povídalo se o něm, že zabil Morgasu, Elain, Colavaere a nejspíš ještě stovku dalších žen, a každou horším způsobem než tu předchozí! Polkl žluč. Saidín tomu byl na vině jen částečně. Ať shořím, kolik špehů mě sleduje?
Mrtvi hlídají, zašeptal Luis Therin. Mrtví nikdy nezavřou oči. Rand se zachvěl.
"Snažím se být na ženy milý," sdělil jim, když konečně zase mohl mluvit. Rychleji než muž a potřebuje mnohem méně důvodů. "Proto vás chci mít příštích několik dní při sobě. Ale jestli se vám to opravdu tolik nelíbí, můžu s vámi poslat jednoho asha'mana.V Černé věži budete v bezpečí." Anaiyella půvabně zakvičela a zesinala.
"Děkuji, ne," pravila Ailil po chvíli naprosto klidně. "Asi se poradím se svým kopinickým kapitánem, abych věděla, co mám očekávat." Ale ještě neodjela a úkosem se podívala na Randa. "Můj bratr Toram je... unáhlený, můj pane Draku. Někdy zbrklý. Já však ne."
Anaiyella se na Randa přesladce usmála a lehce se zavrtěla, než odjela za Ailil, ale jakmile k němu byla zády, kopla koně a pobídla ho bičíkem a druhou ženu rychle předjela. Její bělouš dokázal pozoruhodně zrychlit.
Konečně bylo všechno připraveno, zástupy seřazené.
"Začni," rozkázal Rand Gedwynovi, jenž otočil koně a začal štěkat rozkazy na své muže. Osm zasvěcených popojelo dopředu a sesedlo na místě, jež si zapamatovali. Otočili se tváří k horám. Jeden z nich byl Randovi povědomý, prošedivělý chlapík a jeho špičatá tairenská bradka vypadala na vráscité tváři sedláka dost nepatřičně. Osm svislých čar ostrého modrého světla se otočilo v otvory, ve kterých byla vidět různá místa v řídce zalesněném horském údolí, zvedajícím se do prudkého průsmyku. V Altaře. Ve Venirských horách.
Zabij je, žadonil ubrečený Luis Therin. Jsou příliš nebezpeční, aby mohli žít! Rand ho bezmyšlenkovitě zahnal. Když usměrňoval jiný muž, často to u Luise Therina vyvolalo tuhle reakci, dokonce i když se jen objevil muž, jenž to dokázal. Rand už ani nepřemýšlel proč.
Vydal rozkaz a Flinn překvapeně zamrkal, než se připojil k řadě a setkal devátý průchod. Žádný nebyl tak velký, jako zvládl Rand, ale každým by projel vůz. Chtěl to udělat sám, jenže nechtěl riskovat a uchopit saidín opět všem na očích. Všiml si, že ho Gedwyn s Rochaidem pozorují, a oba se usmívali stejně vědoucím způsobem. Dashiva se taky díval, mračil se a pohyboval rty v samomluvě. Představoval si to jenom, nebo po něm pokukoval i Narishma? A Adley? I Morr?
Rand se mimoděk zachvěl. Nedůvěra Gedwyna a Rochaida byla přirozená, ale začíná ho klátit to, co Nyneiva nazývala strašáky? Jakýsi druh šílenství, ochromující podezírání každého kolem sebe? Byl tu jeden Coplin Benly, který byl přesvědčený, že se proti němu všichni spikli. Umřel hlady, když byl Rand ještě malý, protože se bál, že mu někdo otrávil jídlo.

Rand se sklonil nad Tai'daišarovu šíji a pobídl koně do největšího průchodu. Byl Flinnův, ale v té chvíli by klidně projel i tím, který udělal Gedwyn. Na altarskou půdu vjel jako první.
Ostatní ho rychle následovali, asha'mani nejdřív. Dashiva se zamračeně díval za Randem, Narishma rovněž, avšak Gedwyn začal okamžitě seskupovat své vojáky. Jeden po druhém se rozběhli, otevřeli si průchod a proběhli, koně táhli za sebou. Na svazích kolem údolí se objevovaly jasné záblesky otevírajících se a zavírajících průchodů. Asha'mani mohli na krátkou vzdálenost cestovat, aniž by si nejdřív zapamatovali okolí, a díky tomu se dokázali pohybovat rychleji, než kdyby jeli na koni. Zakrátko zůstali jen Gedwyn a Rochaid a zasvěcení, kteří drželi otevřené průchody. Ostatní se rozejdou na západ a budou pátrat po Seanchanech. Přišli Saldejci a nasedali na koně. Legionáři, s připravenými kušemi, odklusali do lesa. V této krajině se dokázali pohybovat stejně rychle jako jezdci na koních.
Když začal přicházet zbytek vojska, Rand vyjel do údolí směrem, jímž odešli asha'mani. Za ním se zvedaly vysokánské hory před Hlubinou a vršky na západě se táhly skoro až k Ebú Daru. Pobídl koně do cvalu.
Bashere ho dohonil, než se dostal k průsmyku. Jeho ryzák byl malý - většina Seanchanů jezdila na malých koních - ale rychlý. "Tady zřejmě žádní Seanchani nejsou," podotkl nedbale a hřbetem ruky si hladil kníry. "Ale mohli by být. Tenobia nejspíš brzy nechá narazit mou hlavu na kůl za to, že jdu za živým Drakem Znovuzrozeným, natož za mrtvým."
Rand se zamračil. Možná si měl vzít Flinna, aby mu hlídal záda, a Narishmu a... Flinn mu zachránil život, musel být věrný. Ale lidé se mohou změnit. A Narishma? I poté...? Mrazilo ho z toho, jak riskoval. Nebyli to strašáci. Narishma svou věrnost prokázal, ale stále znamenal šílené riziko. Tak šílené, jako utíkat před pohledy, o nichž si ani nebyl jistý, jestli jsou skutečné, utíkat tam, kde netušil, co ho čeká. Bashere měl pravdu, ale Rand se o tom nechtěl dál bavit.
Svahy vedoucí k průsmyku tvořila kamenná suť a balvany všech velikostí, ale mezi přírodním kamenem ležely omšelé kusy, jež musely kdysi tvořit obrovskou sochu. Na některých bylo jen vidět, že se jedná o opracovaný kámen, na jiných i další podrobnosti. Ruka s prsteny velká jako jeho hrudník svírala jílec meče s ulomenou čepelí širší než jeho dlaň. Velká hlava, ženská, celá popraskaná, s korunou jakoby tvořenou noži obrácenými jílcem dolů, a pár jich ještě bylo celých.
"Kdo to podle tebe byl?" optal se. Samozřejmě královna. I když v nějaké vzdálené minulosti nosili koruny i kupci a učenci, jenom vládcové a generálové si vysloužili sochy.
Bashere se otočil v sedle, aby si hlavu lépe prohlédl. "Sázím se, že královna Shioty," pravil nakonec. "Starší nebude. Jednou jsem viděl sochu z Eharonu a byla tak omšelá, že jsi nepoznal, jestli to původně byla žena či muž. Dobyvatelka, jinak by ji nepředváděli s mečem. A vzpomínám si, že v Shiotě dávali takovéhle koruny vládcům, kteří rozšířili hranice. Třeba tomu kdysi taky říkali Mečová koruna, co? Nějaká hnědá sestra by ti nejspíš řekla víc."
"Není to důležité," zabručel Rand podrážděně. Ty nože opravdu vypadaly jako meče.
Bashere stejně pokračoval, vraštil šedé obočí a tvářil se vážně. "Asi jásali, když ji viděli, nazývali ji nadějí Shioty, a možná tomu i věřili. Mohla být dokonce stejně obávaná a vážená jako později Artuš Jestřábí křídlo, ale teď možná ani hnědé sestry neznají její jméno. Až ty zemřeš, lidé začnou zapomínat, kdo jsi byl a co jsi vykonal či o co ses snažil. Každý nakonec zemře a na každého se nakonec zapomene, ale nemá smysl umřít dřív, než přijde tvůj čas."
"To ani nehodlám," odsekl Rand. Věděl, kde má zemřít, byť ne kdy. Aspoň si to myslel.
Koutkem oka zahlédl pohyb tam, kde kameny přecházely ve křoví a malé stromy. O padesát kroků dál vyšel na otevřené prostranství nějaký muž, zvedl luk a napjal tětivu až k líci. Všechno jako by se stalo naráz.
Rand prskl, otočil Taťdaišara a díval se, jak lučištník upravuje míření. Popadl saidín a sladký život i špína se do něj vlily zároveň. Zatočila se mu hlava. Byli tam dva lučištníci. Do hrdla mu stoupla žluč, jak se snažil ovládnout divoký, nekontrolovatelný příval jediné síly, jenž se mu snažil spálit kosti a zmrazit maso. Nedokázal to ovládnout. Měl co dělat, aby se udržel naživu. Zoufale se snažil pročistit si zrak, aby viděl na splétání pramenů, jež stěží dokázal vytvořit, jak se ho zmocnila nevolnost stejně silná jako jediná síla. Měl dojem, že slyší Bashereho křičet. Dva lučištníci vystřelili.
Rand měl zemřít. Na takovou vzdálenost by se trefil i kluk. Snad ho zachránilo to, že byl ta'veren. Když

lučištník vystřelil, téměř zpod nohou mu s pronikavým křikem vyletělo hejno šedokřídlých křepelek. Zkušeného střelce by to z míry nevyvedlo a on také téměř nehnul brvou. Rand cítil, jak se mu šíp téměř otřel o tvář.
Lučištníka náhle zasáhly ohnivé koule velké jako pěst. Ten vykřikl, když mu upadla ruka stále svírající luk. Další koule ho zasáhla do levého kolena. Muž se zaječením spadl.
Rand se naklonil ze sedla a začal zvracet. Jeho žaludek se snažil vyhodit každé jídlo, které kdy snědl. Prázdnota a saidín zmizely s prudkým cuknutím. Měl pocit, že bledne. Zhluboka se nadechl. Takhle propustit saidín by ho mohlo snadno zabít. Ale stále cítil pravý zdroj. Aspoň ho saidín nespálil. Aspoň normálně viděl. Byl tu jen jeden Davram Bashere. Ale nevolnost byla o trochu horší pokaždé, když uchopil saidín.
"Teď zjistíme, jestli z toho chlapíka zbylo dost, aby promluvil," řekl Basheremu. Nezbylo.
Klečel u něho Rochaid a klidně mrtvému prohledával potrhaný, zakrvácený kabát. Kromě scházející ruky a nohy měl mrtvý v hrudníku zčernalou díru velkou jako hlava. Byl to Eagan Padros. Nevidoucíma očima překvapeně hleděl k obloze. Gedwyn si těla u svých nohou nevšímal a místo toho se, chladný jako Rochaid, díval na Randa. Oba drželi saidín. Luis Therin kupodivu jen zasténal.
Na kamení zadusala kopyta a nahoru se přiřítil Flinn s Narishmou se stovkou Saldejců v závěsu. Když se přiblížili, Rand cítil jedinou sílu z prošedivělého dědy i z mládence. Oba od Dumajských studní značně zesílili. Tak to u mužů chodilo. Ženy zřejmě získávaly sílu hladce, muži náhlými skoky. Flinn byl silnější než Gedwyn či Rochaid a Narishmovi moc nescházelo. Prozatím. Nedalo se poznat, jak to skončí. Randovi se však žádný zdaleka nevyrovnal. Alespoň zatím ne. Nedalo se poznat, co přinese čas. Nebyli to strašáci.
"Zřejmě je moc dobře, že jsme se rozhodli jet za tebou, můj pane Draku." Gedwyn mluvil ustaraně na hranici posměchu. "Trpíš dnes ráno nevolnostmi?"
Rand jen zavrtěl hlavou. Nedokázal odtrhnout oči od Padrosovy tváře. Proč? Protože dobyl Illian? Protože byl ten muž věrný "urozenému pánu Brendovi"?
Rochaid vykřikl, vytáhl Padrosovi z kapsy kabátu kožený měšec a obrátil ho. Na zem se s cinkáním vysypaly zlaťáky. "Třicet korun," vyhrkl. "Tarvalonských korun. Není pochyb, kdo mu zaplatil." Zvedl jednu minci a hodil ji Randovi, ale ten se ji nenamáhal chytat a ona se mu odrazila od ruky.
"Všude se dá najít spousta tarvalonských peněz," podotkl Bashere klidně. "Půlka chlapů v tomhle údolí jich má pár po kapsách. Já taky." Gedwyn a Rochaid se po něm podívali. Bashere se usmíval, nebo aspoň předváděl zuby, ale někteří Saldejci se ošívali a sahali na své měšce.
Nahoře, kde se průsmyk trochu vyrovnával mezi příkrými svahy, se záblesk světla otočil a objevil se průchod, z něhož přiběhl Shienarec s uzlem na temeni a v prostém černém kabátě a za sebou táhl koně. První Seanchané tedy byli objeveni a nedaleko, jak se dalo soudit z jeho brzkého návratu.
"Je čas vyrazit," oznámil Rand Basheremu. Muž kývl, ale nehýbal se. Místo toho si prohlížel dvojici asha'manů u Padrose. Ti si ho nevšímali.
"Co s ním uděláme?" zeptal se Gedwyn a ukázal na mrtvolu. "Měli bychom ho poslat těm čarodějnicím zpátky."
"Nechte ho tu," řekl Rand.
Už jsi připravený zabíjet? chtěl vědět Luis Therin a vůbec nemluvil jako šílenec.
Ještě ne, pomyslel si Rand. Brzy.
Pobídl Tai'daišara a odcválal zpátky ke svému vojsku. Dashiva s Flinnem jeli za ním spolu s Basherem a stovkou Saldejců. Všichni se rozhlíželi po okolí, jako by čekali další pokus o vraždu. Na východě se mezi horami hromadila černá mračna, další cemaros. Brzy.
* * *
Tábor na kopci byl dobře rozložený, protékal tudy potok a byl odsud skvělý výhled na dlouhou horskou louku. Assid Bakuun na něho nebyl pyšný. Za třicet roků ve vždyvítězném vojsku postavil stovky táborů. To by spíš mohl cítit hrdost nad tím, že přejde místnost, aniž by upadl. Ani necítil pýchu na to, kde byl. Třicet let služby císařovně, kéž žije věčně, s občasným povstáním nějakého šíleného nafoukance dychtícího po Křišťálovém trůnu, strávil hlavně přípravou na tohle. Dvě pokolení se stavěly velké lodě pro návrat a vždyvítězné vojsko se cvičilo a připravovalo. Bakuun byl rozhodně pyšný, když se

dozvěděl, že má být jedním z Předběžníků. Jistě mu bylo možné odpustit sny o znovudobytí zemí ukradených pravým dědicům Artuše Jestřábí křídlo, dokonce i šílený sen o dokončení nového sjednocení, než přijde corenne. Jak se ukázalo, tak to zas tak šílený sen nebyl, ale ne tak, jak si představoval.

Do kopce se vracela patrola padesáti tarabonských kopiníků. Muži měli na kyrysech červené a zelené pruhy a husté kníry jim chránily kroužkové závěsy. Jeli dobře a dokonce i dobře bojovali, když měli slušné velitele. Desetkrát víc jich už připravovalo ohně na vaření nebo ošetřovalo koně, a tři patroly ještě byly venku. Bakuun nečekal, že bude velet potomkům zlodějů. Velitel patroly se mu hluboce poklonil, když ho míjel, ale další vojáci se klidně dál bavili tím svým podivným nářečím a mluvili příliš rychle, takže jim Bakuun rozuměl, jen když dával hodně dobrý pozor. Taky měli podivné představy o disciplíně.

Bakuun jen zakroutil hlavou a zamířil k velkému stanu sul'dam. Z nezbytnosti byl větší než jeho. Čtyři sul'dam seděly na stoličkách venku. Měly na sobě tmavomodré šaty s bleskem na sukni a během přestávky v dešti se těšily ze sluníčka. Slunce tu teď bylo vzácné. U nohou jim seděly šedě oděné damane a Nerith té své splétala vlasy. A taky na ni mluvila a ostatní se připojily a zasmály se. Náramek na konci stříbrného vodítka a'damu ležel na zemi. Bakuun kysele zavrčel. Doma měl oblíbeného vlkodava a dokonce s ním i mluvil, ale nikdy nečekal, že s ním Nip povede hovor!

"Není jí něco?" zeptal se Nerith nikoliv poprvé. "Je s ní všechno v pořádku?" Damane sklopila oči a zmlkla.

"Je v pořádku, kapitáne Bakuune." Nerith do hlasu dostala správnou dávku úcty, ale nic víc. Při řeči však pohladila damane po hlavě. "Ta nevolnost už pominula. Stejně to nebylo nic vážného. Nic, s čím by sis musel dělat starosti." Damane se třásla.

Bakuun znovu zavrčel. Podobnou odpověď dostal předtím. Ale v Ebú Daru se něco stalo a ne jen s touhle damane. Všechny sul'dam byly uzavřené jako ústřice - a urození samozřejmě nic neřeknou, ne někomu jako on! - ale slyšel, co se šeptalo. Všechny damane prý jsou nemocné nebo šílené. Světlo, jakmile bylo město zabezpečeno, neviděl, že by kolem Ebú Daru nějakou použili, dokonce ani pro vítěznou přehlídku nebeských světel, a kdo kdy něco takového slyšel!

"No, doufám, že je..." začal a odmlčel se, protože z průsmyku na východě přiletěl raken. Aby získal výšku, musel mocně bít kožnatými křídly, a nad kopcem se najednou naklonil a provedl těsný kruh, přičemž se otočil kolem jednoho křídla. K zemi se, zatížený olověnou koulí, snášel tenký rudý fábor. Bakuun spolkl nadávku. Létavci se jako obvykle předváděli, ale jestli tihle dva při doručení zprávy z výzvěd zraní někoho z jeho mužů, stáhne z nich kůži bez ohledu na to, za kým kvůli tomu bude muset jít. Nerad by bojoval bez létavců, kteří získávali zprávy, ale byli rozmazlovaní jako oblíbení mazlíčci nějakého urozence.

Fábor padal jako kámen. Olůvko dopadlo na zem a odrazilo se těsně vedle kurýrní tyče, která byla příliš vysoká, aby ji spouštěli, pokud nebylo třeba poslat nějakou zprávu. Navíc když byla dole, obvykle na ni šlápl nějaký kůň a rozbil ji.

Bakuun zamířil ke svému stanu, ale první poručík už na něj čekal se zabláceným fáborem a trubičkou se zprávou. Tiras byl kostnatý, o hlavu vyšší než Bakuun, s nešťastnými chlupy na bradě.

Hlášení bylo stočené v kovové trubičce a skrz tenký papír bylo málem vidět. Zpráva byla prostá. On sám se nikdy nemusel vézt na nějakém rakenovi či to'raken - Světlu budiž vzdáno díky a chvála císařovně, kéž žije věčně! - jenomže pochyboval, že je snadné psát v sedle přivázaném na zádech létajícího ještěra. Po přečtení zvedl víko malého táborového stolku a spěšně psal.

"Asi deset mil odsud je oddíl," sdělil Tirasovi. "Pětkrát či šestkrát větší než náš." Létavci občas přeháněli, ale obvykle ne o moc. Jak se tolik nepřátel dostalo tak daleko do hor, aniž by je někdo viděl? Viděl pobřeží na východě a raději by si zaplatil pohřební modlitby, než by se tam pokoušel přistát. Ať shoří jeho oči, létavci se vytahovali, že uvidí i blechu. "Není důvod si myslet, že o nás vědí, ale posily by mi nevadily."

Tiras se zasmál. "Dáme jim pocítit damane a pak by jich klidně mohlo být i dvacetkrát víc." Jedinou jeho skutečnou vadou byla přílišná sebedůvěra. Ale byl to dobrý voják.

"A co jestli mají pár... Aes Sedai?" opáčil Bakuun tiše a jméno téměř ani nezakoktal. Strčil zprávu zpět do trubičky spolu se svou krátkou zprávou. Nemohl uvěřit, že kdokoliv může nechat ty... ženské pobíhat

volně.
Z Tirasova výrazu bylo zřejmé, že si vzpomněl na ty příběhy o zbrani Aes Sedai. Rudý fábor za ním vlál, když odběhl.
Brzy byla trubička i fábor uvázané na kurýrní tyč a lehký vánek dlouhou rudou pentlí povlával patnáct kroků nad vrcholkem kopce. Raken k němu doletěl, roztáhl křídla a znehybněl. Létavice se zhoupla ze sedla a zůstala viset - hlavou dolů! - pod drápy rakena. Bakuunovi se z toho dělalo zle, když to viděl. Ale ona popadla fábor, tyč se ohnula, ona uvolnila trubičku se zprávou ze spony a vyškrábala se zpátky do sedla. Tvor pomalými kruhy stoupal do vzduchu.
Bakuun vděčně pustil rakena a létavce z hlavy a rozhlížel se po údolí. Bylo široké a dlouhé a téměř ploché kromě tohoto pahorku a obklopené příkrými zalesněnými svahy, kudy by prošla jen koza. S damane mohl rozsekat každý oddíl dřív, než by se dostal přes rozbahněnou louku. Ale předal zprávu dál. Jestli nepřítel zaútočí, dorazí dřív než posily, jimž to bude trvat nejméně tři dny. Jak se nepozorovaně dostali tak daleko?
Poslední bitvy sjednocení se sice odehrály před dvěma sty lety, ale některá z těch povstání nebyla bezvýznamná. Dva roky bojů v Marendalaru si vyžádaly třicet tisíc mrtvých a padesátkrát tolik jich bylo posláno na pevninu jako majetek. Vojáka udrželo naživu, když si všímal nesrovnalostí. Rozkázal zrušit tábor a zakrýt všechny stopy po něm a přesunul svůj oddíl do lesů. Na východě se hromadila temná mračna, další z těch prokletých bouří.

KAPITOLA DESÁTÁ

Válečná mlha, bitevní vřava

Prozatím nepršelo. Rand zavedl Tai'daišara kolem vyvráceného stromu ležícího na stráni a zamračil se na mrtvého, ležícího na zádech za kmenem. Chlapík byl pomenší, hranatý, tvář měl vráscitou a zbroj z překrývajících se modrých a zelených lakovaných destiček. Nevidomýma očima zíral na černá mračna a hodně se podobal Eaganu Padrosovi, až po tu chybějící nohu. Očividně důstojník. Meč vedle jeho ruky měl slonovinový jílec vyřezaný do podoby ženy a jeho lakovaná přílba se dvěma tenkými modrými chocholy připomínala obrovskou hmyzí hlavu.
Po celém svahu na pět set kroků daleko ležely vyvrácené a roztříštěné, místy i ohořelé kmeny. Také těla, muži se zpřelámanými hnáty či roztrhaní na kusy, jak úbočím projel saidín. Většina měla obličeje zakryté závěsy z kovových kroužků a na kyrysech namalované vodorovné pruhy. Žádné ženy, díky Světlu. Zranění koně byli dobiti, další věc, za kterou byl vděčný. Koně uměli neuvěřitelně hlasitě řičet.
Myslíš, že mrtvi nemluví? Luis Therin se chrčivě smál. Myslíš? Dál mluvil vztekle. Mrtví na mě vyjí!
Na mě taky, pomyslel si Rand smutně. Nemůžu si dovolit je poslouchat, ale jak je umlčíš? Luis Therin se rozplakal pro svou Ilienu.
"Velké vítězství," ozval se za Randem Weiramon a dodal: "Ale nebyla v tom velká čest. Staré způsoby jsou nejlepší." Rand měl kabát zdobený blátem, ale Weiramon vypadal stejně čisťounký jako na Stříbrné cestě. Přílba a zbroj se mu leskly. Jak se mu to podařilo? Taraboňané nakonec zaútočili, kopími a odvahou proti jediné síle, a Weiramon sám vedl útok, který je zlomil. Bez rozkazu, avšak následovali jej všichni Tairenové kromě obránců a dokonce i přiopilý Torean. A také Semaradrid a Gregorin Panar s většinou Cairhieňanů a Illiánců. Zůstat stát bylo těžké a všichni se chtěli porvat s něčím, nač si mohli opravdu sáhnout. Asha'mani by to byli dokázali rychleji. Ale nadělali by trochu víc svinstva.
Rand se bojů neúčastnil, jen seděl na koni tak, aby ho muži viděli. Bál se uchopit jedinou sílu.

Neodvažoval se ukázat ostatním svou slabost. Luis Therin už při pouhém pomyšlení na to zděšeně blábolil.
A stejně překvapivé jako Weiramonův nepošpiněný kabát bylo, že Anaiyella jela s ním a ani jednou se nezaculila. Tvářila se odmítavě. Zvláštní, že jí to nekazilo vzhled zdaleka tolik jako neustálé úsměvy. Sama se k útoku samozřejmě nepřipojila, stejně jako Ailil, ale Anaiyellin vrchní podkoní ano a teď byl dočista mrtvý, když ho do prsou zasáhlo tarabonské kopí. To se jí ani trochu nelíbilo. Ale proč doprovázela Weiramona? Prostě se jen Tairenové stahovali k sobě? Možná. Když ji Rand viděl naposledy, byla se Sunamonem.
Bashere na svém ryzákovi vyjel do svahu a vyhýbal se mrtvým, přičemž jim nevěnoval o nic větší pozornost než roztříštěnému kmeni či hořícímu pařezu. Přílbu měl pověšenou u sedla a rukavice zastrčené za pasem. Celou pravou stranu měl zablácenou a jeho kůň taky.
"Aracome je mrtvý," hlásil. "Flinn se ho pokoušel léčit, jenže podle mě tak už žít nechtěl. Zatím máme skoro padesát mrtvých a někteří ranění to možná nepřežijí." Anaiyella zbledla. Rand ji viděl u Aracoma, jak zvrací. Mrtví kmáni na ni velký dojem neudělali.
Na okamžik se ho zmocnila lítost. Ne kvůli ní, ani kvůli Aracomovi ne. Kvůli Min, byť ta byla v bezpečí v Cairhienu. Min předpověděla Aracomovu smrt, stejně jako Gueyamovu a Maraconnovu. Ať už viděla cokoliv, Rand doufal, že se to skutečnosti moc nepodobalo.
Většina asha'manských vojáků už byla zase na zvědech, ale na velké louce se z průchodů spletených Gedwynovými zasvěcenými hrnuly vozy se zásobami a remonty. Lidé, kteří s nimi přicházeli, se jen ohromeně rozhlíželi. Rozbahněná půda nebyla tak rozoraná jako na svazích, ale byly tu žčernalé brázdy, dva kroky široké a padesát dlouhé, vyryté v zhnědlé trávě, a zející jámy, které by ani kůň nepřeskočil. Damane zatím nenašli. Rand usoudil, že tady byla jen jedna. Větší počet by za daných okolností nadělal jen větší škody.
Lidé přecházeli kolem ohýnků, na nichž se vařil čaj a další věci. Tairenové, Cairhieňané a Illiánci se pro jednou mísili. Nejenom kmáni. Semaradrid popíjel s Gueyamem, který si unaveně přejížděl rukou po holé hlavě. U jednoho ohně dřepěli Maraconn a Kiril Drapaneos, podobný čápu, s hubeným obličejem a hranatě zastřiženou bradkou. Vypadalo to, že mastí karty! Torean měl kolem sebe kruh smějících se cairhienských urozených panáčků, i když se možná víc bavili tím, jak se kymácí a otírá si nos jako bramboru, než je ho vtipům. Legionáři se drželi stranou, ale přijali "dobrovolníky", kteří následovali Padrose za Praporcem Světla. Ti se tvářili ještě dychtivěji než předtím od chvíle, kdy zjistili, jak Padros zemřel. Legionáři jim ukazovali, jak změnit směr, aniž by se formace rozpadla jako hejno hus.
Flinn s Adleym, Morrem a Hopwilem byli u raněných. Narishma neuměl vyléčit víc než menší zranění, stejně jako Rand, a Dashiva ani to ne. Gedwyn a Rochaid rozprávěli stranou od ostatních na kopečku uprostřed údolí a drželi otěže svých koní. Na kopečku, kde měli Seanchany zastihnout nepřipravené, když se vyřítili z průchodů kolem něho. Skoro padesát mrtvých a další přibudou, ale bez Flinna a ostatních, kteří do jisté míry zvládali léčení, by jich bylo přes dvě stě. Gedwyn a Rochaid si nechtěli ušpinit ruce a šklebili se, když je k tomu Rand donutil. Jeden z mrtvých byl asha'manský voják a další asha'man, kulatolící Cairhieňan, seděl vedle ohně a tvářil se omámeně. Rand doufal, že je to jen kvůli tomu, jak mu téměř pod nohama vybuchla země a jeho to vyhodilo do vzduchu.
Ailil se radila se svým kopinickým kapitánem, bledým mužíkem jménem Denharad. Jejich koně se skoro dotýkali a oni se občas podívali na Randa. Co to kují za pikle?
"Příště si povedeme líp," zamumlal Bashere, přelétl pohledem údolí a potřásl hlavou. "Nejhorší chybou je udělat tutéž chybu dvakrát, a to my neuděláme."
Weiramon ho zaslechl a opakoval to, ale s použitím dvacetkrát víc slov, dost květnatě, aby to stačilo pro zahradu na jaře. Aniž by přiznal, že k nějaké chybě došlo, aspoň ne z jeho strany. A Randovým chybám se vyhýbal stejně obratně.
Rand kývl. Příště si povedou lépe. Budou muset, pokud by nechtěl v těchto horách pohřbít půlku svých mužů. Teď mu však dělalo starosti, co se zajatci.
Většině z těch, kteří unikli smrti na svazích, se podařilou ustoupit mezi stromy, jež zůstaly stát. A v překvapivě dobrém pořádku, jak tvrdil Bashere, ale teď nejspíš neznamenali větší hrozbu. Pokud s sebou neměli damane. Ale asi stovka mužů seděla na zemi, beze zbraní a zbroje, pod pozorným

dohledem dvou tuctů rytířů a obránců na koních. Většinou to byli Taraboňané, a nebojovali jako lidé, které k tomu nutí dobyvatelé. Hodně jich nadávalo strážným. Gedwyn je chtěl vyslechnout a zabít. Weiramonovi bylo jedno, jestli jim podříznou hrdla, ale torturu považoval za ztrátu času. Tvrdil, že nikdo nebude vědět nic užitečného. Žádný z nich nebyl šlechtic.
Rand se podíval na Bashereho. Weiramon stále žvanil, "...vyčistit tyhle hory pro tebe, můj pane Draku. Zadupeme je do země a..." Anaiyella souhlasně kývala.
"Nakonec na tom budeš zase jako na začátku," podotkl Bashere tise a nehtem si seškraboval bláto z kníru. "Nebo, jak říkají moji pachtýři, je to prašť jako uhoď." To tedy byla pomoc!
A pak to jedna z Bashereho patrol ještě zhoršila.
Šestice mužů hnala zajatkyni před sebou patkami kopí. Byla to černovláska ve špinavých a potrhaných tmavomodrých šatech s rudými štítky s blesky na prsou a sukni. Obličej měla taky ušmudlaný a uslzený. Klopýtla a málem upadla, ale kopí jí spíš ukazovala cestu, než by do ní strkala. Opovržlivě se na své věznitele mračila a jednou po nich plivla. A nad Randem taky ohrnula nos.
"Neudělali jste jí nic?" chtěl vědět. Zvláštní otázka ohledně nepřítele po všem, co se v údolí odehrálo. Ohledně sul'dam. Prostě to z něj vyletělo.
"My ne, můj pane Draku," hlásil drsný velitel patroly. "Takhle jsme ji už našli." Poškrábal se v hustém černém vousu a zadíval se na Bashereho, jako by u něj hledal oporu. "Tvrdí, že jsme jí zabili Gille. Asi psa či kočku nebo tak něco, podle toho, jak se chová. Jmenuje se Nerith. Tolik jsme z ní dostali." Žena se otočila a zaprskala na něj.
Rand si povzdechl. Ne psa. Ne! To jméno nepatřilo na seznam! Ale slyšel, jak se mu v hlavě ozývají jména, a "damane Gille" tam byla taky. Luis Therin brečel kvůli své Ilieně. Její jméno bylo na seznamu také. Rand to považoval za správné.
"Tohle je seanchanská Aes Sedai?" zeptala se znenadání Anaiyella, předklonila se a zadívala se na Nerith. Ta po ní plivla rovněž a rozzuřeně vyvalila bulvy. Rand jim vysvětlil to málo, co o sul'dam věděl, že ovládají ženy, které mohou usměrňovat, s pomocí vodítka a obojku z ter'angrialu, jenže samy usměrňovat nemohou, a k jeho úžasu křehká a usměvavá vznešená paní chladně pravila: "Jestli s tím má můj pán Drak potíže, oběsím ji sama." Nerith po ní znovu plivla! Tentokrát opovržlivě. Té tedy odvaha rozhodně nechyběla.
"Ne!" zavrčel Rand. Světlo, věci, které byli lidé ochotní udělat, aby získali jeho přízeň! Nebo možná byl vrchní podkoní Anaiyelle bližší, než se považovalo za slušné. Ten muž byl obtloustlý a plešatý - a kmán, což u Tairenů hodně znamenalo - ale ženy měly ohledně mužů zvláštní vkus. Věděl to z vlastní zkušenosti.
"Jakmile budeme připravení vyrazit," řekl Basheremu, "ty muže propusťte." Brát zajatce do dalšího útoku nepřicházelo v úvahu a nechat sto mužů - teď stovku, později určitě přibudou další - nechat je se zásobovacími vozy by znamenalo říkat si o spoustu potíží. Když je nechá tady, žádné potíže dělat nebudou. Dokonce ani jezdec by nemohl doručit zprávu rychleji, než on cestoval.
Bashere nepatrně pokrčil rameny. Myslel si, že to tak dopadne, ale vždycky tady byla naděje. Zvláštní věci se dály, i když u toho zrovna nebyl žádný ta'veren.
Weiramon a Anaiyella otevřeli pusu téměř zaráz, aby něco namítli, ale Rand pokračoval. "Řekl jsem to a tak to bude! Ale tu ženu si necháme. A každou další, kterou zajmeme."
"Ať shoří moje duše!" zaječel Weiramon. "Proč?" Vypadal ohromeně a Bashere sebou polekaně trhl. Anaiyella opovržlivě zkřivila rty, než se jí podařilo předvést pánu Drakovi sladký úsměv. Očividně ho považovala za slabocha, jenž ji nepošle s ostatními. Půjdou obtížným terénem, nemluvě o omezených dávkách. A počasí nebylo zrovna nejlepší.
"Už proti sobě mám dost Aes Sedai, abych poslal sul'dam zpátky k jejímu řemeslu," sdělil jim. Světlo vědělo, že je to pravda! Přikývli, Weiramon pomalu. Basheremu se zřejmě ulevilo. Anaiyella byla zklamaná. Ale co s tou ženou a případně dalšími, které chytí, udělá? Nehodlal proměnit Černou věž ve vězení. Aielové by je mohli držet. Až na to, že by jim moudré nejspíš podřízly krky, jakmile by se k nim otočil zády. A co sestry, jež Mat vede do Caemlynu spolu s Elain? "Až to skončí, předám ji Aes Sedai, které vyberu." To by mohlo vypadat jako gesto dobré vůle, trocha medu, aby jim to osladilo, že musely přijmout jeho ochranu.

Ještě to nevyslovil a Nerith zesinala a zaječela z plna hrdla. Bez ustání vyla a vyrazila ze svahu.
"Zatracená -! Chyťte ji!" štěkl Rand a saldejská patrola za ní vyrazila, koně přeskakovali stromy a pařezy bez ohledu na hrozící zlomené nohy a vazy. Ona stále vřeštěla a pobíhala mezi koňmi.
Ve východním průsmyku se v záblesku stříbrného světla otevřel průchod, černě oděný voják prošel a vyhoupl se do sedla. Průchod zmizel a on pobídl koně do cvalu na kopec, kde čekal Gedwyn s Rochaidem. Rand to lhostejně pozoroval. Luis Therin zase žvanil o zabíjení, zabití všech asha'manů, než bude pozdě.
Když se ti tři konečně vydali k Randovi, čtyři Saldejci už Nerith hodili na zem a svázali na rukou a na nohou. Museli být čtyři, jak se zmítala a kousala, a pobavený Bashere se sázel, jestli nakonec ona nepřemůže je. Anaiyella mručela něco o nakřáplé lebce. Myslela tím, že by jí měli rozrazit hlavu? Rand se na ni zamračil.
Voják s Gedwynem a Rochaidem se nejistě ohlížel po Nerith, když jeli kolem. Rand si jen matně vzpomněl, že ho zahlédl v Černé věži, když poprvé předával stříbrné meče a dal Taimovi první špendlík s drakem. Byl mladý, jmenoval se Varii Nensen, a přes husté kníry stále nosil průhledný závoj. Ale když musel čelit svým krajanům, nijak neváhal. Jeho věrnost teď patřila jen Černé věži a Draku Znovuzrozenému, jak vždycky tvrdil Taim. Ta druhá část zněla, jako by ho to napadlo až později.
"Máš tu čest předat hlášení Draku Znovuzrozenému, vojáku Nensene," podotkl Gedwyn. Trpce.
Nensen se narovnal v sedle. "Můj pane Draku!" štěkl a praštil se pěstí do prsou. "Asi třicet mil na západ jsou další, můj pane Draku." Rand jim řekl, že nemají chodit dál než třicet mil. K čemu by bylo, kdyby nějaký voják Seanchany našel, když by ostatní postupovali stále dál na západ? "Jejich asi o polovinu míň než nás," pokračoval Nensen. "A..." Tmavýma očima zalétl k Nerith. Byla svázaná a Saldejci se ji snažili dostat na koně. "A neviděl jsem žádné ženy, můj pane Draku."
Bashere se zadíval na oblohu. Bylo zataženo, ale slunce by ještě mělo být vysoko. "Je čas nakrmit muže, než se vrátí ostatní," prohodil a spokojeně kývl. Nerith se podařilo kousnout jednoho Saldejce do ruky a visela na něm jako jezevec.
"Nakrm je rychle," prohlásil Rand podrážděně. Bude s každou zajatou sul'dam tak těžké pořízení? Nejspíš ano. Světlo, co když zajmou damane? "Nechci v horách strávit celou zimu." Damane Gille. Jakmile se jméno dostalo na seznam, nemohl ho vymazat.
Mrtví nikdy nemlčí, zašeptal Luis Therin. Mrtví nikdy nespí.
Rand zajel k ohňům. Neměl chuť k jídlu.
* * *
Z vyčnívající skály studoval Furyk Karede pozorně zalesněné hory okolo. Jeho kůň, vysoký grošák, zvedl uši, jako by zachytil nějaký zvuk, který jezdci unikl, ale jinak se zvíře nehýbalo. Karede musel občas přestat a otřít si dalekohled. Bylo ráno, obloha pod mrakem a poprchávalo. Dva černé chocholy na Karedeho přílbě se ohýbaly, místo aby trčely rovně, a voda mu stékala i po zádech. Ve srovnání se včerejškem pršelo mírně a ve srovnání se zítřkem nejspíš taky. Nebo s dnešním odpolednem. Na jihu hrozivě zahřmělo. Karede si však nedělal starosti s počasím.
Průsmykem pod ním procházeli poslední z dvou tisíc tří set mužů, které sehnali ze čtyř posádek. Měli dobré koně a celkem rozumné velení, ale jen dvě stě z nich byli Seanchané a jen dva kromě něj nosili rudozelené pruhy gardy. Většina ostatních pocházela z Tarabonu - znal jejich povahu - ale dobrá třetina byli Amadičané a Altařané, kteří přísahy složili teprve nedávno, aby si mohl být jistý, že je dodrží. Někteří z Altařanů a Amadičanů už věrnost dvakrát třikrát porušili. Nebo to alespoň zkusili. Lidé na této straně Arythského oceánu prostě neměli žádnou čest. Vepředu jel tucet sul'dam, a on si přál, aby místo dvou všech dvanáct vedlo na vodítku vedle koně damane.
O padesát kroků dál deset mužů předního voje sledovalo stráně nad nimi, i když ne tak pozorně, jak by měli. Příliš mnoho z nich spoléhalo na to, že zvědové odhalí každé nebezpečí. Karede si v duchu poznamenal, že s nimi musí osobně promluvit. Potom budou povinnosti plnit dokonale, nebo je pošle k dělnickým odvedencům.
Na východě se objevil raken, přelétl nízko nad vrcholky stromů a stočil se. Zvláštní. Morat'raken, létavci, vždycky rádi létali vysoko, pokud se moc neblýskalo. Karede odložil dalekohled a díval se.
"Třeba konečně dostaneme zprávu od zvědů," podotkl Jadranka. K ostatním důstojníkům za Karedem,

ne k němu. Tři z deseti měli hodnost jako Karede, ale muže v krvavě rudé a téměř černé zelené gardy smrtihlavů vyrušoval kromě urozených málokdo. Vlastně i málokterý urozený.
Podle příběhů, jež slýchal jako dítě, jeden z jeho předků, šlechtic, následoval Luthaira Pendraga do Seanchanu na rozkaz Artuše Jestřábí křídlo, ale o dvě stě let později, když byl zabezpečen pouze sever, se další předek pokusil vytvořit vlastní království a místo toho skončil prodaný v dražbě. Snad to tak i bylo. Mnoho da'covale se pyšnilo šlechtickými předky. Aspoň mezi sebou. Jenom málokterého z urozených takové řeči pobavily. V každém případě se Karede považoval za šťastného, když ho vybírači vybrali, hřmotného chlapce stěží dost starého, aby mohl plnit zadané úkoly, a stále cítil pýchu nad krkavci vytetovanými na ramenou. Mnoho gardistů chodilo bez kabátu či košile, kdykoliv to bylo možné, aby bylo tetování vidět. Aspoň lidé, ogierští zahradníci nebyli poznačení ani nebyli majetkem, ale to bylo jen mezi nimi a císařovnou.
Karede byl da'covale a byl na to pyšný. Stejně jako všichni členové gardy byl i on majetkem Křišťálového trůnu, tělem i duší. Bojoval tam, kde mu císařovna ukázala, a zemře v den, kdy ona řekne zemři. Garda se zodpovídala pouze císařovně, a kde se objevila, objevila se jako její ruka, viditelná připomínka jí samé. Nebylo divu, že někteří z urozených mohli zneklidnět, když se dívali, jak kolem projíždí oddíl gardistů. Byl to mnohem lepší život než vyklízet nějakému urozenému pánovi stáje nebo podávat kafu urozené paní. Ale proklínal štěstí, které ho poslalo sem do hor na prohlídku posádek.
Raken vyrazil k západu a dva létavci se předkláněli v sedle. Nepřinesl žádné výzvědné hlášení ani zprávu pro něj. Furyk věděl, že si to jen představuje, ale tvor s dlouhým, nataženým krkem vypadal... nervózně. Kdyby byl někdo jiný, mohl být taky nervózní. Od chvíle, kdy před třemi dny dostal rozkaz ujmout se velení a přesunout se na východ, dostal jen pár zpráv, a mlha s každou zprávou spíš houstla, než by se pročistila.
Místní, tito Altařané, zřejmě vyrazili do hor v hojném počtu, ale jak? Silnice podél severní hranice pohoří byly strážené skoro až k hranici s Illianem, hlídkovali tu létavci a morat'torm a také patroly na koních. Proč se Altařané rozhodli ukázat tolik zubů? Postavit se na odpor? Člověk se mohl zaplést do souboje kvůli nevhodnému pohledu - i když se pomalu učili, že vyzvat na souboj gardistu je jen pomalejší způsob jak si podříznout hrdlo - ale viděl, jak se šlechtici tohoto takzvaného státu pokoušejí prodat jeden druhého i svou královnu za pouhý náznak, že by jejich vlastní země mohla získat ochranu a ještě by se k ní mohly připojit pozemky sousedů.
Nadoc, hromotluk s klamně mírnou tváří, se otočil v sedle a zadíval se za rakenem. "Nelíbí se mi pochodovat naslepo," zamumlal. "Ne, když se Altařanům podařilo dostat sem čtyřicet tisíc mužů. Nejmíň čtyřicet tisíc."
Jadranka zafrkal tak hlasitě, až jeho vysoký bělouš poskočil. Jadranka byl nejstarší ze tří kapitánů pod Karedeho velením a sloužil skoro tak dlouho jako sám Karede. Byl velice malý, s výrazným nosem, a nafukoval se tak, až si člověk mohl myslet, že je sám urozený. Jeho kůň byl vidět na míle. "Čtyřicet tisíc nebo stovka, Nadocu, jsou roztroušení odsud až na konec pohoří, jsou příliš daleko od sebe, aby se mohli navzájem podporovat. Bodni mě do očí, půlka jich už je nejspíš mrtvá. Všude museli narazit na naše posádky. Proto nedostáváme hlášení. My jenom máme vyhubit zbytky."
Karede spolkl povzdech. Doufal, že Jadranka není navrch ještě i hlupák. Chvála vítězů se šířila rychle, ať už šlo o vojsko nebo o půl praporce. Právě vzácné porážky byly mlčky spolknuty a zapomenuty. Takové mlčení bylo... hrozivé.
"Podle posledního hlášení mi to nepřipadalo jako zbytky," trval Nadoc na svém. On žádný hlupák nebyl. "Necelých padesát mil před námi je pět tisíc mužů a pochybuji, že nám budou stačit košťata."
Jadranka znovu frkl. "Rozdrtíme je, s meči nebo košťaty. Světlo spal moje oči, nemůžu se dočkat slušného střetu. Řekl jsem zvědům, ať jedou co nejrychleji, dokud je nenajdou. Nechci, aby nám proklouzli."
"Cože jsi udělal?" zeptal se Karede tiše.
Tiše netiše, všichni se po něm podívali. I když Nadoc a pár dalších nejdřív vytřeštili oči na Jadranku. Zvědové mají jet co nejrychleji, mají hledat, co jim bylo nařízeno. Co kvůli těmto rozkazům uniklo pozornosti?
Než kdokoliv stačil otevřít ústa, ozval se z průsmyku křik, jekot a ržání koní.

Karede si přiložil k oku koženou rourku dalekohledu. V průsmyku před ním umírali lidé a koně pod krupobitím zřejmě šipek z kuší, podle toho, jak velice snadno střely prorážely ocelové kyrysy a rvaly kroužkové brnění. Stovky mužů již byly na zemi a další se zranění hroutili v sedlech nebo byli opěšalí a prchali od koní zmítajících se na zemi. Příliš mnoho jich utíkalo. Zatím muži v sedlech otáčeli koně a snažili se uprchnout zpátky do průsmyku. Kde, ve Světle, byly sul'dam? Nemohl je najít. Už dřív čelil vzbouřencům, kteří měli sul'dam a damane, jež bylo vždycky třeba zabít co nejrychleji. Možná se místní poučili.
Náhle začala země vybuchovat a do vzduchu létaly fontány hlíny podél celého zástupu pod Karedeho velením, a s hlínou a kamením vyletovali i lidé a koně. Po obloze se míhaly blesky, modrobílé střely tříštící lidi i zemi. Jiní vojáci se prostě rozletěli na kusy, kousíčky tak malé, že je ani neviděl. Měli snad místní vlastní damane? Ne, to budou ty Aes Sedai.
"Co budeme dělat?" optal se Nadoc. Byl otřesen. Dobře mu tak.
"Chceš snad opustit své lidi?" vyjel Jadranka. "Seženeme je a zaútočíme, ty -!" Jenom zachroptěl, jak mu Karedeho meč zajel do hrdla. Někdy bylo možné hlupáky snášet, jindy ne. Když se voják zhroutil ze sedla, Karede otřel čepel jeho valachovi o bílou hřívu, než kůň utekl. A někdy taky bylo třeba se trochu předvést.
"Seženeme, koho se dá, Nadocu," řekl, jako by Jadranka neotevřel pusu. Jako by nikdy neexistoval. "Zachráníme, co se dá, a stáhneme se."
Otočil se a zamířil do průsmyku, kde práskaly blesky a duněl hrom. Angharovi, mladému muži na rychlém koni, dal rozkaz jet na východ a ohlásit, co se tu vyvrbilo. Snad to uvidí nějaký létavec, možná taky ne, i když Karede už asi věděl, proč létají tak nízko. Tušil, že vznešená paní Suroth a generálové v Ebú Daru již také vědí, co se tady děje. Byl snad dnešek ten den, kdy zemře pro císařovnu? Pobídl koně do běhu.
* * *
Z širšího, řídce porostlého hřebene se Rand díval k západu přes hvozdy pod sebou. S jedinou silou v sobě - život, tak sladký; hnus, ach tak ohavný - viděl jednotlivé listy, ale to nestačilo. Tai'daišar dupl. Zubaté štíty za ním a po stranách převyšovaly hřeben o míli či víc, ale hřeben sám byl dost vysoko nad vrcholky stromů a zalesněné údolí se táhlo na legui daleko a bylo asi legui široké. Dole panoval klid. Stejný klid jako v prázdnotě, v níž plul. Aspoň prozatím. Tu a tam stoupaly chocholy kouře, kde dva tři stromy vedle sebe hořely jako pochodně. Jen díky vlhkosti ve vzduchu i v půdě se údolím nepřehnal požár.
Flinn a Dashiva byli jediní asha'mani, kteří s ním zůstali. Všichni ostatní byli dole v údolí. Ti dva stáli opodál na kraji lesa, drželi koně a sledovali les. No, Flinn les sledoval, a stejně pozorně jako Rand. Dashiva se jenom občas koukl, křivil rty a občas si cosi zamumlal, na což Flinn přešlápl a koutkem oka se po něm podíval. Oba plnila jediná síla až téměř po okraj, ale Luis Therin pro změnu naprosto nic nenamítal. V posledních dnech se stále víc ukrýval.
Na obloze dokonce svítilo slunce a roztroušené mraky byly šedé. Už pět dní uplynulo od chvíle, kdy Rand přivedl své malé vojsko do Altary, pět dní, co uviděl svého prvního mrtvého Seanchana. Od té doby jich hodně přibylo. Cítil volavku vypálenou do dlaně tisknoucí se přes rukavici k Dračímu žezlu. Ticho. Žádní létající tvorové nebyli nikde vidět. Tři z nich zemřeli, z oblohy je smetl blesk dřív, než se jejich jezdci naučili držet v uctivé vzdálenosti. Bashereho ti tvorové fascinovali. Ticho.
"Třeba to už skončilo, můj pane Draku." Ailil mluvila chladně a klidně, ale poplácávala svou klisnu po krku, třebaže ta uklidňovat nepotřebovala. Koutkem oka pohlédla na Flinna a Dashivu a narovnala se, jak před nimi nechtěla ukázat svůj neklid.
Rand si uvědomil, že si pobrukuje, a hned toho nechal. To byl zlozvyk Luise Therina při pohledu na hezkou ženu, která nebyla jeho. Nebyla jeho! Světlo, jestli začíná přebírat jeho manýry, když tu ani není, tak...!
Náhle se údolím rozezněla dutá rána. Dobré dvě míle daleko vyšlehl nad stromy oheň a pak další a další. Do lesa kousek od nejvyšších plamenů udeřily blesky jako klikatá modrobílá kopí. Změť blesků a ohně, a zase byl klid. Tentokrát nechytily žádné stromy.
Něco z toho byl saidín. Něco z toho.

Z jiné části údolí se ozval křik, nejasný a vzdálený. Bylo to příliš daleko i pro jeho saidínem posílený sluch, aby slyšel řinčení oceli. Přese všechno boj nevedli jen asha'mani, zasvěcení a vojáci.
Anaiyella si vydechla, dech asi zadržovala od chvíle, kdy souboj s pomocí jediné síly začal. Lidé bojující ocelí ji nevzrušovali. Pak poplácala svého koně po krku. Ten jen zastříhal ušima. Rand si toho u žen všiml. Když byla nějaká žena podrážděná, často se pokoušela uklidnit ostatní, ať už to potřebovali nebo ne. V případě nouze postačil i kůň. Kde je ten Luis Therin?
Podrážděně se předklonil a začal znovu studovat lesní porost. Rostlo tu hodně vždyzelenů - duby, borovice a kaliny - a přes nedávné sucho tvořily účinnou clonu i pro jeho posílený zrak. Jakoby mimoděk se dotkl úzkého rance pod třmenem. Mohl ho vzít do ruky. A udeřit naslepo. Mohl vjet dolů do lesa. A pak by neviděl dál než na deset kroků. Tam dole by byl asi stejně k užitku jako jeden z vojáků.
Mezi stromy o kousek dál se objevil průchod a tentokrát v něm byly vidět jiné stromy a hustý, zimně hnědý podrost. Prošel jím asha'manský voják s měděnou pletí, tenkým knírem a malou perličkou v uchu a průchod zmizel. Voják před sebou strkal sul'dam s rukama svázanýma za zády. Byla by to moc hezká žena, nebýt rudé boule na spánku. Ta zřejmě odpovídala jak jejím pomačkaným šatům, tak její náladě, mračila se jako běs. Když ji voják strkal na hřeben, prskala na něj a pak i na Randa.
Voják se postavil do pozoru a zasalutoval. "Voják Arlen Nalaam, můj pane Draku," štěkl a zíral na Randovo sedlo. "Rozkaz pána Draka zněl, přivést každou zajatou ženu k němu."
Rand kývl. Aspoň to vypadalo, že něco dělá, když prohlížel zajatkyně, aby se ujistil, že jsou opravdu to, co každý pitomec viděl, že jsou. "Odveď ji k vozům, vojáku Nalaame, a pak se vrať do boje." Málem zaskřípal zuby. Vrať se do boje. Zatímco Rand al'Thor, Drak Znovuzrozený a král Illianu, sedí na koni a civí na stromy!
Nalaam znovu zasalutoval a ženu odehnal. Ona se ohlížela přes rameno po Randovi. S užasle vykulenýma očima. Z nějakého důvodu ji Nalaam zastavil až na místě, kudy přišel. Přitom stačilo jen odejít tak daleko, aby neporanil koně.
"Co to děláš?" zeptal se Rand, když muže naplnil saidín.
Nalaam se pootočil a krátce zaváhal. "Přijde mi to jednodušší tady, když použiju místo, kde jsem už průchod udělal, můj pane Draku. Saidín... Saidín tu působí... divně." Zajatkyně se pro změnu zamračila na něj.
Rand mu po chvíli pokynul, ať pokračuje. Flinn předstíral, že ho zajímá podpínka u sedla, ale plešoun se usmíval. Poťouchle. Dashiva... se zahihňal. Flinn se o tom, jak podivně saidín tady v údolí působí, zmínil jako první. Narishma a Hopwil ho pochopitelně slyšeli a Morr přihodil svůj příběh o "divnosti" kolem Ebú Daru. Nebylo divu, že teď všichni tvrdili, že něco cítí, ačkoliv nikdo nemohl říci co vlastně. Saidín prostě působil... zvláštně. Světlo, s tou špínou na mužské polovici pravého zdroje, jak mohl působit jinak? Rand doufal, že jeho nová nevolnost nesklátila i ostatní.
Nalaam otevřel průchod a zmizel i se zajatkyní. Rand se natáhl pro saidín. Život a hnus dohromady. Led, vedle něhož by srdce zimy vypadalo hřejivě, a oheň, že by zchladla i kovářská výheň, smrt čekající, až uklouzne. Chtěla, aby uklouzl. Působilo to úplně stejně. Nebo ne? Zamračil se na místo, kde zmizel Nalaam. Nalaam a ta žena.
Byla to čtvrtá sul'dam, kterou za odpoledne chytili. Dohromady jich bylo třiadvacet. A dvě damane, se svými stříbrnými vodítky a obojky, vezli je na oddělených vozech. V těch obojcích nemohly udělat víc než tři kroky, aby se jim neudělalo víc zle než Randovi, když uchopil pravý zdroj. Nebyl si jistý, jestli z nich sestry s Matem nakonec budou mít radost. První damane před třemi dny nepovažoval za zajatkyni. Byla to štíhlá plavovláska s velkýma modrýma očima, seanchanská zajatkyně, kterou chtěl osvobodit. Ale když nutil sul'dam, aby jí sundala obojek, její a'dam, ta ječela, ať jí sul'dam pomůže, a okamžitě se začala ohánět jedinou silou. Dokonce nabídla svůj krk sul'dam, aby jí ho zase vrátila! Devět obránců a jeden asha'manský voják zemřeli, než ji dokázali odstínit. Gedwyn by ji byl zabil na místě, kdyby ho byl Rand nezarazil. Obránci, které usměrňující ženy vyváděly z míry tolik, co ostatní lidi muži, kteří to dokázali - obránci ji stále chtěli zabít. V bojích utrpěli značné ztráty, ale že muže zabila zajatkyně, to se jich zřejmě dotklo.
Obětí bylo víc, než Rand čekal. Třicet jeden obránce a čtyřicet šest rytířů padlo, víc než dvě stě legionářů a šlechtických ozbrojenců. Sedm vojáků a zasvěcených, muži, s nimiž se Rand dosud nesetkal, než je

povolal do Illianu. Příliš mnoho, vzhledem k tomu, že všechno kromě nejtěžších zranění bylo možné vyléčit, pokud dokázal raněný chvilku vydržet. Ale zatlačoval Seanchany na západ. A zatlačoval je tvrdě.
Někde dál v údolí se zase ozval křik. Oheň se objevil tři míle na západ a do stromů udeřil blesk. Po úbočí létaly stromy a kamení, zvláštní fontány jako by pochodovaly po svahu. Rachot výbuchů přehlušil křik. Seanchané ustupovali.
"Pojďte sem," nakázal Rand Flinnovi a Dashivovi. "Oba. Najděte Gedwyna a vyřiďte mu, že jsem říkal, ať je tvrdý! Tvrdý!"
Dashiva se zaškaredil na les a neohrabaně pobídl koně po hřebeni. S koňmi to prostě neuměl, ať na nich jel, či je vedl. Vždyť si málem zakopával o meč!
Flinn se na Randa ustaraně podíval. "To tady chceš zůstat sám, můj pane Draku?"
"Nejsem sám," podotkl Rand suše a podíval se na Ailil a Anaiyellu. Ty poodjely ke svým zbrojencům, dvě stovky jejich kopiníků na ně čekaly pod kopcem na východě. Denharad v jejich čele se mračil přes mřížové hledí své přilby. Velel nyní oběma houfům, a i když se staral o Ailil a Anaiyellu, jeho muži stále stačili na to, aby odradili většinu útočníků. Kromě toho měl Weiramon zabezpečený severní konec hřebene, že by moucha neproletěla, jak tvrdil, a Bashere držel jih. Bez vychloubání. Bashere prostě postavil hradbu kopí a nebavil se o tom. A Seanchané ustupovali. "A já sám nejsem zrovna bezmocný."
Flinn se tvářil poněkud pochybovačně a poškrábal se v bílém chmýří na hlavě, než zasalutoval a odvedl koně k místu, kde již Dashivův průchod pohasínal. Mumlal si pro sebe, že by se za to Dashiva nemusel stydět. Rand chtěl prskat. Nesměl zešílet a oni taky ne.
Flinnův průchod zmizel a Rand se jal znovu pozorovat stromy. Opět byl klid. Čas se táhl. Nápad zničit posádky v horách byl špatný. V tomto terénu se mohl člověk nevědomky dostat na půl míle od vojenského oddílu. V těch hustých hvozdech od něj mohl být na deset kroků, aniž by to zjistil! Potřeboval se Seanchanům postavit na lepší půdě. Potřeboval...
Náhle zápasil se saidínem, se záchvaty, které mu snažily udělat díru do hlavy. Prázdnota mizela, tála pod tím útokem. Zoufale propustil pravý zdroj, než ho zabije. Obrátil se mu žaludek. Zdvojené vidění mu ukázalo dvě Mečové koruny. Ležely v husté prsti a suchém listé přímo před ním! On ležel na zemi!
Nějak nemohl dýchat, lapal po dechu. Jeden zlatý vavřínový list na koruně byl odlomený a několik maličkých zlatých mečíků bylo potřísněných krví. Prudká bolest v boku mu prozradila, že ta nikdy nezahojená rána se opět otevřela. Pokoušel se zvednout a vykřikl. Ohromeně zíral na tmavé opeření šípu, který ho zasáhl do pravé paže. Zhroutil se. Něco mu kapalo na obličej. Něco mu stékalo před očima. Krev.
Nejasně si uvědomil pronikavý jek. Mezi stromy na severu se objevili jezdci, cválali po hřebeni se sklopenými kopími a jiní stříleli z krátkých luků tak rychle, jak je stačili napínat. Jezdci v modrožluté zbroji z překrývajících se destiček a obrovských přilbách připomínajících hmyzí hlavy. Seanchané, zřejmě jich bylo několik set. Od severu. Tolik k Weiramonově mouše.
Rand se snažil dosáhnout na pravý zdroj. Bylo příliš pozdě, aby si dělal těžkou hlavu, že se pozvrací nebo upadne. Jindy by se tomu možná zasmál. Snažil se... Bylo to jako hledat potmě špendlík znecitlivělýma rukama.
Čas zemřít, zašeptal Luis Therin. Rand vždycky věděl, že Luis Therin tu nakonec bude s ním.
Padesát kroků od něho se do Seanchanů pustili ječící Tairenové a Cairhieňané.
"Bojujte, psi!" vřeštěla Anaiyella a vedle Randa seskočila na zem. "Bojujte!" Pružná dáma v hedvábí a krajkách plivala proud nadávek, že by se i vozka zastyděl.
Anaiyella držela koně za uzdu a mračila se střídavě na bojující a na Randa. Na záda ho obrátila Ailil. Klečela tam a hleděla na něj s nečitelným výrazem ve velkých očích. Nemohl se pohnout. Cítil se prázdný. Nebyl si jistý, jestli dokáže mrknout. V uších mu zněl křik a řinčení kovu.
"Jestli nám tu umře, Bashere nás obě pověsí!" Teď se Anaiyella rozhodně neculila. "A jestliže nás dostanou ty černě oblečené zrůdy...!" Zachvěla se, sklonila se k Ailil a mávla nožem, jehož si Rand prve nevšiml. Na jílci se třpytil krvavý rubín. "Tvůj kopinický kapitán by odsud mohl dostat dost mužů, abychom vyvázly. Mohly bychom být na míle daleko, než ho najdou, a zpátky na svém panství, než -"
"Myslím, že nás slyší," přerušila ji Ailil klidně. Rukou v rudé rukavičce si sáhla k pasu. Vracela nůž do

pochvy? Nebo ho vytahovala? "Jestli zemře -" Odmlčela se a prudce otočila hlavu.
Kolem Randa po obou stranách zaduněla kopyta. Mířila k Seanchanům. Bashere, s mečem v ruce, málem ani nezastavil koně a seskočil. Gregorin Panar sesedl pomaleji, ale mávl mečem na muže hrnoucí se kolem nich. "Zaútočte pro krále Illianu!" křikl. "Udeřte! Jitřní pán! Jitřní pán!" Zvonění oceli zesílilo. I jekot.
"Nakonec to bude takové," zavrčel Bashere a po ženách vrhl podezíravý pohled. Ale nemarnil čas a už vykřikl, že ho bylo slyšet i přes hluk bitvy. "Morre! Světlo spal tu tvou asha'manskou kůži! Sem, hned!" Díky Světlu nekřičel, že pán Drak je na zemi.
Rand s námahou pootočil o kousek hlavu. Ale dost, aby viděl, jak Illiánci a Saldejci zatlačují Seanchany pryč. Seanchané museli ustoupit.
"Morre!" zakřičel Bashere znovu, a vzápětí asha'man seskočil z cválajícího koně a málem dopadl na Anaiyellu. Tu zřejmě rozhořčilo, že se neomluvil, když si hned klekl k Randovi a shrnul si tmavé vlasy z čela. Anaiyella couvla docela rychle. Vlastně když si uvědomila, že hodlá usměrňovat, spíš odskočila. Ailil se zvedla ladněji, ale ne pomaleji. A vrátila nůž se stříbrným jílcem zpátky do pochvy.
Léčení bylo celkem prosté, i když ne zrovna příjemné. Morr odlomil konec šípu a zbytek protáhl skrz, trhl šípem tak prudce, až Rand zalapal po dechu, ale jen proto, aby ránu vyčistil. Hlína a lehčí úlomky odpadnou, až se svaly zahojí, ale jen Flinn a pár ostatních dokázali použít jedinou sílu, aby vytáhli hlouběji zaražené předměty. Morr Randovi položil dva prsty na prsa, vyplázl jazyk a se strnulým výrazem začal léčení. Tak to dělal vždycky, jinak to nedokázal. Neudělal tak složité tkanivo, jaké používal Flinn. To zvládl jen málokdo a zatím nikdo tak dobře jako Flinn. Tohle bylo prostší. Drsnější. Randa zaplavila vlna horka, až zachroptěl a ze všech pórů mu vyrazil pot. Divoce se třásl. Takhle se musela cítit pečínka v troubě.
Náhlý příval tepla ustupoval pomalu a Rand jen supěl. Luis Therin v jeho hlavě supěl taky. Zabij ho! Zabij ho! Pořád dokola.
Rand ho zahnal, poděkoval Morrovi - mladík překvapeně zamrkal! - a pak sebral ze země Dračí žezlo a přinutil se vstát. Lehce se zakymácel. Bashere mu chtěl podat ruku, ale zarazil se. Rand dokázal stát bez pomoci. Jen tak tak. Ale stejně dobře by mohl létat jako usměrňovat. Když si sáhl na bok, košili měl nasáklou krví, ale stará kulatá rána a novější sečná přes ni byly jen měkké na pohmat. Zpola zahojené, avšak nikdy nebyly celistvější, co se mu to stalo.
Chvíli si prohlížel ženy. Anaiyella mumlala nějaké blahopřání a usmála se na něho, až ho napadlo, že mu snad začne lízat ruku. Ailil jenom stála, chladná, jako by se nic nestalo. Chtěly ho nechat zemřít? Nebo ho zabít? Ale pokud ano, proč poslaly své ozbrojence do útoku a běžely se na něj podívat? Na druhou stranu, Ailil vytáhla nůž, když se začalo mluvit o tom, že by zemřel.
Většina Saldejců a Illiánců cválala k severu nebo sjížděla z kopce, pronásledujíc poslední Seanchany. A pak se objevil Weiramon, svého vysokého elegantního vraníka vedl pomalým klusem, avšak zrychlil, když uviděl Randa. Za ním jeli ve dvojstupu jeho ozbrojenci.
"Můj pane Draku," pronesl, když sesedl. Pořád vypadal stejně čistý jako v Illianu. Bashere byl pomačkaný a místy špinavý a kromě toho měl rozseknutý rukáv. Weiramon předvedl úklonu, kterou by nezahanbil ani královský dvůr. "Odpusť, můj pane Draku. Měl jsem dojem, že vidím Seanchany postupovat k hřebeni, a jel jsem jim vstříc. O té druhé setnině jsem nic netušil. Ani nevíš, jak by mě bolelo, kdyby tě zranili."
"Myslím, že to vím," ucedil Rand suše a Weiramon zamrkal. Seanchané postupovali? Možná. Weiramon by si nenechal ujít sebemenší příležitost na slavný útok. "Co jsi myslel tím ‚nakonec', Bashere?"
"Stahují se," odvětil Bashere. V údolí opět vybuchl oheň a blesky, jako by ho chtěly usvědčit ze lži, ale bylo to skoro až na druhém konci.
"Tví... zvědové říkali, že všichni ustupují," poznamenal Gregorin a třel si bradku, jen nejistě pokukoval po Morrovi. Morr se na něj široce usmál. Rand Illiánce viděl v lítém boji v čele svých mužů, jak je povzbuzuje a ohání se mečem hlava nehlava, avšak při Morrově úsměvu sebou trhl.
Přikráčel Gedwyn a nedbale, drze vedl koně. Skoro ohrnul nos nad Basherem a Gregorinem, zamračil se na Weiramona, jako by již věděl, co napáchal, a Ailil a Anaiyellu si prohlédl, jako by je chtěl štípnout. Obě ženy okamžitě couvly, muži ostatně též, kromě Bashereho. Dokonce i Morr. Gedwyn sice Randovi

zasalutoval, ale jen se jakoby mimoděk dotkl pěstí prsou. "Vyslal jsem zvědy, jakmile jsem viděl, že tahle banda je vyřízená. Do deseti mil jsou další tři kolony."
"Všechny míří na západ," podotkl potichu Bashere, nicméně po Gedwynovi vrhl pohled tak ostrý, že by jím mohl rozřezat kámen. "Dokázal jsi to," řekl Randovi. "Oni ustupují. Pochybuji, že se zastaví dřív než v Ebú Daru. Tažení vždycky nekončí velkolepým pochodem do města, jako skončí tohle."
Kupodivu - nebo možná ne - začal Weiramon hájit postup "dobýt Ebú Dar pro slávu Jitřního pána", jak to podal, ale rozhodně bylo šokující slyšet Gedwyna, jak říká, že jemu by pár dalších potyček s těmihle Seanchany nevadilo, a rozhodně by rád viděl Ebú Dar. Dokonce i Ailil a Anaiyella svými hlasy podpořily "vyřízení těchto Seanchanů nadobro", i když Ailil dodala, že by se ráda vyhnula tomu, být u toho osobně. Byla si docela jistá, že pán Drak bude trvat na tom, aby ho doprovázela. Což pronášela tónem chladným a suchým jako noc v Aielské pustině.
Jenom Bashere a Gregorin podporovali návrat, a to stále hlasitěji, neboť Rand mlčel. Mlčel a hleděl k západu. K Ebú Daru.
"Dokázali jsme, proč jsme sem přišli," naléhal Gregorin. "Pro milost Světla, chceš snad dobýt samotný Ebú Dar?"
Dobýt Ebú Dar, pomyslel si Rand. Proč ne? To nikdo nečeká. Naprosté překvapení jak pro Seanchany, tak pro všechny ostatní.
"Občas se chopíš výhody a využiješ jí," vrčel Bashere. "Jindy vezmeš, co jsi vyhrál, a vrátíš se domů. Já říkám, že je čas vrátit se domů."
Nevadilo by mi mít tě v hlavě, řekl Luis Therin téměř rozumným hlasem, kdybys nebyl tak naprosto jasně šílený.
Ebú Dar. Rand sevřel Dračí žezlo a Luis Therin se zachechtal.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Čas železa

Asi deset leguí od Ebú Daru připlachtil z podmračeného východu slunce raken a přistál na dlouhé louce označené barevnými fábory na vysokých tyčích jako létavecká dráha. Zhnědlá tráva byla udusaná a rozrytá. Veškerý půvab, jímž ještěři oplývali ve vzduchu, byl ztracen, jakmile se drápy dotkli země, neohrabaně popobíhali a kožovitá křídla s rozpětím dobře patnáct sáhů drželi vysoko, jako kdyby se chtěli převrátit na záda. Ani v tom, když raken kolébavě běžel po dráze a mával křídly, s létavci přikrčenými v sedle, jako by se ještěra snažili zvednout do vzduchu pouhou silou vůle, nebylo nic moc půvabného. Raken tak běžel, dokud se konečně nedostal do vzduchu, a špičkami křídel jen tak tak minul vrcholky olivovníků na konci dráhy. Teprve když získal výšku a zamířil ke slunci a oblakům, vrátila se mu důstojnost a vznešenost. Létavci, kteří teď přistáli, se ani nenamáhali sesednout. Jeden pozemník zatím přinesl koš, aby mohl raken spolykat celé sušené plody, a jeden z létavců předal výzvědné hlášení výše postavenému pozemníkovi a druhý se sehnul na druhou stranu a převzal nové rozkazy od létavce až příliš vysoce postaveného, aby častěji přebíral otěže osobně. A pak ještěra otočili a dovedli ho k místu, kde čtyři či pět dalších čekalo, až přijdou na řadu k dlouhému běhu ke slunci.

Poslové se o překot hnali mezi postupujícími formacemi kavalerie a pěchoty a doručili výzvědná hlášení do obrovského velitelského stanu s červeným praporem. Tady minuli naduté tarabonské kopiníky, támhle netečné amadicijské pikenýry ve čtvercích, s vodorovnými pruhy v barvách praporů, k nimž byli přiděleni, na kyrysech. Altarská lehká jízda v neuspořádaných hloučcích předváděla své oře a prsa jim marnivě křižovaly rudé pruhy, naprosto odlišné od označení, jaké nosili všichni ostatní. Altařané nevěděli, že pruhy označují nespolehlivé nepravidelné jednotky. Byly tady vyznamenané oddíly seanchanských vojáků snad ze všech koutů císařství, pyšnící se svými poctami, světloocí z Alqamu, medově hnědí z N'Kon, lidé černí jako uhlí z Khowealu a Dalensharu. Byli tu morat'torm se svými hadovitými zvířaty s bronzovými šupinami, vedle nichž koně jankovatěli, a dokonce i pár morat'grolm s jejich přisedlými zvířaty se zobáky, ale jedna věc, která vždycky doprovázela seanchanské vojsko, tady viditelně scházela. Sul'dam a damane byly stále ve svých stanech. Generálkapitán Kennar Miraj o sul'dam a damane hodně přemýšlel.

Ze svého místa na pódiu viděl jasně na stůl s mapami, u něhož podporučíci bez přileb kontrolovali hlášení a posouvali značky podle rozmístění jednotek v terénu. Nad každou značkou byl malý papírový praporek a napsané symboly udávaly velikost a složení oddílu. Najít slušné mapy těchto zemí bylo téměř nemožné, ale okopírovaná mapa na velkém stole postačovala. A to, co mu říkala, mu dělalo starosti. Černá kolečka posádek byla zničena či rozprášena. Bylo jich příliš mnoho na celé východní polovině Venirského pohoří. Rudé klíny pro oddíly na pochodu označovaly stejně hustě západní část a všechny ukazovaly zpátky k Ebú Daru. A mezi černými kolečky bylo roztroušených sedmnáct bílých. Zatímco se díval, mladý důstojník v hnědočerné uniformě morat'torm pečlivě položil osmnácté. Nepřátelské síly. Několik mohlo znamenat tentýž oddíl, který byl spatřen dvakrát, jenomže většina z nich byla příliš daleko od sebe a načasování při jejich spatření neodpovídalo.

Úředníci v prostých hnědých kabátech, pouze s označením úřednické hodnosti na širokém límci, čekali u psacích stolů s pery v rukou, až Miraj vydá rozkazy, které pak oni okopírují. On už vydal všechny rozkazy, které mohl. V horách bylo celkem devadesát tisíc nepřátelských vojáků, téměř dvakrát tolik, kolik mohl sehnat tady včetně domorodých odvedenců. Bylo jich neuvěřitelně mnoho, až na to, že zvědové nelhali. Lhářům jejich druhové prostě podřízli krky. Bylo jich příliš mnoho, vyskakovali ze země jako brouci snovači v Sen T'jore. Aspoň že museli ještě překonat sto mil pohoří, jestli chtěli udeřit na

Ebú Dar. Bílá kolečka nejdál na východě skoro dvě stě. A pak ještě sto mil kopcovitým terénem. Nepřátelský generál určitě nemohl dovolit, aby jeho roztroušené oddíly byly vyřízeny jeden po druhém. Shromáždit je potrvá ještě déle. V této chvíli byl na jeho straně pouze čas.
Stanové chlopně se rozletěly a dovnitř vplula vznešená paní Suroth s černými vlasy spadajícími v hrdém hřebenu na záda po sněhobílé róbě a bohatě vyšívané svrchní tunice, jež nějak unikly blátu venku. Myslel si, že je stále ještě v Ebú Daru. Musela přiletět s to'raken. Doprovázela ji malá družina, tedy na ni. Dva smrtihlavové s černými střapci na jílcích mečů jí podrželi průchod otevřený a venku byli vidět další, muži s kamennými tvářemi v červenozeleném. Ztělesnění císařovny, kéž žije věčně. Dokonce i urození si jich všimli. Suroth vplula dovnitř, jako by to byli jen další sluhové vedle bohatě oděné da'covale ve střevících a téměř průsvitné bílé róbě s medově žlutými vlasy spletenými do tenkých cůpků, jež přinášela zlacený stolek vznešené paní. Surothin hlas urozené krve, Alwhin, podmračená ženština v zelených šatech s vyholenou levou polovinou hlavy a zbytkem světle hnědých vlasů spletených do přísného copu, kráčela těsně za svou paní. Když Miraj sestoupil z pódia, šokovaně si uvědomil, že druhá da'covale za Suroth, malá, tmavovlasá a štíhlá v průsvitných šatech, je damane! Damane oblečená jako majetek, to bylo neslýchané, ale ještě podivnější bylo, že ji na a'damu vedla Alwhin!
Když poklekal, nedovolil, aby se mu něco z toho objevilo ve tváři. Zamumlal: "Světlo na tě sviť, vznešená paní Suroth. Všechna čest vznešené paní Suroth." Všichni ostatní padli na břicho na zem pokrytou plátnem a sklopili oči. Miraj byl urozený, byť ne natolik, aby si mohl holit spánky jako Suroth. Měl nalakované jen nehty na malíčcích. Byl příliš nízko postavený, aby zaznamenal překvapení, jestli vznešená paní dovolovala svému hlasu chovat se jako sul'dam, i když byla povýšena mezi so'jhin. Zvláštní časy ve zvláštní zemi, kudy chodí Drak Znovuzrozený a marath'damane pobíhají volně, aby zabíjely a zotročovaly, koho se jim zlíbí.
Suroth si ho skoro nevšimla a věnovala se mapě. A černé oči při pohledu na ni přimhouřila z dobrého důvodu. Pod ní Hailene dokázali mnohem víc, než se jim snilo, a získali zpět velké části ukradených zemí. Původně tu totiž měli jen prozkoumat cesty, a po Falme si někteří mysleli, že i to je nemožné. Suroth podrážděně zaťukala prsty, s dlouhými, modře nalakovanými nehty na ukazováku a prostředníku, o stůl. Kdyby se jí dál vedlo dobře, mohla by si hlavu vyholit docela a nalakovat i prsteníky. Za tak veliké úspěchy mohla být dokonce adoptována do císařské rodiny. A kdyby zašla příliš daleko, přehnala to, mohla by skončit s nehty ostříhanými a nacpaná v gázových šatech jako služka někoho z urozených, pokud by ji neprodali nějakému sedlákovi, aby mu pomáhala orat pole či se potila v dílně. Miraj by si přinejhorším jen musel otevřít žíly.
Dál Suroth trpělivě pozoroval, ale než byl povýšen mezi urozené, byl jen výzvědným poručíkem, morat'raken, a nemohl si nevšímat, co se děje kolem něho. Zvěd žil nebo umíral podle toho, co uviděl nebo ne, a stejně tak ostatní. Ve stanu leželi lidé na zemi. Někteří skoro nedýchali. Suroth si ho měla odvést stranou a nechat je pokračovat v práci. Vojáci u vchodu odehnali posla. Jak vážná zpráva musela být, že se ta žena pokoušela procpat přes smrtihlava?
Jeho pozornost upoutala da'covale s psacím stolkem. Hezounkou tvář panenky hyzdil velice podmračený výraz. Majetek předváděl hněv? A bylo tu ještě něco. Pohledem zaletěl k damane, jež stála s hlavou sklopenou, ale přesto se zvědavě rozhlížela kolem. Hnědooká da'covale a světlooká damane se od sebe lišily jako noc a den, něco však měly společné. Něco ve tváři. Zvláštní. Nepoznal u nich, jak jsou staré. I když jen rychle vzhlédl, Alwhin si toho všimla. Škubla damane za stříbrné vodítko a'damu a strhla ji na podlahu. Luskla prsty a ukázala na zem, načež se zaškaredila, když se da'covale s medovými vlasy nepohnula. "Lehnout, Liandrin!" sykla. Ta se na Alwhin zlobně zamračila - zlobně! - a s trucovitým výrazem klesla na kolena.
Tuze zvláštní. Jenomže ne důležité. S nehybnou tváří, ale jinak překypující netrpělivostí, čekal dál. Netrpělivostí a značným neklidem. Byl povýšen mezi urozené poté, co za jedinou noc ujel padesát mil se třemi šípy v těle, aby přinesl zprávu o povstaleckém vojsku pochodujícím na samotný Seandar, a záda ho od toho ještě bolela.
Suroth se konečně přestala zajímat o stůl. Nedovolila mu vstát, natož aby ho objala jako jednoho z urozených. Ani to nečekal, stál příliš hluboko pod ní. "Jsi připraven na pochod?" zeptala se stroze. Aspoň s ním nemluvila skrze svůj hlas. Před tolika důstojníky by s takovou hanbou musel celé měsíce koukat do

země, pokud ne roky.
"Budu, Suroth," odvětil klidně a podíval se jí do očí. Byl urozený, jakkoli nízko. "Nedokážou se spojit dřív než za deset dní a nejméně dalších deset potrvá, než se dostanou z hor. Do té doby -"
"Budou tu zítra," štěkla. "Dnes! Jestliže přijdou, Miraji, přijdou prostřednictvím starodávného umění cestování, a zdá se pravděpodobné, že přijdou."
Slyšel, jak se lidé na zemi vrtí, než se stačili ovládnout. Suroth se přestala ovládat a blábolí o legendách? "Jsi si jistá?" Ta slova mu vyletěla z úst dřív, než je zarazil.
Předtím si jen myslel, že se přestala ovládat. Zaplálo jí v očích. Tiskla svou květinami vyšívanou róbu, až jí zbělely klouby a ruce se jí třásly. "Ty o mně pochybuješ?" vyjela nevěřícně. "Stačí, že mám své zdroje informací." A zlobí se na ně stejně jako na něj, uvědomil si. "Jestli přijdou, tak s nimi bude asi padesát těch vznešeně nazvaných asha'manů, ale jenom pět či šest tisíc vojáků. Víc zřejmě od začátku neměli, ať létavci tvrdí cokoliv."
Miraj pomalu kývl. Pět tisíc mužů, přesouvajících se nějakým způsobem prostřednictvím jediné síly, to by hodně vysvětlovalo. Jaké má zdroje informací, že ta čísla zná tak přesně? Nebyl natolik hloupý, aby se zeptal. Určitě měla ve svých službách naslouchače a hledače. Kteří pozorovali i ji. Padesát asha'manů. Už pouhá představa, že muži usměrňují, ho znechucovala. Povídalo se, že se sbírají ze všech států pod Drakem Znovuzrozeným, tím Randem alThorem, ale nečekal, že jich bude tolik. Drak Znovuzrozený prý dokáže usměrňovat. To by mohla být pravda, ale on byl Drak Znovuzrozený.
Dračí proroctví v Seanchanu znali dřív, než Luthair Pendrag začal se sjednocováním. Prý ve zkomolené formě, odlišné od čisté verze, kterou přivezl Luthair Pendrag. Miraj v těchto zemích viděl několik svazků Karaethonského cyklu a ty byly zkomolené taky - ani v jednom se nepsalo, že bude sloužit Křišťálovému trůnu! - ale proroctví přesto měla na lidi vliv. Nejeden doufal, že návrat přijde brzy, že tyhle země získají před Tarmon Gai'donem, takže Drak Znovuzrozený bude moci vyhrát Poslední bitvu pro slávu císařovny, kéž žije věčně. Císařovna bude určitě chtít, aby jí al'Thora poslali, aby mohla zjistit, jaký muž jí to slouží. S al'Thorem žádné potíže nebudou, jakmile před ní jednou poklekne. Jen málokdo dokázal setřást bázeň, když klečel před Křišťálovým trůnem, kde člověku jazyk vysušovala žízeň uposlechnout. Bylo však zřejmé, že dostat tohoto chlapíka na loď bude snazší, když počkají, než se zbaví asha'manů - určitě bude možné se jich zbavit - dokud nebude na cestě přes Arythský oceán do Seandaru.
Což ho přivedlo zpátky k problému, jemuž se snažil vyhnout, jak si náhle uvědomil. Nevyhýbal se těžkostem, rozhodně je slepě nepřecházel, ale tato situace se velmi lišila od toho, čemu čelil předtím. Bojoval ve dvou desítkách bitev, kdy obě strany používaly damane. Věděl, jak pracují. Nebyla to jen otázka útoku s jedinou silou. Zkušená sul'dam nějak dokázala vidět, co damane nebo marath'damane udělala, a damane to řekla ostatním, takže se mohly taky bránit. Mohla ale sul'dam vidět, co udělal muž? A hůř...
"Přenecháš mi sul'dam a damane?" zeptal se, zhluboka se nadechl a přece jen dodal: "Jestli jim ještě není dobře, bude to krátký a krvavý boj. Z naší strany."
Což způsobilo, že lidé ležící na zemi se zase zavrtěli. Každá druhá kleveta v táboře se týkala choroby, která upoutala sul'dam a damane do jejich stanů. Alwhin zareagovala zcela otevřeně, u so'jhin zcela nepatřičně, a zuřivě se zamračila. Damane sebou znovu trhla a začala se třást. Zvláštní, medovlasá da'covale sebou trhla taky.
Suroth s úsměvem doplula ke klečící da'covale. Proč se usmívala na špatně vycvičenou služku? Začala ji hladit po copáncích a ta trucovitě našpulila rty. Byla to snad bývalá zdejší šlechtična? Surothina slova to potvrdila, i když očividně mluvila k Mirajovi. "Malé neúspěchy stojí málo. Velké mohou stát bolestně velkou cenu. Budeš mít damane, které žádáš, Miraji. A naučíš tyto asha'many, že měli zůstat na severu. Smeteš je z tváře země, asha'many, vojáky, všechny. Do posledního. Miraji. Domluvila jsem."
"Stane se, jak pravíš, Suroth," opáčil. "Budou zničeni. Do posledního." Nic jiného říci nemohl, ale přál si, aby mu odpověděla na otázku, zda je sul'dam a damane ještě pořád špatně.
* * *
Rand vedl Tai'daišara kolem holého, kamenitého kopce, aby se podíval, jak většina jeho malého vojska vychází z děr ve vzduchu. Pevně držel pravý zdroj, tak pevně, až se mu málem chvěl v sevření. S jedinou silou v sobě cítil ostré špičky Mečové koruny, jež ho píchaly do spánků, ostřeji a zároveň odtažitě,

dopolední chlad byl chladnější a zároveň nestál za povšimnutí. Nezahojené rány v boku mu působily jen tupou, vzdálenou bolest. Luis Therin nejistě supěl. Nebo se možná bál. Když se včera ocitl tak blízko smrti, možná už nechtěl tolik umřít. Ale on vlastně nikdy nechtěl zemřít. Jediné, co vždycky chtěl, bylo zabíjet. Což často zahrnovalo i zabít sebe.

Brzy bude dost zabíjení pro každého, pomyslel si Rand. Světlo, posledních šest dní stačilo, aby se i supovi udělalo špatně. Bylo to jenom šest dní? Avšak znechucení se ho nedotýkalo. Nedovolil to. Luis Therin neodpověděl. Ano. Byl čas pro srdce ze železa. A taky pro železné žaludky. Dotkl se dlouhého, v látce zabaleného rance pod třmenem. Ne. Ještě není vhodná chvíle. Možná ani nepřijde. Prázdnotou projela nejistota a možná že ještě něco jiného. Doufal, že ten čas nepřijde. Nejistota, ano, jenomže to druhé nebyl strach. Nebyl!

Na nízkých kopcích okolo rostly pokroucené olivovníky a kopiníci již projížděli mezi nimi, aby se ujistili, že je tu bezpečno. Nebylo tu ani stopy po dělnících, nikde žádný statek, žádná stavba. Pár mil na západ byly kopce tmavší, zalesněné. Legionáři klusali kolem v dokonalé formaci, následováni illiánskými dobrovolníky, nyní přiřazenými k legii, v neuspořádaném čtverci. Jakmile se seřadili, odešli stranou, aby udělali místo obráncům a rytířům. Byla tu hlavně hlína, takže lidem i koním v blátě podkluzovaly nohy. Na čisté obloze kupodivu viselo jen pár mráčků. Slunce vypadalo jako světle žlutá koule. A nikde nelétalo nic většího než špaček.

Dashiva a Flinn také drželi průchod otevřený, spolu s Adleym, Hopwilem, Morrem a Narishmou. Na některé průchody neviděl, protože byly za kopcem. Chtěl, aby všichni prošli co nejrychleji, a kromě několika málo asha'manských vojáků sledujících oblohu drželi všichni muži v černém, již nebyli na výzvědách, tkanivo. Dokonce i Gedwyn a Rochaid, třebaže se oba kvůli tomu šklebili jak na sebe, tak na Randa. Ten usoudil, že už nejsou zvyklí dělat cokoliv tak přízemního jako držet průchod pro ostatní. Přicválal k němu Bashere, spokojený se sebou i se svým malým ryzákem. Plášť měl rozepnutý i přes chlad po ránu. Kývl na Anaiyellu a Ailil, které jeho pohled nakvašeně opětovaly. Bashere se usmál pod fousy, a nebyl to úplně příjemný úsměv. O těch dvou měl tolik pochybností co Rand. A ony to věděly, alespoň o Basherem. Anaiyella rychle uhnula pohledem a začala zase hladit svého koně po krku. Ailil držela otěže hodně ztuha.

Ty dvě se od Randa nehnuly od toho střetu na hřebeni, dokonce si včera nechaly postavit stany na doslech od jeho. Denharad o kus dál se otočil a podíval se na družiníky obou urozených dam, kteří byli seřazení za ním, a pak se zase zadíval na Randa. Nejspíš sledoval i Ailil a taky Anaiyellu, ale hlavně Randa. Rand si nebyl jistý, jestli se ještě stále obávají, že kdyby ho zabily, padne vina na ně, nebo si to prostě nechtějí nechat ujít, kdyby k tomu došlo. Jednou věcí si byl jistý. Jestli ho chtějí mít mrtvého, neposkytne jim k tomu příležitost.

Kdo zná srdce ženy? chechtal se Luis Therin. Vypadalo to, že má jednu ze svých méně šílených nálad. Většina žen jen pokrčí rameny nad tím, kvůli čemu by muž zabíjel, a zabije tě kvůli něčemu, nad čím by muž jen pokrčil rameny.

Rand si ho nevšímal. Poslední průchod zhasl. Asha'mani na koních byli příliš daleko, aby poznal, zda některý ještě drží saidín, ale na tom celkem nezáleželo, pokud ho držel i on. Neohrabaný Dashiva se pokoušel rychle nasednout a málem dvakrát spadl, než se úspěšně dostal do sedla. Většina černokabátníků v dohledu zamířila k severu či na jih.

Zbylí šlechtici se rychle shromáždili kolem Bashereho, kousek pod Randem, ti s nejvyšší hodností a nejmocnější vepředu, po menším strkání, když nebylo jasné, kdo má přednost. Tihera a Marcolin drželi koně na kraji, každý na opačné straně houfu šlechticů, a udržovali pečlivě neutrální výraz. Mohli je požádat o radu, ale oba věděli, že konečné rozhodnutí je na jiných. Weiramon s velkolepými gesty otevíral pusu, nepochybně začal další úžasný proslov o slávě při následování Draka Znovuzrozeného. Sunamon a Torean, kteří byli na jeho řeči zvyklí a dost mocní, aby ho mohli přejít, zastavili koně vedle sebe a něco si povídali. Sunamon se tvářil nezvykle tvrdě a Torean byl zřejmě připravený ke rvačce kvůli hranicím, třebaže měl kabátec s pruhy rudého saténu na rukávech. Bertome a pár dalších Cairhieňanů se smáli svým vtipům. Všichni už měli velkohubého Weiramona plné zuby. Semaradrid se temně zamračil pokaždé, když se podíval na Ailil a Anaiyellu - nelíbilo se mu, že se drží u Randa, zvlášť u jeho krajanky - takže byl zatrpklý nejspíš nejen kvůli Weiramonovi.

"Asi deset mil před námi," řekl Rand nahlas, "se k pochodu připravuje dobrých padesát tisíc mužů." O tom všichni věděli, avšak přesto to upoutalo jejich pozornost a umlčelo je to. Weiramon kysele zavřel zobák. On se totiž moc rád poslouchal. Gueyam a Maraconn se tahali za špičaté bradky a nadšeně se usmívali, hlupáci. Semaradrid se tvářil, jako kdyby snědl celou mísu zkažených slív. Gregorin a tři pánové z devítky se jen tvářili zachmuřeně a odhodlaně. Nebyli hlupáci. "Zvědové neviděli ani stopy po sul'dam nebo damane," pokračoval Rand, "ale i bez nich, i s asha'many, nás může dost zemřít, pokud někdo zapomene na plán. Ale jsem si jistý, že nikdo nezapomene." Tentokrát žádný útok bez rozkazu. To dal najevo jasně jako sklo a tvrdě jako kámen. Žádné utíkání, protože si někdo myslel, že něco zahlédl. Weiramon se usmál, podařilo se mu do toho dát tolik úlisnosti co Sunamonovi.

Svým způsobem to byl prostý plán. Vyrazí na západ v pěti zástupech, u každého budou asha'mani, a pokusí se zaútočit na Seanchany ze všech stran zároveň. Prosté plány bývají nejlepší, mínil Bashere. Když tě neuspokojí vrh tlustých selat, mumlal, když už musíš letět do lesa, abys našel starou svini, tak si moc nevyskakuj, nebo tě rozpáře.

Žádný bitevní plán nevydrží první útok, řekl Luis Therin v Randově hlavě. Na okamžik působil úplně normálně. Na okamžik. Něco je špatně, zavrčel náhle. Začal mluvit naléhavěji a nakonec se rozesmál. Nemůže to být špatně, ale je. Něco je divné, něco je špatně, skáče, křepčí a kroutí se. Jeho smích přešel v pláč. To není možné! Musím být šílený! A zmizel dřív, než ho Rand stačil umlčet. Světlo ho spal, ten plán byl úplně v pořádku, jinak by po tom Bashere skočil jako kačena po housence.

Luis Therin byl šílený, o tom nebylo pochyb. Ale dokud zůstal v pořádku Rand al'Thor... Kdyby se Drak Znovuzrozený zbláznil dřív, než nadejde Poslední bitva, byl by to pěkně hořký žert. "Zaujmout místa," zavelel a mávl Dračím žezlem. Musel potlačit nutkání zasmát se tomu žertu.

Shluk šlechticů se na jeho rozkaz rozestoupil a s mrmláním se seřadil. Jen málokomu se líbilo, jak je Rand rozdělil. Při prvním boji v horách šok sice společenské přehrady zrušil, ale už byly zase na místě. Weiramon se mračil kvůli své nedokončené řeči, potom se však velkolepě uklonil a vystrčil na Randa bradu jako oštěp, načež odjel na sever s Kirilem Drapeneosem, Bertomem, Doressinem a několika menšími cairhienskými pány. Všichni měli kamenné výrazy kvůli tomu, že jim velí Tairen. Gedwyn jel vedle Weiramona, jako kdyby velel on, za což se mu dostalo podmračených pohledů, jichž si schválně nevšímal. Ostatní skupiny byly stejně promísené. Gregorin také mířil na sever, spolu s mrzutým Sunamonem, a snažil se předstírat, že čirou náhodou jede stejným směrem. Dalthaness za ním vedl menší cairhienské pány. Jeordwyn Semaris, další z devítky, následoval Bashereho na jih s Amondridem a Gueyamem. Ti tři Saldejce přijali téměř nadšeně z toho prostého důvodu, že nebyl Tairen, Cairhieňan ani Illiánec. Rochaid se zřejmě s Basherem snažil o totéž, co dělal Gedwyn s Weiramonem, ale Bashere si ho prostě nevšímal. Kousek za Bashereho oddílem jeli Torean a Maraconn s hlavami u sebe a asi nejspíš remcali, že jim má velet Semaradrid. Vlastně i Ershin Netari pokukoval po Jeordwynovi a zvedal se ve třmenech, jak se ohlížel po Gregorinovi a Kirilovi, ačkoliv je za kopcem mohl těžko vidět. Semaradrid seděl v sedle rovně jako svíčka a vypadal stejně nevzrušeně jako Bashere.

Stejný princip Rand používal celou dobu. Důvěřoval Basheremu a myslel si, že by mohl věřit i Gregorinovi, a nikdo z ostatních se neodvážil ani pomyslet na to, že se obrátí proti němu, když kolem sebe měl tolik cizinců, tolik starých nepřátel a tak málo přátel. Tiše se zasmál a díval se, jak se rozjíždějí. Budou pro něj bojovat a budou bojovat dobře, protože neměli jinou možnost. Stejně jako on ne.

Šílenství, zasyčel Luis Therin. Rand ho rozzlobeně odehnal.

Samozřejmě nebyl sám. Tihera, Marcolin a většina obránců a rytířů seděla na koních mezi olivovníky kolem něj. Zbytek byl na výzvědách. Setnina legionářů trpělivě čekala v dolíku pod Masondovým dohledem a vzadu byli muži, kteří se vzdali tenkrát v Illianu. Snažili se o stejný klid jako muži v modrých kabátech - byli z nich teď také legionáři - ale bez většího úspěchu.

Rand se ohlédl na Ailil a Anaiyellu. Tairenka se na něj uculila, ale velice rychle ji to přešlo. Cairhieňanka měla tvář jako z ledu. Nemohl na ně zapomenout, ani na Denharada a jeho ozbrojence. Jeho zástup, prostřední, byl největší a o maličko silnější. Jen o maličko.

Flinn a muži, které Rand vybral po Dumajských studnách, vyjeli na kopec k němu. Jako vždycky je vedl plešatějící stařík, i když teď všichni kromě Adleyho a Narishmy nosili vedle meče i draka a Dashiva toho svého získal jako první. Částečným důvodem bylo to, že mladší muži Flinna uznávali díky dlouholetým

zkušenostem korouhevníka andorské královniny gardy. Částečně také proto, že na tom Dashivovi zřejmě nezáleželo. On se tím spíš bavil. Tedy, když si na chvilku přestal povídat sám se sebou. Většinou si zřejmě neuvědomoval, co se kolem něj děje.
Z toho důvodu Randa skoro polekalo, když Dashiva neohrabaně pobídl svého koně do čela. Navíc se teď ustaraně mračil. A ještě víc ho polekalo, když uchopil saidín, jakmile se dostal k Randovi, a spletl kolem nich ochranu proti odposlouchávání. Luis Therin neplýtval dechem - pokud hlas bez těla má dech - na řeči o zabíjení. S prskáním se vrhl po pravém zdroji a pokoušel se Randovi vyrvat jedinou sílu. Stejně náhle se odmlčel a zmizel.
"Se saidínem je tady něco šejdrem, něco není v pořádku," pravil Dashiva a vůbec nemluvil nepřítomně. Vlastně mluvil... přesně. A podrážděně. Učitel poučující zvlášť tupého žáka. Dokonce do Randa píchl prstem. "Nevím, co to je. Saidín nemůže nic pokřivit, a pokud ano, byli bychom to cítili tam v horách. No, tam něco bylo, včera, avšak malého... Tady to ale cítím jasně. Saidín je... nedočkavý. Vím. Vím. Saidín není živý. Ale tady... pulsuje. Dá se těžko ovládat."
Rand povolil sevření, jak tiskl Dračí žezlo. Vždycky si byl jistý, že Dashiva je skoro stejně šílený jako Luis Therin. Obvykle se ale ovládal lépe, i když jen tak tak. "Usměrňuju dýl než ty, Dashivo. Jenom víc cítíš tu špínu." Nedokázal zmírnit tón. Světlo, ještě se nesměl zbláznit a oni taky ne! "Vrať se na své místo. Brzy vyrazíme." Zvědové se měli vrátit každou chvíli. Dokonce i v rovnější krajině, i když nemohli dál, než kam dohlédli, urazit deset mil netrvalo dlouho, s cestováním.
Dashiva ale neposlechl. Viditelně se třásl a zhluboka se nadechl. "Velmi dobře vím, jak dlouho usměrňuješ," řekl ledovým, téměř opovržlivým hlasem, "ale i ty to určitě cítíš. Cítíš, člověče! Nelíbí se mi, když se k saidínu připojuje ‚něco divného', a nechci zemřít nebo... vyhořet jen proto, že ty odmítáš otevřít oči! Podívej se na mou ochranu! Podívej se na ni!"
Rand zíral. To, jak Dashiva vystoupil, bylo samo o sobě velice zvláštní, ale Dashiva vzteklý? A potom se podíval na tu ochranu. Opravdu se na ni podíval. Prameny by měly být napjaté jako nitě v pevně tkaném plátně. Teď se chvěly. Ochrana byla pevná, jako být měla, ale jednotlivá vlákna se nepatrně chvěla. Morr říkal, že saidin je kolem Ebú Daru a na sto mil kolem divný. Teď byli blíž než na sto mil.
Rand se přiměl cítit saidin. Jedinou sílu si vždycky uvědomoval - cokoliv jiného znamenalo smrt či něco horšího - přesto si na ten zápas zvykl. Bojoval o život, ale boj se mu stal stejně přirozený jako život sám. Ten zápas byl život. Přiměl se cítit ten boj, svůj život. Chlad, že by se kámen rozpadl na prach. Oheň, že by se vypařil. Špína, že vedle ní žumpa voněla jako zahrada plná květin. A... pulsovala, jako by se mu něco chvělo v pěsti. Nepodobalo se to tomu, co cítil v Shadar Logothu, když špína saidínu rezonovala se zlem toho místa a saidin pulsoval s ní. Tady byla špína silná, ale stálá, kdežto saidin vypadal, jako by byl plný proudů a vln. Nedočkavý, říkal Dashiva, a Rand pochopil proč.
Dole na svahu za Flinnem si Morr prohrábl vlasy a nejistě se rozhlédl kolem sebe. Flinn se přestal vrtět v sedle a uvolnil meč v pochvě. Narishma pozoroval oblohu a příliš často mrkal. Adleymu se objevil tik ve tváři. Na všech byla vidět nervozita a nebylo divu. Randa zalila úleva. Takže to nakonec nebylo šílenství. Dashiva se usmál, pokřiveně a spokojeně. "Nemůžu uvěřit, že sis toho nevšiml dřív." Málem ohrnoval nos. "Co jsme se pustili na tuhle šílenou výpravu, držel jsi saidin málem pořád. Tohle je prostá ochrana, ale nechtěla se vytvořit, a pak se prudce udělala, jako by se mi vytrhla z rukou."
Na kopci půl míle na západ se objevila modrobílá čára průchodu a otočila se. Prošel voják s koněm, vracející se z výzvěd, a rychle nasedl. Dokonce i na tu vzdálenost Rand rozeznal slabé chvění tkaniva kolem průchodu, než zmizel. Jezdec ještě nesjel z kopce, když se na hřebeni otevřel další, pak třetí, čtvrtý a další, jeden po druhém, předchozí muž vždycky jen kousek poodjel.
"Ale vytvořila se," podotkl Rand. Stejně tak průchody zvědů. "Vždy je těžké ovládat saidin, ale stejně udělá, co po něm chceš." Proč je to tady těžší? Otázka na jindy. Světlo, kéž by byl Herid Fel ještě naživu. Starý filozof by mohl znát odpověď. "Vrať se k ostatním, Dashivo," rozkázal, ale ten na něj jen užasle hleděl. Rand musel rozkaz zopakovat, než druhý muž propustil ochranu, bez zasalutování otočil koně a pobídl ho dolů.
"Potíže, můj pane Draku?" zaculila se Anaiyella. Ailil se na něj jen dívala.
Když zbývající zvědové uviděli prvního z nich ujíždět k Randovi, rozjeli se do stran, aby se připojili k ostatním zástupům. Najít je starým způsobem bude rychlejší než stvořit další průchody. Před Randem

zastavil koně Nalaam a udeřil se pěstí do prsou - nevypadal kapku vyplašeně? To je jedno. Saidin stále plnil, co po něm muž chtěl. Nalaam zasalutoval a podal hlášení. Seanchané netábořili deset mil daleko, byli jenom pět šest mil daleko a pochodovali k východu. A měli s sebou desítky sul'dam a damane. Rand vydal rozkazy a Nalaam odcválal. Jeho zástup zamířil k západu. Na křídlech jeli obránci a rytíři. Legionáři pochodovali vzadu za Denharadem. Připomínka pro šlechtice a jejich ozbrojence, pokud by nějakou potřebovali. Anaiyella se často ohlížela přes rameno a Ailil naopak ne. Rand jel v čele zástupu, s Flinnem a ostatními, stejně jako to bylo u ostatních kolon. Asha'mani zaútočí a muži s ocelí jim budou při zabíjení hlídat záda. Bylo dopoledne a nestalo se nic, proč by měl měnit plán.
Na některé čeká šílenství, zašeptal Luis Therin. K některým se připlíží.
* * *
Miraj jel téměř v čele své armády táhnoucí na východ po rozbahněné silnici, která se vinula mezi kopci pokryté místy olivovými háji a jinde lesy. Ale zase ne úplně v čele. Mezi ním a předními zvědy jel ještě celý pluk, hlavně Seanchané. Znal pár generálů, kteří chtěli být úplně na špici. Většina byla mrtvá. Většina prohrála bitvu, ve které padla. Bylo bláto, takže se neprášilo, avšak zpráva o vojsku na pochodu se po Sa'laské planině šířila jako lesní požár, bez ohledu na stav půdy. Tu a tam mezi olivovníky zahlédl převrácené kolečko nebo odhozený hák na ořezávání větví, ale dělníci byli dávno pryč. Naštěstí se vyhnou i jeho protivníkům. S trochou štěstí, jelikož protivníci neměli rakeny, nezjistí, že je u nich, dokud nebude příliš pozdě. Kennar Miraj se jen velice nerad spoléhal na štěstí.
Kromě poddůstojníků s mapami a kopiemi rozkazů a poslů, kteří byli připravení je roznést, s ním jel jen Abaldar Yulan a Lisaine Jarath. Yulan byl tak malý, že jeho docela obyčejný hnědák vypadal obrovský, ale byl to vztekloun s nehty na malících nalakovanými nazeleno a s černou parukou, aby zakryl hlavu holou jako koleno. Lisaine byla šedovlasá bába ze samotného Seandaru, jejíž bledé, tučné tváře a chladné modré oči byly ztělesněním vážnosti. Yulan byl neklidný. Byl to Mirajův vzdušný kapitán a dost často se mračil kvůli pravidlům, která mu již dovolovala vzít do ruky otěže rakena jen velmi zřídka, ale dneska se mračil z jiného důvodu. Bylo jasno, dokonalé počasí pro rakeny, ale Suroth nařídila, že dnes žádní létavci nevzlétnou, aspoň ne tady. S Hailene bylo příliš málo rakenů, aby je zbytečně vystavovali nebezpečí. Lisainin klid dělal Mirajovi větší starosti. Nejenže to byla starší der'sul'dam, ale také přítelkyně, s níž se podělil o nejeden šálek kafy a zahráli si spolu nejednu dámu. Byla to živá osoba, vždycky překypovala nadšením a dobrou náladou. A byla ledově klidná, zamlklá jako každá sul'dam, již se snažil vyslechnout.
V dohledu měl dvacet damane klusajících vedle svých sul'dam na koních. Sul'dam se neustále skláněly v sedlech a poplácávaly damane po hlavách. Damane mu připadaly docela klidné, ale sul'dam byly očividně v háji s nervy. A užvaněná Lisaine jela úplně potichu.
Před nimi se objevil torm a řítil se k zástupu. Byl ještě dost daleko stranou, na kraji háje, ale koně již ržáli a poskakovali, když se kolem nich hnal tvor s bronzovými šupinami. Cvičený torm by koně nenapadl - alespoň ne, pokud se ho nezmocnila vražedná zuřivost, což byl důvod, proč tormové byli v bitvě téměř k ničemu - ale koní cvičených na to, aby byli v přítomnosti tormů klidní, byl stejný nedostatek jako tormů. Miraj poslal hubeného podporučíka Vareka, aby šel vyzvednout výzvědnou zprávu od morat'torm. Pěšky, a Světlo vem, že Varek ztratí sai'taer. Nehodlal plýtvat časem na to, jak se Varek snaží zvládnout místní zvíře. Varek se vrátil rychleji, než odešel, rázně se uklonil a začal se svým hlášením, ještě se pořádně nenarovnal.
"Nepřítel je necelých pět mil na východ, můj pane generálkapitáne, a míří naším směrem. Jsou v pěti zástupech zhruba míli od sebe."
Tolik ke štěstí. Ale Miraj si už rozmyslel, jak napadne čtyřicet tisíc jen s pěti tisíci muži a padesáti damane. Muži rychle odcválali s rozkazy, aby se vyhnuli obklíčení, a pluky za ním vyrazily do hájů. Jely s nimi sul'dam se svými damane.
Miraj si přitáhl plášť, jak náhle zavál chladný vítr, a z nějakého důvodu mu byla ještě větší zima. Lisaine se také dívala, jak sul'dam mizí mezi stromy. A začala se potit.
* * *
Bertome jel klidně, plášť mu povlával ve větru, ale pozoroval zalesněnou krajinu před sebou s ostražitostí, kterou se nesnažil příliš skrývat. Z jeho čtyř krajanů jen Doressin se skutečně vyznal ve hře

rodů. Ten hloupý tairenský pes Weiramon byl samozřejmě slepý. Bertome se na toho nafoukaného hňupa zlobně mračil. Weiramon jel hodný kus před ostatními, hluboko zabraný do hovoru s Gedwynem, a jestli Bertome potřeboval další důkaz, že Tairenové se usmívají i na to, z čeho by se koza udávila, tak mu stačil způsob, jakým snášel tu rozohněnou mladou zrůdu. Všiml si, jak se po něm Kiril úkosem dívá, a poodjel s běloušem od toho hromotluka dál. Nechoval k Illiánci nepřátelství, ale nesnášel, když byl někdo vyšší než on. Nemohl se dočkat, až se vrátí do Cairhienu, kde se nemusel pohybovat ve společnosti neohrabaných obrů. Kiril Drapeneos ale nebyl slepý, jakkoliv byl vysoký. Taky dopředu vyslal tucet zvědů. Weiramon jednoho.

"Doressine," řekl Bertome tiše a pak trochu hlasitěji: "Doressine, ty hroudo sádla!"

Kostnatý muž sebou v sedle trhl. Jako Bertome, i ostatní tři měli vyholená a napudrovaná čela. Označovat se jako voják se stalo módou. Doressin mu měl na oplátku říct ropucho, jak to dělali od dětství, ale on místo toho pobídl koně blíž k Bertomovi a naklonil se k němu. Měl starosti a netajil se tím, vraštil čelo, až se mu dělaly vrásky. "Uvědomuješ si, že pán Drak chce, abychom umřeli?" zašeptal a pokukoval po zástupu za nimi. "Krev a oheň, jen jsem poslouchal Colavaere, ale od chvíle, kdy ji zabil, vím, že jsem mrtvý muž."

Bertome se zadíval na zástup ozbrojenců, vinoucí se mezi kopci. Stromy tu rostly řidčeji než před nimi, ale stále by stačily zakrýt útočníky, dokud by nebyli přímo u nich. Poslední olivový háj byl skoro míli za nimi. Weiramon jel pochopitelně v čele v tom směšném kabátě s nabíranými, bíle pruhovanými rukávy, a pak Kirilovi Illiánci v jasně zelené a rudé, že by to zahanbilo i cikány. Jeho lidé, slušně oblečení v tmavých barvách pod kyrysy, byli mimo dohled s Doressinovými a ostatními Cairhieňany před setninou legionářů. Weiramona asi překvapilo, že s nimi pěšáci udržují krok, třebaže nenasadil nijak rychlé tempo.

Ale Bertome se nedíval na ozbrojence. Ještě před Weiramonem jelo sedm mužů v černých kabátech, s tvrdými tvářemi a očima chladnýma jako smrt. Jeden měl na vysokém límci stříbrný špendlík ve tvaru meče.

"To by byl poměrně složitý způsob," podotkl suše. "A al'Thor by s námi těžko posílal ty chlapíky, kdyby nás chtěl jen nacpat do mlýnku na maso." Doressin, stále zamračený, znovu otevřel ústa, ale Bertome jej předešel. "Musím si promluvit s tím Tairenem." Vadilo mu, jak al'Thor jeho přítele z dětství vyvedl z míry.

Weiramon a Gedwyn ho neslyšeli přijíždět. Gedwyn si pohrával s otěžemi a tvářil se opovržlivě. Tairen byl rudý jako rak. "Mně je jedno, kdo jsi," říkal černokabátníkovi tichým, tvrdým hlasem a prskal při tom, "nebudu dál riskovat bez přímého rozkazu od -"

Najednou si uvědomili Bertoma a Weiramon prudce zavřel ústa. Zachmuřil se, jako by Bertoma nejraději zabil. Asha'manův stálý úsměv se vytratil. Zavál studený vítr a obloha se zatáhla, ale Gedwynův výraz byl studenější. Bertome si ohromeně uvědomil, že černokabátník by ho také nejradši na místě zabil. Gedwynův mrazivě vražedný výraz se nezměnil, ale Weiramonův obličej prodělal pozoruhodnou změnu. Červeň pomalu ustoupila a vzápětí se úlisně a jen nepatrně posměšně usmál. "Přemýšlel jsem o tobě, Bertome," vyhrkl srdečně. "Škoda že al'Thor uškrtil tvou sestřenici. Vlastníma rukama, jak jsem slyšel. Vážně mě překvapilo, že jsi přijel na jeho zavolání. Viděl jsem, jak se na tebe dívá. Obávám se, že má pro tebe v plánu něco... zajímavějšího... než ti jen zatnout prsty do chřtánu a dívat se, jak kopeš."

Bertome potlačil povzdech, a nejen nad tou neohrabaností. Hodně hlupáků si myslelo, že s ním můžou manipulovat skrze Colavaeřinu smrt. Byla jeho oblíbená sestřenice, avšak ctižádostivá až běda. Saighanové měli nárok na Sluneční trůn, ale stejně by ho neudržela proti Riatinům nebo Damodredům, natož když se oba rody spojily, a rozhodně ne bez otevřeného požehnání Bílé věže nebo Draka Znovuzrozeného. Nicméně byla jeho oblíbená příbuzná. Co vlastně Weiramon chce? Určitě ne to, co bylo na povrchu. Dokonce ani tento tairenský hňup nemohl být tak omezený.

Než se vzmohl na odpověď, přihnal se k nim z lesa jezdec. Cairhieňan, a když před nimi zastavil koně, až si přisedl na zadní, Bertome poznal jednoho ze svých ozbrojenců s jizvami na obou lících. Myslel, že se jmenuje Doile. Z Colchainského panství.

"Můj pane Bertome," supěl Doile. "Těsně za patami mám dva tisíce Taraboňanů. A jsou s nimi ženy! S blesky na šatech!"

"Těsně za patami," ohrnul Weiramon přezíravě nos. "Uvidíme, co řekne můj člověk, až se vrátí. On určitě neviděl žádné -!"
V dálce se ozvalo vytí a dusot kopyt, načež se objevili cválající kopiníci, hotový příliv rozlévající se mezi stromy. A mířil přímo k Bertomovi a ostatním.
Weiramon se zasmál. "Zabíjej si, koho budeš chtít a kdy budeš chtít, Gedwyne," pravil a rozmáchle tasil meč. "Já užiji svých metod a hotovo!" Vyrazil ke svým ozbrojencům a mávaje mečem nad hlavou, zaječel: "Za Saniago! Za Saniago a slávu!" Nebylo žádným překvapením, že k pokřiku za svůj rod a svou největší lásku nepřidal pokřik za svou zemi.
Bertome zamířil stejným směrem a zvolal: "Za Saighany a Cairhien!" Ještě nebylo třeba ohánět se mečem. "Za Saighany a Cairhien!" O co tomu člověku šlo?
Zahřmělo a Bertome se zmateně podíval na oblohu. Bylo méně mraků než předtím. Ne. Doile - Dalyn? - přece mluvil o těch ženách. A pak zapomněl, co ten pitomý Tairen chtěl, neboť ze zalesněných kopců se vyhrnuli ocelí zahalení Taraboňané a ze země vyšlehly plameny a z oblohy na ně dopadaly blesky.
"Za Saighany a Cairhien!" křičel. Zvedl se vítr.
* * *
Jezdci se srazili mezi stromy v hustém porostu, kde bylo téměř šero. Světlo sláblo, mraky houstly, ale na to nebylo přes spletené větve moc vidět. Řinčení oceli o ocel, křik lidí a ržání koní přehlušoval rachot. Země se otřásala. Nepřítel občas spustil válečný pokřik.
"Den Lushenos! Den Lushenos a včely!"
"Annallin! K Annallinovi!"
"Haellin! Haellin! Za vznešeného pána Sunamona!"
Poslední výkřik byl aspoň jediný, jemuž Varek rozuměl, i když usoudil, že nikdo z místních, kteří si říkali vznešení páni či paní, nejspíš nedostanou příležitost složit přísahy.
Vytrhl meč z těla svého protivníka, z podpaždí těsně nad krajem kyrysu, a nechal bledého mužíka spadnout. Byl to nebezpečný bojovník, dokud neudělal chybu a nezvedl meč příliš vysoko. Jeho hnědák utekl do mlází a Varek chviličku litoval. Zvíře vypadalo lépe než šedák s bílými ponožkami, na němž musel jezdit. Ale jen chviličku, vzápětí už se rozhlížel mezi stromy, kde z poloviny větví visely popínavky a trsy nějakých šedých, vějířových rostlin.
Odevšad sem doléhaly zvuky bitvy, ale Varek zprvu žádný pohyb neviděl. Potom se objevil tucet altarských kopiníků. Koně šli krokem a muži se pozorně rozhlíželi, i když to, jak se mezi sebou hlasitě bavili, víc než ospravedlňovalo rudé pruhy na jejich kyrysech. Varek zvedl otěže a chtěl se vydat za nimi. Doprovod, i tahle nedisciplinovaná chátra, by mohl přispět k doručení naléhavé zprávy, kterou nesl generálpraporečníkovi Chianmaimu.
Mezi stromy se mihly černé šmouhy a vyprázdnily altarská sedla. Jak jezdci padali, koně se rozprchli na všechny strany, a vzápětí už na vlhkém koberci spadaného listí leželo jen dvanáct mrtvol a z každé trčela aspoň jedna šipka z kuše. Nikde se nic nehýbalo. Varek se zachvěl. Ti pěšáci v modrých kabátech zprvu vypadali jako snadná kořist, když neměli ani píky, aby se kryli, jenomže oni se nikdy nepouštěli na otevřené prostranství, skrývali se za stromy a v jámách v zemi. A nebyli nejhorší. Po zoufalém ústupu na lodě ve Falme si byl jistý, že viděl to nejhorší ve svém životě, vždy vítězící vojsko na ústupu. Ale tady neuplynulo ani půl hodiny a uviděl stovku Taraboňanů stát proti jednomu jedinému muži v černém kabátě. Stovka kopiníků proti jednomu a Taraboňané byli rozervaní na kusy. Doslova. Vraždění pokračovalo, i když již Taraboňané prchali, pokračovalo, dokud byl jediný z nich v dohledu. Možná to nebylo o nic horší, než když člověku vybuchla země pod nohama, ale damane aspoň obvykle nechali dost, aby bylo co pohřbít.
Poslední muž, s nímž se mu podařilo mluvit v těchto lesích, prošedivělý veterán vedoucí sto amadicijských pikenýrů, mu pověděl, že Chianmai je někde tímto směrem. Před sebou uviděl koně bez jezdců uvázané u stromů a muže na zemi. Třeba by mu mohli poradit, kudy se dát. A taky je pěkně seřve, že tu postávají, když se kolem bojuje.
Když k nim dojel, na nadávání docela zapomněl. Našel, co hledal, jenže vůbec to nebylo to, co chtěl najít. V řadě na zemi leželo dvanáct silně ohořelých mrtvol. Jedna měla medově hnědý obličej nedotčený, byl to určitě Chianmai. Muži byli všichni Taraboňané, Amadičané a Altařané. A někteří z nich byli také

zranění. Jedinými Seanchany byla naštvaná sul'dam uklidňující brečící damane.
"Co se tu stalo?" chtěl vědět Varek. Podle toho, co viděl, asha'mani nenechávali nikoho naživu. Třeba je sul'dam zahnala.
"Šílenství, můj pane." Rozložitý Taraboňan zahnal muže, který mu mazal popálenou paži. Rukáv mu uhořel od kyrysu, ale on ani nehnul brvou. Kroužkový závěs mu visel za růžek z kónické přílby s červeným chocholem, takže byly vidět husté šedé kníry, které mu téměř zakrývaly ústa, a díval se urážlivě zpříma. "Znenadání se na nás vrhla skupina Illiánců. Nejdřív to šlo dobře, neměli s sebou žádného z těch černokabátníků. Pán Chianmai nás vedl chrabře a ta... žena... usměrňovala blesky. Potom, právě když se Illiánci obrátili k útěku, začaly blesky padat i mezi nás." Významně se podíval na sul'dam.
Ta okamžitě vyskočila, zahrozila pěstí a vyrazila k Taraboňanovi, jak jen jí vodítko umožňovalo. Její damane ležela jako ubrečená hromádka neštěstí. "Nebudu poslouchat, jak ten pes mluví proti mé Zakai! Je to dobrá damane! Dobrá!"
Varek se ji pokoušel uklidnit. Viděl, jak sul'dam donutily své svěřenkyně vřeštět za nějaký nepatrný přestupek, a pár jich vzpurnou damane dokonce zmrzačilo, ale většina se naježila i na urozeného, jenž se otřel o její oblíbenkyni. Tenhle Taraboňan nebyl urozený a podle toho, jak se třesoucí se sul'dam tvářila, byla připravená vraždit. Kdyby muž svoje směšné obvinění vyslovil nahlas, nejspíš by ho na místě zabila.
"Modlitby za mrtvé musejí počkat," prohlásil Varek neomaleně. Po tom, co se chystal udělat, nejspíš skončí v rukou hledačů, pokud neuspěje, ale tady nezůstal na nohou jediný Seanchan kromě sul'dam. "Přebírám velení. Vrátíme se na jih."
"Vrátíme se!" vyštěkl tarabonský hromotluk. "To nám potrvá celé dny! Illiánci bojují jako jezevci zahnaní do rohu a Cairhieňané jako fretky v kleci. Tairenové nejsou tak tvrdí, jak jsem slyšel, ale je tu aspoň tucet těch asha'manů, ne? Já ani nevím, kde v tomhle blázinci jsou tři čtvrtiny mých mužů!" Povzbuzení jeho příkladem začali protestovat i další.
Varek si jich nevšímal. A schválně se nezeptal, co je to ten "blázinec". Rozhlédl se po lese kolem a zaposlouchal se do hluku, rachotu výbuchů a blesků. "Seženete své muže a začnete se stahovat," řekl nahlas a přerušil tak námitky. "Ne moc rychle, budete jednat spolu s ostatními." Mirajovy rozkazy pro Chianmaiho zněly "co nejrychleji" - naučil se je nazpaměť pro případ, že by se kopii v sedlových brašnách něco stalo - "co nejrychleji" ale mohlo být příliš rychle a polovina mužů by tu mohla zůstat, rozsekaná nepřítelem na kousíčky. "Tak pohyb! Bojujete za císařovnu, kéž žije věčně!"
To poslední se říkalo zelenáčům, ale muži sebou z nějakého důvodu trhli, jako by je všechny udeřil bičíkem. Rychle se uklonili, s rukama na kolenou, a letěli ke svým koním. Zvláštní. Teď musel najít seanchanské jednotky. Jedné z nich povelí někdo s vyšší hodností a on se tak zbaví zodpovědnosti.
Sul'dam klečela a hladila stále brečící damane. "Uklidni ji," nakázal jí. Co nejrychleji. A navíc si myslel, že u Miraje zahlédl úzkost. Co mohlo v Kennaru Mirajovi vyvolat úzkost? "Myslím, že cestou na jih budeme závist na tvé damane." Proč se jí z obličeje vytratila krev?
* * *
Bashere stál na kraji lesa a za mřížovým hledím se mračil na to, co viděl. Jeho ryzák ho šťouchal do ramene. Foukalo, proto si držel plášť u těla, ale spíš aby se vyhnul pohybu, který by přitáhl pozornost, než kvůli zimě. Doma v Saldeii by to byl jen mírný vánek, ale po měsících strávených na jihu změkl. Po obloze se rychle hnala mračna a mezi nimi probleskovalo slunce. Bylo krátce po poledni. A slunce měl před sebou. To, že bitvu začal otočený k západu, ještě neznamenalo, že tak i skončí. Před sebou měl rozlehlou pastvinu, kde stáda černobílých koz nevzrušeně okusovala zhnědlou trávu, jako by všude kolem nezuřila bitva. Ne že by se tady něco dělo. Prozatím. Při přejití té louky mohl člověk skončit rozsekaný na hadry. A mezi stromy, ať už v lese nebo mezi olivovníky, nepřítele občas uviděl, až byl u něj, i přes zvědy.
"Přejdeme to," ozval se Gueyam a přejel si dlaní pleš. "Měli bychom. Pravda Světla, marníme čas."
Amondrid zavřel pusu. Nejspíš chtěl říct totéž. Tento Cairhieňan bude s Gueyamem souhlasit, až začnou koně šplhat po stromech.
Jeordwyn Semaris zafrkal. Měl by si nechat narůst vousy, aby zakryly jeho úzkou bradu, poněvadž díky ní vypadala jeho hlava jako dřevorubecký klín. "Já říkám obejít," prohlásil. "Ztratil jsem dost mužů kvůli těm Světlem prokletým damane, abych..." Nejistě se odmlčel a loupl okem po Rochaidovi.

Mladý asha'man stál opodál, tiskl rty a prstem si hladil špendlík s drakem na límci. Asi si říkal, zač stojí. Teď už se netvářil přechytrale, jen ustaraně.
Bashere vedl Bleska na otěži a zamířil k asha'manovi, jehož odtáhl dál mezi stromy. Zatlačil ho tam. Rochaid se mračil a jen neochotně poslechl. Byl o dost vyšší než Bashere, ale ten se nenechal zastrašit. "Můžu se příště spolehnout na tvoje lidi?" chtěl vědět Bashere a podrážděně se tahal za knír. "Žádné zdržování?" Když měli Rochaid a jeho druhové čelit damane, byli stále pomalejší.
"Vím, co dělám, Bashere," zavrčel Rochaid. "Copak jich pro vás nezabíjíme dost? Pokud vidím, tak jsme v podstatě skončili!"
Bashere pomalu kývl. I když ne na souhlas. Zůstala tady ještě spousta nepřátelských vojáků, byli všude, kam se podíval, pokud se díval pozorně. Ale hodně jich bylo mrtvých. Své tahy vedl podle toho, co nastudoval o trollockých válkách, kdy síly Světla obvykle stály proti značné přesile. Zaútočit na křídle a utéct. Zaútočit na zadní voj a utéct. Zaútočit a utéct, a když se nepřítel pustil do pronásledování, obrátit se na předem vybraném místě, kde číhali v záloze legionáři s kušemi, obrátit se a bojovat, dokud nepřišel čas zase utíkat. Nebo dokud nezahnal na útěk nepřítele. Dnes již zahnal na útěk Taraboňany, Amadičany, Altařany a Seanchany v tom jejich prapodivném brnění. Viděl víc mrtvých nepřátel než za všechny boje od Krvavého sněhu. Měl asha'many, jenže druhá strana měla damane. Dobrá třetina jeho Saldejců padla. Dohromady skoro polovina jeho oddílu byla mrtvá a pobíhalo tu stále dost Seanchanů s těmi zatracenými ženštinami, také Taraboňanů, Amadičanů a Altařanů. Pořád přicházeli, další se objevili, jakmile vyřídil to poslední. A asha'mani byli stále... váhavější.
Vyhoupl se na Bleska a zajel zpátky k Jeordwynovi a ostatním. "Obejdeme to," nařídil a nevšímal si jejich mračení nebo kývání. "Ztrojnásobte zvědy. Chci jet rychle, ale nehodlám zakopnout o nějakou damane." Nikdo se nezasmál.
Rochaid si svolal zbylých pět asha'manů. Jeden z nich měl stříbrný meč na límci, ostatní nic. Když ráno začínali, byli tu ještě dva bez špendlíků, ale jestli asha'mani uměli zabíjet, tak damane taky. Rochaid rozzlobeně máchal rukama a zřejmě se s nimi hádal. Tvář měl rudou, oni se tvářili umíněně. Bashere jenom doufal, že jim Rochaid dokáže zabránit ve zběhnutí. Dnešek byl drahý i bez toho, aby se takový muž potuloval bez dozoru.
* * *
Pršelo. Rand se mračil na hustá černá mračna, která již zakrývala bledé slunce v polovině cesty k obzoru. Teď nepršelo moc, ale déšť zhoustne, stejně jako mraky! Podrážděně se zase zadíval na zem. Mečová koruna ho bodala do spánků. S jedinou silou byla země i přes to počasí jasná jako mapa. Stačilo to. Kopce ustupovaly, některé byly porostlé houštím, jiné olivovníky a na dalších byla jen tráva či kamení a býlí. Měl dojem, že na kraji houštiny zahlédl pohyb, a potom znovu mezi řadami olivovníků na jiném kopci míli daleko. Dojem nestačil. Všude ležely spousty mrtvých, mrtvých nepřátel. Věděl, že mezi nimi jsou také ženy, ale držel se stranou od míst, kde umíraly sul'dam a damane, odmítal se jim dívat do tváře. Cítil hlavně značnou nenávist k těm, kteří zabili tolik jeho stoupenců.
Tai'daišar poskočil, než ho Rand pevnou rukou a tlakem kolen uklidnil. Bylo by vážně skvělé, kdyby nějaká sul'dam uviděla jeho pohyb. Těch několik stromů jako úkryt rozhodně nepostačovalo. Nejasně si uvědomil, že žádný strom nepoznává. Tai'daišar pohodil hlavou. Rand strčil Dračí žezlo do sedlových brašen, takže vyčníval jen konec, aby měl volné ruce pro případ, že by kůň nebyl spokojený. Mohl koně zbavit únavy pomocí saidínu, ale věděl, že ho ani s pomocí jediné síly nedonutí poslouchat.
Nechápal, jak může mít kůň ještě tolik energie. Byl plný saidinu, ale v dálce cítil, jak se hroutí únavou. Částečně to bylo ohromným množstvím jediné síly, kterou dneska zvládl. Částečně to bylo námahou, jak bojoval se saidinem, aby dělal, co po něm chtěl. Saidín bylo vždycky třeba dobývat, nutit, ale nikdy to nebylo takové jako dnes. Zpola zahojené rány v boku strašně bolely, ta starší byla jako nebozez, který se snaží provrtat do prázdnoty, ta novější pálila jako oheň.
"Byla to nehoda, můj pane Draku," ozval se náhle Adley. "Přísahám, že byla!"
"Drž hubu a dávej pozor!" vyjel na něho zprudka Rand. Adley hned sklopil oči a poté si prohrábl mokré vlasy a poslušně zvedl hlavu.
Dnes a zde bylo ovládání saidínu ještě těžší než dřív, ale uklouznutí člověka mohlo zabít kdykoliv, kdekoliv. Adley uklouzl a muži umírali v nezvladatelných zášlezích ohně, a nejen Amadičané, na něž mířil,

ale padlo i třicet Aililiných ozbrojenců a skoro stejně tolik Anaiyelliných.
Nebýt toho, byl by teď Adley s Morrem a rytíři v lesích půl míle na jihu. Narishma a Hopwil byli s obránci na severu. Rand chtěl mít Adleyho pod dozorem. Došlo k nějakým podobným "nehodám", když u toho nebyl? Nemohl všechny pořád sledovat. Flinn se tvářil ponuře jako včerejší mrtvola a Dashiva rozhodně nebyl nepřítomný, spíš se potil soustředěním. Pořád si mumlal, ale tak tiše, že ho Rand neslyšel ani s pomocí jediné síly, a neustále si promočeným lněným kapesníkem s krajkami otíral déšť z obličeje. Kapesník byl stále špinavější. Rand si nemyslel, že uklouzli. V každém případě teď ani on, ani Adley nedrželi jedinou sílu. A neudělají to, dokud jim nenařídí, aby to udělali.
"Je po všem?" zeptala se za ním Anaiyella.
Rand se nestaral, kdo by je mohl pozorovat, a otočil k ní koně. Tairenka se snažila v sedle couvnout a kapuce bohatě vyšívané pláštěnky jí sklouzla na ramena. Cukal jí nerv na tváři. V očích měla strach nebo nenávist. Ailil vedle ní klidně hladila otěže.
"Co víc ještě chceš?" zeptala se menší žena chladně. Urozená paní, chovající se zdvořile k sedlákovi. Ale ne moc zdvořile. "Jestli se dá vítězství určit počtem mrtvých nepřátel, tak jen dneska ses podle mě zapsal do dějin."
"Chci zahnat Seanchany do moře!" štěkl Rand. Světlo, musí je vyřídit hned, když má příležitost! Nemohl bojovat se Seanchany, se Zaprodanci a Světlo ví s kým zároveň! "Udělal jsem to už jednou a udělám to zas!"
Máš snad tentokrát v kapse schovaný Valerský roh? zeptal se Luis Therin poťouchle. Rand ho umlčel.
"Dole někdo je," ozval se náhle Flinn. "Jede sem. Od západu."
Rand otočil koně. Kopec byl plný legionářů, ale ukrývali se tak dobře, že jen málokdy zahlédl kus modrého kabátu. A nikdo z nich neměl koně. Kdo by jel...
Bashereho ryzák klusal do kopce, jako by to byla rovinka. Bashere měl přílbu pověšenou u sedla a vypadal unaveně. Bez úvodu začal. "Tady jsme skončili. Při boji musíš vědět, kdy odejít, a teď je čas. Já přišel o pět set mužů a dva z tvých vojáků. Další tři jsem poslal, aby našli Semaradrida, Gregorina a Weiramona a vyřídili jim, že se mají stáhnout k tobě. Pochybuji, že jsou na tom líp než já. Jak vypadá tvůj řeznický seznam?"
Rand si ho nevšímal. On přišel o skoro dvě stě mužů víc než Bashere. "Nemáš právo dávat rozkazy ostatním. Dokud je naživu aspoň půl tuctu asha'manů - dokud tu jsem já! - tak je nás dost! Chci najít i zbytek seanchanského vojska a zničit ho, Bashere. Nenechám je přidat Altaru k Tarabonu a Amadicii."
Bashere si uhladil kníry a zasmál se. "Ty je chceš najít? Podívej se támhle." Ukázal na kopce na západě. "Nemůžu ukázat konkrétní místo, ale je jich tam deset, možná patnáct tisíc. Bylo by to vidět i odsud, nebýt těch stromů. Tancoval jsem s Temným, abych se k tobě dostal bez toho, aby mě viděli. A mají asi stovku damane. Možná víc. A určitě přicházejí další, a další vojáci. Jejich generál se zřejmě rozhodl soustředit se na tebe. Být ta'veren asi není vždy jen sejra a pivo."
"Jestli jsou tam..." Rand se zadíval na kopce. Rozpršelo se víc. Kde viděl ten pohyb? Světlo, byl tak unavený. Saidín do něj bušil. Mimoděk se dotkl rance pod třmenem. Ruka mu sama ucukla. Deset, možná patnáct tisíc... Jakmile se k němu dostane Semaradrid a Gregorin a Weiramon... Důležitější bylo, jakmile se k němu dostane zbytek asha'manů... "Jestli jsou tam, tak tam je taky zničím, Bashere. Napadnu je ze všech stran, tak jak jsme to plánovali."
Bashere zamračeně popojel blíž, až se kolenem téměř dotkl Randa. Flinn poodjel stranou, ale Adley se příliš soustředil na okolí, než aby si všímal, co se děje přímo jemu pod nosem, a Dashiva si stále otíral obličej a tvářil se zaujatě. Bashere ztišil hlas. "Nemyslí ti to. Byl to dobrý plán, na začátku, ale jejich generálovi to pálí. Rozestoupili se, aby otupili naše útoky, než jsme se na ně mohli vrhnout za pochodu. Přesto jsme ho stáli hodně a on teď stahuje všechny lidi k sobě. Nepřekvapíš ho. On chce, abychom k němu přišli. Je tam a čeká na nás. Asha'mani neasha'mani, když se s ním střetneme, tak podle mě ztloustnou supi a nikdo z nás z toho nevyvázne živý."
"Drakovi Znovuzrozenému se nikdo nemůže rovnat," odsekl Rand. "Mohli by mu to říct Zaprodanci, ať je to kdokoliv. Pravda, Flinne? Dashivo?" Flinn nejistě kývl. Dashiva sebou trhl. "Myslíš, že ho nepřekvapím, Bashere? Tak se dívej!" Vytáhl ranec a rozbalil látku. Když se kapky deště zaleskly na meči jakoby vyrobeném z křišťálu, přihlížející zalapali po dechu. Meč, který není mečem. "Tak zjistíme,

jestli ho nepřekvapí ani Callandor v rukou Draka Znovuzrozeného, Bashere."
Položil si průhlednou čepel do ohbí lokte a pobídl Tai'daišara o kousek dál. Nebylo to nutné, stejně odtamtud neviděl líp. Až na to... Něco proběhlo po povrchu prázdnoty a vytvořilo černou pavučinu. Polekal se. Když naposledy použil Callandor, opravdu ho použil, snažil se přivést mrtvé zpátky k životu. Tehdy si byl jistý, že s ním dokáže cokoliv na světě. Jako šílenec, který si myslí, že dokáže létat. Ale on byl Drak Znovuzrozený. On dokáže cokoliv. Copak to neustále nedokazoval? Sáhl pro pravý zdroj skrze Meč, který není mečem.
Saidín jako by do Callandoru vskočil dřív, než se skrze něj pravého zdroje dotkl. Křišťálový meč zaplál bílým světlem od jílce k hrotu. Předtím si jenom myslel, že ho jediná síla plní. Teď držel víc než zvládlo deset mužů bez pomoci, sto, vlastně ani nevěděl kolik. Do hlavy se mu vpalovaly ohně na slunci. Chlad všech zim všech věků se mu zažíral do srdce. V tom proudu byla špína, jako by se mu do hlavy vylily všechny žumpy na světě. Saidín se ho stále snažil zabít, snažil se ho spálit, sežehnout, zmrazit, ale on bojoval a žil pro další okamžik a další a další. Bylo mu do smíchu. Dokáže cokoliv!
Kdysi s Callandorem vytvořil zbraň, která v Tearském Kameni vypátrala zplozence Stínu a zabíjela je blesky, kdekoliv stáli, kamkoliv utekli nebo se schovali. Něco takového se určitě muselo dát použít i proti nepřátelům tady. Ale když zavolal Luise Therina, odpovědělo mu jen kňourání, jako by se ten hlas bez těla bál bolesti způsobené saidínem.
S planoucím Callandorem v ruce - nevzpomínal si, že ho zvedl - se zadíval na kopce, kde se skrývali jeho nepřátelé. Lilo jako z konve a slunce zakrývala hustá černá mračna. Co to řekl Eaganu Padrosovi? "Jsem bouře," zašeptal - pro něj to byl křik, řev - a usměrnil.
Oblaka zavířila. Prve byla černá jako saze, ale teď jako půlnoc, jako srdce půlnoci. Nevěděl, co usměrňuje. Často to nevěděl, přestože ho Asmodean hodně naučil. Možná ho vedl Luis Therin, i když fňukal. Přes oblohu přeletěly prameny saidínu, vzduch, voda a oheň. Nyní z nebe opravdu pršely blesky. Stovka blesků naráz, stovky, modrobílé oštěpy bodající do země, kam až dohlédl. Z houští vyrazily plameny, stromy se měnily v pochodně a hnaly se olivovými háji.
Něco ho tvrdě udeřilo a uvědomil si, že se zvedá ze země. Koruna mu spadla z hlavy. Ale v ruce mu stále plál Callandor. Nejasně vnímal, jak se Tai'daišar škrábe na nohy. Takže je napadlo, že mu to vrátí, co? Zvedl Callandor nad hlavu a zaječel na ně: "Tak pojďte, jestli se opovážíte! Já jsem bouře! Pojď, jestli se opovážíš, šej'tane! Já jsem Drak Znovuzrozený!" Do země zajelo snad na tisíc syčících blesků.
Znovu ho cosi srazilo. Pokoušel se bojovat. Callandor, stále zářící, ležel krok od jeho natažené ruky. Oblohu rozbíjely blesky. Náhle si uvědomil, že ta váha na něm je Bashere, že s ním třese. To Bashere ho musel srazit!
"Nech toho!" řval Saldejec. Z rozražené hlavy mu na obličej stékala krev. "Zabíjíš nás, člověče! Nech toho!"
Rand otočil hlavu a jeden ohromený pohled stačil. Blesky dopadaly všude kolem něj na všech stranách. Jeden udeřil do protějšího svahu, kde byl Denharad s ozbrojenci. Uslyšel křik lidí i řehtání koní. Anaiyella a Ailil byly opěšalé a marně se snažily uklidnit vzpínající se koně, kteří kouleli očima a snažili se jim vytrhnout. Flinn se nad kýmsi skláněl kousek od mrtvého koně.
Rand pustil saidín. Pustil ho, ale on jím ještě chvíli stejně protékal a blesky zuřily dál. Proud se však zmenšoval a nakonec se vytratil docela. Místo něj ho přepadla závrať. Callandor na zemi ještě okamžik zářil a blýskalo se. Pak se rozhostilo ticho, jen šuměl déšť. A za kopcem se ozýval křik.
Bashere z něj pomalu slezl a Rand se bez pomoci zvedl na třesoucí se nohy, jen mrkal, jak se mu vracel zrak. Saldejec ho pozoroval, jako by byl vzteklý lev, a hladil jílec meče. Anaiyella se na něj koukla a omdlela. Její kůň utekl. Ailil, stále zápolící s plašícím se koněm, si ho moc nevšímala. Rand nechal Callandor prozatím ležet, kde byl. Nebyl si jistý, jestli se ho odváži zvednout. Zatím tedy ne.
Flinn se narovnal, zakroutil hlavou a mlčky stál. Rand se k němu připojil. Dešťové kapky padaly Jonanu Adleymu do nevidoucích, v hrůze vytřeštěných očí. Jonan byl jedním z prvních. Ten křik za kopcem se nesl i lijákem. Kolik dalších, napadlo Randa. Kolik obránců? Rytířů? Kolik...?
Kopce, kde se nacházelo seanchanské vojsko, nebyly v dešti vidět. Trefil se vůbec, když udeřil naslepo? Nebo tam pořád čekají se svými damane! Čekají, kolik dalších svých vojáků pro ně zabije?
"Rozestav stráže," řekl Basheremu. Hlas měl tvrdý. Jeden z prvních. Srdce měl tvrdé. "Až se k nám

připojí Gregorin s ostatními, co nejrychleji odcestujeme tam, kde na nás čekají vozy." Bashere mlčky kývl a otočil se.
Prohrál jsem, pomyslel si Rand otupěle. Jsem Drak Znovuzrozený, ale poprvé jsem prohrál.
Luis Therin náhle dostal záchvat vzteku, poťouchlost byla zapomenuta. Já nebyl nikdy poražen, prskal. Já jsem Jitřní pán! Mě nikdo neporazí!
Rand seděl v dešti, obracel v rukou Mečovou korunu a díval se na Callandor ležící v blátě. Nechal Luise Therina zuřit.
* * *
Abaldar Yulan plakal a byl vděčný, že liják zakrývá jeho slzy. Někdo bude muset vydat rozkaz. Nakonec se někdo bude muset omluvit císařovně, kéž žije věčně, a předtím ještě Suroth. Ale proto neplakal, ani pro mrtvé druhy. Utrhl si rukáv a položil ho Mirajovi přes oči, aby mu do nich nepršelo. "Vyšlete rozkaz k ústupu," přikázal a muži kolem něj sebou trhli. Podruhé na těchto březích utrpělo vždyvítězné vojsko ničivou porážku a Yulan si nemyslel, že je jediný, kdo pláče.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Nevítaný návrat

Elaida, sedíc za svým zlaceným psacím stolem, hladila prstem cizokrajného ptáka vyřezaného z věkem ztmavlé slonoviny, se zobákem dlouhým jako jeho tělo, a pobaveně poslouchala šest žen, stojících naproti ní. Byly tu přísedící za šest adžah, mračily se na sebe, přešlapovaly v sametových střevíčcích na různobarevném koberci, položeném přes rezavě hnědé dlaždice, a škubaly za šátky s vyšitými liánami, až se barevné třásně kývaly, a všeobecně vypadaly a mluvily jako houfek trucujících služek, jež si přejí, aby měly odvahu jít si před svou paní po krku. Skleněné tabulky v oknech byly zamrzlé, takže nebylo vidět, jak venku sněží, i když vítr vyl svým ledovým vztekem. Elaidě bylo teplo, a nejen proto, že ve velkém

mramorovém krbu jasně plápolala polena. Ať už to ty ženy věděly nebo ne - no, Duhara, s měděnou pletí a velkýma tmavýma očima, to určitě věděla a možná i pár dalších - ona byla jejich paní. Bohatě zlacené stojací hodiny, které pořídila Cemaile, tikaly. Cemailin zmizelý sen se stane skutečností. Věž se vrátí ke své slávě. A bude pevně ve schopných rukou Elaidy do Avriny a'Roihan.
"Takový ter'angrial, který by ‚ovládal' ženské usměrňování, ještě nebyl nalezen," tvrdila Velina chladným, ale vysoko posazeným hlasem, který byl v ostrém rozporu s orlím nosem a ostrýma, zešikmenýma očima. Seděla za bílé a byla modelem bílé sestry ve všem, až na svůj ohnivý vzhled. Její prosté sněhobílé šaty vypadaly přísně a chladně. "Velice málo bylo nalezeno, co by mělo stejnou funkci. Tudíž, logicky, pokud takový ter'angrial byl nalezen, nebo víc než jeden, jakkoliv to musí být nepravděpodobné, nemůže jich být dost, aby ovládaly víc než dvě tři ženy, to nejvýš. Proto jsou hlášení o těch takzvaných Seanchanech velice přehnaná. Pokud ty ženy na ‚vodítcích' existují, tak nemůžou usměrňovat. To je nasnadě. Nepopírám, že ti lidé drží Ebú Dar, Amador a snad také další země, ale je jasné, že je vytvořil Rand al'Thor, snad aby vyděsil lidi a ti se k němu seběhli. Jako toho svého proroka. To je prostá logika."
"Jsem moc ráda, že nepopíráš alespoň Amador a Ebú Dar, Velino," ucedila Shevan suše. A že uměla mluvit velmi suše. Hnědá sestra byla vysoká jako muž, kostnatá, měla hranatý obličej a dlouhou bradu, což nevylepšovaly ani kudrnaté vlasy. Tenkými prsty si upravovala šátek a uhlazovala sukně tmavě zlatých šatů. Do hlasu se jí vloudilo pobavení. "Nerada říkám, co je a co není možné. Například ještě nedávno všichni ‚věděli', že pouze štít setkaný sestrou může zabránit ženě usměrňovat. Potom přijde prostá bylina, ločidlo, a kdokoliv vás může nalít čajem, po němž nedokážete hodiny usměrnit ani jiskřičku. Je to sice užitečné s nevychovanými divoženkami a tak, ale pro každého, kdo si myslí, že ví všechno, je to ošklivé překvapení, že? Příště se možná někdo naučí znovu vyrábět ter'angrialy."
Elaida stiskla rty. S nemožnými věcmi si hlavu nelámala, a když se žádné sestře za tři tisíce let nepodařilo znovuobjevit výrobu ter'angrialů, tak to už žádná neobjeví a tím to haslo. Jazyk se jí kroutil z vědomostí, jež jí prokluzovaly mezi prsty, když je chtěla podržet. Přese všechno její úsilí teď už každá novicka ve Věži o ločidle věděla. A žádné se to nelíbilo. Žádné se nelíbilo, že je náhle vydaná na pospas každému, kdo se trochu vyzná v bylinkách. Bylo to horší než jed, jak daly přísedící tady jasně najevo.
Při zmínce o bylinkách Duhara zneklidněla, a to se ovládala víc než obvykle, jen si mačkala sukně tak tmavě rudé, až byly skoro černé. Sedore polkla a zaťala prsty do kožené složky na papíry, které jí Elaida předala, i když žlutá s kulatou tváří obvykle zachovávala mrazivou eleganci. Andaya se zachvěla! A přitáhla si šátek se šedými třásněmi k tělu.
Elaidu napadlo, co udělají, jestli zjistí, že asha'mani znovu objevili cestování. Už tak se téměř nedokázaly přimět o nich mluvit. Aspoň tuhle informaci se jí podařilo utajit.
"Myslím, že bychom si měly dělat starosti s tím, o čem víme, že je to pravda, ano?" pravila Andaya rázně. Zase se ovládala. Světle hnědé vlasy, vykartáčované do vysokého lesku, jí splývaly na záda, stříbrně prostřihávané modré šaty měla podle andorské módy, ale tarabonský přízvuk u ní byl stále znatelný. I když nebyla malá ani štíhlá, Elaidě vždycky připomínala vrabce poskakujícího na větvičce. Na vyjednavačku vypadala dost neobvykle, ale svou pověst si plně zasloužila. Usmála se na ostatní, ne moc příjemně, ale i při tom vypadala jako vrabec. Asi kvůli tomu, jak držela hlavu. "Zbytečné spekulace, ztrácíme tím drahocenný čas. Svět visí na vlásku a já nechci promarnit cenné hodiny žvaněním o údajné logice nebo probírat to, co ví každý hlupák a novicka. Chce některá říct něco užitečného?" Na vrabce mluvila dost kysele. Velina zrudla, Shevan se zamračila.
Rubinde na šedou udělala obličej. Snad to měl být úsměv, ale byl to jenom obličej. Byla z Mayene, měla uhlově černé vlasy a oči jako safíry, a obvykle se tvářila, jako kdyby hodlala projít kamennou zdí. Teď si dala ruce v bok a vypadala, že hodlá projít skrz dvě zdi. "Vyřídily jsme to, co se vyřídit dalo, Andayo. Teda většinu. Vzbouřenkyně uvízly ve sněhu někde v Murandy a my jim zařídíme tak horkou zimu, že se na jaře připlazí zpátky, aby se omluvily a žebraly o pokání. Tear dobydeme, jakmile zjistíme, kam zmizel vznešený pán Darlin, a Cairhien, jakmile vykutáme Caraline Damodred a Torama Riatina z jejich skrýší. Al'Thor má prozatím illiánskou korunu, však i na tom se pracuje. Takže pokud nemáte plán, jak dostat toho muže do Věže nebo jak přimět ty takzvané ‚asha'many', aby zmizeli, tak já mám práci pro své adžah."
Andaya se narovnala, jako kdyby měla skutečně pocuchané peří. Navíc Duhara přimhouřila oči. Zmínka

o mužích, kteří dokážou usměrňovat, u ní vždy zapálila oheň. Shevan mlaskla, jako když se hádají děti - třebaže ji to potěšilo - a Velina se zamračila, protože z nějakého důvodu usoudila, že Shevan má něco proti ní. Bylo to zábavné, ale vymykalo se to z ruky.
"Práce pro adžah je důležitá, dcery." Elaida nezvedla hlas, ale všechny se na ni podívaly. Vrátila slonovinovou řezbu k ostatním ve své sbírce, kterou uchovávala ve velké kazetě pokryté růžemi a zlatými rozvilinami, pečlivě upravila pouzdro s psacími potřebami a kazetu s dopisy, takže všechny tři lakované kazety byly hezky vyrovnané, a jakmile bylo mlčení úplné, pokračovala. "Ale práce Věže je důležitější. Věřím, že má nařízení splníte rychle. Vidím ve Věži příliš mnoho lenosti. Bojím se, že Silviana bude mít brzy spoustu práce, jestli se to nenapraví." Další hrozbu nevyslovila, jen se usmála.
"Jak přikazuješ, matko," zamumlalo šest hlasů ne tak pevných, jak by si mluvčí přály. Dokonce i Duhara byla bílá jako těsto, když dělaly pukrlata. Dvě přísedící byly zbaveny křesel a půl tuctu odsloužilo několik dní roboty jako pokání - pokoření ducha bylo v jejich postavení dost ponižující. Shevan a Sedore se rozhodně velice škaredily, když si až příliš živě připomněly, jak drhly podlahy a pracovaly v prádelně - ale žádnou neposlaly k Silvianě pro pokoření těla. A žádná po tom rozhodně netoužila. Správkyně novicek měla každý den dvě tři návštěvy od sester, kterým určilo pokání jejich adžah nebo si ho určily samy - výprask řemenem byl mnohem rychlejší než měsíc hrabání zahradních pěšinek - ale Silviana měla mnohem méně slitování se sestrami než s novickami a přijatými. Nejedna sestra musela strávit několik dní uvažováním, jestli měsíc hrabání by nakonec přece jen nebyl lepší.
Teď vyrazily přísedící ke dveřím, nemohly se dočkat, až budou pryč. Přísedící nebo ne, takhle vysoko do Věže nikdo nechtěl ani páchnout, pokud nedostal předvolání od Elaidy. Ta si pohladila pruhovanou štólu a potěšeně se usmála. Ano, byla paní Bílé věže. Jak se na amyrlin slušelo a patřilo.
Než se hlouček přísedících dostal ke dveřím, ty se rázně otevřely a vstoupila Alviarin. Úzká bílá štóla kronikářky se na hedvábných šatech, vedle nichž Velininy vypadaly uboze, téměř ztrácela. Elaida cítila, jak její úsměv pohasíná. Alviarin nesla list papíru. Zvláštní, čeho si člověk v takových chvílích všimne. Ta žena byla pryč skoro dva týdny, beze slova zmizela z Věže, aniž by ji kdokoliv viděl odcházet, a Elaida si začala s potěšením představovat, jak leží někde v závěji nebo v řece sklouzla pod led.
Šest přísedících se sklouznutím zastavilo, když jim Alviarin neuhnula z cesty. Dokonce i kronikářka tak vlivná jako Alviarin nebyla důležitější než přísedící. Ačkoliv Velina, obvykle nejlépe se ovládající žena ve Věži, sebou z nějakého důvodu trhla. Alviarin se úkosem koukla na Elaidu, chvíli si prohlížela přísedící a všechno pochopila.
"Myslím, že tohle bys měla nechat u mne," sdělila Sedore tónem chladným jako sníh venku. "Matka svá nařízení ráda pečlivě zvažuje, jak jistě víš. Nebude to poprvé, co změnila názor poté, co je podepsala." Zvedla štíhlou ruku.
Sedore, jejíž nadutost byla pozoruhodná i mezi žlutými, téměř nezaváhala a složku jí předala.
Elaida zuřivě skřípala zuby. Sedore byla vzteky bez sebe, když měla strávit pět dní po lokty v horké vodě a drhnout stoly. Příště pro ni Elaida najde něco méně příjemného. Takže nakonec možná Silviana. Třeba bude čistit odpady!
Alviarin beze slova ustoupila a přísedící odešly, upravovaly si šátky a něco si mumlaly. Rychle se zase sebraly. Alviarin za nimi rázně zavřela dveře, došla k Elaidě a cestou se probrala papíry ve složce. Nařízení podepsala v naději, že je Alviarin mrtvá. Pochopitelně se nespoléhala jen na naději. Nemluvila se Seaine pro případ, že by to mohl někdo zahlédnout a ohlásit Alviarin, až se vrátí, ale Seaine určitě pracovala podle příkazů, sledovala stezku zrady, která ji jistě dovede k Alviarin Freidhen. Nicméně Elaida doufala. Ach, jak v to doufala.
Alviarin se probírala složkou a mumlala si pro sebe. "Tohle asi projde. Ale tohle ne. Ani tohle. A už rozhodně ne tohle!" Zmačkala dekret, podepsaný a zapečetěný amyrlin, a opovržlivě ho hodila na podlahu. Zastavila se vedle Elaidina zlaceného křesla s plamenem Tar Valonu vyloženým měsíčními kameny na opěradle, praštila se složkou o stůl a přihodila i svůj pergamen. A pak Elaidě vrazila facku, až se té zatmělo před očima.
"Myslela jsem, že tohle jsme už vyřídily, Elaido." Ta příšerná ženská mluvila chladně jako vánice venku. "Vím, jak zachránit Věž před tvými omyly, a nedovolím, abys mi za zády páchala další. Jestli na tom budeš trvat, tak si buď jistá, že tě nechám odstranit, utišit a vyplatit koštětem před každou zasvěcenkyní

Věže i sluhy."
Elaida jen s námahou udržela ruce v klíně. Nepotřebovala zrcadlo, aby věděla, že má tvář rudou. Musela být opatrná. Seaine ještě nic nenašla, jinak by byla přišla. Alviarin si mohla pustit pusu na špacír před sněmovnou a odhalit celý katastrofální únos toho al'Thorovic kluka. Pak by ji mohly sesadit, utišit a zpráskat už jen za to, ale Alviarin měla další tětivu na svůj luk. Toveine Gazal vedla padesát sester a dvě stě věžových gardistů proti Černé věži, v níž, jak si byla Elaida jistá, když je vysílala, byli nejvýš dva tři muži, kteří dokážou usměrňovat. Ale i kdyby jich byly stovky - stovky! Alviarin se na ni chladně dívala, ale i tak se jí z toho pomyšlení stáhl žaludek! - dokonce i se stovkami těchhle asha'manů měla v Toveine důvěru. Černá věž bude stržena v ohni a krvi - to vyvěstila - a sestry budou kráčet po jejích pozemcích. To určitě znamenalo, že Toveine zvítězí. Navíc zbytek věštění jí řekl, že Věž za její vlády získá všechnu svou starou slávu, že al'Thor sám se bude chvět před jejím hněvem. Alviarin slyšela ta slova vycházet z jejích úst, když se jí zmocnilo věštění. A později se na nic nepamatovala, když začala s vydíráním, nechápala vlastní zkázu. Elaida trpělivě vyčkávala. Splatí to té ženské trojnásobně! Ale umí být trpělivá. Prozatím.
Alviarin se nenamáhala zakrývat ohrnutý nos, když složku odsunula stranou a strčila Elaidě pod nos svůj pergamen. Otevřela zlatozelené pouzdro s psacími potřebami, namočila Elaidin brk do kalamáře a strčila jí ho do ruky. "Podepiš."
Elaida si brk vzala a říkala si, pod jaké šílenství připojuje svůj podpis tentokrát. Další zvýšení počtu věžových gardistů, když to bude se vzbouřenkyněmi vyřízeno dřív, než dojde na vojáky? Další pokus přinutit adžah odhalit veřejně, které sestry jim stojí v čele? Tam tedy rozhodně padla na hubu! Rychle četla a cítila, jak se jí stahuje žaludek. Dát každému adžah konečné pravomoci nad sestrami v jeho části Věže bez ohledu na vlastní adžah té které sestry bylo zatím největším šílenstvím - jak by to mohlo zachránit rozebrání samotného zdiva Věže? - ale tohle -!

Svět nyní ví, že Rand al'Thor je Drak Znovuzrozený. Svět ví, že je to muž, jenž může uchopit jedinou sílu. Takoví muži patří do pravomoci Bílé věže odnepaměti. Drak Znovuzrozený má zaručenu ochranu Věže a veškeré jednání s ním kromě přes Bílou věž bude považováno za zradu Světla a odteď navždy je zakázáno. Svět může zůstat klidný, když ví, že Bílá věž povede Draka Znovuzrozeného bezpečně do Poslední bitvy a k nevyhnutelnému vítězství.

Za "vítězství" otupěle přidala "Světla", ale potom jí ztuhla ruka. Veřejně uznat al'Thora za Draka Znovuzrozeného se dalo snést, neboť jím byl, a tohle by mohlo mnoho lidí přimět uvěřit klepům, že před ní již poklekl, což by mohlo být užitečné, ale nemohla uvěřit, že do těch posledních pár slov se vejde tolik hrůz.
"Světlo, smiluj se," vydechla. "Jestli se tohle vyhlásí, tak se nám nikdy nepodaří a'Thora přesvědčit, že jeho únos nebyl schválený." To bude obtížné i tak, ale už viděla, jak se lidi nechali přesvědčit, že to, co se stalo, se nestalo, přičemž se to právě dělo. "A před dalším pokusem se bude mít desetkrát víc na pozoru. Alviarin, tohle přinejlepším vyděsí pár jeho stoupenců. Přinejlepším!" Mnoho lidí se s ním již zapletlo příliš hluboko, takže se neodváží od něj odtrhnout. A už teprve ne, když jim bude tohle viset nad hlavou! "To bych klidně mohla vlastníma rukama zapálit Věž, jako podepsat tohle!"
Alviarin si netrpělivě povzdechla. "Nezapomněla jsi katechismus, že ne? Tak mi zopakuj, co jsem tě učila."
Elaida mimoděk stiskla rty. Jedno potěšení z její nepřítomnosti - ne největší, ale rozhodně příjemné - bylo, že nemusela každý den opakovat tu ohavnou litanii. "Udělám, co se mi řekne," vypravila ze sebe nakonec. Je přece amyrlin! "Budu říkat, co mi řekneš, abych říkala, a nic víc." Její věštění jí předpovědělo triumf, ale, ach, Světlo, ať přijde brzy! "Podepíšu, co mi řekneš, abych podepsala, a nic jiného. Jsem..." Začala se dávit. "Jsem poslušna tvé vůle."
"Mluvíš, jako bys to potřebovala připomínat," pravila Alviarin s dalším povzdechem. "Asi jsem tě nechala bez dozoru příliš dlouho." Důrazně poklepala prstem na pergamen. "Podepiš."
Elaida podepsala. Nic jiného dělat nemohla.
Alviarin málem nepočkala, až dopíše, a dekret jí sebrala. "Tohle zapečetím sama," prohlásila cestou ke

dveřím. "Neměla jsem nechávat amyrlininu pečeť, kde jsi ji mohla najít. Promluvíme si později. Nechala jsem tě tu samotnou příliš dlouho. Buď tady, až se vrátím."
"Později? Kdy? Alviarin? Alviarin?"
Dveře se zavřely a Elaida soptila. Být tady, až se Alviarin vrátí! Zavřená ve svých komnatách jako novicka v trestné cele!
Chvíli hladila kazetu s dopisy se zlatými jestřáby peroucími se mezi bílými mraky na modré obloze, avšak nedokázala se přimět ji otevřít. Když byla Alviarin pryč, kazeta zase obsahovala dopisy a důležitá hlášení, ne jen drobky od stolu, které jí Alviarin přenechala, ale s jejím návratem mohla být klidně prázdná. Vstala a začala upravovat růže v bílých vázách stojících na bílých mramorových podstavcích v rozích místnosti. Byly to modré růže - velmi vzácné.
Náhle si uvědomila, že zírá na zlomený stonek v ruce. Další tucet ležel na zemi. Rozčileně zachrčela. Představovala si, jak má v rukou Alviarinin krk. Nebylo to poprvé, co ji napadlo tu ženštinu zabít. Ale Alviarin určitě udělala preventivní opatření. Poslední sestry, jež by Elaida podezírala, určitě měly zapečetěné dokumenty, které se mají otevřít v případě, že by se jí něco přihodilo. To jediné jí dělalo starosti, když Alviarin zmizela, že by ji někdo mohl považovat za mrtvou a přijít s důkazy, jež by jí strhly štólu z ramen. Dřív nebo později ale bude Alviarin vyřízená stejně jistě jako ty růže –
"Neodpověděla jsi mi na klepání, matko, tak jsem šla dál," ozval se za ní drsný hlas.
Elaida se otočila, avšak při pohledu na rozložitou hranatou ženu s červenými třásněmi na šátku spolkla hněvivá slova a zesinala.
"Kronikářka povídala, že se mnou chceš mluvit," řekla Silviana podrážděně. "O soukromém pokání."
Dokonce ani před amyrlin se nenamáhala skrývat své znechucení. Silviana věřila, že soukromé pokání je směšné. Pokání má být veřejné, v soukromí se prováděly jenom tresty. "Taky mě požádala, abych ti něco připomněla, ale odběhla dřív, než řekla co." Zafrkala. Všechno, co ji odvádělo od mladších a přijatých novicek, považovala za zbytečné vyrušování.
"Myslím, že si vzpomínám," sdělila jí Elaida otupěle.
Když Silviana konečně odešla - již po půl hodině, podle odbíjení Cemailiných hodin, ale jí to připadalo jako věčnost - jediné, co Elaidě zabránilo okamžitě svolat zasedání sněmovny, aby mohla požádat, aby Alviarin zbavily štóly kronikářky, byla jistota jejího věštění a jistota, že Seaine vystupuje zpátky k Alviarin zradu. To a jistota, že ať už by v tom střetu Alviarin padla nebo ne, její vlastní konec by to byl zcela určitě. Takže Elaida do Avriny a'Roihan, strážkyně pečetí, plamen Tar Valonu, amyrlin, zcela jistě nejmocnější vládkyně na světě, ležela na břiše na své posteli a škytala do polštářů. Záda měla příliš citlivá, aby si oblékla spodničku, která ležela na podlaze, a byla si jistá, že až se Alviarin vrátí, bude trvat na tom, aby během celého výslechu seděla. Brečela a přes slzy se modlila, aby Alviarinin pád přišel brzy.
* * *
"Neřekla jsem ti, abys nechala Elaidu... zbít," řekl hlas znějící jako křišťálové zvonky. "Povyšuješ se snad?"
Alviarin z kleku padla na břicho před ženou, která jako by byla stvořená z tmavých stínů a stříbřitého světla. Popadla Mesaanu za lem šatů a zasypávala jej polibky. Tkanivo iluze - muselo to být tohle, i když neviděla jediné vlákno saidaru, stejně jako v ženě, která nad ní stála, necítila schopnost usměrňovat - nedrželo úplně, jak škubala za kraj sukně. Probleskovalo skrze něj bronzové hedvábí s tenkou, složitě vyšívanou bordurou tvořenou černými vlnovkami.
"Žiji, abych sloužila a poslouchala tě, veliká paní," supěla Alviarin mezi polibky. "Vím, že jsem nejnižší mezi nízkými, červ ve tvé přítomnosti, a modlím se jen o tvůj úsměv." Už byla za "povyšování se" potrestána - ne za neposlušnost, díky Velikému pánu Temnoty! - a věděla, že ať už Elaida právě křičí sebevíc, nemůže to být ani z poloviny tak hlasitě, jako křičela ona.
Mesaana ji chvíli nechala při líbání svých šatů a nakonec Alviarin špičkou střevíčku pozvedla hlavu.
"Dekret prošel." Nebyla to otázka, ale Alviarin chvatně odpověděla.
"Ano, veliká paní. Kopie odešly do Severního a Jižního přístavu, ještě než to Elaida podepsala. První kurýři vyrazili a žádný kupec neopustí město bez dalších kopií." Mesaana to samozřejmě věděla. Věděla vše. Alviarin chytala křeč do krku, ale nepohnula se. Mesaana jí řekne, kdy se má pohnout. "Veliká paní, Elaida je jen prázdná slupka. Se vší pokorou, nebylo by to bez ní jednodušší?" Zadržela dech. S

Vyvolenými mohly být otázky nebezpečné.
Stříbrný prst se stínovým nehtem poklepal na stříbrné rty našpulené v pobaveném úsměvu. "Lepší by bylo, kdybys ty nosila amyrlininu štólu, dítě?" pravila Mesaana nakonec. "Taková ctižádost je dost malá, aby se k tobě hodila, ale všechno má svůj čas. Teď pro tebe mám nepatrný úkol. Přese všechny přehrady, které se vytvořily mezi adžah, se hlavy jednotlivých adžah scházejí překvapivě často. Tváří se, že je to náhodou. Aspoň všechny kromě červených. Škoda že se Galina nechala zabít, jinak by ti mohla říct, co mají v plánu. Nejspíš o nic nejde, ale ty zjistíš, proč na sebe na veřejnosti cení zuby, když si potají špitají do oušek."
"Slyším a poslouchám, veliká paní," odvětila Alviarin okamžitě, vděčná, že to Mesaana považuje za maličkost. Velké "tajemství", kdo vede adžah, pro ni tajemstvím nebylo - každá černá sestra musela hlásit svrchovanému dvoru sebemenší šustnutí uvnitř svého údajného adžah - ale pouze Galina z nich byla černá. To znamenalo vyptat se černých sester mezi přísedícími, což znamenalo projít všechny vrstvy mezi nimi a jí. Chvíli to potrvá a úspěch nebyl zaručený. Kromě Ferane Neheran a Suany Dragand, jež byly hlavami svých adžah, přísedící většinou nevěděly, co si hlava jejich adžah myslí, pokud jim to neřekla.
"Řeknu ti to, jakmile to zjistím, veliká paní."
Ale něco si z toho vzala. Sice to byla drobnost, ale Mesaana nevěděla všechno, co se v Bílé věži šustne. A Alviarin bude dávat pozor, až uvidí sestru v bronzové sukni s černými vlnovkami na lemu. Mesaana se skrývala ve Věži a informace znamenaly moc.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Kousek navíc

Seaine kráčela chodbami Věže s rostoucím pocitem, že se ztratila. Bílá věž byla, pravda, dost velká, ale tohle trvalo už celé hodiny. Nejradši by se vrátila do svých pokojů. I přes zavřená okna táhlo a svíce v kandelábrech poblikávaly. Studený průvan se jí dostával pod sukně. V jejích pokojích bylo teplo, pohodlí a bezpečí.

Komorné předváděly pukrlata a komorníci se klaněli, ale ona si jich nevšímala. Většina sester bydlela v části Věže vyhrazené jejich adžah, a těch pár, co bydlelo jinde, se pohybovalo s opatrnou pýchou, často ve dvojicích, vždy ze stejného adžah, se šátky rozloženými, jako by to byly prapory. Seaine se usmála a mile kývla na Talene, ale sošná zlatovlasá přísedící, kráska jako vytesaná z ledu, jí oplatila tvrdým pohledem a odkráčela, jen potřásala šátkem se zelenými třásněmi.
Teď už bylo příliš pozdě žádat Talene, aby se pátrání zúčastnila taky, i kdyby Pevara souhlasila. Pevara radila opatrnost a znovu opatrnost, a pravdou bylo, že Seaine ji za daných okolností ochotně poslouchala. Akorát že Talene byla kamarádka. Bývalá kamarádka.
Talene ještě nebyla nejhorší. Několik obyčejných sester nad ní ohrnulo nos. Na přísedící! Samozřejmě žádná bílá, ale to by nemělo znamenat žádný rozdíl. Ať už se ve Věži dělo cokoliv, bylo třeba dodržovat zásady správného chování. Juilaine Madome, vysoká přitažlivá černovláska, která byla přísedící za hnědé jen necelý rok, do ní cestou kolem strčila a ani se neomluvila. Saerin Asnobar, další hnědá přísedící, se na ni zuřivě zamračila a sáhla si na zahnutý nůž, který nosila za pasem, než zmizela v boční chodbě. Saerin byla Altařanka s bílými prameny na tmavých spáncích, které zdůrazňovaly tenkou, věkem vybledlou jizvu na olivové tváři. V mračení se jí vyrovnali jedině strážci.
Asi se to dalo čekat. V nedávné době došlo k několika nešťastným nehodám a žádná sestra nezapomene, jak ji bez cavyků vyhodily z chodeb kolem obydlí jiného adžah, natož co s tím občas přicházelo. Povídalo se, že červené jedné přísedící - přísedící! - pocuchaly víc než jen důstojnost, i když se nevědělo které. Velká škoda, že sněmovna nemohla ty Elaidiny šílené dekrety zarazit, ale nejdřív jedno a pak další adžah po nových výsadách skočily a jen pár přísedících bylo ochotno se jich vzdát, když nyní platily. Výsledkem bylo, že Věž byla rozdělená málem na ozbrojené tábory. Kdysi si Seaine myslela, že Věž je jako třesoucí se horký rosol plný podezírání a odsekávání, ale teď to byl horký rosol kyselých urážek.
Když Saerin zmizela, Seaine rozčileně mlaskla a upravila si šátek. Nebylo logické trhat sebou, poněvadž se nějaká Altařanka zamračila - dokonce ani Saerin by nezašla dál, určitě ne - a ještě méně logické bylo dělat si starosti s něčím, co nemohla změnit, zvlášť když měla práci.
A pak, po všem tom hledání dnes ráno, udělala krok a zahlédla svou kořist. Zerah Dacan, štíhlá mladá černovláska s pyšným chováním, ovládající se a navenek nedotčená rozohněnými proudy valícími se Věží, mířila k ní. Vlastně ne, nebyla právě mladá, avšak Seaine si byla jistá, že šátek s bílými třásněmi nenosí déle než padesát let. Byla nezkušená. Poměrně nezkušená. To by mohlo pomoci.
Zerah se přísedící svého adžah nepokoušela vyhnout a uctivě sklonila hlavu, když se k ní Seaine připojila. Na rukávech sněhobílých šatů měla složitou zlatou výšivku a také v širokém pruhu na sukni. Na bílou adžah to bylo dost neobvyklé. "Přísedící," zamumlala. Netvářila se ustaraně?
"K něčemu tě potřebuji," sdělila jí Seaine navenek dost chladně. Nejspíš v Zeražiných očích viděla zrcadlit se své pocity. "Pojď se mnou." Nebylo čeho se bát, ne v srdci Bílé věže, ale nezatínat pěsti jí dalo spoustu práce.
Jak čekala - a doufala - Zerah s ní šla bez námitek. Půvabně se nesla vedle Seaine, když pomalu sestupovaly po širokém mramorovém schodišti a rampách, a jen se nepatrně zamračila, když Seaine otevřela jedny dveře v přízemí, za nimiž do tmy vedlo úzké točité schodiště.
"Až po tobě, sestro," řekla Seaine a usměrnila světelnou kouli. Podle protokolu měla jít první ona, ale nedokázala se k tomu přimět.
Zerah neváhala. Logicky se neměla od přísedící, bílé přísedící, čeho bát. Logicky jí Seaine řekne, co od ní chce, až přijde vhodná chvíle, a bude to něco, co zvládne. Nelogické bylo, že se Seaine stahoval žaludek. Světlo, držela saidar a druhá žena ne. Navíc byla o hodně slabší. Nebylo čeho se bát. Takže neměla důvod být tak nervózní.
Sestupovaly stále níž, kolem dveří do sklepa a podsklepa, až dorazily na úplně nejnižší podlaží ještě pod místem, kde se zkoušely přijaté. Tmavou chodbu osvětlovalo jen Seainino světýlko. Držely si sukně nahoře, ale při každém kroku jim od střevíčků stoupaly obláčky prachu. Hladké kamenné zdi přerušovaly prosté dřevěné dveře. Mnohé závěsy a zámky byly úplně rezavé.
"Přísedící," ozvala se Zerah a konečně zaváhala, "co tady může být? Takhle hluboko nejspíš nikdo nebyl už celá léta."

Seaine si byla jistá, že když sem před pár dny přišla, byla první osoba, jež sem vstoupila za posledních sto let. To byl jeden z důvodů, proč si to tu s Pevarou vybraly. "Jen támhle," řekla a otevřela jedny dveře. Moc nevrzaly, ale olej nedokázal uvolnit všechnu rez a jediná síla byla k ničemu. Se zemí to uměla líp než Pevara, ale stejně to nebylo nic moc.
Zerah vstoupila a překvapeně zamrkala. V jinak prázdné místnosti seděla Pevara za starým stolem. Kolem něj stály tři lavice. Dostat sem těch pár kousků, aby je nikdo neviděl, bylo dost těžké - zvlášť když se sluhům nedalo věřit. Zbavit se prachu bylo mnohem jednodušší, i když ne příjemné, a po každé návštěvě bylo nutné zase rozvrstvit prach na chodbě, což bylo otravné.
"Už jsem to chtěla vzdát, sedět tady takhle potmě," zavrčela Pevara. Když zvedla lucernu a usměrnila do ní světlo, obklopila ji záře saidaru. Rudá přísedící byla obtloustlá a obvykle docela hezká, ale teď se tvářila jako medvěd s bolavým zubem. "Chceme ti položit pár otázek, Zerah." A jak Seaine zavírala dveře, Pevara Zerah odstínila.
Zerah se tvářila úplně klidně, ale hlasitě polkla. "O čem, přísedící?" Taky se jí nepatrně chvěl hlas. Ale mohlo to být prostě tou náladou ve Věži.
"O černém adžah," odpověděla Pevara stroze. "Chceme vědět, jestli nejsi temná družka."
Zeražin klid rozbilo rozhořčení a úžas. Většina by to brala za dostatečné potvrzení, že není, ani kdyby nevyštěkla: "Tohle si od vás nemusím nechat líbit! Vy červené děláte falešné Draky celá léta! Jestli chcete vědět, tak po černých sestrách se stačí poohlédnout v obydlí červených!"
Pevaře potemněla tvář vzteky. Byla svému adžah věrná, ale navíc ji temní druzi připravili o celou rodinu. Seaine zasáhla dřív, než mohla Pevara přejít k hrubé síle. Neměly důkaz. Zatím.
"Posaď se, Zerah," řekla co nejklidněji. "Sedni si, sestro."
Zerah se otočila ke dveřím, jako by chtěla neuposlechnout příkaz od přísedící - a navíc přísedící za své vlastní adžah! - ale nakonec se posadila na krajíček lavice.
Než se posadila i Seaine, Pevara na stůl položila slonovinově bílou hůl přísah. Seaine si povzdechla. Byly přísedící a měly plné právo používat kterýkoliv ter'angrial, ale ona ucukla - prostě jí vadilo, že se při tom nepoužívají příslušné postupy - a celou dobu si byla jistá, že se obrátí a uvidí tu stát dávno mrtvou Sereille Bagand, připravenou odtáhnout ji za ucho ke správkyni novicek. Bylo to iracionální, ale ona si nemohla pomoci.
"Chceme se ujistit, že řekneš pravdu," prohlásila Pevara a taky jako rozzlobený medvěd mluvila, "takže teď na tohle složíš přísahu a pak se tě zeptám znovu."
"To nepodstoupím," vyjela Zerah a vrhla po Seaine obviňující pohled, "ale znovu složím všechny tři přísahy, jestli vás to uspokojí. A potom budu chtít omluvu od vás obou." Nemluvila jako odstíněná žena u výslechu. Téměř opovržlivě sáhla pro půl lokte dlouhou hůl. Ve světle lampy se matně leskla.
"Odpřisáhneš, že nás obě bezpodmínečně poslechneš," řekla jí Pevara a Zerah ucukla, jako by hůl byla stočená zmije. Pevara pokračovala a ještě k ní hůl přistrčila blíž. "Tak ti můžeme nařídit, abys pravdivě odpovídala, a ty to uděláš, a když zalžeš, budeme vědět, že nám hezky pomůžeš najít černé sestry. Hůl se dá použít i ke zrušení přísahy, pokud odpovíš správně."
"Ke zrušení -?" vyjekla Zerah. "Ještě nikdy jsem neslyšela, že by bylo možné někoho zprostit přísahy složené na hůl přísah."
"Proto podstupujeme tohle všechno," vysvětlovala Seaine. "Logicky musí být černá sestra schopná lhát, což znamená, že musí být osvobozena přinejmenším od té, ale spíš ode všech přísah. S Pevarou jsme to vyzkoušely a objevily postup, který se podobá skládání přísahy." Nezmínila se, jak bolestné to bylo, když obě nakonec brečely. Taky se nezmínila, že Zerah její přísahy nezbaví, ať odpoví jakkoliv, dokud černé adžah nenajdou. Například se jí nesmělo dovolit, aby si utíkala stěžovat na tento výslech, což by nejspíš udělala, a oprávněně, kdyby nebyla černá. Kdyby.
Světlo, Seaine si přála, aby našly sestru z jiného adžah, na niž by to sedělo. Zelená nebo žlutá by byla mnohem lepší. Většinou se vytahovaly, a poslední dobou...! Ne. Nestane se obětí té nemoci šířící se Věží. Ale nemohla si pomoci, hlavou jí táhla jména, tucet zelených, dvakrát tolik žlutých a jedna každá s pěkně pošpiněnou minulostí. Frkat na přísedící?
"Vy jste se osvobodily od jedné z přísah?" Zerah mluvila poněkud polekaně, znechuceně a neklidně zároveň. Dokonale rozumné reakce.

"A znovu jsme je složily," vyjela netrpělivě Pevara. Popadla hůl a usměrnila do jednoho konce trochu ducha. Stále také udržovala Zeražin štít. "Pod Světlem přísahám, že nevyslovím nepravdivé slovo. Pod Světlem přísahám, že nevyrobím zbraň, aby s ní jeden člověk mohl zabít jiného. Pod Světlem přísahám, že nepoužiji jedinou sílu jako zbraň, pouze proti zplozencům Stínu nebo jako poslední ochranu svého života, života mého strážce nebo jiné sestry." Nad tou částí o strážcích se ani nezašklebila, jako to dělávaly nové červené sestry. "Nejsem temná družka. Doufám, že ti to stačí." Vycenila na Zerah zuby, ale nedalo se poznat, zda se usmívá nebo šklebí.
Pak přísahy složila Seaine. Při každé to trochu zatlačilo od hlavy po paty. Pravda, ten tlak bylo těžké zachytit, jak se stále cítila stlačená poté, co znovu složila přísahu proti lhaní. Tvrdit, že Pevara má vousy nebo že ulice Tar Valonu jsou dlážděné sýrem, bylo nějakou dobu vzrušující - dokonce i Pevara se hihňala - ale za ty potíže teď to nestálo. Svědčit jí nepřipadalo důležité. Ale logicky to muselo přijít. Když říkala, že není černá, zkroutil se jí jazyk - bylo ohavné muset tohle vůbec vyslovit - ale hůl přísah Zerah předala s rozhodným kývnutím.
Ta si poposedla, uchopila hůl a polkla. Ve slabém světle vypadala nemocná. Podívala se z jedné na druhou, sevřela hůl a kývla.
"Přesně to, co jsem řekla," zavrčela Pevara a znovu usměrnila ducha,, jinak budeš přísahat, dokud to neřekneš správně."
"Přísahám, že vás dvě ve všem poslechnu," řekla Zerah stísněně, a pak se otřásla, jak přísaha začala působit. Zprvu to bylo vždy těsnější. "Zeptejte se mě na černé adžah," štěkla a ruce na holi se jí třásly. "Zeptejte se mě na černé adžah!" Z jejího napětí poznala Seaine odpověď dřív, než Pevara pustila proud ducha a otázku položila. "Ne!" Zerah doslova křičela. "Ne, nejsem černá adžah! A nyní ze mě tu přísahu sundejte! Osvoboďte mě!"
Seaine se opřela lokty o stůl. Rozhodně nechtěla, aby Zerah řekla ano, ale byla si jistá, že druhou ženu přistihly při lži. Po týdnech hledání našly jednu. Kolik dalších týdnů je čekalo? A celou dobu se bude muset ohlížet přes rameno?
Pevara na ni ukázala prstem. "Vykládala jsi, že jsi přijela ze severu."
Zerah znovu vykulila oči. "To ano," odpověděla pomalu. "Jela jsem po břehu Erinin do Jualdhe. A teď mě osvoboďte od té přísahy!" Olízla si rty.
Seaine se na ni zamračila. "V čabrace tvého koně se našla semena zlatotrnu a rudých kudlibabek, Zerah. Zlatotrn a rudá kudlibabka nerostou na sto mil jižně od Tar Valonu."
Zerah vyskočila a Pevara zaječela: "Sednout!"
Zerah sebou praštila na lavici, ale ani sebou netrhla, jen se třepala. Pusu měla zavřenou, jinak by jí cvakaly zuby. Světlo, otázky severu a jihu ji děsily víc než obvinění z toho, že je temná družka.
"Odkud jsi vlastně vyjela," začala Seaine pomalu, "a proč -?" Chtěla se zeptat, proč jela oklikou - což očividně udělala, jen aby skryla směr, z něhož dorazila, ale Zerah odpověď vyletěla z úst.
"Ze Salidaru," zakvílela. Víc toho nebylo. Stále držela hůl a svíjela se na lavici. Po tvářích se jí koulely velké slzy, oči měla vykulené a upírala je na Pevaru. Slova se z ní hrnula a zuby jí cvakaly. "P-p-přijela jsem, abych z-zajistila, že se tu sestry dozvědí o č-č-červených a Logainovi, takže s-svrhnou Elaidu a V-Věž bude zase celá." Zaječela a odmlčela se, jen zírala na červenou sestru.
"Aha," řekla Pevara. Pak znovu, zachmuřeněji: "Aha!" Tvářila se klidně, ale oči se jí rozhodně neleskly poťouchle, jako když byla mladší či přijatá novicka. "Takže to ty jsi zdrojem těch... klevet. Postavíš se před sněmovnu a odhalíš tu lež! Přiznej, že je to lež, děvče!"
Zerah začaly vylézat oči z důlků. Hůl jí vypadla z rukou a ona se chytila za hrdlo. Začala se dusit. Pevara na ni zděšeně zírala, ale Seaine to došlo.
"Milost Světla," vydechla. "Nemusíš lhát, Zerah." Zerah kopala nohama, jako by se snažila vstát. "Řekni jí to, Pevaro. Ona věří, že je to pravda! Nařídila jsi jí mluvit pravdu a lhát! Nekoukej na mě tak! Ona tomu věří!" Zerah se na rtech objevil namodralý odstín, víčka se jí chvěla. Seaine zaječela: "Pevaro, tys jí dala ten rozkaz, tak ji musíš propustit ty, jinak se nám tu udusí."
"Je to vzbouřenkyně." Znělo to opovržlivě, ale pak si Pevara povzdechla. "Ještě nebyla odsouzená. Nemusíš... lhát... děvče." Zerah přepadla na stůl a mezi mukáním lapala po dechu.
Seaine užasle kroutila hlavou. Nezvážily možnost protichůdných přísah. Co když černé adžah nejenom že

odstranily přísahu proti lhaní, ale nahradily ji nějakou vlastní? Co když nahradily všechny tři přísahy svými? Budou muset postupovat opatrně, jestli nějakou černou sestru najdou, jinak by jim mohla umřít dřív, než by zjistily, v čem to spočívá. Nejdřív asi odvržení všech přísah - jinak to udělat nemohly, když nevěděly, jaké přísahy černé sestry skládají - a pak bude následovat složení tří? Světlo, ta bolest, když byla osvobozena ode všeho naráz, byla trochu moc. Anebo možná ne. Temné družky si to rozhodně zasloužily, a víc. Pokud nějakou najdou.
Pevara se zamračila na funící ženu beze stopy lítosti. "Až bude stát u soudu pro vzpouru, hodlám se toho zúčastnit."
"Až bude souzena, Pevaro," ozvala se zamyšleně Seaine. "Byla by to škoda, přijít o jedinou pomocnici, o níž víme, že není temná družka. A jelikož je vzbouřenkyně, nebudeme si muset dělat těžkou hlavu s tím, že ji využíváme." O tom hodně debatovaly, ale nedošly k žádnému závěru, nicméně to byl druhý důvod, proč nechat druhou přísahu působit. Sestru, která odpřisáhla, že bude poslouchat, bylo možné k poslušnosti donutit - Seaine se ošila, až příliš se to podobalo zakázanému, ohavnému nátlaku - bylo možné ji přimět pomáhat při lovu, dokud jim nevadilo, že ji nutí přijmout nebezpečí, ať už chtěla, nebo nikoliv. "Neumím si představit, že by poslaly jen jednu," pokračovala. "Zerah, kolik vás přijelo šířit ten příběh?"
"Deset," zamumlala žena do stolu a potom se prudce narovnala a vzdorovitě se mračila. "Nezradím své sestry! Ne -!" Náhle se odmlčela a trpce zkřivila rty, jak si uvědomila, že to právě udělala.
"Jména!" štěkla Pevara. "Dej mi jejich jména, nebo z tebe rovnou stáhnu kůži!"
Zerah ta jména neochotně vysypala. Na rozkaz, ne proto, že by se bála té hrozby. Ale když se Seaine podívala na zachmuřenou Pevaru, byla si jistá, že nepotřebuje moc provokovat, aby Zerah ztřískala jako novicku chycenou při kradení. Zvláštní, sama necítila stejné nepřátelství. Odpor ano, jenomže ne tak silný. Ta žena byla vzbouřenkyně, která pomáhala rozbít Bílou věž, když sestra musela přijmout cokoliv, aby ji udržela celou, a přesto... Tuze zvláštní.
"Souhlasíš, Pevaro?" zeptala se, když byl seznam celý. Ta umíněná osoba jenom kývla. "Dobrá. Zerah, odpoledne mi přivedeš do pokoje Bernaile." Byly dvě z každého adžah kromě modrého a červeného, ale lepší bude začít s druhou bílou. "Řekneš jí jenom, že s ní chci mluvit soukromě. Žádným slovem, činem či vynecháním ji nebudeš varovat. Pak budeš tiše stát a nechráš mě s Pevarou udělat nezbytné. Jsi zverbována k významnějšímu případu, než je ta tvoje pomýlená vzpoura, Zerah." Ovšemže byla pomýlená. Jakkoliv šíleně se Elaida chovala. "Pomůžeš nám dopadnout černé adžah."
Zerah neochotně kývala, tvářila se stísněně, ale při zmínce o dopadení černých adžah zalapala po dechu. Světlo, musela být z toho zážitku úplně mimo, že to nechápala!
"A přestaneš šířit tyhle... příběhy," přisadila si Pevara přísně. "Od této chvíle se nezmíníš naráz o červeném adžah a falešném Drakovi. Je to jasné?"
Zerah se tvářila mrzutě a umíněně. Řekla: "Jasné, přísedící." Vypadala, že se zase rozbrečí.
"Zmiz mi z očí," řekla jí Pevara a propustila štít i saidar. "A seber se! Umej si obličej a učeš se!" To poslední za ní plivla, když už byla Zerah u dveří. Když se za ní dveře zavřely, Pevara zafrkala. "Byla by schopná za tou Bernaile jít jako cuchta a tak ji varovat."
"Rozumný postřeh," připustila Seaine. "Ale koho budeme varovat tím, když se na ty ženy budeme pořád mračit? Přinejmenším to upoutá pozornost."
"Jak to zatím vypadá, Seaine, tak neupoutáme pozornost, ani když je budem kopat po Věži." Zřejmě ji ten nápad zaujal. "Jsou to vzbouřenkyně, a já je hodlám držet tak pevně, že zaječí, když je jenom něco napadne!"
Pořád to probíraly dokola. Seaine trvala na tom, že když budou s rozkazy opatrné a nenechají žádnou únikovou cestu, bude to stačit. Pevara poukázala na to, že nechají deset vzbouřenkyň - deset! - chodit si po Věži bez trestu. Seaine řekla, že nakonec trestu neujdou, a Pevara zavrčela, že nakonec není dost brzo. Seaine vždycky obdivovala její sílu vůle, ale občas to byla jen čirá umanutost.
Tiché vrzání závěsů bylo jediným varováním, aby Seaine smetla hůl a dala si ji do klína. S Pevarou popadly pravý zdroj téměř zároveň.
Do místnosti klidně vstoupila Saerin s lucernou v ruce a ustoupila stranou, aby mohla vejít Talene a za ní maličká Yukiri s druhým světlem, pak chlapecky štíhlá Doesine, na Cairhieňanku vysoká, která zavřela

dveře a opřela se o ně zády, jako by jim chtěla zabránit v odchodu. Čtyři přísedící, zastupující zbývající adžah ve Věži. Toho, že Seaine a Pevara drží saidar, si nevšímaly. Najednou Seaine místnost připadala přeplněná. Byla to jen představivost, iracionální, ale...
"Zvláštní, vidět vás dvě pohromadě," podotkla Saerin. Tvářila se vyrovnaně, ale hladila jílec nože u pasu. Seděla ve sněmovně čtyřicet let, déle než kterákoliv jiná, a všechny ostatní se naučily dávat si pozor na její výbuchy vzteku.
"Totéž bychom mohly říct o vás," opáčila Pevara suše. Ji Saerinin vztek nikdy nevzrušoval. "Nebo jste sem přišly pomoct Doesine vyrovnat si účty?" Žlutá se začervenala, takže vypadala víc jako hezký kluk, přestože se nosila elegantně, a Seaine to prozradilo, která přísedící zavítala příliš blízko obydlí červených s tak nešťastnými následky. "Nemyslela jsem si ale, že by vás to svedlo dohromady. Zelené jdou po krku žlutým, hnědé šedým. Nebo jsi je sem jen přivedla pro tichý souboj, Saerin?"
Seaine zoufale pátrala po nějakém důvodu, co tyto čtyři dělaly tak hluboko v podložní skále Tar Valonu. Co je spojovalo? Jejich adžah - všechna adžah - si opravdu šla po krku. Všem čtyřem Elaida udělila pokání. Žádná přísedící si nemohla užívat roboty, zvlášť když všichni věděli, proč drhne podlahy a hrnce, ale to těžko vytvářelo pouto. Co jiného? Žádná nebyla urozená. Saerin a Yukiri se narodily v hospodě, Talene na statku a Doesinin otec byl nožíř. Saerin nejdřív cvičily Dcery mlčení a jako jediná z té bandy získala šátek. Byly úplně k ničemu. Náhle jí cosi došlo, až jí z toho vyschlo v krku. Saerin se málokdy ovládala. Doesine se jako mladší novicka pokusila třikrát uprchnout, i když jenom jednou se dostala až k mostům. Talene, která si nejspíš vysloužila víc trestů než kterákoliv novicka v historii Věže. Yukiri, vždycky poslední šedá, jež se připojila ke konsenzu svých sester, když chtěla jít jinou cestou, a ve sněmovně vždy taky souhlasila poslední. Všechny čtyři byly svým způsobem považované za buřičky a Elaida všechny ponížila. Mohly si myslet, že udělaly chybu, když se postavily za sesazení Siuan a pozvednutí Elaidy? Mohly zjistit to o Zerah a ostatních? A pokud ano, co hodlají dělat?
V duchu se připravila setkat saidar, i když příliš nedoufala, že unikne. Pevara se v síle vyrovnala Saerin a Yukiri, jenže ona byla nejslabší až na Doesine. Připravila se a Talene přistoupila a rozbila všechny její logické dedukce na třísky.
"Yukiri si všimla, jak se vy dvě plížíte kolem, a my chceme vědět proč." Její překvapivě hluboký hlas zněl rozčileně, i když se tvářila ledově. "Pověřily vás hlavy vašich adžah tajným úkolem? Na veřejnosti po sobě štěkají hůř než ostatní, ale zřejmě se slízají k tajným hovorům. Ať už plánují cokoli, sněmovna má právo to vědět."
"Ále, dej pokoj, Talene." Yukirin hlas byl ještě překvapivější než Talenin. Yukiri vypadala jako maličká královna v tmavě stříbrném hedvábí se slonovinovou krajkou, ale mluvila jako spokojená selka. Tvrdila, že kontrast pomáhá při vyjednávání. Pak se usmála na Seaine a Pevaru, vladařka, která uvažuje, jak velkodušná má být. "Všimla jsem si, jak kolem čenicháte jako fretky v kurníku," pravila, "ale nic jsem neřekla - třeba spolu spíte, co já vím, a do toho přece nikomu nic není - tak jsem mlčela, dokud tady Talene nezačala ječet, že se spolu scházíte. Taky jsem si toho u pár sester všimla a napadlo mě, že některé z nich by mohly být hlavy adžah, takže... Občas šest a šest dává dvanáct a občas z toho vznikne jenom zmatek. Tak nám to řekněte, jestli můžete. Sněmovna má právo."
"Neodejdeme, dokud nám to neřeknete," vyjela Talene ještě ohnivěji.
Pevara jen frkla a zkřížila ruce na prsou. "I kdyby se mnou hlava mého adžah promluvila jen dvě slova, nevidím důvod vám vykládat, co to bylo. To, co jsme se Seaine probíraly, nemá nic do činění s červenými ani s bílými sestrami. Čmuchejte si jinde." Saidar ale nepustila a Seaine také ne.
"Zatraceně k ničemu a já to zatraceně věděla," vrčela Doesine ode dveří. "Proč jsem se proklatě nechala do tohohle navézt... Jen aby se to zatraceně nikdo jiný nedověděl, jinak se budem plazit po břiše před celou Věží." Občas taky jako kluk mluvila, kluk, který potřebuje vypláchnout pusu mýdlem.
Seaine by se byla zvedla k odchodu, kdyby se nebála, že ji zradí kolena. Pevara stála a netrpělivě zvedala obočí na ženy mezi ní a dveřmi.
Saerin pohladila nůž a tázavě se na ně podívala, ale neuhnula. "Hádanka," podotkla. Náhle vyrazila a hrábla Seaine do klína. Ta jen zasupěla a snažila se hůl schovat, ale výsledkem bylo jenom to, že se o ni se Saerin přetahovala. "Mám ráda hádanky," prohlásila Saerin.
Seaine pustila hůl a urovnala si sukni. Nic jiného se stejně nedalo dělat.

Hůl vyvolala blekotání, jak skoro všechny promluvily naráz.
"Krev a oheň," vyjela Doesine. "Copak tady dole pozvedáte nové zatracené sestry?"
"Ach, nech je být, Saerin," zasmála se Yukiri. "Ať už páchají cokoliv, je to jejich věc."
A Talene štěkla: "Proč jinak by se tady plížily - spolu! - kdyby nešlo o hlavy adžah?"
Saerin mávla rukou a po chvíli získala ticho. Všechny přítomné byly přísedící, ale ona měla právo mluvit ve sněmovně první a jejích čtyřicet let se taky počítalo. "Myslím, že tohle je klíč k hádance," řekla a pohladila hůl. "Tak proč?" Náhle ji taky obklopila záře saidaru a ona usměrnila ducha do hole. "Pod Světlem neřeknu jediné nepravdivé slovo. Nejsem temná družka."
V hrobovém tichu, které následovalo, by bylo slyšet, i kdyby si pšíkla myš.
"Mám pravdu?" zeptala se Saerin a pustila jedinou sílu a natáhla hůl k Seaine.
Ta potřetí složila přísahu proti lhaní a podruhé zopakovala, že není černá. Pevara udělala totéž s mrazivou důstojností. A očima ostrýma jako orel.
"Tohle je směšné," vrčela Talene. "Žádné černé adžah není."
Yukiri si vzala od Pevary hůl a usměrnila. "Pod Světlem neřeknu jediné nepravdivé slovo. Nejsem černá adžah." Světlo saidaru zhaslo a ona podala hůl Doesine.
Talene se znechuceně mračila. "Ustup, Doesine. Já tyhle špinavé náznaky nebudu snášet."
"Pod Světlem neřeknu jediné nepravdivé slovo," pronesla Doesine uctivě celá ozářená. "Nejsem černá adžah." Když došlo na vážné věci, mluvila tak, jak by si správkyně novicek přála. Podala hůl Talene.
Zlatovláska couvla jako před jedovatým hadem. "Už jenom to žádat je odporné. Horší než odporné!" V očích se jí mihlo cosi divokého. Iracionální nápad, možná, ale Seaine to viděla. "A teď mi uhni z cesty," požádala se vší autoritou přísedící. "Odcházím!"
"Myslím, že ne," prohlásila Pevara tiše a Yukiri kývla na souhlas. Saerin nůž už nehladila, pevně ho svírala.
* * *
Toveine Gazal se brodila hlubokými návějemi Andoru a proklínala den, kdy se narodila. Malá, kulatá, s měděnou pletí a dlouhými lesklými černými vlasy, připadala mnoha lidem hezká, ale nikdo by ji nenazval krasavicí. Aspoň teď už ne. Tmavé oči, kdysi přímé, se nyní do každého přímo zavrtávaly. Když se nezlobila. A dneska se zlobila. Když se Toveine zlobila, utíkali i hadi.
Ostatní čtyři červené jely - brodily se - za ní a za nimi dvacítka věžových gardistů v tmavých kabátech a pláštích. Žádnému z mužů se nelíbilo, že mají zbroj sbalenou, a lesy kolem cesty pozorovali, jako by čekali okamžitý útok. Jak chtěli projet sto mil Andoru bez povšimnutí v kabátech a pláštích s plamenem Tar Valonu, to si Toveine nedovedla představit. Ale už byli skoro u konce cesty. Za den za dva, ve sněhu po kolena, se spojí s ostatními devíti oddíly. Naneštěstí ne všechny sestry byly červené, ale to jí nedělalo větší starosti. Toveine Gazal, kdysi přísedící za červené adžah, vstoupí do historie jako žena, která zničila Černou věž.
Byla si jistá, že Elaida si myslí, že je jí za tu šanci vděčná, a taky za to, že ji povolala zpátky z vyhnanství a nemilosti a dala jí příležitost se vykoupit. Prskala, že by před ní i vlk utekl. To, co před dvaceti lety udělala, bylo nutné, a Světlo spal všechny, které mumlaly, že do toho muselo být zapletené černé adžah. Bylo to nutné a správné, ale Toveine Gazal vyhnaly z jejího křesla ve sněmovně a musela ječet o milost pod proutkem, kdy se na to dívaly všechny sestry, dokonce i mladší a přijaté novicky, aby viděly, že i na přísedící platí zákon, třebaže jim neřekly který. A pak ji poslaly na dvacet let pracovat na osamělý statek v Černých horách k panímámě Jaře Doweelové, která považovala Aes Sedai, konající pokání ve vyhnanství, za stejné jako ostatní lidi. Toveine přehmátla na otěžích, stále cítila mozoly. Panímáma Doweelová - ani teď na ni nemohla myslet bez oslovení, jaké požadovala - panímáma Doweelová věřila v tvrdou práci. A disciplínu tvrdou jako u mladších novicek! Neměla smilování s nikým, kdo se snažil ulejvat při dřině, kterou sama také vykonávala, a ještě menší se ženou, která někam vyklouzla, aby se potěšila s hezkým chlapcem. Takový život Toveine vedla posledních dvacet let. A Elaida proklouzla puklinami, aniž ji chytily, protancovala se k amyrlininu stolci, o němž kdysi Toveine snila sama. Ne, nebyla vděčná. Ale naučila se čekat na příležitost.
Náhle z lesa na cestu před ní vyjel muž v černém kabátě, s tmavými vlasy po ramena. "Nemá smysl se vzpírat," prohlásil rázně a zvedl ruku. "Vzdejte se a nikomu se nic nestane."

Toveine nezastavila kvůli tomu, že se objevil, ani kvůli tomu, co řekl, ale aby ji dojely sestry. "Chyťte ho," řekla klidně. "Měly byste se propojit. Odstínil mě." Asi k ní dorazil jeden z těch asha'manů. Jak hezké od něj.
Náhle si uvědomila, že se nic neděje, odtrhla oči od muže a zamračila se na Jenare. Ta byla bledá, úplně sinalá. "Toveine," vydechla roztřeseně. "Já jsem taky odstíněná."
"Já taky," vyjekla nevěřícně Lemai a ostatní se přidávaly. Všechny byly odstíněné.
Mezi stromy se objevili další muži v černých kabátech a na koních, byli všude kolem. Toveine přestala počítat u patnácti. Gardisté si rozzlobeně mumlali a čekali na rozkaz nějaké sestry. Věděli jenom to, že je přepadla banda loupežníků. Toveine podrážděně mlaskla. Tito muži samozřejmě nemohli usměrňovat všichni, ale zřejmě proti sobě měla všechny asha'many, kteří to dokázali. Nezpanikařila. Na rozdíl od některých sester to nebyli první muži, kteří usměrňovali, s nimiž se střetla. Vysoký muž zamířil přímo k ní, usmíval se a očividně si myslel, že ten jeho směšný rozkaz uposlechli.
"Na můj rozkaz," řekla tiše, "se rozjedeme na všechny strany. Jakmile budete dost daleko, štíty se ztratí." Muži si vždycky mysleli, že musí vidět na svá tkaniva, což znamenalo, že je taky museli vidět, aby je udrželi. "A vy se vrátíte a pomůžete gardistům. Připravte se." Křikla: "Gardisté, bojujte!"
Gardisté okamžitě vyrazili, mávali meči a nepochybně chtěli obklopit a chránit sestry. Toveine otočila klisnu doprava, pobídla ji a sklonila se nad krk Sojky, vyhnula se překvapeným gardistům a dvěma velmi mladým mužům v černém, kteří na ni užasle zírali. Vzápětí už byla mezi stromy a pobízela klisnu k větší rychlosti, až ji sníh odletoval od kopyt, a nestarala se, jestli si snad zlomí nohu. Měla ji ráda, ale dneska nezemřou jenom koně. Za ní se ozval křik. A jeden hlas, jenž přehlušil tu kakofonii. Hlas vysokého muže.
"Chyťte je živé, na rozkaz Draka Znovuzrozeného! Ubližte nějaké Aes Sedai, a budete se zodpovídat mně!"
Na rozkaz Draka Znovuzrozeného. Poprvé ji zamrazilo. Drak Znovuzrozený. Švihala Sojku otěžemi. Štít pořád držel! Určitě mezi nimi bylo dost stromů, aby ji ten zatracený muž neviděl! Ach, Světlo, Drak Znovuzrozený!
Zavrčela, jak ji cosi udeřilo do břicha, větev tam, kde žádná větev nebyla, a srazila ji ze sedla. Visela tam a dívala se, jak se Sojka plouží pryč. Visela tam. Ve vzduchu, s rukama přitisknutýma k bokům a s nohama půl sáhu nad zemí. Polkla. Ztěžka. Držela ji mužská polovice pravého zdroje. Saidín se jí ještě nikdy nedotkl. Cítila, jak se jí kolem pasu stahuje silný pruh ničeho. Měla dojem, že cítí špínu Temného. Zachvěla se a potlačila jek.
Vysoký muž před ní zastavil koně a ona se snesla, takže seděla bokem v sedle před ním. Zřejmě ho ale nijak zvlášť nezajímalo, že chytil Aes Sedai. "Hardline!" zařval. "Norleyi! Kajimo! Jeden z vás zatracenejch ňoumů ať okamžitě přijde sem!"
Byl vysoký, širokoplecí, zhruba ve středních letech a pohledný takovým tím zamyšleným, rozervaným způsobem. Rozhodně se nepodobal hezkým chlapcům, kteří se líbili Toveine, dychtivým, vděčným a snadno ovladatelným. Na vysokém límci černého kabátu měl stříbrný meč a na druhé straně jakési podivné zlatorudé smaltované zvíře. Byl to muž, který dokázal usměrňovat. A odstínil ji a zajal.
Zaječení, jež vyrazila, překvapilo i ji. Byla by ho zadržela, kdyby mohla, ale vřeštěla stále víc a výš, divoce kopala nohama a zmítala sebou. Proti jediné síle to bylo k ničemu. Věděla to, jenže nevnímala. Řvala z plných plic, prosila Stín o záchranu a vzpírala se jako vzteklá šelma.
Nejasně si uvědomovala, že kůň tancuje, jak do něj kopala. Nejasně slyšela, jak muž říká: "Jen klid, ty ušatý pytle uhlí! Uklidni se, sestro. Já tě ne - Klid, ty chromá mulo! Světlo! Omlouvám se, sestro, ale takhle jsme se to učili." A pak ji políbil.
Jen si uvědomila, že se jejich rty dotkly, a potom přestala vidět a zaplavilo ji teplo. Víc než to. Uvnitř byla jako tekutý med, bublající med - téměř vroucí med. Byla jako harfová struna, vibrující stále rychleji, na hranici přetržení. Struna praskla, váza se rozbila.
"Áááááááááááááááááááá!"
Nejdřív jí nedošlo, že ten zvuk vydává ona. Nedokázala souvisle myslet. Funěla a zírala na muže nad sebou a říkala si, kdo to asi je. Ano. Vysoký muž. Muž, který může –
"Bez toho kousku navíc bych se obešel," povzdechl si a poplácal zvíře po krku. Kůň zafrkal, ale přestal

poskakovat, "ale asi je to nutný. Jsi tvrdá manželka. Jen klid. Nesnaž se utíkat ani napadnout někoho v černém kabátě a nedotýkej se pravého zdroje, pokud nedostaneš svolení. Jak se jmenuješ?"
Pokud nedostane svolení? Taková drzost! "Toveine Gazal," řekla a zamrkala. Proč mu vlastně odpovídala.
"Tady jsi," vyhrkl další černokabátník a dojel k nim. Tenhle by se ji líbil mnohem víc - tedy pokud nedokázal usměrňovat. Pochybovala, že se tenhle růžovolící mládeneček holí víc než dvakrát týdně.
"Světlo, Logaine!" zvolal hezounek. "Tys chytil druhou? To se M'Haelovi nebude líbit! Myslím, že se mu nelíbí, že vůbec nějakou chytíme! Ale třeba to nebude vadit, když jste si vy dva tak blízcí."
"Blízcí, Vinchovo?" opáčil Logain dost trpce. "Kdyby bylo po M'Haelově, tak bych teď s nováčky okopával tuříny. Nebo bych byl na tom poli zakopaný," dodal tak tiše, až si Toveine pomyslela, že to neměla slyšet.
Ale hezounek se nevěřícně zasmál. Toveine ho skoro neslyšela. Civěla na muže, který ji chytil. Logain. Falešný Drak. Ale ten je mrtvý! Utišený a mrtvý! A teď si ji drží před sebou v sedle. Proč nekřičí, nepraští ho? Takhle zblízka by stačil i nůž. Ale netoužila po tom. Mohla by, to věděla. Pás kolem břicha zmizel. Mohla seskočit z koně a pokusit se - Ani po tom netoužila.
"Cos mi to udělal?" chtěla vědět. Klidně. Alespoň se konečně ovládla!
Logain otočil koně a zamířil k silnici a řekl jí, co udělal, a ona mu opřela hlavu o prsa a rozplakala se. Za tohle Elaida zaplatí, přísahala. Jestli ji Logain někdy pustí. Tohle pomyšlení bylo zvlášť trpké.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Dohoda

Min seděla se zkříženýma nohama v silně zlaceném křesle s vysokým opěradlem a snažila se ponořit do kopie Rozumu a nerozumu od Herida Fela vázané v kůži, kterou měla položenou v klíně. Nebylo to snadné. Ach, kniha sama byla fascinující, spisy mistra Fela ji vždycky vtáhly do světa myšlenek, o kterých se jí ani nesnilo, když ještě vyklízela stáje. Smrti toho roztomilého stařík nesmírně želela. Doufala, že v jeho knihách najde klíč k tomu, proč ho zabili. Tmavé lokny se jí zhouply, když potřásla hlavou a snažila se soustředit.
Kniha byla úžasně zajímavá, ale místnost působila skličujícím dojmem. Byl to Randův malý trůnní sál ve Slunečním paláci, samé zlato, od širokých vlysů po vysoká zrcadla na stěnách, která nahradila ty, co Rand rozbil, a dvě řady křesel, jako to, v němž seděla, stupínek a na něm Dračí trůn. Byla to obludnost v

tairenském stylu, jak si ho představovali cairhienští řemeslníci, křeslo spočívající na zádech dvou draků s dalšími dvěma draky jako opěrkami a dalšími na opěradle, s velkými slunečními kameny místo očí, a celý trůn se třpytil zlatem a rudým smaltem. Obrovské zlaté vycházející slunce na leštěné kamenné podlaze na tísnivé atmosféře ještě přidávalo. Aspoň ve dvou velkých krbech, ve kterých by se mohla klidně procházet, hořel oheň a vydával příjemné teplo, zvlášť když nyní venku sněžilo. A byly to Randovy pokoje. Už ta útěcha samotná vyvážila sebevětší sklíčenost. To ji rozčílilo. Být zamilovaná do muže zřejmě znamenalo připustit si spoustu rozčilujících věcí!

Poposedla si v marné snaze objevit v křesle pohodlnou polohu a snažila se číst, jenže očima každou chvíli zalétla ke dveřím, pokrytým řadami zlacených vycházejících sluncí. Doufala, že uvidí vcházet Randa. Bála se, že uvidí Sorileu nebo Cadsuane. Mimoděk si upravila světle modrý kabát a prstem pohladila maličké kvítky vyšité na klopách. Další měla na rukávech a na spodcích tak těsných, že se do nich málem nevešla. Nebyla to velká změna proti tomu, co nosívala vždycky. Zatím se vyhýbala šatům, i když nosila spoustu výšivek, ale vážně se bála, že ji Sorilea hodlá nacpat do šatů, i kdyby ji z toho, co měla na sobě, měla svléknout vlastníma rukama.

Ta ženská věděla všechno o ní a o Randovi. Všechno. Min zahořely tváře. Sorilea se zřejmě snažila rozhodnout, jestli Min Farshawová je pro Randa al'Thora vhodná... milenka. Z toho slova se rozhihňala. Není přece žádná pitomá holka! Z toho slova se vždy chtěla provinile ohlédnout přes rameno na tety, které ji vychovaly. Ne, pomyslela si trpce, nejsi pitomá. Pitomost má ve srovnání s tebou důvtip!

Nebo možná Sorilea chtěla zjistit, jestli je Rand vhodný pro ni. Občas to tak vypadalo. Moudré Min přijímaly jako jednu z nich, skoro, ale v posledních týdnech ji Sorilea vymačkala jako pradlena cíchu. Bělovlasá moudrá s obličejem jako z vydělané kůže chtěla o Min a o Randovi vědět úplně všechno. Chtěla i prach z jeho kapes! Min se při oněch neustálých výsleších pokusila dvakrát vzepřít a Sorilea dvakrát vytáhla proutek! Ta strašná baba ji prostě přehodila přes nejbližší stůl a pak jí řekla, že jí tohle možná něco připomene. Žádná jiná moudrá ji taky neutěšila! Světlo, co všechno musí holka kvůli muži snášet! A nemohla si ho ani nechat jenom pro sebe!

Cadsuane byla zase něco jiného. Nesmírně důstojné, prošedivělé Aes Sedai zřejmě na Min ani na Randovi za mák nezáleželo, ale trávila ve Slunečním paláci hodně času. Úplně se jí vyhnout nebylo možné, zřejmě si chodila, kam se jí zlíbilo. A když se podívala na Min, ta viděla ženu, která dokáže naučit býky tancovat a medvědy zpívat. Pořád čekala, že na ni ta žena ukáže a sdělí jí, že už je čas, aby se Min Farshawová naučila balancovat s míčkem na nose. Dřív nebo později se bude Rand muset Cadsuane znovu postavit, a z té představy se Min stahoval žaludek.

Sklonila se nad knihou. Otevřely se dveře a vstoupil Rand s Dračím žezlem položeným v ohbí lokte. Na hlavě měl zlatou korunu, věnec vavřínových listů - to musela být ta Mečová koruna, o které všichni mluvili - jeho nohy krásně vynikaly v těsných spodcích, a na sobě měl zlatem vyšívaný kabát ze zeleného hedvábí. Byl skutečně velmi pohledný.

Založila si knihu poznámkou mistra Fela, kde napsal, že je "moc hezká", knihu zavřela a položila na podlahu vedle křesla, zkřížila ruce a čekala. Kdyby stála, byla by podupávala, ale nesměla dovolit, aby si ten muž myslel, že vyskočí jenom proto, že se konečně objevil.

Zastavil se a usmál se na ni a z nějakého důvodu se tahal za ucho - zřejmě si pobrukoval! - pak se náhle otočil a zamračil se na dveře. "Děvy mi neřekly, že tu jsi. Skoro nepromluví. Světlo, vypadají, jako by se při pohledu na mě chtěly zahalit."

"Možná jsou rozčilené," podotkla klidně. "Možná si říkají, kde jsi byl. Jako já. Možná se bály, že tě zraní, že jsi nemocný anebo mrzneš." Jako já, pomyslela si trpce. On se zatvářil poněkud zmateně!

"Napsal jsem ti," namítl a ona frkla.

"Dvakrát! Když máš asha'many, aby ti doručovali dopisy, jsi mi napsal dvakrát, Rande al'Thore. Jestli tomu teda říkáš psaní!"

Zapotácel se, jako by ho udeřila - ne, jako by ho kopla do břicha! - a zamrkal. Min se vzpamatovala a opřela se v křesle. Stačilo dát muži pocítit sympatie ve špatnou chvíli, a ztracenou půdu by už nikdy nezískala. Nejradši by se mu vrhla kolem krku, utěšila ho, zbavila bolesti. Odmítal si přiznat, že ho něco bolí. Ale nehodlala vyskočit a běžet k němu, zjišťovat, co se stalo, nebo... Světlo, musel být v pořádku.

Něco ji jemně uchopilo pod lokty a zvedlo z křesla. Visela nad zemí a plula k němu. Dračí žezlo odletělo

stranou. Tak on si myslel, že se bude usmívat, co? Myslel si, že ji hezký úsměv obměkčí? Otevřela pusu, aby mu řekla, co si myslí. A ostře! On ji objal a políbil.
Když znovu popadla dech, podívala se na něj. "Poprvé..." Polkla a odkašlala si. "Poprvé sem Jahar Narishma vrazil a snažil se každýmu podívat do hlavy, jak to dělává, pak mi strčil do ruky kus pergamenu a zmizel. Podívám se. Stojí na něm: ‚Získal jsem korunu Illianu. Nikomu nevěř, dokud se nevrátím. Rand.' To podle mě není zrovna milostný psaníčko."
Znovu ji políbil.
Tentokrát přestala dýchat na delší dobu. Vůbec to nešlo podle jejího očekávání. Na druhou stranu to zase nebylo tak hrozné. "Podruhé mi Jonan Adley vrazil kus papíru, co na něm stálo: ‚Vrátím se, až tu skončím. Nikomu nevěř. Rand.' Adley za mnou vlezl do koupelny," dodala, "a klidně se koukal." Rand se vždycky snažil předstírat, že nežárlí - ale všimla si, jak se mračí na muže, kteří si ji prohlíželi. A potom z něj byl taky mnohem ohnivější milenec. Napadlo ji, jaký bude třetí polibek. Třeba by měla navrhnout, že se odeberou do ložnice. Ne, nebude tak otevřená, bez ohledu na –
Rand ji postavil na zem a náhle se zatvářil sklíčeně. "Adley je mrtvý," oznámil jí. Náhle mu koruna sletěla z hlavy a kutálela se po místnosti, jako kdyby ji odmrštil. Právě když čekala, že narazí do Dračího trůnu a možná se o něj rozbije, široký zlatý kruh se zastavil a složil na sedadlo trůnu.
Když Min pohlédla na Randa, zadrhl se jí dech v hrdle. V tmavě rudých kudrnách nad levým uchem se mu leskla krev. Vytáhla si z rukávu krajkový kapesníček a zvedla ruku, ale on ji chytil za ruku.
"Já ho zabil," dodal tiše.
Při zvuku jeho hlasu se zachvěla. Mluvil tiše, hrobově tiše. Ložnice nakonec nebyl tak špatný nápad. Ať už by to bylo sebeotevřenější. Usmála se - a zapýřila, když si uvědomila, jak snadno se usmívá, když pomyslí na tu velkou postel - popadla ho za košili a připravila se strhnout ji z něj i s kabátem, právě teď a tady.
Někdo zaklepal.
Min ucukla a odskočila. Kdo to může být? říkala si podrážděně. Když tu byl Rand, Děvy buď návštěvníky ohlásily, nebo je prostě poslaly dál.
"Dále," zavolal a lítostivě se na ni usmál. A ona se zase začervenala.
Do dveří strčil hlavu Dobraine, pak vstoupil, a když je tam viděl stát, zase je zavřel. Cairhienský pán byl malý, čelo měl vyholené a zbytek prošedivělých vlasů mu spadal na ramena. Předek téměř černého kabátu mu zdobily modré a bílé pruhy až kus pod opasek. Ještě než získal Randovu přízeň, byl ve zdejší zemi mocným pánem, a teď tu vládl, přinejmenším dokud Sluneční trůn nezíská Elain. "Můj pane Draku," řekl s úklonou. "Má paní Ta'veren."
"Vtip," zamumlala Min, když Rand zvedl tázavě obočí.
"Možná," prohodil Dobraine a pokrčil rameny, "avšak polovina šlechtičen ve městě teď nosí jasné barvy podle paní Min. A spodky, takže ukazují nohy, a hodně kabátů jim nezakrývá ani..." Diskrétně si odkašlal, když si uvědomil, že Min kabát boky rozhodně nezakrývá.
Napadlo ji říci mu, že on má moc pěkné nohy, i když měl hodně vystouplá kolena, ale pak si to rozmyslela. Randova žárlivost byla skvělým plamenem, když byli sami, ale nechtěla, aby vyjel po Dobrainovi. Bála se, že by toho byl schopný. Kromě toho usoudila, že to bylo opravdu jen uklouznutí. Urozený pán Dobraine Taborwin nebyl typ na obhroublé žerty.
"Takže ty taky měníš svět, Min." Rand ji s úsměvem cvrnkl do nosu. Poklepal jí na nos! Jako dítěti, které ho pobavilo! Horší, ona se na něj taky culila jako husa. "A zřejmě k lepšímu, na rozdíl ode mě," pokračoval a chlapecký úsměv zmizel jako mlha.
"V Tearu a Illianu je všechno v pořádku, můj pane Draku?" vyptával se Dobraine.
"V Tearu a Illianu je všechno v pořádku," odpověděl Rand zachmuřeně. "Co pro mě máš, Dobraine? Sedni si, člověče. Sedni si." Ukázal na křesla a sám se posadil.
"Jednal jsem podle všech tvých dopisů," řekl Dobraine a sedl si naproti Randovi, "ale naneštěstí moc dobrého k hlášení nemám."
"Donesu nám něco k pití," vyhrkla Min. Dopisů? V botách na podpatcích se nedalo moc důstojně kráčet - zvykla si na ně, ale stejně se pořád kymácela - nebylo to snadné, ale když byla naštvaná, dokázala cokoliv. Dokráčela ke zlacenému stolku pod zrcadlem, na němž stál stříbrný džbán a poháry. Věnovala

se nalévání svařeného vína a zuřivě cákala. Sloužící přinesli poháry navíc pro případ, že by měla návštěvu, i když kromě Soriley nebo hloupých šlechtičen za ní nikdo nechodil. Víno už chladlo, ale pro ty dva stačilo. Ona dostala dva dopisy, ale vsadila by se, že Dobraine aspoň deset. Dvacet! Třískala se džbánem i poháry a přitom pozorně poslouchala. Co to pekli za jejími zády se svými tucty dopisů?
"Toram Riatin zřejmě zmizel," hlásil Dobraine, "i když se povídá, že je pořád naživu, smůla. Taky se povídá, že Daved Hanlon a Jeraal Mordeth - Padan Fain, jak mu říkáš - od něj zběhli. Mimochodem, Toramovu sestru, urozenou paní Ailil, jsem usadil ve skvělých komnatách se sluhy, kteří jsou... důvěryhodní." Z jeho tónu to znamenalo, že jim důvěřuje on. Ta žena se ani nepřevleče, aby se o tom nedozvěděl. "Chápu, proč jsi sem přivedl ji a urozeného pána Bertoma a ostatní, ale proč vznešeného pána Weiramona a vznešenou paní Anaiyellu? Je bez řečí, že jejich sloužící jsou taky důvěryhodní."
"Jak poznáš, když tě chce žena zabít?" uvažoval Rand.
"Když zná tvoje jméno?" Dobraine to nemínil jako vtip. Rand zamyšleně naklonil hlavu a kývl. Kývl! Min doufala, že zase neslyší nějaké hlasy.
Rand mávl rukou, jako by zaháněl ženy, které ho chtěly zabít. Když tu byla, nebylo to nejbezpečnější. Nechtěla ho zabít, ale rozhodně by jí nevadilo, kdyby Sorilea šla s tím proutkem po něm! Spodky moc nechránily.
"Weiramon je hlupák, který dělá moc chyb," vysvětloval Rand a Dobraine kývl na souhlas. "Mou chybou bylo, že jsem si myslel, že ho dokážu využít. Zřejmě je docela spokojený, když může být v blízkosti Draka Znovuzrozeného. Co dál?" Min mu podala pohár a on se na ni usmál, i když mu na ruku vyšplíchlo víno. Možná to považoval za nehodu.
"Nic moc a zase hodně," začal Dobraine a potom ucukl, aby ho Min nepolila, když mu vrazila druhý pohár do ruky. Nerada dělala šenkýřku. "Děkuji, má paní Min," zamumlal vznešeně, ale když si pohár bral, díval se na ni úkosem. Ona si klidně došla pro své víno. Klidně.
"Bojím se, že urozená paní Caraline a vznešený pán Darlin jsou v paláci urozené paní Arilyn tady ve městě," pokračoval cairhienský pán, "pod ochranou Cadsuane Sedai. Ochrana asi není správné slovo. Byla mi odmítnuta návštěva u nich, ale slyšel jsem, že se pokusili opustit město a přivezli je zpět jako pytle. Podle jedněch dokonce v pytli. S Cadsuane jsem se setkal, tak tomu skoro věřím."
"Cadsuane," zamumlal Rand a Min zamrazilo. Nemluvil tak docela ustrašeně, avšak rozhodně neklidně. "Co myslíš, že bych měl s Caraline a Darlinem udělat, Min?"
Min se posadila o kus dál a najednou sebou trhla, že ji zahrnuli do hovoru. Lítostivě se zadívala na svou nejlepší smetanově bílou hedvábnou blůzu politou vínem, a spodky rovněž. "Caraline bude podporovat Elain na Slunečním trůně," řekla chmurně. Na teplé víno to dost studilo a pochybovala, že skvrnu z blůzy někdy vypere. "Není to vidění, ale věřím jí." Na Dobraina se nedívala, on však přikyvoval. Všichni už o jejích viděních věděli. Jediným důsledkem byl proud šlechtičen, které chtěly znát svou budoucnost, a pak se rozčilovaly, když řekla, že jim ji nemůže prozradit. Většinu stejně nepotěšilo to málo, co zahlédla. Nebylo to nic zlého, ale ne jako ty úžasné divy vykladačů budoucnosti. "A Darlin, kromě toho, že se ožení s Caraline, až ho ona vycucá a nechá vyschnout na slunci, bude jednou králem, víc říct nemůžu. Viděla jsem, jak má na hlavě korunu s mečem vepředu, akorát nevím, které zemi patří. A ano, umře v posteli a ona ho přežije."
Dobraine se začal dávit vínem a prostým lněným kapesníkem si otíral rty. Většina z těch, kteří to věděli, nevěřila. Min, docela spokojená, se napila. A potom se začala dávit i ona. Vytrhla kapesník z rukávu a otřela si pusu. Světlo, musela si určitě nalít usazeninu ze dna!
Rand jen kývl a civěl do svého vína. "Takže budou žít a otravovat život mně," zamumlal. Tiše na to, že slova zněla jako kámen. Byl tvrdý jako čepel, její ovčák. "A co uděláš s -"
Náhle se otočil a zadíval se ke dveřím. Otevíraly se. Měl velice bystrý sluch. Min nic neslyšela. Vstoupily dvě Aes Sedai, ale Cadsuane mezi nimi nebyla, takže se Min uvolnila a kapesník schovala. Když Rafela zavřela dveře, Merana předvedla hluboké pukrle Randovi a oříškovýma očima sjela i Min a Dobraina. Pak své tmavě modré sukně rozestřela doširoka i Rafela. Dopluly k němu, chladně vyrovnané, stejně jako jejich šaty. Až na to, že baculatá modrá sestra si pohladila šál, jako by si chtěla připomenout, že ho má. Min to už viděla i u jiných sester, které Randovi přísahaly věrnost. Nebylo to pro ně snadné. Aes Sedai velela pouze Bílá věž, ale Rand kývl prstem a ony přišly, ukázal a ony odešly. Aes Sedai

hovořily s vladaři jako se sobě rovnými, možná jako s někým, kdo je pod nimi, ale moudré je nazývaly učednicemi a očekávaly, že je poslechnou dvakrát rychleji než Randa.
Nic z toho se na Meraně neprojevovalo. "Můj pane Draku," řekla uctivě. "Právě jsme zjistily, že ses vrátil, a napadlo nás, že by ses chtěl dozvědět, jak se věci mají s Atha'an Miere." Jen se na Dobraina podívala, ale on okamžitě vstal. Cairhieňané byli zvyklí, že si lidé chtějí promluvit v soukromí.
"Dobraine může zůstat," prohlásil Rand stroze. Nezaváhal? Nevstal. Oči měl jako modrý led, byl Drakem Znovuzrozeným až do konečků prstů. Min mu řekla, že tyto ženy mu doopravdy patří, že všech pět, které ho doprovázely na lodě Mořského národa, je mu věrných, věrných svým přísahám, a tudíž uposlechnou jeho vůle, on však měl očividně s důvěrou k Aes Sedai potíže. Chápala to, ale on se to bude muset naučit.
"Jak si přeješ," odpověděla Merana a sklonila hlavu. "S Rafelou jsme dosáhly dohody s Mořským národem. Oni tomu říkají Dohoda." Rozdíl byl jasně slyšet. S rukama na šedě prostřihávaných zelených sukních se zhluboka nadechla. Potřebovala to. "Harine din Togara Dva větry, paní vln klanu Shodein, mluvící za Nestu din Reas Dva měsíce, paní lodí Atha'an Miere, a tudíž zavazující všechny Atha'an Miere, přislíbila všechny lodě, které Drak Znovuzrozený potřebuje, aby vypluly kdy a odkud bude potřebovat, k čemukoliv je bude potřebovat." Když u toho nebyly žádné moudré, Merana byla trochu moc důstojná. Moudré to nedovolovaly. "Na oplátku jsme s Rafelou mluvily za tebe a slíbily, že Drak Znovuzrozený nezmění žádné zákony Atha'an Miere, jako to udělal u..." Zaváhala. "Odpusť, jsem zvyklá dohody citovat. Slovo, jež použili, znělo ‚suchozemci', ale měli tím na mysli Tear a Cairhien." V očích se jí objevil tázavý výraz a zase zmizel. Asi si říkala, jestli totéž provedl v Illianu. Vyjádřila úlevu, že totéž nespáchal v jejím rodném Andoru.
"S tím zřejmě dokážu žít bez jakýchkoliv problémů," zamumlal Rand.
"Za druhé," převzala slovo Rafela a sepjala ruce v pase, "musíš dát Atha'an Miere pozemek, čtverec o straně jedné míle, u každého města se splavnou vodou, které ovládáš teď nebo ovládneš v budoucnu."
Nemluvila tak nabubřele jako její společnice a zřejmě ji ani moc netěšilo, co říká. Nakonec byla Tairenka, a jen málokterý přístav přísněji ovládal svůj obchod než Tear. "V té oblasti budou platit zákony Atha'an Miere nad ostatními. Tuto dohodu také musí schválit vládcové příslušných přístavů, takže..." Teď zaváhala ona a trochu zbledla.
"Takže mě ta dohoda přežije?" procedil Rand mezi zuby a zachechtal se. "S tím taky dokážu žít."
"Každé město na vodě?" vyjekl Dobraine. "To myslí také Cairhien?" Vyskočil a začal přecházet sem a tam, zřejmě si nevšiml, že rozlil víc vína než Min. "Čtverečnou míli? Pod Světlo ví jakými podivnými zákony? Plul jsem na lodi Mořského národa a oni jsou divní! A nejde jen o bosé nohy! A jaké mají celní zvyky, přístavní poplatky a..." Prudce se otočil na Randa. "Do roka Cairhien zničí, můj pane Draku. Zničí každý přístav, kde jim tohle dovolíš."
Min v duchu souhlasila, ale Rand mávl rukou a zasmál se. "Ať si to myslí, ale já o tom něco vím, Dobraine. Neřekli, kdo ten pozemek vybere, takže vůbec nemusí být u vody. Budou od vás muset kupovat jídlo a žít podle vašich zákonů, když to místo opustí, takže nebudou zas tak nafoukaní. Přinejhorším můžete vybírat své clo, když zboží opustí jejich... útočiště. A ten zbytek... Když to můžu přijmout já, přijmeš to i ty." Teď se nesmál a Dobraine sklonil hlavu.
Min napadlo, kde se to asi naučil. Mluvil jako král, který ví, co dělá. Možná ho to naučila Elain.
",Za druhé' ukazuje na víc," obrátil se Rand k Aes Sedai.
Merana a Rafela si vyměnily pohledy a mimoděk si sáhly na šátky. Pak promluvila Merana a nikoliv nabubřele. Vlastně až příliš zlehka. "Za třetí Drak Znovuzrozený souhlasí, že s sebou bude mít neustále vyslance vybraného Atha'an Miere. A Harine din Togara jmenovala sebe. Bude ji doprovázet její hledačka větru, její mistr meče a družina."
"Cože?" zařval Rand a vyskočil.
Rafela vyhrkla, jako by se bála, že ji umlčí. "A za čtvrté Drak Znovuzrozený souhlasí, že okamžitě přijde, jakmile ho paní lodí zavolá, ale ne víc než dvakrát ve třech po sobě jdoucích letech." Funěla, jak to ze sebe sypala.
Z podlahy za Randem se zvedlo Dračí žezlo a on ho bez dívání sebral rovnou ze vzduchu. Oči už neměl jako led, byly jako modrý oheň. "Bude se na mě lepit vyslanec Mořského národa?" hulákal. "Poslouchat

povolání?" Zuřivě mával vyřezávaným kusem kopí, až zelenobílé střapce zavlály. "Jsou tu lidé, kteří si nás chtějí všechny podrobit, a může se jim to povést! Jsou tu Zaprodanci! Temný čeká! Proč jste nesouhlasily, že jim budu dehtovat trupy, když už jste byly v tom!"
Min se ho obvykle snažila uklidnit, ale tentokrát se na Aes Sedai zlobně zamračila. Plně s ním souhlasila. Vzdaly se stodoly, aby prodaly koně!
Rafela se kymácela, ale Merana se narovnala a podařilo se jí dostat do hnědých očí se zlatými skvrnkami taky oheň. "Ty káráš nás?" vyštěkla hlasem tak mrazivým, jako měla žhavý pohled. Byla Aes Sedai, jak je Min znala jako malá, královská nad královny, mocná nad mocné. "Na začátku jsi tam byl, ta'veren, a donutil jsi je dělat, co jsi chtěl. Mohl jsi je donutit, aby před tebou všichni poklekli! Ale ty jsi odešel! Nelíbilo se jim, že mají tancovat pro ta'veren. Ty ženy se někde naučily splétat štíty, a než jsi opustil jejich loď, byly jsme s Rafelou odstíněné. Abychom podle nich nemohly získat výhody s pomocí jediné síly. Harine nám nejednou vyhrožovala, že nás pověsí na ráhno, dokud nepřijdeme k rozumu, a já věřila, že to myslí vážně! Buď rád, že máš ty lodě, co jsi chtěl, Rande al'Thore. Harine by ti byla dala jen hrstku! Buď rád, že nechtěla tvoje nové boty a taky ten tvůj příšerný trůn! A postupně tě uznala jako Coramoora, kéž z toho dostaneš bolení břicha!"
Min na ni zírala. Rand a Dobraine na ni zírali a Cairhieňan s otevřenou pusou. Rafela zírala a pohybovala pusou. Meranu vztek přešel a pomalu kulila oči, jak jí došlo, co právě řekla.
Randovi se Dračí žezlo třáslo v pěsti. Min viděla, jak málem vyletěl vzteky pro míň. Modlila se, aby bylo možné se výbuchu vyhnout.
"Zdá se," řekl nakonec, "že slova, jež ta'veren vytáhne, nejsou vždy ta, která chce slyšet." Mluvil... klidně. "Vedla sis dobře, Merano. Předal jsem vám psí večeři, ale vedly jste si s Rafelou dobře."
Aes Sedai se zakymácely, jako by se měly každou chvíli čirou úlevou zhroutit na podlahu.
"Alespoň se nám podařilo zatajit podrobnosti před Cadsuane," řekla Rafela a uhladila si sukně. "Ale nedalo se zabránit tomu, aby se všichni nedozvěděli, že nějakou dohodu jsme uzavřely, ale zbytek jsme před ní utajily."
"Ovšem," zasupěla Merana. "Dokonce si na nás počíhala cestou zpátky sem. Je těžké před ní něco utajit, ale my to dokázaly. Myslely jsme si, že nebudeš chtít, aby..." Při pohledu na Randův kamenný výraz se odmlčela.
"Zase ta Cadsuane," zavrčel. Zamračil se na kus vyřezávaného kopí ve své ruce a pak ho hodil na křeslo, jako by si nedůvěřoval. "Je ve Slunečním paláci, že? Min, řekni Děvám venku, ať Cadsuane doručí zprávu. Ať se okamžitě dostaví k Draku Znovuzrozenému."
"Rande, nemyslím," začala Min, ale Rand ji uťal, ne drsně, ale rázně.
"Udělej to, Min, prosím. Ta ženská je jako vlk hlídající ovce. Chci zjistit, po čem jde."
Min si dala načas, než vstala, a pak se loudala. Nebyla jediná, kdo to nepovažoval za dobrý nápad. A chtěla být někde jinde, až se Drak Znovuzrozený postaví Cadsuane Melaidhrin. Dobraine ji cestou ke dveřím předešel a chvatně se poklonil, a Merana s Rafelou byly venku před ní, i když se tvářily, že nikam nespěchají. Aspoň v komnatě. Když Min strčila hlavu do chodby, obě sestry dohonily Dobraina a klusaly pryč.
Zvláštní, když Min přišla, bylo venku půl tuctu Děv, ale teď jejich počet vzrostl a chodba na obě strany jich byla plná. Byly to vysoké tvrdé ženy v šedých a hnědých cadin'sorech, se šufami ovinutými kolem hlav a s dlouhými černými závoji. Hodně jich mělo oštěpy a puklíře, jako by čekaly bitvu. Některé hrály "kámen, nůžky, papír" a zbytek dával pozor.
Když jim Min předala Randovu zprávu, začaly pohybovat rukama ve své znakové řeči a pak dvě vyzáblé Děvy odběhly pryč. Ostatní se okamžitě vrátily k tomu, co dělaly předtím.
Min se udiveně poškrábala na hlavě a vrátila se do místnosti. Děvy ji vyváděly z míry, ale vždycky s ní promluvily, občas i uctivě, jako k moudré, a občas dělaly ty své divné vtipy. Ale nikdy ji takhle neignorovaly.
Rand byl v ložnici. Z toho se jí rozbušilo srdce. Měl sundaný kabát, sněhobílou košili u krku rozšněrovanou a podolek vytažený ze spodků. Min si sedla na postel, opřela se o tlustý sloupek a komíhala nohama zkříženýma v kotnících. Už dlouho neměla příležitost dívat se, jak se Rand svléká, a hodlala si to užít.

On tam ale zůstal stát a podíval se na ni. "Čemu mě může Cadsuane naučit?" zeptal se znenadání.
"Tebe a všechny asha'many," odpověděla. Takové bylo její vidění. "Já nevím, Rande. Vím jenom, že se to musíš naučit. Vy všichni musíte." Zřejmě nehodlal pokračovat ve svlékání. Min si povzdechla a pokračovala. "Potřebuješ ji, Rande. Nemůžeš si dovolit ji naštvat. Nemůžeš si dovolit ji vyhodit." Vlastně ji by nedokázalo vyhodit ani padesát myrddraalů a tisíc trolloků, ale to nebylo podstatné.
Rand měl v očích nepřítomný výraz a po chvíli potřásl hlavou. "Proč bych měl poslouchat nějakého šílence?" zamručel. Světlo, on opravdu věřil, že Luis Therin mluví v jeho hlavě? "Jak se někdo dozví, že ho potřebuješ, Min, tak na tebe má páku. Vodítko, na kterém tě utáhne, kam se mu zlíbí. Já si nenasadím ohlávku kvůli žádné Aes Sedai. Kvůli nikomu!" Pomalu rozevřel pěsti. "Tebe potřebuju, Min," řekl prostě. "Ne tvá vidění. Prostě tebe."
Světlo ji spal, ale že jí dokázal pár slovy podrazit nohy!
Se stejně dychtivým úsměvem popadl košili a začal si ji přetahovat přes hlavu. Min sepjala prsty na břiše a dívala se.
Tři Děvy, které vrazily do ložnice, už neměly šufy, které by jim zakrývaly krátké vlasy, a neměly ani zbraně, ani ty velké nože. Víc si Min nestačila všimnout.
Rand měl hlavu a ruce pořád v košili a Somara ji chytila a zakroutila ho do ní. Zároveň mu podrazila nohy. Ohnul se a zakolísal.
Nesair, s ohnivými vlasy a krásná i s jizvami na tvářích, ho praštila pěstí do boku, až klopýtl.
Min s výkřikem skočila z postele. Nevěděla, co se to tu děje, ale vytáhla z rukávu nůž a vrhla se na Děvy. Ječela: "Pomoc! Ach, Rande! Pomozte mu někdo!" Tedy aspoň se o to snažila.
Třetí Děva, Nandera, se k ní otočila jako had a kopla Min do břicha, až jí vyrazila dech. Nože jí vypadly z ochromených rukou a udělala salto přímo přes Nandeřinu nohu. S nárazem přistála na zádech. Pokusila se pohnout, dýchat - pochopit! - ale mohla pouze ležet a dívat se.
Tři ženy docela stačily. Nesair a Nandera Randa mlátily a Somara ho držela ohnutého v jeho vlastní košili. Bily ho do břicha a do pravého boku. Min by se byla hystericky smála, kdyby mohla dýchat. Snažily se ho umlátit k smrti, ale dávaly pozor, aby ho nezasáhly do jizev na levé straně.
Velmi dobře věděla, jak má Rand tvrdé a silné tělo, ale tohle nemohl nikdo vydržet. Pomalu se mu podlomila kolena, a když se zhroutil na zem, Nandera s Nesair couvly. Kývly a Somara ho konečně pustila. Přepadl na břicho. Slyšela, jak supí a snaží se potlačit úpění. Somara si k němu klekla a téměř něžně mu stáhla košili. Ležel tam s tváří na dlažbě, vyvaloval oči a lapal po dechu.
Nesair ho popadla za vlasy a trhla mu hlavou nahoru. "My vyhrály právo," zavrčela, "ale každá Děva tě chtěla dostat do rukou. Kvůli tobě jsem opustila svůj klan, Rande al'Thore. Nedovolím, abys na mě plival!"
Somara natáhla ruku, aby mu uhladila vlasy, a pak ucukla. "Takhle zacházíme s prvním bratrem, který nás zneuctí, Rande al'Thore," řekla. "Poprvé. Příště použijeme řemeny."
Nandera tam stála s rukama v bok. "Neseš čest Far Dareis Mai, synu Děvy," vyjela. "Slíbil jsi, že nás zavoláš k tanci oštěpů, a pak si utečeš do bitvy a nás necháš tady. To nám už neuděláš."
Odešla a ostatní ji následovaly, jen Somara se ohlédla a řekla: "Nenuť nás k tomu znova, synu Děvy."
Rand se zvedl na všechny čtyři a Min se k němu doplazila. "Musely se zbláznit," sípěla. Světlo, jak ji nesnesitelně bolelo břicho! "Rhuark je -!" Nevěděla, co by Rhuark udělal. Ale stejně by to nebylo dost. "Sorilea." Sorilea je natáhne na slunce! Pro začátek! "Až jí řekneme -"
"Nikomu to nepovím," prohlásil. Pořád kulil oči, ale mohl mluvit. Jen stěží. "Mají na to právo. Vysloužily si ho."
Min ten tón moc dobře poznala. Když se muž rozhodne být umíněný, bude sedět nahý v kopřivách a tvrdit vám do očí, že ho z toho zadek nepálí! Skoro ji potěšilo, když zasténal, jak mu pomáhala na nohy. No, pomohli si navzájem. Jestli se chtěl chovat jako idiot, tak si pár modřin zasloužil!
Lehl si na postel na hromadu polštářů a ona se k němu přitulila. Sice doufala ve víc, jenomže on toho teď víc nezvládne, tím si byla jistá.
"Doufal jsem, že postel využijeme jinak," zamumlal. Nebyla si jistá, jestli to bylo určeno pro ni.
Zasmála se. "Stejně jsem ráda, že mě držíš, jako při tom... ostatním." Kupodivu se usmál, jako by věděl, že lže. Teta Miren tvrdila, že to je jedna ze tří lží, které každý muž ženě uvěří

."Jestli ruším," ozval se ode dveří chladný hlas, "tak se asi můžu vrátit, až se to bude víc hodit."
Min od Randa odskočila, jako kdyby pálil, ale když si ji přitáhl zpátky, zase se k němu přitulila. Poznala Aes Sedai ve dveřích, obtloustlou mrňavou Cairhieňanku se čtyřmi tenkým pruhy na poprsí a bíle prostřihávanou sukní. Daigian Moseneillin byla jednou ze sester, které přišly s Cadsuane. A podle Min se nafukovala víc než sama Cadsuane.
"Kdo asi jsi, když jsi doma?" zeptal se Rand líně. "Ať jsi kdokoliv, to tě nikdo nenaučil klepat?" Min si uvědomila, že zatíná svaly na ruce, kterou ji drží.
Měsíční kámen, jenž Daigian visel na čele na stříbrném řetízku, se zakýval, když potřásla hlavou. Nebyla nadšená. "Cadsuane Sedai obdržela tvou žádost," řekla chladněji než předtím, "a požádala mě, abych ti vyřídila, že lituje. Velmi touží dokončit výšivku, na které pracuje. Asi by tě mohla navštívit jindy. Pokud si najde čas."
"Tohle řekla?" zeptal se Rand nebezpečným tónem.
Daigian opovržlivě frkla. "Nechám tě pokračovat v... tom, co děláš." Min napadlo, jestli by jí prošlo, kdyby vrazila pár facek Aes Sedai. Daigian si ji mrazivě prohlédla, jako by slyšela, co si myslí, a obrátila se k odchodu.
Rand se s tlumenou kletbou posadil. "Řekni Cadsuane, že může jít do Jámy smrti!" zařval za odcházející sestrou. "Řekni jí, ať shnije!!"
"To nepůjde, Rande," povzdechla si Min. Bude to těžší, než si myslela. "Ty Cadsuane potřebuješ, ale ona tebe ne."
"Opravdu?" zeptal se tiše a Min se zachvěla. Prve si jenom myslela, že má nebezpečný hlas.
* * *
Rand se pečlivě připravil, znovu si vzal zelený kabát a poslal po Min zprávy, které měly dál vyřídit Děvy. Aspoň tohle ještě dělaly. Žebra ho bolela skoro tolik co rána v boku a měl pocit, že ho do břicha praštily prknem. Slíbil jim to. Uchopil saidín tady, když byl sám, protože nechtěl, aby ho ani Min viděla zakolísat. Alespoň ji dokáže udržet v bezpečí, ale jak by se mohla cítit v bezpečí, kdyby ho viděla upadnout?
Musel být silný, kvůli ní. Musel být silný kvůli světu. Ten uzlíček Alanniných emocí v koutku mysli mu připomněl, kolik stojí neopatrnost. Teď právě Alanna trucovala. Musela nějakou moudrou rozčílit, poněvadž když si sedala, sedala si opatrně.
"Pořád si myslím, že je to šílenství," ozvala se Min, když si vkládal Mečovou korunu na hlavu. Musel dávat pozor, aby ho ty maličké čepele nepoškrábaly. "Copak mě neposloucháš? No, jestli do toho chceš jít, tak já jdu s tebou. Přiznal jsi, že mě potřebuješ, a k tomuhle mě budeš potřebovat ještě víc!" Byla pěkně rozohněná, pěsti v bok, podupávala a oči jí svítily.
"Ty zůstaneš tady," sdělil jí pevně. Stále si nebyl jistý, co hodlá udělat, ale nechtěl, aby ho viděla, jak klopýtne. Moc se bál, že by mohl klopýtnout. Ale čekal hádku.
Min se na něj zamračila a přestala podupávat. Rozzlobené světlo v očích jí pohaslo. "No, asi jsi dost starý, abys dokázal přejít dvůr bez toho, že by tě někdo musel držet za ruku, ovčáku. Kromě toho jsem vážně pozadu ve čtení."
Spustila se do vysokého zlaceného křesla, složila pod sebe nohy a zvedla knížku, kterou četla, když přišel. Ve chvilce vypadala ponořená do čtení.
Rand kývl. Právě tohle chtěl. Aby zůstala tady a v bezpečí. Přesto na něj úplně nezapomněla.
Na chodbě za dveřmi dřepělo šest Děv. Jen na něho tupě zíraly. Nandera nejtupěji, pak Somara a Nesair. Měl dojem, že Nesair je Shaido. Bude na ni muset dávat dobrý pozor.
Asha'mani také čekali - Luis Therin zase vykládal o zabíjení -všichni kromě Narishmy s draky na límcích. Rand rozkázal Narishmovi, aby zůstal v jeho komnatách, a ten mu ostře zasalutoval a v těch velkých tmavých očích, které viděly příliš, měl obvinění. Rand si nemyslel, že by si Děvy vylily zlost na Min, ale nehodlal to riskovat. Světlo, řekl Narishmovi všechno o pastech spletených v Kameni, když ho posílal vyzvednout Callandor. Ten člověk si pořád něco představoval. Světlo ho spal, bylo to šílené riziko.
Jen šílenci nikdy nedůvěřují. Luis Therin zněl pobaveně. A docela šíleně. Rány v boku Randa pobolívaly, jako by spolu vzdáleně rezonovaly.
"Ukažte mi, kde naleznu Cadsuane," rozkázal. Nandera hladce vstala a bez ohlížení vyrazila. Rand šel za ní a ostatní se zařadili za něj. Šli s ním Dashiva, Flinn, Hopwil a Morr. Cestou jim chvatně vydával

příkazy. Flinn, právě on, chtěl něco namítat, jenomže Rand ho sjel. Teď nebyl čas na hádky. Prošedivělý bývalý gardista byl poslední, od koho to Rand čekal. Od Morra nebo Hopwila snad. I když už jim neteklo mlíko po bradě, pořád byli dost mladí, aby se holili jenom obden. Flinn ale ne. Nandeřiny měkké boty nedělaly sebemenší hluk. Jejich kroky se odrážely od vysoké hranaté klenby a zaháněly všechny do stínu. Jeho rány pulsovaly.

Všichni ve Slunečním paláci už Draka Znovuzrozeného znali od vidění a věděli, kdo jsou muži v černých kabátech. Sloužící v černé livreji se hluboko klaněli a snažili se zmizet z dohledu. Většina šlechticů se taky snažila dostat od pěti mužů, kteří dokázali usměrňovat, a mířila někam s cílevědomými výrazy, co nejdál. Ailil se dívala, jak procházejí kolem, s nečitelným výrazem. Anaiyella se samozřejmě uculila, ale když se Rand ohlédl, civěla za ním se stejným výrazem jako Nandera. Bertome se usmál, když ohýbal koleno, temně se usmál, a nebyla v tom radost, ani potěšení.

Nandera nepromluvila, ani když dorazili k cíli, jenom oštěpem ukázala na zavřené dveře, otočila se na patě a odkráčela směrem, kterým přišla. Car'a'carn zůstal bez jediné Děvy na stráži. Myslely si, že mu čtyři asha'mani zajistí bezpečí? Nebo to, že odešla, bylo další známkou rozhořčení?

"Udělejte, co jsem vám říkal," řekl Rand.

Dashiva sebou trhl, jako kdyby chtěl couvnout, a potom uchopil pravý zdroj. Široké dveře s vyřezávanými vodorovnými čárami se s nárazem pramene vzduchu rozlétly. Ostatní tři asha'mani uchopili saidín a zachmuřeně Dashivu následovali.

"Drak Znovuzrozený." Dashivův hlas se hlasitě rozléhal, mírně zesílený jedinou silou. "Král Illianu, Jitřní pán přichází za ženou Cadsuane Melaidhrin."

Rand vstoupil a narovnal se. Nepoznal to druhé tkanivo, které Dashiva vytvořil, ale vzduch jako by bzučel nebezpečím, bylo cítit, že se blíží něco nevyhnutelného a už je to dost blízko.

"Poslal jsem pro tebe, Cadsuane," pronesl Rand. Nepoužil tkaniva, hlas měl dost tvrdý i bez nich.

Zelená sestra, již si pamatoval, seděla u stolku s vyšívacím kruhem v rukou, vedle sebe měla položený otevřený košík, z něhož se sypaly cívky nití jasných barev. Byla přesně taková, jak si ji pamatoval. Na temeni měla ocelově šedý drdol ozdobený zlatými přívěsky v podobě ryb, ptáků, hvězd a měsíců. Oči měla tak tmavé, až byly skoro černé. Chladné, přemýšlivé oči. Luis Therin při pohledu na ni zakvílel a prchl.

"No," utrousila a odložila kruh na stůl, "musím říct, že jsem už zadarmo viděla lepší. S tím, co všechno jsem o tobě slyšela, chlapče, bych čekala nejmíň dunění hromu, nebeské trouby, blesky na nebi." Klidně si prohlédla pět mužů s kamennými tvářemi, kteří mohli usměrňovat, což by mělo stačit, aby sebou každá Aes Sedai trhla. Ona se klidně dívala na Draka Znovuzrozeného. "Doufám, že aspoň začneš žonglovat," dodala. "Nebo polykat oheň? Mívala jsem hrozně ráda kejklíře, co polykali oheň."

Flinn vyprskl smíchy, než se ovládl, a i pak si prohrábl věneček vlasů a zřejmě se snažil potlačit pobavení. Morr a Hopwil si vyměnili zmatené a nemálo rozhořčené pohledy. Dashiva se nepříjemně usmál a tkanivo, jež držel, zesílilo, až se chtěl Rand ohlédnout přes rameno, aby zjistil, co se na něj žene.

"Stačí, že víš, kdo jsem," sdělil Cadsuane. "Dashivo, vy všichni, počkejte venku."

Dashiva otevřel ústa, aby něco namítl. To nebylo součástí Randových příkazů, ale na tuhle ženskou zřejmě velký dojem neudělali. Muži tedy odešli, pouze cestou reptali. Hopwil a Morr vlastně vyšli ochotně, jen po Cadsuane loupli okem. Flinn byl jediný, kdo odešel důstojně, třebaže kulhal. A pořád se tvářil pobaveně!

Rand usměrnil a těžké křeslo s vyřezávanými levharty se přesunulo od stěny, udělalo kotrmelec a zlehka jako pírko se postavilo před Cadsuane. Zároveň se z dlouhého stolu s ubrusem vznesl těžký stříbrný džbán a s hlasitým lupnutím se prudce ohřál. Z vršku vyletěla pára a džbán se naklonil a stříbrný pohár obratně zachytil tmavou tekutinu.

"Myslím, že je to příliš horké," usoudil Rand a z vysokých úzkých oken vypadly skleněné tabulky a ledový vítr dovnitř přinesl sněhové vločky. Pohár vyletěl ven a pak se mu vrátil do ruky, když si sedal. Ať vidí, jak klidná dokáže zůstat, když na ni hledí šílenec. Tmavá tekutina byl čaj, příliš silný poté, co ho ohřál, a dost hořký, aby mu z něj zatrnuly zuby. Ale teplota byla správná. V místnosti foukalo, až nástěnné koberce na stěně zavlály, ale v prázdnotě to bylo vzdálené, studilo to někoho jiného.

"Vavřínová koruna je jistě hezčí než jiné," prohodila Cadsuane s úsměvem. Ozdoby ve vlasech se ve

větru houpaly a z drdolu se jí uvolnilo pár pramínků, ale ona jen zachytila výšivku, než ji to sfouklo ze stolu. "To jméno se mi líbí víc. Ale nemůžeš čekat, že na mě koruny udělají dojem. Naplácala jsem na zadek dvěma vládnoucím králům a třem královnám. Když jsem s nimi skončila, tak se pár dní neposadili, ale získala jsem jejich pozornost. Už ale jistě chápeš, proč na mě koruny nedělají dojem."
Rand povolil zaťaté čelisti. Skřípání zuby by mu neprospělo. Vykulil oči a doufal, že vypadá šíleně místo vztekle. "Většina Aes Sedai se Slunečnímu paláci vyhýbá," sdělil jí. "Kromě těch, které mi složily přísahu věrnosti. A ty držím v zajetí." Světlo, co s nimi jenom provede? Dokud jim moudré bránily, aby mu nevletěly do vlasů, tak bylo všechno v pořádku.
"Aielové si zřejmě myslí, že si můžu chodit, kam se mi zlíbí," prohodila nepřítomně a dívala se na výšivku, jako by uvažovala, že bude pokračovat. "Jde o nějakou nepatrnou pomoc, kterou jsem poskytla jednomu chlapci. I když proč by si kdokoliv kromě jeho mámy měl myslet, že za to stojí, to tedy netuším."
Rand se znovu snažil neskřípat zuby. Ta žena mu zachránila život. Ona a Damer Flinn a pár dalších, mezi jinými Min. Ale Cadsuane dlužil ještě něco navíc. Světlo ji spal. "Chci, abys byla mou rádkyní. Jsem teď králem Illianu, a králové mají rádkyně Aes Sedai."
Opovržlivě se podívala na jeho korunu. "To určitě ne. Rádkyně musí u svého svěřence stát a dívat se, jak dělá hlouposti, na můj vkus až příliš často. Taky musí přijímat rozkazy, což já teda moc neumím. Nezvládl by to někdo jiný? Třeba Alanna?"
Rand se proti své vůli narovnal. Věděla o tom poutu? Merana říkala, že se před ní dá těžko něco utajit. Ne, s tím, kolik toho jeho "věrné" Aes Sedai Cadsuane povídají, si bude lámat hlavu později. Světlo, kéž by se Min pro jednou zmýlila. Ale to by spíš uvěřil, že dokáže dýchat ve vodě. "Já..." Nedokázal se přimět povědět jí, že ji potřebuje. Žádná ohlávka! "Co kdybys nemusela skládat žádné přísahy?"
"To by asi šlo," připustila pochybovačně a dívala se na tu svou prokletou výšivku. Znovu vzhlédla. Přemýšlivě. "Mluvíš... neklidně. Nerada říkám muži, že se bojí, i když k tomu má důvod. Jsi neklidný kvůli sestře, kterou se ti nepovedlo změnit v ochočeného psíčka a která nějak ulovila tebe? Podívám se. Můžu ti slíbit jen pár věcí. Třeba tě to uklidní. Pochopitelně očekávám, že budeš poslouchat - jestli kvůli tobě budu plýtvat dechem, tak kvůli tomu budeš brečet - to je další věc, která ti rozhodně vadí - ale nečekám zase, že mi povíš, po čem v hloubi srdce toužíš. Ach ano. Ať udělám cokoliv, bude to pro tvé dobro, ne moje, ne pro dobro Bílé věže, ale tvoje. Uklidnilo to tvůj strach? Promiň, tvůj neklid."
Randa napadlo, jestli se snad má začít smát, když na ni tak zíral. "To vás učí, jak na to?" chtěl vědět. "Aby slib zněl jako hrozba?"
"Ach, chápu. Chceš pravidla. To chce většina chlapců, ať říkají cokoliv. No dobře. Podíváme se. Nezdvořilost mi vadí. Takže se ke mně a k mým přátelům a hostům budeš chovat slušně. Včetně toho, že na ně nebudeš usměrňovat, pokud jsi to už neuhádl, a budeš se ovládat, protože, jak jsem slyšela, umíš se pěkně vztekat. A totéž se týká i tvých... společníků v těch černých kabátech. Škoda, kdybych ti musela naplácat za něco, co udělal některý z nich. Stačí ti to? Můžu vymyslet další, jestli chceš."
Rand postavil pohár vedle křesla. Čaj byl nejen hořký, ale i studený. Pod okny se začínaly objevovat závěje. "Já mám sice zešílet, Aes Sedai, ale ty už jsi šílená." Vstal a zamířil ke dveřím.
"Doufám, že ses nepokoušel použít Callandor," řekla za ním mile. "Slyšela jsem, že zmizel z Kamene. Jednou se ti podařilo uniknout, ale dvakrát se ti to nepovede."
Rand se zastavil a ohlédl se přes rameno. Ta žena už zase píchala jehlou do té své zatracené výšivky! Zavál vítr a sníh kolem ní zavířil, ale ona ani nezvedla hlavu. "Co myslíš tím uniknout?"
"Cože?" Nevzhlédla. "Ach. Jenom málokdo ve Věži věděl, co je Callandor, než jsi ho vytáhl, ale v zaprášených koutech věžové knihovny jsou schované zajímavé věci. Před pár lety jsem ji prohrabala, když jsem začala mít podezření, že piješ mateřské mlíko. Těsně před tím, než jsem se rozhodla stáhnout do ústraní. Děti jsou špinavé a já netušila, jak tě najít, než přestaneš kapat na jednom nebo na druhém konci."
"Co tím myslíš?" vyptával se drsně.
Teď Cadsuane vzhlédla a s rozevlátými vlasy a sněhem na klíně vypadala jako královna. "Říkala jsem ti, že nesnáším nezdvořilost. Jestliže mě ještě někdy požádáš o pomoc, tak čekám, že to uděláš zdvořile. A budu čekat omluvu za tvé dnešní chování!"

"Co jsi myslela s tím Callandorem!"
"Má kaz," odvětila stroze, "nemá nárazník, díky němuž je možné bezpečně používat ostatní sa'angrialy. A zřejmě zesiluje špínu a vyvolává šílenství. Alespoň dokud ho muž používá. Jediný bezpečný způsob, jak bys mohl Meč, který není mečem, použít, aniž bys riskoval, že se zabiješ, nebo se pokoušel udělat Světlo ví jakou pitomost, je propojit se se dvěma ženami, kdy jedna povede prameny."
Rand odešel a snažil se nehrbit. Takže to, co zabilo Adleyho, nebyla jen ohavnost saidínu kolem Ebú Daru. On toho muže zavraždil ve chvíli, kdy Narishmu pro Callandor poslal.
Za ním se nesl Cadsuanin hlas. "Pamatuj, chlapče. Musíš moc hezky poprosit a omluvit se. Potom budu možná souhlasit, jestli ta omluva bude znít opravdově."
Rand ji skoro neslyšel. Doufal, že Callandor opět použije, doufal, že bude dost silný. Teď mu zůstala jediná naděje a ta ho děsila. Měl dojem, že slyší hlas jiné ženy, mrtvé ženy. Mohl bys vyzvat Stvořitele.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Rudotrn

Nezdálo se, že se blíží výbuch, jehož se Elain obávala. Harlonský Most byla středně velká vesnice se třemi hostinci a dostatečným počtem domů, aby nikdo nemusel spát na seníku. Když Elain s Birgitte sešly ráno do šenku, panímáma Dillová, kulatá hostinská, se hřejivě usmála a předvedla pukrle, nakolik jen jí to její objem dovoloval. A nebylo to jenom kvůli tomu, že Elain byla Aes Sedai. Panímáma Dillová měla takovou radost, že je její hostinec plný, když byly cesty ucpané sněhem, že se klaněla skoro každému. Když vstoupily, Aviendha dohltala zbytek chleba a sýra, smetla si drobky ze zelených šatů, popadla svůj tmavý plášť a připojila se k nim.
Venku právě vycházelo slunce, vypadalo jako světle žlutá kupole. Krásně modrou oblohu hyzdilo jen pár obláčků, bílých a nadýchaných, ne těch, z nichž sněžilo. Vypadalo to na nádherný den na cestování.
Až na to, že ulicí dusala Adeleas a táhla s sebou jednu z rodinky, Garenii Rosoindovou. Garenia byla hubená Saldejka, která posledních dvacet let obchodovala, i když vypadala jen o několik roků starší než Nyneiva. Díky orlímu nosu obvykle vypadala tvrdě, jako někdo, kdo je zvyklý smlouvat a necouvne. Teď třeštila tmavé zešikmené oči a bezduše kvílela. Za nimi následoval hlouček z rodinky, sukně měly vyhrnuté, neustále si cosi šuškaly, a další se sbíhaly ze všech stran. Reanne a ostatní z šicího kroužku byly vepředu a všechny se tvářily poněkud zachmuřeně, až na Kirstian, která byla bledší než obvykle. Byla tu i Alise s naprosto kamenným výrazem.
Adeleas se zastavila před Elain a strčila do Garenie tak tvrdě, že upadla do sněhu. A zůstala klečet, jen vřeštěla. Rodinka se sešla za ní a další se připojovaly.
"Tohle přednáším tobě, protože Nyneiva nemá čas," sdělila hnědá sestra Elain. Chtěla tím říci, že Nyneiva se někde baví s Lanem, ale pro jednou se ani trošičku neusmála. "Buď zticha, dítě!" štěkla na Garenii. Která okamžitě zmlkla. Adeleas spokojeně kývla. "Tohle není Garenia Rosoindová," prohlásila. "Konečně jsem ji poznala. Je to Zarya Alkaeseová, mladší novicka, která utekla těsně před tím, než jsme se s Vandene rozhodly odejít do ústraní a napsat dějiny světa. Přiznala to, když jsem jí to předestřela. Překvapilo mě, že ji Careane nepoznala. Dva roky spolu strávily jako mladší novicky. Zákon je jasný, Elain. Uprchlice musí být okamžitě navlečená do bílé, jakmile je to možné, a držená zkrátka, dokud ji není možné vrátit do Věže a potrestat. Potom už ji utíkat nenapadne!"
Elain pomalu přikývla a snažila se vymyslet, co říci. Ať už Garenia - Zarya - uvažovala o novém útěku nebo ne, příležitost nedostane. Byla v jediné síle velmi silná. Věž ji nenechá jít, i kdyby měla v bílé strávit

zbytek života. Ale Elain si vzpomněla na něco, co tato žena řekla, když se setkaly poprvé. Tenkrát jí to nedošlo. Jak se Zarya vyrovná s bílou novicky poté, co sedmdesát let žila jako svobodná žena? Horší bylo, že rodinka zase začala reptat.
Nemusela přemýšlet dlouho. Kirstian najednou padla na kolena a popadla Adeleasinu sukni. "Přiznávám se," řekla klidně, což byl div, jak byla bledá. "Byla jsem zapsána v knize novicek před skoro třemi sty lety a rok nato jsem utekla. Přiznávám se a... a prosím o milost."
Teď vytřeštila oči bělovlasá Adeleas. Kirstian tvrdila, že utekla z Bílé věže, když ona sama teprve nosila plínky, pokud ne ještě před jejím narozením! Většina sester pořád nevěřila, že ženy z rodinky jsou opravdu tak staré, jak tvrdí. Kirstian taky vypadala na ženu středního věku.
Přesto se Adeleas rychle vzpamatovala. Bez ohledu na to, jak byla stará, Adeleas byla Aes Sedai skoro nejdéle ze všech. Nosila auru stáří a autority. "Jestli je to tak, dítě," trošku zaváhala, "tak se obávám, že tě taky musíme obléknout do bílé. Budeš potrestána, ale jelikož ses přihlásila sama, dostane se ti mírnějšího trestu."
"Proto jsem to udělala." Trochu to pokazila, jak ztěžka polkla. Byla skoro tak silná jako Zarya - žádná ze šicího kroužku nebyla slabá - a budou ji dobře hlídat. "Věděla jsem, že mě dřív nebo později odhalíte."
Adeleas kývla, jako by to bylo jasné, i když jak by to mohla zjistit, to Elain netušila. Silně pochybovala, že Kirstian Chalwinová je jméno, s nímž se tato žena narodila. Většina z rodinky však věřila ve vševědoucnost Aes Sedai. Tedy doposud.
"Blbost!" Mumláním rodinky pronikl chraplavý hlas Sarainyi Vostovanové. Nebyla dost silná, aby se stala Aes Sedai, a ani dost stará, aby měla v rodince vyšší postavení, ale teď vzdorně vystoupila před smečku. "Proč bychom je měly vydávat Bílé věži? Pomáhaly jsme ženám utíkat a bylo to správné! A mezi pravidla nepatří vydávat je zpátky!"
"Ovládej se!" vyštěkla Reanne. "Alise, vezmi Sarainyu za ruku, prosím. Zřejmě zapomněla na spoustu pravidel, o kterých tvrdí, že je zná."
Alise se na Reanne podívala, Alise, která pravidla rodinky vynucovala tvrdou rukou. "V našich pravidlech není nic o vydávání uprchlic, Reanne," podotkla.
Reanne ucukla, jako by dostala ránu. "A jak jim v tom podle tebe máme zabránit?" zeptala se nakonec. "Vždy jsme držely uprchlice stranou, dokud jsme si nebyly jisté, že už je nehoní, a pokud je našly předtím, tak jsme je nechaly odvést. To je pravidlo, Alise. Jaké další pravidlo chceš porušit? Navrhuješ snad, abychom se postavily proti Aes Sedai?" To bylo očividně směšné, přesto na ni Alise jen mlčky hleděla.
"Ano!" křikl kdosi z rodinky. "Je nás hodně a jich jen pár!" Adeleas nevěřícně hleděla na dav před sebou. Elain popadla saidar, i když věděla, že ta žena má pravdu - rodinka měla moc členek. Cítila, jak Aviendha také uchopila pravý zdroj a Birgitte se připravila.
Alise se otřepala, jako by právě přišla k sobě, a udělala něco mnohem praktičtějšího a rozhodně účinnějšího. "Sarainyo," řekla nahlas, "až se zastavíme na noc, ohlásíš se u mě s proutkem, který si uřízneš, než odsud odjedeme. Ty taky, Asro, poznala jsem tvůj hlas!" A pak se obrátila na Reanne: "A já se ohlásím k tvému soudu, až se zastavíme na noc. Nevidím, že by se někdo připravoval na cestu!"
Rodinka se rozprchla a šla balit, ale Elain viděla, jak spolu cestou některé ženy tiše rozmlouvají. Když po mostě přejely zamrzlý potok, vinoucí se kolem vesnice, a Nyneiva nemohla uvěřit, co jí uteklo, takže se mračila a hledala, koho by mohla seřvat, Sarainya a Asra si nesly proutky - stejně jako Alise - a Zarya a Kirstian měly pod tmavými plášti narychlo nalezené bílé šaty. Hledačky větru na ně ukazovaly a řehtaly se jako pominuté. Ale mnoho členek rodinky si stále v hloučcích povídalo a odmlčelo se, kdykoliv se na ně podívala některá sestra či někdo z šicího kroužku. A kdykoliv se ony podívaly na Aes Sedai, měly v očích hrozbu.
Osm dní se ploužily sněhem, pokud nepadal, a skřípaly zuby v hostinci, když sněžilo. Dalších osm dní rodinka hloubala a zírala na sestry a hledačky větru se kolem rodinky a Aes Sedai naparovaly. Ráno devátého dne si Elain začínala přát, aby si všechny prostě šly po krku.
Právě si říkala, jestli těch posledních deset mil do Caemlynu dorazí bez mrtvol, když Kirstian zaklepala na dveře a vrazila dovnitř, aniž by počkala na odpověď. Prosté šaty neměla bílé, jak se slušelo na

novicku, a nějak získala hodně ze své bývalé důstojnosti, jako by věděla, že budoucnost srovnala přítomnost, ale rychle se uklonila a málem si šlápla na plášť. V téměř černých očích měla úzkostlivý výraz. "Nyneivo Sedai, Elain Sedai, pán Lan říká, že máte okamžitě přijít," vyhrkla, "Řekl mi, abych s nikým jiným nemluvila, a vy taky nemáte s nikým mluvit."

Elain a Nyneiva si vyměnily pohledy s Aviendhou a Birgitte. Nyneiva cosi zavrčela o muži, který nepozná soukromí od veřejnosti, ale ještě než se začervenala, bylo zcela jasné, že tomu nevěří. Elain cítila, jak se Birgitte soustředí, šíp pátrající po terči.

Kirstian nevěděla, co Lan chce, jen kam je má odvést. Do malé chýše za Cullenovým Brodem, kam Adeleas a Vandene večer odvedly Ispan. Lan stál venku, oči chladné jako sníh, a Kirstian nepustil blíž. Když Elain vstoupila, pochopila proč.

Adeleas ležela na boku vedle překocené stoličky a na dřevěné podlaze u ruky jí ležel pohár. Oči měla otevřené a z hluboké rány na jejím hrdle se rozlévala kaluž již sražené krve. Ispan ležela na palandě a zírala do stropu. Rty měla stažené v křeči, takže byly vidět zuby, a v očích měla hrůzu. A nebylo divu, protože měla mezi prsa vražený jako zápěstí silný dřevěný kolík. Kladivo, kterým byl kolík zaražen, leželo vedle na palandě na kraji tmavé skvrny, která mizela pod ní.

Elain polkla, aby se nepozvracela. "Světlo," vydechla. "Světlo! Kdo to mohl udělat? Jak to někdo mohl udělat?" Aviendha udiveně kroutila hlavou a Lan se s tím ani nenamáhal. Jen se díval do devíti stran naráz, jako by čekal, že ten, kdo vraždy spáchal, se vrátí jedním ze dvou okýnek, pokud ne rovnou skrz zeď. Birgitte vytáhla nůž a z jejího výrazu bylo jasné, že si moc přeje, aby měla luk. Představa šípu v Elainině hlavě byla silnější než kdy dřív.

Nyneiva zprvu jen stála a prohlížela si vnitřek chýše. Nic moc dalšího tu nebylo, jen další trojnožka, stůl s lampou, zeleným čajníkem a druhým hrnkem a kamenný krb s vyhaslým popelem. To bylo všechno. Chýše byla maličká, jedním krokem se Nyneiva dostala ke stolu. Namočila prst do čaje a dotkla se špičky jazyka, načež vše zuřivě vyplivla a vylila celý obsah čajníku na stůl včetně lístků. Elain udiveně zamrkala.

"Co se stalo?" zeptala se ode dveří chladně Vandene. Lan se jí postavil do cesty, ale ona ho odehnala. Elain ji chtěla vzít za ruku, ale ji odehnala také. Oči upírala na svou sestru, klidná a vyrovnaná jako správná Aes Sedai. Mrtvá žena na palandě jako by pro ni neexistovala. "Když jsem vás viděla jít sem, napadlo mě... Věděly jsme, že nám moc let nezbývá, ale..." Mluvila klidně, ale byla to jen maska. "Co jsi našla, Nyneivo?"

Soucit se k Nyneivě příliš nehodil. Odkašlala si a ukázala na lístky, aniž by se jich dotkla. "Tohle je kořen rudotrnu," pronesla, a i když se snažila mluvit věcně, nedařilo se jí to. "Je sladký, takže ho v čaji přehlídneš, pokud nevíš, co to je, zvlášť když hodně sladíš."

Vandene kývla, oči upřené na sestru. "Adeleas začala mít v Ebú Daru ráda sladké."

"Trocha ho utišuje bolest," pokračovala Nyneiva. "Tolik... Tolik zabije, ale pomalu. Pár doušků by stačilo." Zhluboka se nadechla a dodala: "Mohly být při vědomí celé hodiny. Nemohly se hýbat, ale vnímaly. Buď ten, kdo to udělal, nechtěl, aby někdo přišel včas s protijedem - ne že bych na tak silný odvar nějaký znala – nebo chtěl, aby jedna nebo druhá věděla, kdo je zabil." Elain nad tou krutostí zalapala po dechu, ale Vandene jen kývla.

"Ispan, myslím, jelikož s ní zřejmě strávili víc času." Bělovlasá zelená zřejmě přemýšlela nahlas, luštila záhadu. Podříznout krk netrvalo tak dlouho jako vrazit někomu kolík do srdce. Z jejího klidu Elain zasvrbělo. "Adeleas by se nikdy nenapila od nikoho, koho neznala, ne, když tu byla s Ispan. Tyto dvě věci označují jistým způsobem jejího vraha. Je to temná družka a je jednou z našeho oddílu. Jednou z nás." Elain zamrazilo, jednou ji samotnou, podruhé to cítila od Birgitte.

"Jedna z nás," souhlasila nešťastně Nyneiva. Aviendha začala palcem zkoušet ostří nože a Elain pro jednou nic nenamítala.

Vandene požádala, aby mohla se sestrou zůstat chvíli o samotě, sedla si na podlahu a objala Adeleas. Venku čekal Jaem, Vandenin pokroucený starý strážce, s Kirstian.

Náhle se z chýše ozvalo zaječení, výkřik ženy truchlící nad ztrátou všeho. Nyneiva, ze všech lidí, se otočila, ale Lan ji chytil a Jaem se rozkročil přede dveřmi. Nedalo se nic dělat, mohli jenom nechat Vandene ječet bolestí a Jaema ji hlídat. A sdílet její bolest, uvědomila si Elain, jak v hlavě cítila uzlík

emocí, které patřily Birgitte. Zachvěla se a Birgitte jí položila ruku kolem ramen. Aviendha ji objala z druhé strany a kývla na Nyneivu, ať se k nim připojí, což ta po krátké chvíli učinila. Vražda, o níž Elain tak klidně uvažovala, přišla a jedna z jejich společnic byla temná družka. Den byl náhle studený, ale blízkost kamarádek ji hřála.

Posledních deset pohřebních mil do Caemlynu zabralo ve sněhu dva dny, i když se hledačky větru chovaly slušněji. Ne že by Merilille otravovaly míň. Ne že by rodinka přestala mluvit, odmlčela se jenom tehdy, když se přiblížila některá ze sester nebo členka šicího kroužku. Vandene, se sestřiným stříbrem vykládaným sedlem na svém koni, vypadala stejně vyrovnaně jako u Adeleasina hrobu, ale Jaem měl v očích tichý příslib smrti, který měla v srdci jistě i Vandene. Když Elain uviděla hradby a věže Caemlynu, nemohla být šťastnější, jako by jí samotný pohled na město dal Růžovou korunu a přivedl zpátky Adeleas.

Dokonce ani Caemlyn, jedno z největších měst na světě, takový oddíl ještě nikdy neviděl, a když byli za pětadvacet sáhů vysokými hradbami ze šedého kamene, upoutali pozornost. V širokých, přeplněných ulicích Nového Města se to jenom hemžilo lidmi, kárami a vozy. Kramáři stáli ve dveřích a civěli. Vozkové zastavovali spřežení a zírali. Vysocí Aielové a Děvy na ně hleděli z každého rohu. Aielů si lidé zřejmě nevšímali, ale Elain ano. Milovala Aviendhu jako sebe samu, víc, ale nelíbilo se jí, když ulicemi Caemlynu pochodovali ozbrojení Aielové.

Vnitřní Město, obklopené hradbami z bílého kamene se stříbrnými žilkami, bylo potěchou pro oko, a Elain se konečně začala cítit zase jako doma. Ulice sledovaly kopce a všude byly vyhlídky na zasněžené parky a památníky rozložené tak, aby byly vidět shora stejně jako zblízka, a v odpoledním slunci se leskly různobarevné tašky na střechách věží. A potom se ocitli před samotným královským palácem, změtí světlých věží, zlatých kopulí a složitých kružeb. Skoro všude vlály andorské vlajky, stříbrný lev na rudém poli. A taky Dračí praporec a Praporec Světla.

Před vysokou zlacenou bránou do paláce Elain popojela dopředu. Měla na sobě šedé, špinavé jezdecké šaty. Tradice a legenda říkaly, že ženy, které se k paláci poprvé přiblíží v nádheře, neuspějí. Ona dala jasně najevo, že tohle musí zvládnout sama, ale skoro si přála, aby ji Aviendha a Birgitte přehlasovaly. Polovinu ze dvou tuctů gardistu před bránou tvořily aielské Děvy, zbytek byli muži v modrých přilbách a kabátech s rudozlatým drakem na prsou.

"Jsem Elain z Trakandů," ohlásila hlasitě a překvapilo ji, jak klidně mluví. Mluvila hodně hlasitě a lidé na velkém náměstí se po ní otáčeli. Z úst jí vyšla starodávná formule. "Ve jménu rodu Trakandů, právem potomka Ishary jsem přišla s nárokem na Lví trůn Andoru, bude-li to vůle Světla."

Brána se otevřela.

Tak snadné to samozřejmě nebude. Dokonce ani vlastnit palác ještě nestačilo k získání samotného andorského trůnu. Předala své společníky do péče užaslé Reene Harforové - a velmi ji potěšilo, že palác je stále ve schopných rukou šedivé první komorné, kulaté a vznešené jako královna - a kotérie sloužících v červenobílé livreji a spěchala do Velkého sálu, trůnního sálu Andoru. Opět sama. Tohle nepatřilo k rituálu, zatím. Měla by se jít převléknout do rudého hedvábí s perlami vyšívaným živůtkem a stříbrnými lvy na rukávech, ale něco ji pohánělo. Tentokrát se dokonce ani Nyneiva nepokoušela něco namítat.

Ohromný sál lemovaly bílé sloupy deset sáhů vysoké. Byl stále prázdný. To dlouho nepotrvá. Skleněnými tabulkami ve vysokých oknech ve zdech pronikalo jasné odpolední světlo a mísilo se s barevným světlem dopadajícím stropními okny, kde se stříbrní lvi Andoru střídali s výjevy z andorských vítězství a tvářemi nejstarších královen, počínaje samotnou Isharou, tmavou jako Atha'an Miere a autoritativní jako Aes Sedai. Žádná vládkyně Andoru nemohla zapomenout na své předchůdkyně, které tento stát vytvořily a teď na ni zíraly ze stropu.

Jedna věc, jíž se bála - obludný trůn, samý zlacený drak, který viděla stát na stupínku tohoto sálu v Tel'aran'rhiodu - tu nebyla, díky Světlu. Lví trůn už taky nestál na vysokém podstavci, nýbrž tam, kde být měl, na stupínku. Bylo to těžké křeslo, vyřezávané a zlacené, vhodné pro ženu. Stříbrný lev, vyložený měsíčními kameny na rubínovém poli, byl vidět nad hlavou ženy, která na trůn usedla. Žádný muž se na tomto trůně nemohl pohodlně usadit, protože, jak pravila pověst, musel vědět, že si tím zpečetil svůj osud. Elain si myslela, že řemeslníci prostě zajistili, že se do něj žádný muž nevejde.

Vystoupila po schodech z bílého mramoru a položila ruku na trůn. Neměla právo na něj usednout, zatím

ne. Ne, dokud nebude prohlášena královnou. Ale skládat přísahy na Lví trůn byl zvyk starý jako Andor sám. Musela odolat touze prostě padnout na kolena a plakat na sedadle. S matčinou smrtí se sice smířila, ale tohle přivedlo zpět všechnu bolest z té ztráty. Teď se nesměla zhroutit.
"Pod světlem budu ctít tvou památku, máti," řekla tiše. "Budu ctít jméno Morgasy z Trakandů a snažit se přinášet rodu Trakandů jenom čest."
"Nařídila jsem strážím, aby držely zvědavce a prosebníky dál. Tušila jsem, že tu budeš chtít být chvíli sama."
Elain se pomalu otočila k Dyelin Taravin. Zlatovláska přicházela ke stupínku. Patřila k prvním lidem, kteří podpořili Elaininu matku, když usilovala o trůn. Teď měla víc bílých vlasů, než si Elain pamatovala, a víc vrásek v koutcích očí. Stále byla velice krásná. Silná žena, a mocná, ať jako přítel, či jako nepřítel. Zastavila se pod stupínkem a vzhlédla. "Poslední dva dny pořád slyším, že jsi naživu, ale doteď jsem tomu nevěřila. Přišla jsi tedy přijmout trůn od Draka Znovuzrozeného?"
"Mám na trůn právo, Dyelin, já sama. Lví trůn není tretka, již přijmeš od muže." Dyelin kývla, bylo to nasnadě. Pro každého Andořana. "Kde stojíš, Dyelin? S Trakandy, nebo proti nim? Cestou sem jsem tvoje jméno slyšela často."
"Jelikož žádáš o trůn podle práva, tak s ním." Jen málokdo uměl mluvit tak suše jako ona. Elain se posadila na schod a kývla na starší ženu, aby se k ní připojila. "Je tu ale pár překážek," pokračovala Dyelin, když usedla. "Už několik žen si na něj dělá nárok, jak zřejmě víš. Naean a Elenii mám zamčené. Za obvinění z velezrady, které je většina lidí ochotná přijmout. Prozatím. Elenii její manžel stále podporuje, i když v tichosti, a Arymilla, ta husa hloupá, rovněž vznesla nárok. Má jistou podporu, jenže nic, s čím by sis musela dělat starosti. Skutečným problémem - kromě toho, že město je plné Aielů, kteří čekají, až se vrátí Drak Znovuzrozený - jsou Aemlyn, Arathelle a Pelivar. Luan a Ellorien tě zatím podpoří, ale mohli by přejít k těm třem."
Stručný seznam, pronesený tónem vhodným k handlování o koních. O Naean a Elenii už věděla, i když ne to, že si Jarid neustále myslel, že jeho žena má naději trůn získat. Arymilla byla husa, jestli si myslela, že ji lidé přijmou, ať už ji podporoval kdokoliv. Posledních pět jmen jí ale dělalo starosti. Každý z nich podporoval její matku, stejně jako Dyelin, a vedl silný rod.
"Takže Arathelle a Aemlyn chtějí trůn," zamumlala Elain. "Nemůžu uvěřit, že je v tom i Ellorien." Pelivar mohl jednat za některou ze svých dcer, ale Luan měl jenom vnučky a žádná nebyla dost stará. "Mluvíš, jako kdyby se mohli sjednotit, všech pět rodů. Za kým?" To by byla velká hrozba.
Dyelin si opřela bradu do dlaně. "Zřejmě si myslí, že bych trůn měla dostat já. Tak co míníš udělat s Drakem Znovuzrozeným? Už nějaký čas tu nebyl, ale zřejmě se může zjevit z ničeho nic."
Elain zavřela oči, jenže když je zase otevřela, pořád seděla na schodě ve Velkém sále a Dyelin se na ni pořád usmívala. Její bratr bojoval za Elaidu a z jejího polobratra se stal bělokabátník. Naplnila palác ženami, které se na sebe mohly každou chvíli vrhnout, nemluvě o tom, že jedna z nich je temná družka, možná dokonce černá adžah. A nejsilnější hrozba, jíž při získávání trůnu čelila, velmi silná hrozba, stála za ženou, která tvrdila, že ji podporuje. Svět byl docela šílený. Klidně mohla taky něco přidat.
"Chci se s ním spojit jako se svým strážcem," řekla a pokračovala, než druhá žena stačila užasle zamrkat. "Taky se za něj hodlám provdat. Ale to nemá nic společného se Lvím trůnem. Nejdřív chci..."
Jak pokračovala, Dyelin se rozesmála. Elain by byla moc ráda věděla, jestli radostí nad jejími plány, nebo proto, že pochopila, že má cestu ke Lvímu trůnu volnou. Aspoň ale věděla, proti čemu stojí.
* * *
Daved Hanlon vjel do Caemlynu a nemohl si neuvědomit, jak skvělé by bylo ho vyplenit. Za léta, co strávil jako voják, vyplenil mnoho vesnic a měst a jednou, před dvaceti lety, i velké město, Cairhien, poté co ho opustili Aielové. Zvláštní, že Caemlyn zřejmě nechali nedotčený, ale taky kdyby tenkrát nejvyšší věže Cairhienu nehořely, bylo by těžké poznat, že tam byli. Zůstala po nich spousta zlata a dalších cenností a spousta mužů, kteří je mohli sebrat. Uměl si představit tyto široké ulice plné jezdců a prchajících lidí, tlustí kupci by se vzdali svého zlata v naději, že si zachrání život, a štíhlé dívky i tlusté ženské by byly tak vyděšené, až by je táhli do kouta, že by ani nekřičely, natož se vzpíraly. Už to všechno viděl a dělal a doufal, že na to dojde zas. Ale ne v Caemlynu, přiznal si s povzdechem. Nebýt toho, že nemohl neposlechnout rozkaz, který ho sem poslal, byl by odešel někam, kde by možná kořist

nebyla tak bohatá, ale rozhodně by bylo snazší ji získat.
Jeho rozkazy byly jasné. Ustájil koně u Rudého býka v Novém Městě a pěšky došel míli k vysokému kamennému domu v boční ulici, kde bydlela bohatá obchodnice, která se svým zlatem moc nechlubila. Dům označoval malý erb namalovaný na dveřích, rudé srdce na zlaté ruce. Hromotluk, který ho pouštěl dovnitř, rozhodně nebyl sluha kupce, poněvadž měl zapadlé klouby a mrzutý výraz. Beze slova ho vedl hlouběji do domů a dolů do sklepa. Hanlon si uvolnil meč v pochvě. Mezi jinými viděl, jak neúspěšné lidi odvádějí na vlastní vyumělkovanou popravu. Sice si nemyslel, že by v něčem neuspěl, ale úspěchem se taky chlubit nemohl. Nicméně se řídil rozkazy. Což ovšem ne vždy stačilo.
V hrubém kamenném sklepě, osvětleném zlacenými lampami rozestavenými kolem dokola, mu oči padly na hezkou ženu v šarlatovém hedvábí zdobeném krajkou, s vlasy zachycenými v krajkové síťce. Nevěděl, kdo tahle urozená paní Shiaine je, ale dostal rozkaz ji ve všem poslouchat. S úsměvem předvedl svou nejlepší úklonu. Ona se na něj prostě jen dívala, jako by čekala, až si všimne, co všechno ještě ve sklepě je.
Těžko mu to mohlo ujít, poněvadž kromě pár soudků tu byl jen velký těžký, velmi podivně zdobený stůl. Do desky byly vyřezány dva ovály a z jednoho vyčnívala hlava a ramena jakéhosi muže, který měl hlavu vyvrácenou dozadu, kde ji držely kožené řemeny přibité ke stolu a upevněné ke kusu dřeva, jenž měl vražený mezi zuby. Žena, stejně připravená, tvořila druhou ozdobu. Pod stolem oba klečeli se zápěstími připoutanými ke kotníkům. Bezpečně je to drželo pro jakékoliv potěšení. Muž měl prošedivělé vlasy a tvář urozeného pána, ale divoce koulel očima, což nebylo překvapující. Ženiny vlasy, rozhozené po stole, byly tmavé a lesklé, ale obličej měla na Hanlonův vkus trochu moc protažený.
Náhle si uvědomil, nač se vlastně dívá, a ruka mu sjela k meči, než se stačil zarazit. Pustit jílec mu dalo práci, což se snažil zakrýt. Byla to tvář Aes Sedai, ale Aes Sedai, která se nechá takhle spoutat, neznamená žádnou hrozbu.
"Takže nejsi tak úplně hloupý," prohodila Shiaine. Podle hlasu asi byla urozeného rodu a rozhodně působila velitelským dojmem, když obešla stůl a zadívala se na spoutaného muže. "Požádala jsem velikého pána Moridina, aby mi poslal chytrého muže. Chudák Jaichim jich tu zrovna moc nemá."
Hanlon se zamračil a okamžitě toho nechal. Jeho rozkazy pocházely od samotné Moghedien. Kdo, do Jámy smrti, je Moridin? Vlastně na tom nezáleželo, jeho rozkazy pocházely od Moghedien a to stačilo.
Hromotluk podal Shiaine trychtýř a ta ho strčila do díry vyvrtané ve dřevě mezi Jaichimovými zuby. Muži vylézaly oči z důlků. "Chudák Jaichim těžce zklamal," pokračovala Shiaine a usmívala se jako liška v kurníku. "Moridin chce, aby byl potrestán. Chudák Jaichim má rád kořalku."
Couvla, ale jenom kousek, a Hanlon sebou trhl, když hromotluk přinesl ke stolu jeden soudek. Hanlon by ho sám určitě nezvedl, ale druhý muž ho snadno naklonil. Spoutaný vykřikl a pak už mu trychtýřem do krku tekla tmavá tekutina, takže jen chroptěl. Vzduchem se nesl silný pach nekvalitní žitné. Jak byl muž spoutaný, zoufale se zmítal a dokonce se mu podařilo naklonit stůl, kořalka však tekla dál. Trychtýřem stoupaly bubliny, jak se snažil křičet, ale proud byl stále stejně silný. A pak se přestal hýbat a vykulené oči upřel na strop. Kořalka mu vytékala nosem. Hromotluk nepřestal, dokud ze soudku nevytekla poslední kapka.
"Myslím, že chudáček Jaichim má konečně dost kořalky." Shiaine se nadšeně zasmála.
Hanlon kývl. Jenom ho napadlo, kdo ten muž asi byl.
Shiaine ještě neskončila. Na její pokyn hromotluk vytrhl řemen, držící roubík Aes Sedai, z hřebíku. Hanlon měl dojem, že jí roubík cestou ven uvolnil pár zubů, ale pokud ano, nevěnovala tomu pozornost. Začala blekotat, ještě než muž roubík pustil.
"Poslechnu tě!" vyla. "Udělám, co Veliký pán přikáže! Zařídil, aby se můj štít rozplynul, abych mohla poslouchat! Řekl mi to! Dovol mi to dokázat! Budu se plazit! Jsem červ a ty jsi slunce! Ach, prosím! Prosím! Prosím!"
Shiaine ji umlčela, když jí položila ruku na pusu. "Jak mám vědět, že neselžeš znovu, Falion? Už jsi mě jednou zklamala a Moridin nechal tvé potrestání na mně. Dal mi jinou. Ale potřebuji vás dvě? Mohla bych ti dát druhou šanci, abys obhájila svůj případ, Falion - snad - ale jestli to udělám, budeš mě muset přesvědčit. Budu čekat opravdové nadšení."
Falion začala zase ječet, dávala přehnané sliby, hned jak Shiaine sundala ruku, ale brzy už jen zase

kňučela, když se roubík vrátil na místo a do něj trychtýř. Hromotluk postavil na stůl vedle její hlavy další soudek. Aes Sedai se snad zbláznila, koulela očima a házela sebou, až se stůl třásl.
Na Hanlona to udělalo dojem. Zlomit Aes Sedai muselo být těžší než zlomit kupce nebo jeho dcera. Ale zřejmě pomáhala jednomu z Vyvolených. Když si Hanlon uvědomil, že se Shiaine dívá na něj, přestal se usmívat na Falion. Prvním pravidlem v životě bylo neurazit nikoho, koho Vyvolení postavili nad něj.
"Pověz, Hanlone," řekla Shiaine, "chtěl bys dostat do rukou královnu?"
Hanlon si proti své vůli olízl rty. Královnu? To ještě nikdy nedělal.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Něco na spaní

"Nechovej se jako úplný pitomec, Rande," pravila Min. Zůstala sedět, dala si nohu přes nohu a jednou nohou pohupovala, ale nedokázala dostat z hlasu rozčilení. "Jdi za ní! Promluv s ní!"
"Proč?" odsekl. "Už vím, kterému dopisu mám věřit. Takhle je to určitě lepší. Je v bezpečí. Před každým, kdo chce zasáhnout mě. V bezpečí přede mnou! Je to lepší!" Ale neustále přecházel sem a tam před Dračím trůnem, pěsti zaťaté, a mračil se víc než obloha za okny, z níž se na Cairhien zase sypal sníh.
Min si vyměnila pohled s Fedwinem Morrem, jenž stál u dveří. Děvy teď vpustily každého, kdo

neznamenal otevřenou hrozbu, bez ohlášení, ale ty, které Rand dneska dopoledne nechtěl vidět, odehnal mládenec. Na černém límci měl draka i meč a Min věděla, že již viděl víc bitev - a víc hrůz - než většina mužů třikrát starších než on, přesto to byl ještě chlapec. Dnes vrhal na Randa nejisté pohledy a vypadal mladší než dřív. Meč, který měl u pasu, pořád vypadal nepatřičně.
"Drak Znovuzrozený je muž, Fedwine," prohlásila. "A jako každý muž i on trucuje, protože si myslí, že ho nějaká žena už nechce vidět."
Chlapec vyvalil oči a trhl sebou, jako by ho polechtala. Rand se zastavil a zamračil se na ni. Nezačala se smát jedině proto, že skrýval bolest stejně skutečnou jako rána v boku. A taky proto, že věděla, že by ho to bolelo stejně, kdyby totéž udělala ona. Ne že by někdy dostala příležitost strhávat jeho prapory, ale v podstatě to bylo totéž. Randa zprávy, které Taim přinesl z Caemlynu, nejdřív ohromily, ale jakmile černokabátník odešel, přestal se tvářit jako praštěný pavlačí a začal... Tohle!
Min vstala, upravila si světle zelený kabát, založila si ruce pod prsy a postavila se mu. "Co jiného to může být?" zeptala se klidně. No, snažila se být klidná a téměř se jí to dařilo. Milovala ho, ale po ránu jako tohle by mu nejradši vrazila pár facek. "O Matovi ses ani nezmínil, a to ani nevíš, jestli je vůbec naživu."
"Mat žije," prskl. "Věděl bych, kdyby byl mrtvý. Co myslíš tím, že -!" Zaťal zuby, jako by to nedokázal vyslovit.
"Trucuješ," pomohla mu. "Už brzo začneš být mrzutý. Některé ženy si myslí, že muži jsou hezčí, když jsou mrzutí. Já k nim nepatřím." No, to by stačilo. Tvář mu potemněla a rozhodně se nečervenal. "Copak ses málem nezbláznil, abys zajistil, že dostane andorskej trůn? Kterej jí právem náleží. Neříkal jsi, že chceš, aby měla Andor celej, ne rozervanej jako Cairhien nebo Tear?"
"Ano!" zařval. "A teď je její a ona mě odtamtud chce vystrnadit! Tak dobrá, říkám já! A nepovídej mně znova, abych nekřičel! Já ne -!" Uvědomil si, že ano, a zavřel pusu, jen zavrčel. Morr si upřeně prohlížel knoflík na kabátě a kroutil jím. Za dnešní dopoledne si toho užil habaděj.
Min udržela hladkou tvář. Nepraští ho, a byl moc velký, aby mu naplácala na zadek. "Andor je její, právě jak jsi chtěl," řekla. Klidně. Téměř. "Teď, když strhla tvoje prapory, tak po ní nepůjdou Zaprodanci." V modrošedých očích se mu objevilo nebezpečné světýlko, ale ona pokračovala. "Právě jak jsi chtěl. A určitě nevěříš, že se paktuje s tvými nepřáteli. Andor půjde za Drakem Znovuzrozeným a ty to víš. Vztekáš se jedině proto, že si myslíš, že tě nechce vidět. Jdi za ní, ty troubo!" Teď přišlo to nejtěžší. "Než řekneš dvě slova, bude tě líbat." Světlo, milovala Elain skoro tolik co Randa - možná stejně, i když jiným způsobem - ale jak se žena vyrovná krásné zlatovlasé královně, která za sebou má mocný stát?
"Já se... nehněvám," řekl Rand napjatým hlasem. A zase začal přecházet. Min by ho nejradši nakopla do zadku. Tvrdě.
Otevřely se dveře a vstoupila stará Sorilea, která odstrčila Morra, když se ještě ujišťoval, zda ji Rand vůbec hodlá přijmout. Rand otevřel ústa - rozzlobeně, ať tomu chtěl říkat jakkoliv - a za moudrou do místnosti přišlo pět žen s černými šaty zvlhlými tajícím sněhem. Ruce měly sepjaté, oči sklopené a hluboké kapuce jim ne zcela zakrývaly tvář. Nohy měly obalené hadry.
Min zasvědilo. Před očima jí tancovaly obrazy a aury, pak zmizely a objevily se jiné, kolem všech šesti žen i Randa. Doufala, že zapomněl, že těch pět je ještě naživu. Co, ve jménu Světla, ta zlomyslná stařena zase vyvádí?
Sorilea mávla rukou, až jí zlaté a slonovinové náramky zachřestily, a pětice se okamžitě seřadila na zlatém vycházejícím slunci na podlaze. Rand kolem nich prošel, shodil jim kapuce a odhalil tváře, na něž upřel chladné oči.
Všechny ženy v černém byly nemyté, vlasy měly mastné a rozcuchané. Elza Penfell, zelená sestra, se na něho podívala dychtivě se zvláštním, vřelým výrazem. Nesune Bihara, štíhlá hnědá, si ho prohlížela stejně napjatě jako on ji. Sarene Nemdahl, tak krásná i přes tu špínu, až si člověk myslel, že její bezvěkost je přirozená, se svého chladu bílé adžah držela zuby nehty. Beldeine Nyram šátek získala nedávno. Předvedla nejistý úsměv, který se pod jeho upřeným pohledem vytratil. Erian Boroleos, bledá a skoro stejně milá jako Sarene, sebou trhla a pak se přinutila neuhnout pohledem. Poslední dvě byly zelené a všech pět patřilo k sestrám, které ho na Elaidin rozkaz unesly. Některé z nich ho dokonce mučily, když ho vezly do Tar Valonu. Občas se Rand ještě budil, zpocený a supící, a mumlal, že je zavřený, že ho

tlučou. Min doufala, že v jeho pohledu nevidí vraždu.
"Tyhle byly jmenovány da'tsang, Rande al'Thore," prohlásila Sorilea. "Myslím, že teď už svou hanbu cítí až v kostech. Erian Boroleos jako první požádala, aby dostala výprask stejně jako ty, při východu a západu slunce, ale už to udělaly všechny. Ta prosba jim byla splněna. Každá požádala, aby ti mohla sloužit, jak bude moci. Toh za jejich zradu nemohou vyrovnat," a hlas jí zchladl, protože pro Aiely byla zrada únosu mnohem horší než to, co se událo pak, "ale znají svou hanbu a chtějí to zkusit. Rozhodly jsme se nechat volbu na tobě."
Min se zamračila. Nechat volbu na něm? Moudré málokdy nechávaly volbu, kterou mohly udělat samy, na někom jiném. A Sorilea nikdy. Vychrtlá moudrá si upravila tmavou loktuši a pozorovala Randa, jako by na tom vůbec nezáleželo. Avšak vrhla na Min ledový pohled a Min si najednou byla jistá, že kdyby tu řekla něco špatně, ta kostnatá baba by ji stáhla z kůže. To nebylo vidění, prostě už znala Sorileu líp, než by si přála.
Odhodlaně se jala studovat to, co se objevovalo a mizelo kolem žen. Nebylo to snadné, když stály tak blízko u sebe, takže si nebyla jistá, který obraz patří ke které ženě. Aspoň aury byly vždycky jasné. Světlo, ať pochopí aspoň něco z toho, co vidí!
Rand vzal Sorileino prohlášení chladně, navenek chladně. Pomalu si zamnul ruce a pak si zamyšleně prohlédl volavky vypálené do dlaní. Pak si prohlédl tváře Aes Sedai před sebou. Nakonec se soustředil na Erian.
"Proč?" optal se mírně. "Zabil jsem dva tvé strážce. Proč?" Min sebou škubla. Rand se uměl chovat různě, ale mírný byl málokdy. A Erian byla jednou z těch mála, které Randa ztloukly víc než jednou.
Bledá illiánská sestra se narovnala. Obrazy zatančily a aury zmizely. Min nedokázala nic z toho přečíst.
Erian, ušmudlaná, s dlouhými černými vlasy rozcuchanými, sebrala veškerou autoritu Aes Sedai a podívala se mu do očí. Ale odvětila prostě a přímo. "Bylo špatné tě chytit. Dlouho jsem to zvažovala. Musíš bojovat v Poslední bitvě a my ti musíme pomáhat. Jestli mě nepřijmeš, tak to pochopím, ale budu ti pomáhat, jak si budeš přát, pokud mi to dovolíš."
Rand na ni jen hleděl.
Stejnou otázku položil i ostatním a jejich odpovědi se různily.
"Zelené je bojové adžah," pověděla mu Beldeine pyšně a přes šmouhy na tvářích a tmavé kruhy pod očima vypadala jako královna bitev. Jenže u saldejských žen to zřejmě byla druhá přirozenost. "Až půjdeš do Tarmon Gai'donu, zelené tam musí být taky. Půjdu za tebou, jestli mě přijmeš." Světlo, ona že se spojí s asha'manem jako se svým strážcem? Jak...? Ne, to teď nebylo důležité.
"To, co jsme udělaly, bylo tehdy logické." Sarenina chladná vyrovnanost se změnila v obavy a ona zavrtěla hlavou. "Říkám to, abych to vysvětlila, ne omluvila. Okolnosti se změnily. Pro tebe by zřejmě logické mohlo být..." Roztřeseně se nadechla. Obrazy a aury, vášnivá milostná aféra, no tohle! Ta žena byla jako led, i když byla krásná. A vědět, že se do ní nějaký muž zblázní, moc nepomáhalo! "Poslat nás zpátky do zajetí," pokračovala, "nebo nás popravit. Mně logika říká, že ti musím sloužit."
Nesune naklonila hlavu a skoro černýma očima se ho snažila obsáhnout. Jedna rudozelená aura hovořila o poctách a slávě. Nad hlavou se jí objevila obrovská budova a zmizela. Knihovna, kterou založí. "Chci tě studovat," pronesla prostě. "To můžu těžko udělat, když budu nosit kamení nebo kopat jámy. Při tom máš spoustu času na přemýšlení, ale sloužit ti mi připadá jako slušná cena za to, co bych mohla zjistit."
Rand zamrkal nad její přímostí, ale jinak se jeho výraz nezměnil.
Nejpřekvapivější odpověď přišla od Elzy, neboť ta padla na kolena a vzhlédla k němu vřelýma očima. Celá zářila vřelostí. Aury kolem ní plály a obrazy pluly, ale nic neříkaly. "Jsi Drak Znovuzrozený," vydechla. "Musíš zde být pro Poslední bitvu. Musím ti pomáhat tam být! Udělám, cokoliv bude potřeba!" A padla na zem a políbila kámen před jeho nohama. Dokonce i Sorileu to zarazilo a Sarene otevřela pusu. Morr na ni zíral a pak se honem věnoval svému knoflíku. Min měla dojem, že se nervózně hihňá.
Rand se otočil na patě a zamířil k Dračímu trůnu, kde na jeho zlatem vyšívaném rudém kabátě ležel jeho žezlo a illiánská koruna. Tvář měl tak nehybnou, až k němu Min chtěla běžet, ale dál si prohlížela Aes Sedai. A Sorileu. Kolem té bělovlasé babice nikdy neviděla nic užitečného.
Náhle se Rand otočil a vrátil se tak rychle, až Beldeine a Sarene couvly. Sorilea kývla a ony se vrátily.
"Přijaly byste, že máte být zavřené v trhle?" Hlas mu skřípal, jako když kámen drhne o kámen. "Zavřené

v truhle celý den, kdy vás tlučou, než vás strčí zpátky a po tom, kdy vylezete ven?" Tohle mu udělaly.
"Ano!" zaúpěla Elza na podlaze. "Udělám, co budu muset!"
"Jestli to budeš chtít," vypravila ze sebe Erian značně roztřeseně a ostatní, bílé jako plátno, také kývaly.
Min se užasle dívala a zaťala ruce v kapsách v pěst. Že ho napadlo jim to vrátit bylo více méně přirozené, ale ona to musela nějak zarazit. Znala ho lépe, než se znal sám. Věděla, kde je tvrdý jako nůž a kde je zranitelný, ať to popírá sebevíc. Tohle by si nikdy neodpustil. Ale jak? Randovi se vzteky zkřivil obličej a potřásal hlavou, jako to dělal, když se hádal s tím hlasem, co slýchal. Zamumlal nahlas jediné slovo. Ta'veren. Sorilea s Nesune si ho klidně prohlížely. Hnědou sestrou neotřásla ani taková výhrůžka. Kromě Elzy, kroutící se a líbající podlahu, se ostatní tvářily zoufale, jako by se viděly zkroucené a spoutané jako on.
Mezi jinými obrazy kolem Randa a žen najednou bleskla jedna aura, modrá a žlutá, zabarvená dozelena, a obklopila je všechny. Min znala její význam. Zasupěla zpola překvapením a zpola úlevou.
"Budou ti sloužit, každá svým způsobem, Rande," vyhrkla. "Viděla jsem to." Sorilea mu sloužit? Náhle Min napadlo, co znamená "svým způsobem". Ta slova přišla sama, ale ona ne vždycky věděla, co slova samotná znamenají. Sloužit ale budou, to bylo jasné.
Vztek zmizel, když Rand mlčky hleděl na Aes Sedai. Několik se jich se zdviženým obočím podívalo na Min a očividně se divilo, ale hlavně se dívaly na Randa a skoro nedýchaly. Dokonce i Elza zvedla hlavu, aby na něj viděla. Sorilea po Min loupla pohledem a slabě kývla. Pochvalně, usoudila Min. Takže stařena předstírá, že jí na tom nezáleží, co?
Konečně Rand promluvil. "Můžete mi složit přísahu jako Kiruna a ostatní. Nebo se můžete vrátit tam, kde vás moudré drží. Nic menšího nepřijmu." Přes tvrdost v hlase se taky tvářil, že mu na tom nezáleží, jen zkřížil ruce na prsou a tvářil se netrpělivě. Přísaha, již požadoval, z nich přímo vyletěla.
Min nečekala zdráhání, ne po tom, co viděla, ale stejně ji překvapilo, když si Elza klekla a ostatní ji napodobily. Jednohlasně dalších pět Aes Sedai odpřisáhlo pod Světlem a na svou naději na spasení, že budou věrně sloužit Draku Znovuzrozenému, až dokud nepomine Poslední bitva. Nesune to říkala, jako by zkoumala každé slovo, Sarene jako by sdělovala logický princip, Elza s vítězným úsměvem, ale přísahaly všechny. Kolik Aes Sedai kolem sebe shromáždí?
Pak Rand zřejmě ztratil zájem. "Najdi jim šaty a strč je mezi ty vaše ostatní ‚učednice'," sdělil nepřítomně Sorilei. Mračil se, ale ne na ni ani na Aes Sedai. "Kolik jich podle tebe budu nakonec mít?" Min málem nadskočila, když vyslovil nahlas to, nač myslela.
"Kolik bude nutné," odtušila suše Sorilea. "Myslím, že přijdou další." Tleskla a ukázala rukou a všech pět sester vyskočilo. Jen Nesune překvapila rychlost, s níž poslechly. Sorilea se usmála, na Aielanku velmi spokojeně, a Min si nemyslela, že se usmívá kvůli tomu, jak poslouchají.
Rand kývl a otočil se. Už zase začal přecházet a mračit se kvůli Elain. Min se opět uhnízdila v křesle a přála si, aby tu měla ke čtení nějakou knihu mistra Fela. Nebo aby ji mohla hodit po Randovi. No, jednu Felovu ke čtení a nějakou jinou na házení.
Sorilea vyhnala černě oděné sestry z místnosti, ale ještě se zastavila s rukou na dveřích a ohlédla se na Randa, přecházejícího sem a tam. Zamyšleně našpulila rty. "Ta žena, Cadsuane Melaidhrin, je dnes znovu pod touto střechou," sdělila nakonec jeho zádům. "Myslím, že podle ní se jí bojíš, Rande al'Thore, podle toho, jak se jí vyhýbáš." A s tím odešla.
Rand tam dlouho jen stál a hleděl na trůn. Nebo možná na něco za ním. Náhle se otřepal a došel si pro Mečovou korunu. Ale než si ji nasadil na hlavu, zaváhal a zase ji odložil. Oblékl si kabát a korunu a žezlo nechal ležet.
"Chci zjistit, co Cadsuane chce," prohlásil. "Nepřichází do paláce každý den, protože se ráda prochází ve sněhu. Půjdeš se mnou, Min? Třeba něco uvidíš."
Vyskočila rychleji než Aes Sedai. Návštěva u Cadsuane bude nejspíš stejně příjemná jako návštěva u Soriley, ale cokoliv bylo lepší než sedět tu sama. Kromě toho by mohla mít vidění. Fedwin se k nim připojil s pozorným výrazem v očích.
Šest Děv na chodbě vstalo, jenže nešly za nimi. Min z nich poznala pouze Somaru, která se na ni usmála a po Randovi vrhla nesouhlasný pohled. Ostatní se mračily. Děvy přijaly jeho vysvětlení, že odešel bez nich, aby si pozorovatelé co nejdéle mysleli, že je stále v Cairhienu, ale stejně chtěly vědět, proč pro ně

neposlal později, a na to Rand odpovědět neuměl. Zamumlal si cosi pod fousy a zrychlil, takže Min musela popoběhnout.
"Pozorně Cadsuane sleduj, Min," řekl. "A ty taky, Morre. Má něco v plánu, jako každá Aes Sedai, ale ať shořím, jestli vím, o co jde. Nevím. Něco -"
Min jako by zezadu udeřila kamenná stěna. Měla dojem, že slyší řev, náraz. A pak ji Rand obrátil - ležela na podlaze? - a podíval se na ni ustrašeně, poprvé, co si pamatovala. Strach se vytratil, teprve když se s kašláním posadila. Všude byl prach! A pak uviděla tu chodbu.
Děvy přede dveřmi byly pryč, dveře samy byly taky pryč spolu s kusem zdi a v protější stěně zela další zubatá díra. Přes prach a suť jasně viděla do jeho komnat. Všude ležely kusy kamení a cihel a ve stropě byla díra. Do plamenů tančících mezi rumem padal sníh. Jeden sloupek u postele ještě hořel mezi kamením a ona si uvědomila, že vidí až ven na stupňovité věže ve vánici. Jako kdyby do Slunečního paláce udeřilo obrovské kladivo. A kdyby byli tam, místo aby šli navštívit Cadsuane... Min se zachvěla.
"Co to...?" začala roztřeseně a potom se zarazila. Každý hlupák mohl vidět, co se stalo. "Kdo?" zeptala se místo toho.
Oba muži, od hlavy k patě pokrytí prachem a s potrhanými kabáty, vypadali, jako by se kutáleli chodbou - což se možná stalo. Min měla dojem, že jsou o dobrých deset kroků dál ode dveří, než se pamatovala. Od místa, kde bývaly dveře. V dálce se ozval úzkostný křik. Nikdo jí neodpověděl.
"Můžu ti věřit, Morre?" zeptal se Rand.
Fedwin se mu podíval do očí. "Svým životem, můj pane Draku," odpověděl prostě.
"Ten ti taky svěřuju," opáčil Rand, pohladil Min po tváři a vstal. "Hlídej ji i za cenu svého života, Morre." Hlas měl tvrdý jako ocel. Ponurý jako smrt. "Jestli jsou ještě v paláci, ucítí, jak se pokoušíš udělat průchod, a udeří, než to dokončíš. Neusměrňuj, pokud nebudeš muset, ale buď připravený. Odveď ji dolů ke sluhům a zabij každého, kdo by se k ní snažil dostat. Každého!"
Naposledy se na ni podíval - ach, Světlo, kdykoliv jindy by byla štěstím bez sebe, kdyby se na ni takhle podíval! - a odběhl. Pryč od ní. Kdokoliv se ho pokoušel zabít, půjde po něm.
Morr ji poplácal po ruce a chlapecky se zakřenil. "Neboj se, Min. Já se o tebe postarám."
Ale kdo se postará o Randa? Můžu ti věřit, zeptal se tohohle kluka, který byl mezi prvními, kdo ho přišli požádat o učení. Světlo, kdo bude chránit jeho?
* * *
Rand zahnul za roh a zastavil se s rukou opřenou o stěnu, aby uchopil pravý zdroj. Byla to hloupost, že nechtěl, aby ho Min viděla, jak se potácí, když se ho někdo snaží zabít, ale tak to bylo. Ne jen tak někdo. Muž, Demandred, nebo se možná konečně vrátil Asmodean. Možná oba. Ale bylo tu něco divného, jako by tkaniva přišla z různých směrů. Ucítil usměrňování příliš pozdě, aby mohl něco udělat. Byl by zemřel ve svém pokoji. Byl připravený zemřít. Ale ne Min, ne, ne Min. Elain na tom byla lépe, když se takhle obrátila proti němu. Ach, Světlo, to tedy byla!
Popadl pravý zdroj a saidin ho zaplavil roztaveným chladem a mrazivým horkem, životem a sladkostí, špínou a smrtí. Stáhl se mu žaludek a chodba se zdvojila. Na okamžik měl dojem, že vidí obličej. Ne svýma očima, ale ve své hlavě. Muž, mihotavý, neznámý, vzápětí byl pryč. Vznášel se v prázdnotě, plný jediné síly.
Nevyhraješ, řekl Luisi Therinovi. Jestli umřu, umřu jako já!
Měl jsem poslat Ilienu pryč, odpověděl Luis Therin. Byla by jistě žila.
Rand ho zahnal, odstrčil se od zdi a kradl se palácovými chodbami. Zlehka našlapoval a šel těsně u stěn ověšených koberci, kolem zlatem vykládaných truhlic a zlacených skříněk s křehkým zlatým porcelánem a slonovinovými soškami. Pátral po útočnících. Nespokojí se, dokud nenajdou jeho tělo, ale k jeho pokojům se budou přibližovat velmi opatrně pro případ, že nějakým vrtochem osudu ta'veren přežil. Počkají, aby zjistili, jestli se pohne. V prázdnotě byl jedno s jedinou silou, jak jenom to šlo. V prázdnotě, jako s mečem, byl jedno se svým okolím.
Všude se ozýval zoufalý křik a rámus, někdo chtěl vědět, co se stalo, další hulákali, že se Drak Znovuzrozený asi zbláznil. Uzlík zmatku v jeho hlavě patřící Alanně taky nepomáhal. Byla mimo palác, jako každé dopoledne, možná dokonce za městem. Přál si, aby Min byla taky mimo město. Občas na chodbách někoho zahlédl, sloužící v černé livreji většinou utíkali, padali a škrábali se na nohy. Zřejmě ho

neviděli. S jedinou silou v sobě slyšel každé šeptnutí. Včetně tichých kroků.
Opřel se zády o stěnu vedle dlouhého stolu s porcelánem, rychle kolem sebe spletl oheň a vzduch a ve složeném světle zůstal nehybně stát.
Objevily se Děvy, zahalené, a proběhly kolem něj, aniž by ho viděly. Směrem k jeho komnatám. Nemohl jim dovolit, aby ho doprovázely. Slíbil jim to, ale že je nechá bojovat, ne že je nechá povraždit. Až se podaří najít Demandreda a Asmodeana, budou moci Děvy jedině umřít, a on už musel ke svému seznamu přidat dalších pět jmen. Somara, Daryne z Ohnutého vršku, už na něm byla. Slib, který musel dát, který musel dodržet. Za samotný ten slib si zasloužil zemřít!
Orlové a ženy můžou být v bezpečí pouze v kleci, řekl Luis Therin, jako by někoho citoval, a pak, když zmizela poslední Děva, se rozplakal.
Rand se vydal dál, procházel palácem sem a tam v obloucích směrem od svých komnat. Na složené světlo bylo třeba jen velmi málo jediné síly - tak málo, že žádný muž nemohl vycítit saidín, pokud nebyl přímo u něj - a on ho používal, kdykoliv ho někdo mohl zahlédnout. Útočníci nezaútočili na jeho komnaty jen proto, že by tam mohl náhodou být. Měli špehy v paláci. Možná ho odtamtud vytáhlo působení ta'veren, pokud ta'veren mohl působit sám na sebe, a možná to byla jen náhoda, ale možná mu to, jak tahal za vzor, mohlo přivést útočníky do spárů, zatímco ho budou považovat za mrtvého či zraněného.
Luis Therin se při tom pomyšlení zachechtal. Rand skoro cítil, jak si ten muž nadšeně mne ruce.
Ještě třikrát se musel schovat za jedinou sílu, když kolem klusaly Děvy, a jednou zahlédl Cadsuane, hrnoucí se chodbou v čele ne méně než šesti Aes Sedai, z nichž ani jednu nepoznal. Zřejmě byly na lovu. Šedovlasé sestry se nebál, ne tak úplně. Ne, ovšemže se nebál! Ale počkal, až byla hezky z dohledu, než maskovací tkanivo pustil. Luis Therin se Cadsuane nesmál; dokud nezmizela, mlčel jako mrtvola.
Rand odešel od zdi a vedle něho se otevřely dveře, z nichž vyhlédla Ailil. Ani netušil, že je u jejích komnat. Za jejím ramenem stála tmavá žena se silnými zlatými kruhy v uších a řetízek s medailonky jí vedl přes levou líc ke kroužku v nose. Shalon, hledačka větru Harine din Togara, atha'anmierské vyslankyně, která se se svým doprovodem přestěhovala do paláce, jakmile ho Merana informovala o dohodě. A schází se tu se ženou, která ho možná chce mít mrtvého. Při pohledu na něj obě vykulily oči.
Byl tak jemný, jak jen to šlo, musel si však pospíšit. Vzápětí už cpal poněkud pomačkanou Ailil pod postel vedle Shalon. Možná neměly s tím, co se stalo, nic společného. Možná. Být opatrný bylo lepší než litovat. Obě ženy se na něj mračily s pusou plnou Aililiných šátků a kroutily se v poutech z roztrhaného povlečení. Štít, který zavázal nad Shalon, ji den dva udrží, než se uzel rozváže, ale někdo je najde a ostatní pouta jim přeřízne mnohem dřív.
Ustaraný kvůli tomu štítu pootevřel dveře, aby se ujistil, že je chodba prázdná, než vyběhl ven. Nemohl nechat hledačku větru usměrňovat, ale na to, aby odstínil ženu, potřeboval značné množství jediné síly. Kdyby byl některý z útočníků dost blízko... Ale nikoho neviděl.
Padesát kroků od Aililiných pokojů se chodba otevírala na balkon z modrého mramoru se širokým schodištěm po obou stranách ve čtvercové komnatě s vysokým klenutým stropem a stejným balkonem na druhé straně. Na stěnách visely pět sáhů dlouhé nástěnné koberce, na nichž po obloze poletovali ptáčci v přesných vzorech. Dole se rozhlížel Dashiva a nejistě si olizoval rty. Byli s ním Gedwyn a Rochaid! Luis Therin zase začal o zabíjení.
"...povídám vám, že já nic necítil," říkal Gedwyn. "Je mrtvý!"
A Dashiva zahlédl Randa na schodišti.
Jediné varování, jehož se mu dostalo, bylo, jak se Dashivovi náhle zkřivila tvář. Dashiva usměrnil a Rand neměl čas na přemýšlení, takže setkal - jako tak často, nevěděl co, prostě cosi děsivého ze vzpomínek Luise Therina, ale nebyl si ani jistý, zda to celé udělal sám nebo jestli se saidínu zmocnil Luis Therin - vzduch, oheň a zemi, propletené určitým způsobem. Oheň, který vyslal Dashiva, roztříštil mramor a mrštil Randem do chodby, kde se ve své kukle chvíli kutálel.
Ta bariéra by zadržela cokoliv kromě odřivousu. Včetně vzduchu k dýchání. Rand ji propustil a se supěním se vyškrábal na nohy. Hluk výbuchu mu pořád zněl v uších, ve vzduchu visel prach a všude se sypaly kousky mramoru. Pustil kuklu jak proto, aby se mohl nadechnout, tak i proto, že co drželo jedinou sílu venku, drželo ji také uvnitř. Usměrnil oheň a vzduch, ale spletl je jinak než pro složené světlo. Z levé ruky mu vyletěly tenké červené drátky a rozšířily se, jak prorazily kamennou stěnu, mířice k místu,

kde předtím stál Dashiva a ostatní. Z levé ruky mu létaly ohnivé koule, oheň propletený vzduchem, rychleji, než stačil sledovat, a propálily se kamenem, než vybuchly v té komnatě. Palác se jen třásl. Prach byl zase zvířený a vzduchem svištělo kamení.
Ale vzápětí už zase utíkal zpátky kolem Aililiných komnat. Muž, který udeřil a zůstal stát, si přímo prosil o smrt. Rand byl připravený zemřít, ale ještě ne. S frkáním se hnal další chodbou, seběhl po úzkých schodech na přízemí.
Opatrně se vracel k místu, kde zahlédl Dashivu, a měl připravená smrtící tkaniva.
Měl jsem je všechny zabít hned na začátku, škytal Luis Therin. Měl jsem je zabít všechny!
Rand ho nechal zuřit.
Velkou komnatou se přehnal oheň. Z nástěnných koberců zůstaly jen ožehnuté útržky, jež ještě olizovaly plameny, a do podlahy a do stěn byly vypálené na krok široké rýhy. Schodiště, po němž chtěl Rand prve sestoupit, končilo asi v polovině své výšky. Po trojici mužů nebylo ani vidu, ani slechu. Úplně by ale neshořeli, něco by bylo zůstalo.
Z malých dveří hned vedle schodiště na druhé straně místnosti opatrně vykoukl sluha v černém kabátě. Zrak mu padl na Randa, a vzápětí vyvrátil oči a zhroutil se na podlahu. Z chodby vyhlédla služka a pak si zvedla sukně a rozběhla se zpátky, přičemž z plna hrdla pronikavě ječela, že Drak Znovuzrozený vraždí všechny v paláci.
Rand s úšklebkem vycouval. Tuze se mu dařilo děsit lidi, kteří mu nemohli ublížit. A velmi dobře uměl ničit.
Zničit, nebo být zničen, smál se Luis Therin. Když máš na vybranou, znamená to nějaký rozdíl?
Někde v paláci usměrnil nějaký muž dost silně na to, aby si udělal průchod. Dashiva a ostatní prchali? Nebo chtěli, aby si to myslel?
Procházel palácem a už se nenamáhal schovávat. Jenže ostatní ano. Těch pár sloužících, které zahlédl, s křikem uteklo. Prohledával jednu chodbu po druhé, k prasknutí naplněný saidínem, naplněný ohněm a ledem, jež se ho snažily zničit stejně jako Dashiva, naplněný špínou prosakující mu do duše.
Nepotřeboval šílený smích a blábolení Luise Therina, aby toužil zabíjet.
V chodbě zahlédl černý kabát a zvedl ruku, z které mu vyletěl oheň a urazil roh chodby. Rand nechal tkanivo zeslábnout, ale nepustil ho. Zabil ho?
"Můj pane Draku," vykřikl za rohem kdosi, "to jsem já, Narishma! A Flinn!"
"Nepoznal jsem tě," zalhal Rand. "Vylezte."
"Myslím, že máš příliš rozbouřenou krev," zavolal Flinn. "Myslím, že raději počkáme, než všichni vychladnou."
"Ano," řekl Rand pomalu. Opravdu se pokusil zabít Narishmu? Usoudil, že tohle nemůže házet na Luise Therina. "Ano, to bude nejlepší. Na chvíli." Žádná odpověď. Slyšel kroky, jak odcházeli? Dal ruce dolů a obrátil se.
Celé hodiny prohledával palác, ale po Dashivovi a ostatních nenašel ani stopy. Chodby a sály, dokonce i kuchyně, byly prázdné, nikde ani živáčka. Nenašel nic a nezjistil nic. Ne. Uvědomil si, že jednu věc zjistil. Důvěra byla jako nůž a jílec byl stejně ostrý jako čepel.
Pak našel bolest.
* * *
Malý pokojík s kamennými zdmi byl hluboko pod Slunečním palácem. Bylo tu teplo, ale Min byla zima. Tři zlacené lampy na dřevěném stolečku vydávaly dost tepla. Rand říkal, že odsud se dokáže dostat pryč, i kdyby se někdo pokusil vyvrátit palác ze země. A neznělo to, jako by žertoval.
Min měla v klíně illiánskou korunu a pozorovala Randa. Pozorovala Randa pozorujícího Fedwina. Zaťala ruce na koruně a hned ji zase pustila, jak se popíchala o mečíky skryté mezi vavřínovými listy. Zvláštní, že koruna a žezlo přežily, když z Dračího trůnu zůstala jen hromada pozlacených třísek mezi sutí. Vedle jejího křesla ležel velký kožený tlumok, o nějž Rand opřel svůj meč. V tlumoku bylo všechno, co Rand dokázal zachránit. Většina z toho byly podle jejího názoru jen divné krámy.
Ty hňupe, pomyslela si. I když nebudeš myslet na to, co máš přímo pod nosem, tak to stejně nezmizí.
Rand seděl se zkříženýma nohama na kamenné podlaze, stále celý od prachu a poškrábaný, s roztrhaným kabátem. Obličej jako by měl vytesaný z kamene. Fedwina pozoroval bez mrknutí. Chlapec

taky seděl na podlaze, nohy natažené a jazyk mezi zuby, jak se soustředil na stavbu věže z dřevěných kostek. Min ztěžka polkla.
Stále si vzpomínala na tu hrůzu, když si uvědomila, že chlapec, který ji teď "hlídá", má mysl malého děcka. Smutek taky přetrvával - Světlo, je to jenom kluk! Není to spravedlivé! - ale doufala, že ho Rand odstínil. Nebylo snadné Fedwina přemluvit, aby si hrál s kostkami, místo aby s pomocí jediné síly vytahoval kvádry ze zdí, aby z nich postavil "velkou věž, ve které budeš v bezpečí". A pak tam ona seděla a hlídala jeho, dokud nepřišel Rand. Ach, Světlo, bylo jí do pláče. Kvůli Randovi ještě víc než kvůli Fedwinovi.
"Zřejmě se schováváš v hloubce."
Hluboký hlas ještě nedomluvil, když Rand vyskočil a otočil se k Mazrimu Taimovi. Muž s orlím nosem měl jako obvykle černý kabát s modrozlatými draky vyšitými na rukávech. Na rozdíl od ostatních asha'manů nenosil na límci ani meč, ani draka. Tvářil se skoro stejně bezvýrazně jako Rand. Když se ten podíval na Taima, zaskřípal zuby. Min uvolnila nůž, jejž nosila v rukávě. Kolem obou tančila spousta obrazů a aur, ale nezačala se mít na pozoru kvůli svým viděním. Už párkrát viděla muže, který se snaží rozhodnout, jestli má někoho zabít, a teď to tu bylo zas.
"Ty si sem přijdeš a držíš saidín, Taime?" řekl Rand příliš mírně. Taim rozhodil rukama a Rand dodal: "To už je lepší." Ale neuvolnil se.
"Jenom jsem se bál, že mě někdo omylem probodne," vysvětloval Taim, "poněvadž když jsem přicházel, byly chodby plné těch aielských žen. Vypadaly podrážděně." Oči nespouštěl z Randa, ale Min si byla naprosto jistá, že ji viděl, jak sahá pro nůž. "Což je pochopitelné," pokračoval hladce. "Neumím vyjádřit radost nad tím, že tě vidím živého, po tom, co jsem našel nahoře. Přišel jsem ohlásit zběhy. Normálně bych se neobtěžoval, ale tihle jsou Gedwyn, Rochaid, Torval a Kisman. Zřejmě byli nespokojení s událostmi v Altaře, ale nemyslel jsem si, že zajdou tak daleko. Neviděl jsem nikoho z těch, které jsem nechal s tebou." Zalétl pohledem k Fedwinovi. Jen na okamžik. "Byly i... další... oběti? Jestli chceš, tohohle vezmu s sebou."
"Pověděl jsem jim, ať se drží z dohledu," pronesl drsně Rand. "O Fedwina se postarám. Je to Fedwin Morr, Taime, ne ‚tenhle'." Couvl a ze stolku zvedl stříbrný pohár. Min zadržela dech.
"Vědma v mé vesnici dokáže vyléčit cokoliv," pravil a klekl si k Fedwinovi. Podařilo se mu usmát se na něj, aniž spustil oči z Taima. Fedwin se na něj na oplátku taky usmál a pokusil se vzít pohár, ale Rand mu ho přidržel u úst. "Ví víc o bylinkách než všichni ostatní, co znám. Něco málo jsem se od ní naučil, co je bezpečné a co ne." Když odtáhl ruku s pohárem, Fedwin si jen povzdechl a Rand si ho přivinul k hrudi.
"Spi, Fedwine," zašeptal.
Vypadalo to, že chlapec usíná. Zavřel oči. Hrudník se mu zvedal stále pomaleji. Až se přestal zvedat úplně. Nepřestal se ale usmívat.
"Trocha něčeho do vína," poznamenal Rand tiše a položil Fedwina na zem. Min pálily oči, ale nechtěla plakat. Neudělá to!
"Jsi tvrdší, než jsem myslel," zamumlal Taim.
Rand se na něho divoce usmál. "Přidej ke svému seznamu zběhů i Corlana Dashivu, Taime. Až příště navštívím Černou věž, čekám, že na tom tvém Zrádcovském stromě uvidím jeho hlavu."
"Dashivu?" prskl Taim a vykulil oči. "Stane se, jak říkáš. Až příště navštívíš Černou věž." Rychle se vzpamatoval. Min by byla moc ráda věděla, co ty obrazy kolem něj znamenají.
"Vrať se hned do Černé věže a už sem nechoď." Rand vstal a nad Fedwinovým tělem se podíval na druhého muže. "Asi budu chvíli v pohybu."
Taim se nepatrně uklonil. "Jak přikazuješ."
Když se za ním zavřely dveře, Min dlouze vydechla.
"Nemá smysl plýtvat časem a nemám času na rozdávání," prohlásil Rand. Klekl si k ní, vzal si korunu a nacpal ji do tlumoku k ostatním věcem. "Min, myslel jsem si, že tu je smečka psů, která loví jednoho vlka po druhém, ale zdá se, že ten vlk jsem já."
"Světlo tě spal," zasupěla, popadla ho za vlasy a podívala se mu do očí. Byly chvíli modré, chvíli šedé, jako obloha těsně před východem slunce. A byly suché. "Můžeš plakat, Rande al'Thore. Neroztečeš se, když se vybrečíš!"

"Na slzy taky nemám čas, Min," opáčil mírně. "Občas psi vlka chytí a přejí si, aby to neudělali. Občas se vlk obrátí proti nim nebo si na ně počíhá v záloze. Ale nejdřív musí utéct."
"Kam půjdeme?" zeptala se. A nepustila ho. Nehodlala ho nikdy pustit. Nikdy.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Začátky

Perrin si držel kožišinou podšité krzno u těla a nechal jít Loudu krokem. Dopolední slunce nehřálo a v rozježděném sněhu na silnici vedoucí do Abily se šlo nesnadno. Jel s tuctem svých společníků a s sebou měli jen dva neohrabané volské povozy a pár sedláků v prostých tmavých šatech. Všichni se vlekli se sklopenými hlavami a v závanech větru si chytali čepice a klobouky, ale jinak se hlavně dívali, kam šlapou.
Neald za ním tiše pronesl nějaký obhroublý vtip. Grady zabručel v odpověď a Balwer nedůtklivě prskl. Na žádného z nich zřejmě to, co viděli a slyšeli za poslední měsíc, kdy překročili hranici Amadicie, ani to, co leželo před nimi, neudělalo dojem. Edarra spílala Masuri, že jí sklouzla kapuce. Edarra a Carelle měly

přes plášť ještě omotanou loktuši, ale i když uznaly, že musí jet na koni, odmítly se vzdát svých baňatých sukní, takže jim nohy v tmavých punčochách trčely ven. Zima jim v nejmenším nevadila, jen ten divný sníh. Carelle začala vykládat Seonid, co se jí stane, jestli nebude mít tvář zakrytou.
Pochopitelně pokud tvář odhalí příliš brzy, výprask řemenem bude to nejmenší, čeho se musela bát, a obě s moudrou to dobře věděly. Perrin se nepotřeboval ohlížet, aby viděl, že tři strážci, kteří jeli vzadu v obyčejných pláštích, čekají, že každou chvíli budou muset tasit meč a prosekat si cestu. Takhle to pokračovalo od chvíle, kdy za úsvitu vyjeli z tábora. Přejel palcem po sekeře, kterou měl u pasu, a pak si přitáhl plášť, aby mu nevlál ve větru. Jestli se věci zvrtnou, strážci by mohli mít pravdu.
Nalevo, kousek od dřevěného mostu přes zamrzlý potok obtékající městečko, trčely ze sněhu ohořelé trámy na velkém kamenném podstavci, kolem něhož se navršily závěje. Místní pán nebyl dost rychlý, když měl přísahat věrnost Draku Znovuzrozenému, a měl štěstí, že ho jenom zbičovali a zabavili mu veškerý majetek. Hlouček mužů na mostě hleděl na blížící se jezdce. Perrin neviděl přilby ani zbroj, ale každý muž držel oštěp nebo kuši. Nemluvili spolu, jen se dívali a od úst jim stoupala pára. Kolem celého městečka stály stráže, na silnicích i mezi domy. Tohle byla prorokova země, ale bělokabátníci a vojsko krále Ailrona stále drželi větší část státu.
"Měl jsem pravdu, že jsem ji nevzal s sebou," zamumlal, "ale stejně za to zaplatím."
"Ovšemže zaplatíš," frkl Elyas. Na muže, který skoro patnáct let chodil pěšky, svého myšáka zvládal pozoruhodně dobře. Při kostkách s Gallennem získal plášť lemovaný černou liškou. Aram, jedoucí po Perrinově druhém boku, se na Elyase zamračil, ale vousáč si ho nevšímal. Nevycházeli spolu právě nejlépe. "Muž vždy zaplatí, dřív nebo později, ať už si to zaslouží či ne. Ale měl jsem pravdu, ne?"
Perrin kývl. Zdráhavě. Pořád mu nepřipadalo správné nechat si o své ženě radit od jiného muže, byť oklikou, ale zřejmě to fungovalo. Samozřejmě odporovat Faile bylo těžké, stejně jako odporovat Berelain, ale to druhé se mu podařilo docela často a to první několikrát. Elyasovými radami se řídil do písmene. No, do většiny písmen. Jak to jenom šlo. Při pohledu na Berelain ten žárlivý puch vždycky vyletěl, ale ten ublížený cestou na jih postupně vymizel. Přesto byl neklidný. Když jí rázně oznámil, že s ním dnes ráno nepojede, ani slovíčkem neprotestovala! Dokonce byla cítit... potěšením! Kromě dalších věcí, včetně překvapení. A jak mohla být zároveň naštvaná i potěšená? Ani ždibíček toho se jí neukázal ve tváři, jeho nos mu však nikdy nezalhal. Nějak měl dojem, že čím víc toho o ženách ví, tím míň toho vlastně ví!
Když Loudova kopyta dutě zaduněla na silných dřevěných prknech, stráže na mostě se mračily a hladily zbraně. Byla to obvyklá sebranka, která šla za prorokem, špinaví muži v hedvábných kabátech, jež jim byly příliš velké, zjizvení pouliční rváči a růžovolící učedníci, bývalí kupci a řemeslníci, vypadající, že ve svých, kdysi ne zrovna laciných šatech spávají už celé měsíce. Ale o své zbraně očividně pečovali. Někteří měli horečnatý výraz v očích, zbytek zachovával ostražitý klid. A vedle špíny z nich byla cítit dychtivost, úzkost, oddanost, obavy, všechno dohromady.
Nesnažili se jim bránit v cestě, jen se dívali. Z toho, co Perrin slyšel, přicházeli za prorokem nejrůznější lidé, od dam v hedvábí po žebráky, a všichni doufali, že když se mu osobně pokloní, získají požehnání navrch. Nebo možná ochranu navrch. Proto přijel tudy a jen s malou družinou. Když bude muset, tak Masemu vyděsí, pokud se nechá vyděsit, ale lepší zřejmě bylo dostat se k němu bez toho, aby musel vybojovat bitvu. Cítil v zádech oči strážných, dokud nebyli všichni hodný kus za mostem v dlážděných ulicích Abily. Ale když to přestalo, žádnou úlevu mu to nepřineslo.
Abila byla celkem slušně velké město s několika hodně vysokými strážními věžemi, a mnoho domů mělo až čtyři poschodí. Všechny střechy byly břidlicové. Občas mezeru mezi dvěma domy vyplňovalo kamení či trámy, jak byl stržen hostinec či dům nějakého kupce. Prorok neschvaloval majetek získaný obchodem, stejně jako nesnášel hýření či to, čemu jeho stoupenci říkali obscénní chování. Neschvaloval hodně věcí a své pocity dával najevo odstrašujícími příklady.
Ulice byly plné lidí, ale Perrin a jeho společníci byli jediní na koních. Sníh byl dávno rozdupaný do zamrzající, po kotníky hluboké břečky. Davem pomalu projížděla spousta vozů tažených voly, ale jenom málo povozů a v dohledu nebyl jediný kočár. Kromě těch, kteří na sobě měli ošoupané šaty, jež někdo zahodil nebo které možná ukradli, všichni nosili bezvýrazné oděvy. Jediní, kdo nespěchal, byli muži se zbraněmi. Na ulicích byla cítit hlavně špína a strach. Perrinovi z toho naskočila husí kůže. Kdyby došlo na

nejhorší, tak z města bez hradeb se aspoň dostanou stejně snadno, jako se dostali dovnitř.
"Můj pane," zamumlal Balwer, když se dostali k jedné hromadě rumu. Ani nečekal, až Perrin kývne, otočil svého klabonosého koně a zamířil na opačnou stranu. Choulil se v sedle a hnědý plášť si držel u těla. Perrin se o toho vyschlého mužíka nebál, dokonce ani tady ne. Na tajemníka dokázal Balwer na svých výpravách zjistit překvapivě mnoho věcí. Zřejmě věděl, co dělá.
Zahnal pomyšlení na Balwera a zamířil ke svému cíli.
Stačila jedna otázka, položená hubenému mládenci s extatickým světlem v očích, aby zjistil, kde prorok přebývá, a další tři lidem v ulicích, aby našel správný kupecký dům, trojposchoďový, ze šedého kamene s obložením z bílého mramoru. Masema neschvaloval vydělávání peněz, ale byl ochotný přijmout střechu nad hlavou od těch, kteří to dělali. Na druhou stranu Balwer tvrdil, že stejně často spává i v selských chalupách a je stejně spokojený. Masema pil jen vodu a kamkoliv šel, najal si nějakou chudou vdovu a jedl, co mu uvařila, ať to bylo dobré, či odporné, a slůvkem si nepostěžoval. Podle Perrina těch vdov nadělal příliš mnoho, aby taková charita něco znamenala.
Před vysokým domem bylo prázdno, ale počet ozbrojených stráží, podobných těm na mostě, to bohatě vyrovnával. Muži na Perrina mrzutě zírali, pokud vyloženě neohrnovali nos. Obě Aes Sedai schovávaly tváře hluboko v kapucích a skláněly hlavy, takže byla vidět jen pára, která jim šla od úst. Koutkem oka Perrin viděl, jak Elyas hladí svůj tesák. On sám málem sáhl po sekeře.
"Přijel jsem se zprávou pro proroka od Draka Znovuzrozeného," ohlásil. Když se nikdo z mužů nepohnul, dodal: "Jmenuju se Perrin Aybara. Prorok mne zná." Balwer ho upozornil, jak nebezpečné je používat Masemovo jméno či nazvat Randa jinak než pán Drak Znovuzrozený. Nebyl tu, aby začal pouliční bouře.
Tvrzení, že se s Masemou zná, vzbudilo u strážných malou jiskřičku zájmu. Několik si vyměnilo pohledy a jeden zaběhl do domu. Ostatní na něj civěli, jako kdyby byl kejklíř. Ve chvilce se ve dveřích objevila nějaká žena. Byla hezká, spánky měla prošedivělé a šaty s límcem až pod bradu z dobrého modrého sukna, i když nezdobeného. Mohla být sama obchodnice. Masema nevyhazoval ty, kteří mu poskytli pohostinství, na ulici, ale jejich sloužící nebo čeleď obvykle skončili s nějakou jeho bandou a "šířili slávu pána Draka".
"Pojď laskavě se mnou, pane Aybaro," řekla žena klidně, "i se svými přáteli, vezmu vás za prorokem pána Draka, kéž Světlo svítí na jeho jméno." Jakkoliv mluvila klidně, byl z ní cítit strach.
Perrin řekl Nealdovi a strážcům, ať dohlédnou na koně, dokud se nevrátí, a vstoupil do domu. Uvnitř bylo šero, hořelo jenom pár lamp, a skoro stejná zima jako venku. Dokonce i moudré se tu chovaly pokrotle. Nebyl z nich cítit vyloženě strach, ale skoro, stejně jako u Aes Sedai, a Grady a Elyas byli cítit ostražitostí, jako by měli zježenou srst a uši přitisknuté k hlavě. Zvláštní, ale z Arama byla cítit dychtivost. Perrin doufal, že se nepokusí vytáhnout ten svůj meč, co nosil na zádech.
Veliká místnost, kam je žena zavedla, měla položený koberec ode zdi ke zdi a v krbech na obou koncích plápolal oheň. Mohla to být generálova pracovna, poněvadž na všech stolech a na polovině křesel ležely mapy a papíry. Bylo tu takové teplo, že si Perrin sundal plášť a litoval, že má pod kabátcem dvě košile. Ale uprostřed stál Masema, který ihned upoutal jeho pozornost, jako magnet přitahuje železo, tmavý, podmračený muž s vyholenou hlavou a světlou trojúhelníkovou jizvou na tváři, v pomačkaném šedém kabátě a se sešlapanými botami. V zapadlých očích mu hořel černý oheň a byl cítit... Jediné, co Perrina u tohoto pachu, ocelově tvrdého a jako břitva ostrého a chvějícího se divokým napětím, napadlo, bylo šílenství. A Rand si myslel, že jemu dokáže nasadit vodítko?
"Takže to jsi ty," zavrčel Masema. "Myslel jsem si, že se neodvážíš ukázat. Vím, co máš za lubem! Hari mi to před týdnem pověděl a dostávám další informace." V rohu se pohnul muž, chlapík s přimhouřenýma očima a orlím nosem, a Perrin si vynadal, že si ho nevšiml hned. Hari měl zelený hedvábný kabátec, mnohem nákladnější než ten, co nosil, když popíral, že sbírá uši. Mnul si ruce a nenávistně se na Perrina šklebil, ale mlčel, jak Masema pokračoval. Prorokův hlas sílil s každým slovem, ale ne hněvem, spíš jako by chtěl každou slabiku vpálit Perrinovi do těla. "Vím, že jsi zavraždil muže, kteří přišli k pánu Drakovi. Vím, že se snažíš získat vlastní království! Ano, vím o Manetherenu! O tvé ctižádosti! Tvé touze po slávě! Obrátil ses zády k -!"
Najednou Masema vyvalil oči a poprvé byl v jeho pachu znát vztek. Hari přiškrceně zachrčel a snažil se

projít zdí. Seonid a Masuri si shrnuly kapuce a stály tu, chladné a klidné, Aes Sedai pro každého, kdo věděl, nač se dívá. Perrina napadlo, jestli drží jedinou sílu. Byl by se vsadil, že moudré ano. Edarra a Carelle dávaly pozor, a jakkoliv se tvářily nezúčastněně, pokud Perrin někdy viděl někoho připraveného k boji, tak to byly ony. A taky Grady byl připravený a možná také držel jedinou sílu. Elyas se opíral o zeď vedle otevřených dveří, navenek se ovládal stejně jako sestry, ale podle pachu byl připravený hryzat. A Aram na Masemu zíral s otevřenou pusou! Světlo!

"Takže to je taky pravda!" vyštěkl Masema, až mu od úst létala pěna. "S tím, jak se proti svatému jménu pána Draka šíří špinavé drby, ty se opovažuješ jezdit s těmihle... těmihle...!"

"Přísahaly věrnost pánu Drakovi, Masemo," přerušil ho Perrin. "Ony mu slouží! Ale sloužíš mu ty? Poslal mě, abych zastavil to zabíjení. A přivedl tě k němu." Nikdo mu nenabídl křeslo, tak z jednoho shrnul štos papírů a posadil se. Přál si, aby si ostatní taky sedli, když člověk seděl, bylo těžší křičet.

Hari na něj vyvalil oči a Masema se doslova třásl. Protože se posadil bez dovolení? Aha. Ano.

"Vzdal jsem se lidských jmen," pronesl Masema chladně. "Jsem prostě prorok pána Draka, kéž na něj Světlo svítí a svět mu poklekne u nohou." Podle jeho tónu budou svět i Světlo litovat stejně, pokud to neudělají. "Je tu ještě spousta práce. Velké práce. Všichni musí poslechnout, když pán Drak zavelí, ale v zimě se cestuje pomalu. Zdržení pár týdnů neznamená žádný rozdíl."

"Můžu tě ještě dnes dopravit do Cairhienu," oznámil mu Perrin. "Jakmile si s tebou pán Drak promluví, můžeš se stejnou cestou vrátit a být tady během několika dní." Pokud mu Rand dovolí se vrátit.

Masema se stáhl, vycenil zuby a zamračil se na Aes Sedai. "Nějaká vymyšlenost s jedinou silou? Nedovolím, aby se mě dotkla! Pro smrtelníky je rouháním se jí dotýkat!"

Perrin málem zasupěl. "Drak Znovuzrozený usměrňuje, člověče!"

"Požehnaný pán Drak Znovuzrozený není jako jiní lidé, Aybaro!" prskl Masema. "On je ztělesněné Světlo! Poslechnu jeho volání, ale nenechám na sebe sáhnout tou špínou, kterou tyhle ženy dělají!"

Perrin si povzdechl. Když se takhle choval kvůli Aes Sedai, co udělá, až zjistí, že Grady a Neald umějí usměrňovat? Napadlo ho praštit prostě Masemu po hlavě a... Chodbou občas procházeli lidé a cestou kolem nahlédli dovnitř. Stačilo, aby jeden spustil povyk, a Abila se mohla změnit v jatka. "Tak pojedeme, proroku," řekl kysele. Světlo, Rand říkal, že má tohle udržet v tajnosti, dokud Masema nebude stát před ním! Jak se mu tohle podaří celou cestu na koních až do Cairhienu? "Ale žádné odklady. Pán Drak si s tebou velmi touží pohovořit."

"Nemohu se dočkat rozhovoru s pánem Drakem, kéž jeho jménu Světlo požehná." Zalétl pohledem k Aes Sedai, ale pokoušel se to zakrýt a usmál se na Perrina. Byl však cítit... ponurostí. "Opravdu se nemohu dočkat."

* * *

"Nechce má paní, abych požádala sokolníka, aby jí přinesl dravce?" zeptala se Maighdin. Jeden z Alliandřiných čtyř sokolníků, již se nápadně podobali svým svěřencům, přetáhl elegantního sokola s péřovou čepičkou z kruhu na svou rukavici a zvedl šedého ptáka k ní. Raroh, s namodralými špičkami křídel, seděl Alliandre na zelené rukavici. Naneštěstí byl tento pták vyhrazen jí. Alliandre znala své místo lenice, ale Faile jí nechtěla sebrat oblíbeného dravce.

Takže jen zavrtěla hlavou a Maighdin se uklonila v sedle a odvedla svou prokvetlou klisnu od Vlaštovky. Dost daleko, aby nerušila, jenomže ne tak, aby nebyla při ruce a Faile na ni musela křičet. Důstojná zlatovlasá žena byla tak dobrou komornou, jak Faile doufala, znalou své věci a schopnou. Přinejmenším od té doby, co zjistila, že ať už bylo jejich postavení u bývalé paní jakékoliv, první Faileinou služkou je Lini a je ochotná svou autoritu použít. Kupodivu bylo skutečně zapotřebí použít proutek, ale Faile předstírala, že o tom nic neví. Jenom úplný hlupák uváděl své služebnictvo do rozpaků. A taky tu stále byl problém s Maighdin a Tallanvorem. Faile si byla jistá, že Maighdin s ním začala spávat, a jestli najde důkaz, sezdá je, i kdyby na ně na oba měla vypustit Lini. Ale byla to jen maličkost, která jí nemohla zkazit dopoledne.

Sokolničení byl Alliandřin nápad, ale Faile nic nenamítala proti projížďce řídkým lesem, kde na všem ležel sníh. Stromy, které ještě měly listy, byly jaksi víc zelené. Vzduch byl svěží a voněl svěžestí.

Bain a Chiad trvaly na tom, že je budou doprovázet, ale teď dřepěly opodál se šufami omotanými kolem hlav a rozladěně ji pozorovaly. Sulin chtěla jít taky i se všemi Děvami, ale kvůli stovce příběhů o aielském

pustošení stačil pohled na jediného Aiela, aby většina lidí v Amadicii utekla nebo šla hledat meč. V těch příbězích muselo aspoň zrnko pravdy být, jinak by tolik lidí Aiela nepoznalo, i když jen Světlo ví, kdo byli a odkud se tu vzali, nicméně dokonce i Sulin souhlasila, že ať už jsou kdokoliv, přesunuli se na východ, možná do Altary.
V každém případě takhle blízko Abily dvacet Alliandřiných vojáků a stejně tolik členů mayenerské okřídlené gardy jako doprovod stačilo. Fáborky na kopích, červené či zelené, povlávaly jako pentle. Jediným kazem byla Berelain. I když dívat se, jak se ta ženská třese v kožešinou podšitém červeném plášti, dost tlustém i na dvě pokrývky, bylo rozhodně zábavné. V Mayene žádné pořádné zimy nebývaly. Tahle byla jako konec podzimu v Saldeii, kde v srdci zimy zmrzlo odhalené maso stejně jako dřevo na kost. Faile se zhluboka nadechla. Bylo jí do smíchu.
Nějakým zázrakem se její manžel, její milovaný vlk, začal chovat, jak by měl. Místo aby křičel na Berelain nebo před ní utíkal, teď snášel její lichotky, choval se k ní stejně jako k dítěti, které by si mu hrálo kolem nohou. A nejlepší ze všeho bylo, že už nemusela ovládat vztek, když se chtěla vyzuřit. Když křičela, křičel na ni taky. Věděla, že není Saldejec, ale bylo to těžké, myslet si, že ji považuje za příliš slabou, aby se mu postavila. Před pár dny u večeře mu skoro řekla, že Berelain vypadne ze šatů, jestli se ještě trochu víc nakloní nad stůl. No, tak daleko nezašla, ne s Berelain. Ta běhna si pořád myslela, že ho získá. A právě dnes ráno byl velitelský, klidný, nepřipustil žádné námitky, přesně takový druh muže, u jakého žena ví, že musí být silná, aby si ho zasloužila, aby mu byla rovná. Samozřejmě ho kvůli tomu bude muset seřvat. Velitelský muž byl skvělý, jen dokud si nezačal myslet, že může velet pořád. Do smíchu? Mohla by zpívat!
"Maighdin, myslím, že nakonec si..." Maighdin se okamžitě objevila vedle ní s tázavým úsměvem, avšak Faile se odmlčela, když před sebou spatřila tři jezdce, kteří se hnali sněhem, jak nejrychleji to šlo.
"Aspoň je tu dost zajíců, má paní," hlásila Alliandre a zamířila se svým vysokým běloušem vedle Vlaštovky, "ale doufala jsem... Kdo je to?" Její raroh přešlápl na rukavici, až rolničky na řemínčích zazvonily. "Vypadá to na tvé lidi, má paní."
Faile ponuře kývla. Už je taky poznala. Parelean, Arrela a Lacile. Ale co dělají tady?Ti tři přitáhli otěže a jejich koním šla od huby pára. Parelean vypadal stejně vykuleně jako jeho grošák. Lacile, s bledou tváří téměř schovanou v kapuci pláště, úzkostně polykala a Arrela byla popelavá. "Má paní," vyhrkl Parelean, "špatné zprávy! Prorok Masema se schází se Seanchany!"
"Seanchany!" vykřikla Alliandre. "Určitě nemůže věřit, že oni půjdou za pánem Drakem!"
"Mohlo by to být prostší," ozvala se Berelain a zavedla svou ohnivou klisnu vedle Alliandre z druhé strany. Když tu nebyl Perrin, aby se na něj snažila dělat dojem, měla docela slušné tmavě modré jezdecké šaty s límcem až pod bradou. Stále se třásla. "Masema nemá rád Aes Sedai a Seanchané drží ženy, které dokážou usměrňovat, jako zajatkyně."
Faile rozčileně mlaskla. To byly opravdu špatné zprávy, pokud byly pravdivé. A mohla jenom doufat, že Parelean a ostatní si zachovali natolik chladnou hlavu, aby aspoň předstírali, že ten rozhovor vyslechli čirou náhodou. Přesto se musela ujistit, a to rychle. Perrin už mohl být u Masemy. "Jaký máte důkaz, Pareleane?"
"Mluvili jsme se třemi sedláky, kteří před čtyřmi dny viděli velkého létajícího tvora, má paní. Ten přinesl ženu, již odvedli k Masemovi, a ona s ním zůstala tři hodiny."
"Dokázali jsme ji vystopovat až k místu, kde Masema přebývá v Abile," dodávala Lacile.
"Všichni tři si mysleli, že ten tvor byl zplozenec Stínu," přisadila si Arrela, "ale vypadali docela spolehlivě." Aby ona řekla, že kterýkoliv muž, jenž nepatřil k Cha Faile, je docela spolehlivý, bylo totéž, jako kdyby kdokoliv jiný řekl, že je naprosto poctivý.
"Myslím, že musím zajet do Abily," prohlásila Faile. "Alliandre, vezmi Maighdin a Berelain s sebou." Kdykoliv jindy by ji to, jak Berelain stiskla rty, pobavilo. "Parelean, Arrela a Lacile mě doprovodí -" Kdosi zaječel a všichni sebou trhli.
O padesát kroků dál se jeden z Alliandřiných vojáků v zeleném kabátě hroutil ze sedla a vzápětí šel k zemi okřídlený gardista se šípem v krku. Mezi stromy se objevili Aielové, zahalení a s luky. Padali další vojáci. Bain a Chiad vyskočily a tmavé závoje jim halily obličeje - kromě očí. Oštěpy měly prostrčené řemeny pouzder s luky, které již držely v rukou, ale dívaly se po Faile. Všude kolem byli Aielové, stovky

jich byly, a smyčka se stahovala. Vojáci na koních skláněli kopí a stahovali se v kruhu kolem Faile a ostatních, ale aielské šípy je kosily bez ustání.
"Někdo musí doručit tu zprávu o Masemovi urozenému pánu Perrinovi," řekla Faile Pareleanovi a oběma ženám. "Jeden z vás se k němu musí dostat! Jeďte jako vítr!" Podívala se na Alliandre a Maighdin. A Berelain. "Vy všichni, ujíždějte, nebo tady umřete!" Ani nepočkala, až kývnou, a řídila se svým rozkazem. Pobídla Vlaštovku do slabin a proletěla neužitečným kruhem vojáků. "Jeďte!" křikla. Někdo musel zpravit Perrina. "Jeďte!"
Sklonila se Vlaštovce nad krk a pobídla vranku do cvalu. Klisně od kopyt odletoval sníh, když se hnala rychle jako její jmenovkyně. Asi sto kroků si Faile myslela, že prorazí. Pak Vlaštovka zařičela, klopýtla a s ostrým křupnutím prasknuté kosti se zřítila do sněhu. Faile proletěla vzduchem, tvrdě dopadla a vyrazila si dech. Lapajíc po dechu se vyškrábala na nohy a vytrhla nůž od pasu. Vlaštovka zařičela dřív, než klopýtla a křupla kost.
Před ní se z čista jasna zjevil zahalený Aiel a hranou ruky ji sekl přes zápěstí. Nůž jí vypadl z náhle ochromených prstů, a než mohla vytáhnout druhý levou, byl u ní.
Bojovala, kopala, bušila do něj, dokonce kousala, ale ten chlapík byl stejně rozložitý jako Perrin a o hlavu vyšší. A taky vypadal stejně tvrdý jako Perrin, aspoň podle toho, co z něj viděla. Byla by brečela, jak byla pokořená, že ji tak snadno zvládl. Nejdřív jí sebral všechny nože a zastrkal si je za opasek, pak jí jedním z jejích vlastních nožů odřezal šaty. Dřív než si to uvědomila, ocitla se nahá na sněhu s lokty svázanými za zády jednou svou punčochou a druhou měla jako vodítko omotanou kolem krku.
Neměla na vybranou, musela jít za ním, třesoucí se a klopýtající ve sněhu. Světlo, jak si vůbec mohla myslet, že tenhle den není ledový? Světlo, kdyby se jen někomu podařilo uniknout se zprávou o Masemovi! A taky aby Perrinovi doručil zprávu o jejím zajetí, ale jí se určitě podaří nějak uniknout. To první bylo mnohem důležitější.
První tělo, které uviděla, patřilo Pareleanovi, ležel na zádech, meč mu vypadl z ruky a kabát se saténovými pruhy na rukávech měl celý od krve. A pak tu byla ještě spousta dalších mrtvol, okřídlení gardisté v rudých kyrysech, Alliandřini vojáci v tmavě zelených přílbách, jeden sokolník, kterému se sokol s čepičkou marně zmítal na řemínčích, které mrtvý svíral v pěsti. Ale držela se naděje.
Mezi Aiely, muži i Děvami, se závoji visícími na prsa, uviděla klečet první zajatce. Bain a Chiad, obě nahé, ale nespoutané. Bain tekla po tváři krev a měla ji i v ohnivě rudých vlasech. Chiad měla levou tvář zarudlou a nateklou a v šedých očích mírně skelný výraz. Klečely tam, s rovnými zády, klidné a nezahanbené, ale když ji velký Aiel drsně přistrčil k nim, probraly se.
"Tohle není správné, Shaido," vyjela Chiad rozzlobeně.
"Ona se neřídí ji'e'toh" štěkla Bain. "Z ní nemůžeš udělat gai'šainku."
"Gai'šainové budou zticha," ucedila jedna šedivá Děva nepřítomně. Bain a Chiad se na Faile lítostivě podívaly a dál klidně čekaly. Faile se choulila, jak se snažila v kleče zakrýt svou nahotu, a nevěděla, jestli se má smát nebo brečet. Právě ty dvě ženy, které by si vybrala, aby jí pomohly uniknout, nehnou prstem kvůli ji'e'toh.
"Říkám znovu, Efalin," ozval se muž, který ji zajal, "že tohle je hloupost. V tomhle... sněhu... cestujeme velmi pomalu. Je tu spousta ozbrojených mužů. Měli bychom jít na východ, ne chytat další gai'šainy, aby nás ještě víc zdržovali."
"Sevanna chce víc gai'šainů, Rolane," odsekla šedivá Děva, ale mračila se.
Třesoucí se Faile zamrkala, když jí to jméno došlo. Světlo, zima u ní zpomalovala myšlení. Sevanna. Shaido. Ti přece měli být na Rodovrahově Dýce, což bylo hrozně daleko odsud! Ale zřejmě nebyli. Tohle by se měl Perrin taky dozvědět, další důvod, proč musela brzy uprchnout. Ale jak se tak krčila ve sněhu a říkala si, co jí asi umrzne nejdřív, moc velkou šanci na útěk neměla. Kolo teď vyrovnávalo, jak ji bavilo, že se Berelain třese zimou. Skutečně se těšila na tlusté vlněné šaty, které nosili gai'šainové. Ale její věznitelé se zřejmě nechystali hned odejít. Museli přivést ostatní zajatce.
První byla Maighdin, nahá a svázaná jako Faile, vzpírající se na každém kroku. Dokud jí Děva, která ji doprovázela, náhle nepodrazila nohy. Maighdin si sedla do sněhu a vytřeštila oči, až by se byla Faile zasmála, kdyby s ní necítila. Další byla Alliandre, předkloněná, jak se snažila zakrýt svou nahotu, a pak Arrela, kterou její nahota zřejmě ochromovala a dvě Děvy ji musely táhnout. Nakonec se objevil další

vysoký Aiel se zuřivě kopající Lacile, kterou měl strčenou pod paží jako balík.
"Ostatní jsou mrtví nebo utekli," ohlásil ten muž a hodil malou Cairhieňanku vedle Faile. "Sevanna bude muset být spokojená, Efalin. Přikládá moc velkou váhu chytání lidí v hedvábí."
Faile se vůbec nevzpírala, když ji zvedli a nechali plahočit sněhem v čele ostatních vězenkyň. Byla příliš ohromená, aby bojovala. Parelean byl mrtvý, Arrela a Lacile zajaté, stejně jako Alliandre a Maighdin. Světlo, někdo musí varovat Perrina před Masemou. Někdo. Byla to poslední rána. Ona se tady třese a skřípe zuby, aby jí necvakaly, a snaží se předstírat, že není nahá a spoutaná, na cestě do nějakého nejistého zajetí, a přes to všechno doufá, že ta slizká kočka - ta špulící se běhna! - Berelain utekla a dostane se k Perrinovi. Vedle všeho ostatního to bylo ze všeho nejhorší.
* * *
Egwain vedla Daišara podél zástupu sester, jedoucích na koních mezi povozy, a přijatých i mladších novicek, brodících se pěšky sněhem. Slunce jasně svítilo, na obloze bylo jen pár mráčků a jejímu koni od nozder stoupala pára. Sheriam a Siuan jely za ní a tiše probíraly informace, které zjistily od Siuaniných špehů. Egwain usoudila, že žena s ohnivými vlasy je výkonná kronikářka, jak jednou zjistila, že není amyrlin, ale den za dnem byla Sheriam stále pilnější. Chesa jela za ní pro případ, že by amyrlin něco potřebovala, a na rozdíl od ní zase remcala, že Meri a Selame utekly, ty nevděčné ženské, a nechaly na ní práci za tři. Jely pomalu a Egwain si dávala pozor, aby se nedívala na zástup.
Měsíc verbování, měsíc, kdy byla kniha novicek otevřená pro všechny, a získaly překvapivé množství, záplavu nervózních žen, jež se chtěly stát Aes Sedai, žen v každém věku, některé dokonce z dálky mnoha set mil. Teď bylo v zástupu dvakrát víc mladších novicek než dříve. Dohromady skoro tisícovka! Většina z nich šátek nikdy nezíská, ale na samotné množství všechny jenom zíraly. Některé by mohly znamenat malé problémy a jedna, bába jménem Sharina, s potenciálem dokonce větším než Nyneiva, všechny rozhodně překvapila, nesnažila se jim vyhýbat kvůli pohledu na matku a dceru, které se hádaly, poněvadž dcera bude jednoho dne silnější než matka, ani kvůli šlechtičnám, které si začínaly myslet, že to byla špatná volba, když požádaly, aby je vyzkoušely, dokonce ani kvůli Sharinině znepokojivě přímým pohledům. Šedovlasá žena poslechla každé pravidlo a chovala se uctivě, ale svou velkou rodinu vedla čirou silou své osobnosti a dokonce i pár sester ji opatrně obcházelo. Co však Egwain vidět nechtěla, byly mladé ženy, které se k nim připojily předevčírem. Dvě sestry, které je přivedly, byly nemálo překvapené, když zjistily, že Egwain je amyrlin, ale jejich svěřenkyně tomu nemohly uvěřit, ne, že je to Egwain al'Vereová, starostova dcera z Emondovy Role. Nechtěla nechat nikoho potrestat, ale bude muset, jestli uvidí, jak na ni další z nich vyplazuje jazyk.
Gareth Bryne měl své vojsko uspořádané do široké kolony, kavalerie a pěchota byly seřazené a zástup se ztrácel mezi stromy. Bledé slunce se odráželo od kyrysů, přilbic a hrotů pík. Koně netrpělivě podupávali ve sněhu.
Bryne přijel na svém ryzákovi za ní, než se dostala k přísedícím, čekajícím na veliké mýtině před oběma zástupy. Usmál se na ni skrz hledí přílby. Ten úsměv ji uklidnil. "Je na to skvělé ráno, matko," řekl. "Tady."
Jenom kývla a on se zařadil za ni vedle Siuan, která na něj nezačala okamžitě plivat. Egwain si nebyla jistá, jaké přesně dohody s ním Siuan dosáhla, ale teď už kvůli němu skoro nevrčela, a nikdy ne, když byl u toho. Egwain byla ráda, že je tu teď. Amyrlin nemohla dovolit, aby její generál zjistil, že potřebuje, aby ji uklidňoval, ale dneska ráno to rozhodně potřebovala.
Přísedící měly koně v řadě na kraji lesa a dalších třináct sester sedělo na koních opodál a pozorně přísedící pozorovaly. Romanda a Lelaine pobídly koně téměř zároveň a Egwain si povzdechla, když se přihnaly, až jim vlály pláště a koním od kopyt odletoval sníh jako při útoku. Sněmovna ji poslouchala, protože neměla na vybranou. Tedy aspoň v záležitostech týkajících se války proti Elaidě, ale do krve se dohadovaly, co se týká války a co ne. A když ne, dostat z nich cokoliv bylo jako tahat kachně zuby! Nebýt Shariny, byly by si snad našly způsob, jak zastavit přijímání žen každého věku. Sharina udělala dojem dokonce i na Romandu.
Romanda a Lelaine teď zastavily před ní, ale dřív než stačily otevřít pusu, předešla je. "Je čas se do toho dát, dcery, a není času nazbyt, abychom jím plýtvaly na zbytečné plácání. Pokračujte." Romanda si odfrkla a Lelaine se tvářila, jako by to chtěla udělat taky.

Jako jedna otočily koně a pak se na sebe zamračily. Události minulého měsíce jejich odpor k sobě navzájem jenom zvýšily. Lelaine rozzlobeně pohodila hlavou a Romanda se nepatrně pousmála. Egwain se málem usmála taky. Jejich vzájemné nepřátelství bylo stále její nejlepší zbraní ve sněmovně.
"Amyrlin přikázala pokračovat," ohlásila Romanda a povzneseně zvedla ruku.
Kolem třinácti sester zaplálo světlo saidaru - kolem všech dohromady - a uprostřed mýtiny se objevila stříbrná čára, jež se obrátila v průchod pět sáhů vysoký a padesát široký. Z druhé strany se dovnitř nesly sněhové vločky. Od vojska se ozvaly rozkazy a první těžkooděnci projeli průchodem. Vířící sníh na druhé straně byl příliš hustý, aby bylo něco vidět, ale Egwain si představovala, že rozeznává Zářící hradby Tar Valonu a samotnou Bílou věž.
"Začalo to, matko," řekla Sheriam a mluvila skoro překvapeně.
"Začalo to," souhlasila Egwain. A Světlo dej, aby Elaida brzy padla. Měla počkat, až Bryne řekne, že na druhou stranu prošlo dost vojáků, ale neudržela se. Pobídla Daišara a vjela do padajícího sněhu na pláň, kde se, černá a kouřící proti bílé obloze, zvedala Dračí hora.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Poté

Zimní vichřice a vánice zpomalily obchod, pokud ho úplně nezastavily až do jara, a z každých tří holubů, které kupci vyslali, dva padli za oběť dravcům či počasí, ale tam, kde nebyly řeky zamrzlé, lodi stále pluly a klepy se šířily rychleji než blesk. Tisíc klepů, a z každého se zrodilo tisíc semínek, jež zapustila kořeny a vyrašila ve sněhu a ledu jako na úrodné půdě.
Povídalo se, že u Tar Valonu se srazila velká vojska a ulice zrudly krví a vzbouřené Aes Sedai narazily hlavu Elaidy a'Roihan na kůl. Ne, Elaida sevřela pěst a ty vzbouřenkyně, jež přežily, se jí plazily u nohou. Žádné vzbouřenkyně nebyly, žádný rozkol v Bílé věži. To Černá věž se rozbila, podle plánů Aes Sedai a mocí Aes Sedai, a asha'man honil asha'mana po celé zemi. Bílá věž zničila Sluneční palác v Cairhienu a sám Drak Znovuzrozený je nyní připoután k amyrlin, její loutka a její nástroj. Některé příběhy pravily, že Aes Sedai jsou připoutány k němu, připoutány k asha'manům, ale tomu věřil jen málokdo a těm pár se ostatní vysmívali.
Vojska Artuše Jestřábí křídlo se vrátila, aby znovu získala jeho dávno mrtvou říši, a Seanchané ničili vše, co jim stálo v cestě, dokonce vyhnali Draka Znovuzrozeného z Altary poté, co ho na hlavu porazili. Seanchané mu přišli sloužit. Ne, on vyštval Seanchany do moře a úplně zničil jejich vojsko. Unesli Draka Znovuzrozeného, aby poklekl před jejich císařovnou. Drak Znovuzrozený je mrtvý, a to se slavilo stejně tolik, jako se kvůli tomu truchlilo, prolilo se stejně slz radosti jako smutku.

Příběhy se šířily všemi státy, jako jedna pavučina tvořená na druhé, a lidé plánovali budoucnost ve víře, že jsou pravdivé. Plánovali, a vzor vstřebával jejich plány a splétal je k předpovězené budoucnosti.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

asha'mani: 1. Ve starémjazyce: "obránci" nebo "ochránci", ale vždy obránci spravedlnosti a pravdy. 2. Společné jméno a také hodnost, dané mužům, kteří přišli do Černé věže poblíž Caemlynu v Andoru, aby se zde naučili usměrňovat. Jejich výcvik se soustředí na způsoby, jakými lze použít jedinou sílu jako zbraň, a dalším rozdílem oproti Bílé věži je to, že jakmile se naučí uchopit saidín, mužskou polovici jediné síly, vyžaduje se od nich, aby všechny denní práce vykonávali s pomocí jediné síly. Novým rekrutům se říká vojáci. Nosí prosté černé kabáty s vysokým límcem podle andorské módy. Povýšení na zasvěceného s sebou přináší právo nosit na límci kabátu stříbrný špendlík, nazývaný meč. Povýšení na asha'mana přináší právo nosit dračí špendlík, červený smalt ve zlatě, na límci spolu s mečem. Ačkoliv mnoho žen, včetně manželek, uprchne, když zjistí, že jejich muži skutečně dokážou usměrňovat, značný počet mužů v Černé věži je ženatých a používá jistou variantu strážcovského pouta, aby si s manželkami vytvořili propojení. Totéž pouto, pozměněné, takže vynucuje poslušnost, se v poslední době používá ke spojení lapených Aes Sedai.
Balwer, Sebban: Původně tajemník Pedrona Nialla na veřejnosti a tajně jeho mistr špion. Z vlastních důvodů pomohl Morgase uniknout před Seanchany z Amadoru a nyní je zaměstnán jako tajemník Perrina ťBashereho Aybary a Faile ni Bashere ťAybara.
da'covale: 1. Ve starémjazyce: "ten, kdo je vlastněn" či "osoba, která je majetkem". 2. Mezi Seanchany velice často užívaný výraz pro otroky. Otroctví má v Seanchanu dlouhou a neobvyklou tradici, neboť otroci mají možnost získat postavení s velikou mocí a otevřenými pravomocemi včetně nad těmi, kteří jsou svobodní. Viz též só'džin.
der'morat-: 1. Ve starémjazyce: "mistr cvičitel". 2. Mezi Seanchany předpona ukazující na staršího a velmi zkušeného cvičitele jednoho z exotických zvířat, který cvičí ostatní, jako např. der'morat'raken. Der'morat může mít velmi vysoké společenské postavení, k nejvýše postaveným patří der'sul'dam, cvičitel sul'dam, což je ve vojsku velmi vysoká důstojnická hodnost. Viz též morat.
Dračí legie: Velký vojenský útvar složený z pěšáků, spojenci Draka Znovuzrozeného, který cvičí Davram Bashere podle pravidel, na nichž se dohodl s Matem Cauthonem, pravidel, která se silně liší od obvyklého využití pěších vojáků. I když se mnoho mužů prostě přihlásilo, značnou část legie zverbovaly oddíly z Černé věže, které zprvu sbíraly všechny muže v oblasti, kteří chtěli následovat Draka Znovuzrozeného, a teprve pak je průchodem provedly ke Caemlynu a z nich vybraly ty, jež bylo možné naučit usměrňovat. Zbývající muže, kterých je mnohem víc, posílají do Bashereho výcvikových táborů.
Fain, Padan: Bývalý temný druh, nyní něco víc a horší než temný druh, také nepřítel Zaprodanců, stejně jako nepřítel Rand al'Thora, jehož ze srdce nenávidí. Naposledy viděn, když používal jméno Jeraal Mordeth a radil urozenému pánu Toramu Riatinovi během vzpoury proti Draku Znovuzrozenému v Cairhienu.
Hanlon, Daved: Temný druh, kdysi velitel Stříbrných lvů sloužících Zaprodanci Rahvinovi, když držel Caemlyn pod jménem urozený pán Gaebril. Odsud vzal Hanlon Stříbrné lvy do Cairhienu, neboť dostal rozkaz vyvolat další vzpouru proti Draku Znovuzrozenému. Stříbrné lvy zničila "bublina zla" a Hanlona odveleli zpět do Caemlynu ze zatím neznámých důvodů.
Cha Faile: 1. Ve starém jazyce: "sokolí spár". 2. Jméno, jež přijali mladí Cairhieňané a Tairenové, kteří se pokoušejí řídit ji'e'toh a přísahali věrnost Faile ni Bashere ťAybara.
marath'damane: Ve starém jazyce "ty, které je nutné uvázat" a také "ta, kterou je nutné uvázat". Seanchané tento výraz používají pro každou ženu, která je schopná usměrňovat a není uvázaná jako damane.
Mera'din: Ve starém jazyce "bezbratří". Jméno přijali, jako společenstvo, ti Aielové, kteří opustili kmen i klan a odešli k Shaidům, protože nedokážou přijmout Randa al'Thora, mokřiňana, jako Car'a'carna, nebo proto, že odmítli přijmout odhalení týkající se dějin a původu Aielů. Opuštění kmene a klanu je mezi Aiely téměř neslýchané, proto je shaidská válečná společenstva odmítla přijmout a oni si tudíž vytvořili vlastní společenstvo Bezbratrých.
Mlčící dcery: Během dějin Bílé věže (přes tři tisíce let) různé ženy, které se nedokázaly smířit se svým osudem, se pokoušely spojit. Takové skupiny - alespoň většina z nich - Bílá věž rozprášila, jakmile je objevila, a vážně a veřejně je ztrestala, aby zajistila, že se všichni poučí. Poslední takto rozprášená

skupina si říkala Mlčící dcery (794-798 NE). Skupinu tvořily dvě přijaté, jež byly vypuzeny z Věže, a třiadvacet žen, které sebraly a cvičily. Všechny byly odvlečeny zpátky do Tar Valonu a potrestány a těch třiadvacet žen bylo zapsáno do knihy novicek. Jen jedné z nich se podařilo získat šátek. Viz též Rodinka.
morat-: Ve starém jazyce "cvičitel". Seanchané tento výraz používají pro ty, kteří cvičí exotická zvířata, jako morat'raken, tedy ten, kdo cvičí či jezdí na raken, jimž se také neformálně říká létavci. Viz též der'morat-.
Mořský národ, hierarchie: Atha'an Miere, Mořskému národu, vládne paní lodí Atha'an Miere. Jí pomáhá hledačka větru paní lodí a mistr šermíř. Pod nimi stojí klanové paní vln, každá má k ruce svou hledačku větru a mistra meče. Pod nimi jsou paní plavby (kapitáni lodí) jejího klanu, každá s hledačkou větru a správcem nákladu. Hledačka větru paní lodí je nadřazena všem hledačkám větrů klanových paní vln, jež jsou zase nadřazeny hledačkám větru svých klanů. Stejně tak stojí mistr šermíř nad všemi mistry meče a ti zase nad správci nákladu svých klanů. Hodnost není u Mořského národa dědičná. Paní lodí na doživotí volí prvních dvanáct Atha'an Miere, což je dvanáct nejstarších klanových paní vln. Klanovou paní vln volí dvanáct nejstarších paní plavby jejího klanu, jimž se říká prostě prvních dvanáct, kterýžto výraz rovněž označuje nejstarší paní plavby na jednom místě. Stejných prvních dvanáct ji může odvolat. Vlastně každý kromě paní lodí může být degradován až na plavčíka za přestoupení zákona, zbabělost či jiné zločiny. Také hledačka větru paní vln či paní lodí, která zemře, musí z nezbytí sloužit níže postavené ženě, jejíž hodnost tím stoupne.
moudrá žena: Uctivé oslovení používané v Ebú Daru pro ženy vyhlášené svými neuvěřitelnými schopnostmi vyléčit téměř každé zranění. Moudrou ženu podle tradice označuje červený pás. Třebaže si hodně lidí všimlo, že mnoho, vlastně většina ebúdarských moudrých žen ani nepochází z Altary, natož z Ebú Daru, donedávna nebylo známo, a stále to ví jen několik málo lidí, že všechny moudré ženy patří ve skutečnosti do rodinky a používají různé verze léčení. Bylinky a lektvary rozdávají jen jako krytí. Když po vpádu Seanchanů do města rodinka z Ebú Daru uprchla, nezůstala tu žádná moudrá žena. Viz též rodinka.
Nebeské pěsti: Lehce vyzbrojená a lehce ozbrojená seanchanská pěchota, již do bitvy nosí na zádech létající tvorové zvaní to'raken. Všichni muži nebo ženy jsou menšího vzrůstu, hlavně kvůli omezením daným nosností to'raken. Jsou považovány za nejtvrdší vojáky a obvykle je používají k nájezdům, překvapivým útokům na nepřátelské pozice v týlu a tam, kde je důležitá rychlost rozmístění vojáků.
prorok: Formálněji prorok pána Draka. Kdysi znám jako Masema Dagar, shienarský voják, jemuž se dostalo osvícení a on se rozhodl, že byl povolán, aby světem šířil zprávu o znovuzrození Draka. Věří, že nic - nic! - není důležitější než uznat Draka Znovuzrozeného jako vtělení Světla a být připraven, až Drak Znovuzrozený zavolá, a on a jeho stoupenci používají všechny prostředky, aby ostatní přinutili opěvovat Draka Znovuzrozeného. Vzdal se jména kromě "prorok" a přivedl chaos do velké části Ghealdanu a Amadicie, kde ovládá značná území.
rodinka: I během trollockých válek před více než dvěma tisíci lety (asi 1000-1350 PR) udržovala Bílá věž své zásady a vyhazovala ženy, které se nedokázaly zařadit. Jedna skupina těchto žen, obávající se návratu domů uprostřed válečné vřavy, uprchla do Barashty (nedaleko současného Ebú Daru), jak nejdál se v té době dalo vzdálit od bojů. Říkaly si rodinka a schovávaly se dál a nabízely bezpečný přístav ženám, které vyhodily z Věže. Časem to, jak chodily za ženami, jež měly opustit Věž, vedlo ke kontaktům s uprchlicemi, a přestože přesné důvody možná nikdy nebudou známy, začala rodinka přijímat i uprchlice. Dává si velkou práci, aby těmto dívkám zabránila zjistit cokoliv o rodince, dokud si není jistá, že se na ně Aes Sedai nevrhnou a neodvlečou je pryč. Koneckonců všichni vědí, že uprchlice jsou vždycky chyceny, dříve nebo později, a rodinka ví, že pokud nebude zachovávat utajení, sama bude přísně potrestána.
Ačkoliv to rodinka neví, Aes Sedai ve Věži o její existenci věděly téměř od samotného začátku, ale ve válce neměly čas ji vyřídit. Koncem války si Věž uvědomila, že zničit rodinku nemusí být v jejím nejlepším zájmu. Do té doby se většině uprchlic skutečně podařilo uniknout, bez ohledu na věžovou propagandu, ale jakmile jim rodinka začala pomáhat, Věž věděla přesně, kam každá uprchlice míří, a pochytala devět z deseti. Jelikož se rodinka, ve snaze utajit svou existenci i počty svých členek, stěhovala do Barashty a zase ven (totéž platí později pro Ebú Dar) a nikdy nezůstala na jednom místě déle než

deset let, aby si nikdo nevšiml, že ženy nestárnou obvyklou rychlostí, Věž věřila, že jich je pár a rozhodně se drží při zemi. Aby využila rodinku jako past na uprchlice, rozhodla se Věž nechat ji na pokoji, na rozdíl ode všech podobných skupin v minulosti, a udržet samotnou existenci rodinky v tajnosti, takže o ní ví jen pár hotových Aes Sedai.
Rodinka nemá zákony, ale pravidla založená částečně na pravidlech platících pro mladší a přijaté novicky v Bílé věži a částečně na nutnosti udržet se v tajnosti. Jak se vzhledem k původu rodinky dalo čekat, svá pravidla dodržuje velmi přísně a platí pro všechny členky.
Současné otevřené kontakty mezi Aes Sedai a ženami z rodinky, o nichž ví jen hrstka sester, odhalily několik šokujících věcí včetně toho, že žen z rodinky je dvakrát víc než Aes Sedai a některé jsou o sto let starší, než kolik se dožila kterákoliv Aes Sedai od trollockých válek. Účinek těchto odhalení jak na Aes Sedai, tak na rodinku, je prozatím otázkou spekulací. Viz též Mlčící dcery; šicí kroužek.
obránci Kamene: Elitní vojenský útvar v Tearu. Současným kapitánem Kamene (velitelem obránců) je Rodrivar Tihera. K obráncům se přijímají výhradně Tairenové a důstojníci jsou obvykle urozeného rodu, byť často z nižších rodů nebo menších větví silných rodů. Obránci mají za úkol držet obrovskou pevnost zvanou Tearský Kámen ve městě Tear, bránit město a zřizovat policejní služby ve městě místo městské hlídky. Není-li válka, jejich povinnosti je málokdy zavedou dál od města. Ale stejně jako u většiny elitních útvarů, obránci jsou jádrem, kolem něhož je vytvořeno vojsko. Uniformu obránců tvoří černý kabát s vycpávanými rukávy s čemozlatými pruhy a černými manžetami, leštěný kyrys a kapalín s mřížovým hledím. Kapitán Kamene nosí na přílbě tři krátké bílé chocholy a na manžetách kabátu má tři propletené zlaté šňůry na bílém podkladě. Kapitáni nosí dva bílé chocholy a jednu zlatou šňůru na bílých manžetách, poručíci jeden bílý chochol a černou šňůru na bílých manžetách, podporučíci jeden krátký černý chochol a prosté bílé manžety. Praporečníci pak mají zlaté manžety a rytmistři černozlatě pruhované.
ozbrojenci, zbrojný lid: Vojáci, spojenci či leníci toho kterého urozeného pána nebo paní.
rytí: 1. Schopnost používat jedinou sílu k diagnostice tělesného stavu a nemoci. 2. Schopnost najít ložiska kovové rudy s pomocí jediné síly. Za skutečnost, že tuto schopnost Aes Sedai dávno ztratily, může být zodpovědné to, že se název přiřadil k jiné schopnosti.
rytíři: Elitní vojenský útvar v Illianu, jemuž v současné době velí první kapitán Demetre Carcolin. Rytíři poskytují osobní stráž králi Illianu a stráží klíčové body ve státě. Navíc v bitvě tradičně útočili na nejsilnější nepřátelské pozice, aby zjistili slabiny nepřítele, a v případě nutnosti, aby kryli králův ústup. Na rozdíl od většiny obdobných elitních útvarů, cizinci (s výjimkou Tairenů, Altařanů a Muranďanů) jsou nejenom vítáni, ale mohou dosáhnout i nejvyšších hodností, stejně jako obyčejní lidé, což je také neobvyklé. Uniformu rytíře tvoří zelený kabát, kyrys s devíti včelami Illianu a kónická přílba s hledím z ocelové mřížky. První kapitán nosí na manžetách čtyři zlaté šňůry a tři tenké zlaté chocholy na přílbě. Druhý kapitán nosí tři zlaté šňůry na každé manžetě a tři zlaté chocholy se zelenou špičkou. Poručíci nosí dvě žluté šňůry na manžetách a dva tenké zelené chocholy, podporučíci jednu žlutou šňůru a jeden zelený chochol. Praporečníky označují dvě přerušené žluté šňůry na manžetách a jeden žlutý chochol, rytmistra jedna přerušená žlutá šňůra.
Shen an Calhar: Ve starém jazyce: "Banda Rudé ruky". 1. Bájná skupina hrdinů, kteří vykonali mnoho pozoruhodných činů a nakonec zemřeli při obraně Manetherenu, když byla země zničena během trollockých válek. 2. Vojenský útvar, který téměř náhodou dal dohromady Mat Cauthon a zorganizoval jej podle vojenských oddílů z dob považovaných za vrchol válečného umění, za dnů Artuše Jestřábí křídlo a bezprostředně předcházejících století.
só'džin: Nejlepší překlad ze starého jazyka by byl "výše mezi nízkostí", třebaže některé překlady znamenají "obloha i údolí", kromě několika dalších možností. Só'džin je seanchanský výraz pro dědičné vyšší služebnictvo. Jsou da'covale, ale zaujímají postavení se značnými pravomocemi a často též mocí. Kolem só'džin chodí opatrně i urození a se só'džin císařovny mluví jako se sobě rovným. Viz též urození; da'covale.
šicí kroužek: Vůdkyně rodinky. Jelikož žádná členka rodinky nikdy nevěděla, jak Aes Sedai určují svou hierarchii - tyto informace získá přijatá novicka teprve poté, co úspěšně projde zkouškou na šátek - nepřikládají velkou váhu síle v jediné síle, ale věku. Starší žena vždycky stojí nad mladší. Šicí kroužek

(jméno zvolené stejně jako rodinka kvůli své nenápadnosti) tudíž tvoří třináct nejstarších žen z rodinky, sídlících v Ebú Daru, a nejstarší z nich získává titul nejstarší. Podle pravidel musejí všechny odstoupit, když nadejde čas, aby se přestěhovaly, ale dokud sídlí v Ebú Daru, mají nad rodinkou svrchované pravomoci, jaké by jim každá amyrlin mohla jen závidět. Viz též rodinka.
urození: Výraz používaný Seanchany pro svou šlechtu. Člověk se může urozeným stát rodem či na něj být povýšen.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného a při uzavírání Vrtu uvízli ve věznici Temného. Dlouho se myslelo, že Světlo během války Stínu opustili jen oni, ale byli tu i další, jen těchto třináct mezi nimi mělo nejvyšší postavení. Počet Zaprodanců (oni sami si říkají Vyvolení) se od jejich probuzení poněkud snížil. Známí přeživší jsou Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana a Moghedien a dva další se znovu narodili v nových tělech a dostali jména Osan'gar a Aran'gar. Nedávno se objevil muž, jenž si říká Moridin, a mohl by být dalším z mrtvých Zaprodanců, které Temný přivedl z hrobu. Stejný případ je možná žena, jež si říká Cyndane, jelikož však Aran'gar je muž přivedený zpět v ženském těle, spekulace ohledně totožnosti Moridina a Cyndane by mohly být marné, dokud nebude zjištěno více.